

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Královna
Luňáků 4 - Rytíři temné pověsti.pdb

PDB Name: Gemmell_David-4-Rytiri_temne_po
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 5.10.2003
Modification Date: 5.10.2003
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL
RYTÍŘI TEMNÉ POVĚSTI

Úvod

BYLO MU DEVĚT LET, ZMÍTAL SE MEZI RADOSTÍ a smutkem, a vznášel se pod hvězdami a nad zemí, koupající se v měsíčním svitu. Byl to sen. Dokonce i jako devítiletý věděl, že lidé ve skutečnosti létat nemohou. Ale i tak, v téhle chvíli - a už to sen byl či nebyl - byl sám a svobodný.

Nebyl tu nikdo, kdo by ho potrestal za ukradený perník, kdo by ho zbíl za to, že si nevyšiml otisku prstu na stříbrném nádobí, které leštil a leštil hodinu za hodinou.

Někde, i když nevěděl kde, ležela jeho matka v chladu smrti a jemu se do duše zarýval smutek jako rozžhavené nože.

Ale právě tak, jako to dělávají ostatní děti, vytlačil i on smutek ze své mysli a pohlédl k jasným, diamantům podobným hvězdám. Zdály se být tak blízko, a on k nim zatoužil vzlétnout. Ale ony zůstaly, chladné a jiskřivé, daleko mimo jeho dosah. Zpomalil svůj let a pohlédl dolů.

Gabalská země teď byla velice malá a svět obrovský. Přímořský les se pod ním rozkládal jako vlčí kožešina, hory vypadaly jako pouhé vrásky na kůži. Sestupovat níž, otáčel se a padal k zemi a vykřikl hrůzou, když se proti němu hory zvedly, hrozivé, rozeklané. Jeho záchranný pád se zpomalil a on se začal opět vznášet. Na moři za přístavem Pertia byly vidět velké trirémy s čtvercovými plachtami a zvednutými vesly, na souši světla měst a vesnic. Na hradbách pevnosti v Mactha byly zapáleny ohně ve čtyřech obrovských železných koších, naplněných uhlím, které mrkaly jako svíčky na dortu. Vyrázil směrem od světél ke vzdáleným horám.

Přál si, aby se nikdy nemusel vracet domů, toužil se takhle vznášet navždy, bezpečný před mnohočetnou trýzní otroctví. Dokud byla jeho matka ještě naživu, vždy tu byl někdo, kdo o něj měl zájem - ne o mladého otoka, ale o Luga, o dítě, o krev své krve. Její náruč mu byla vždycky otevřena.

Znovu ho pohltily zármutek a bolest. Když onemocněla, řekli Lugovi, že potřebuje odpočinek... ale to nepomohlo.

Poslali tehdy pro léčitele Gwydiona, ale ten byl pryč, ve městě Furbolgu. Lug pozoroval, jak se jeho matce propadají tváře, byl svědkem toho, jak se z živé, milující ženy stává na kost vyhublé stvoření, jehož oči na něj hledí, aniž by ho poznávaly, které nemá ani sílu, aby ho mohlo vzít do náručí.

A pak zemřela... v době, kdy on spal. Políbil ji ještě na dobrou noc a pak ho odvedli do místnosti, kterou nyní sdílel s pěti dalšími chlapci. Ráno splnil své povinnosti a rozběhl se k její komůrce, jen aby zjistil, že ji zakryli bílou lněnou pokrývkou. Stáhl jí z tváře látku. Oči měla zavřené, ústa otevřená. Ani stopy po dechu či pohybu.

Tam ho našel hlavní otrok domu Patricaeus a odnesl ho do svého pokoje. Lug si byl přítomnosti starce vědom, ale nebyl schopen pohybu. Šok ho úplně zmrazil. Cítil, jak je ukládán do Patricaeovy postele, vnímal teplé přikrývky kolem ramen, ale nebyl schopen ani zavřít oči. Stařec ho laskavě pohladil po tváři a pak mu jemně zavřel víčka.

Lug spal dlouho. Pak se v něm cosi zlomilo - a jeho duch vzlétl svobodně k noční obloze.

Roztrásl se, i když necítil žádný chlad, a přál si, aby byl schopen přivolat matku zpátky. Právě v té chvíli zachytilo jeho oči dole jakýsi pohyb. Z noční tmy vyjela řada jezdců na vysokých bílých koních; bylo jich devět. Lug se snesl k nim a uviděl, že jsou to rytíři, odění ve stříbrnou zbroj, bílé pláště zřasené přes sedla. Zastavili v řadě na louce, kolem kopyt jejich koní se vlnila mlha jako přízračné moře. Na blízkém pahorku zahlédl Lug muže, jehož tvář částečně zakrývala temná kápě sametového pláště. Ten muž cosi monotónně prozpěvoval, v jazyce, který chlapec neznal. Rytíři tiše seděli na koních a mlha houstla.

Lug se přiblížil, vyhýbaje se kouzlicímu muži, a usadil se na úbočí protějšního pahorku, poblíž nějakých stromů. Když přistál na zemi, propadl se do ní; projel jím záchvěv paniky, a tak se znovu vznesl, s přáním, aby byl hmotný. Přání se stalo skutečností a on usedl do trávy. Mlha ještě horní části úbočí pahorku nedosáhla, a tak se Lug uvelebil, aby mohl rytíře pozorovat.

Jejich zbroj se blyštěla v měsíčním světle - kulaté přilby, nesoucí vysoké černé chocholy, stříbrné pláty okruží, spojené s klenutými nárameníky, cizelované prsní pláty, nástehenky, holenice. Neměli ale žádné štíty.

Devět jezdců na devíti bílých hřebcích...

Lug se upamatoval na příběhy, které Patricaeus vyprávěl v ubytovně pro otroky o svátku slunovratu - a tehdy mu

došlo, koho to ze skrytu pozoruje.

Legendární rytíře z Gabaly.

Lug jejich jména neznal - s výjimkou jejich velitele Sa-mildánacha, nejlepšího šermíře království. Chlapec přejel po skupině očima. Ano, tam byl, uprostřed, vyšší než kdokoliv z ostatních, se zářícími stříbrnými hawaními křídly, zdobícími přilbu; tam seděl tiše Samildanach a... čekal.

Ale na co?

Lug přenesl pozornost ke kouzlicímu muži, ale pak náhle začali koně rzát hrůzou. Rytíři je udrželi, a Lugovi údivem poklesla brada, protože, jak se před jezdci začala otevírat velká černá brána, mizely z oblohy hvězdy. V čer-
ném obdélníku se objevila stříbrošedá stopa a v otvoru nepřátelsky zavyl vítr. Potom se mlha náhle zvedla, jako obří
vlna obklopila rytíře, a zpoza černé brány se ozvalo nezemské zaječení.

"Následujte mě," zazněl povel, a Lug spatřil Samildá-nachovu čepel, zářící jako pochodeň, a uslyšel dunění kopyt, jak se rytíři rozjeli vpřed.

Pak bylo ticho a temnota ustoupila; dovolila tak hvězdám, aby se znovu rozzářily.

Lug pohlédl na protější úbočí, ale prozpěvující muž byl pryč.

Mlha se znovu sebrala a začala stoupat vzhůru po úbočí. Lug vstal a pokusil se vzlétnout, ale nemohl. Jeho tělo bylo pevně zakořeněné v zemi. Ucitil chladný závan větru a naskočila mu husí kůže.

Tenhle sen už nebyl vůbec uklidňující, a on si zoufale přál, aby se vrátil domů. Ale kde bylo domů? Jak daleko doletěl? Z mlhy k němu dolehl jakýsi zvuk - zachrastění, jako by někdo uklouzl. Otočil se a pokusil se zrakem proniknout mlhou, její husté chomáče ale byly všude. S bušícím srdcem se Lug rozběhl zpět, vzhůru po úbočí, ale uklouzl, spadl do rozbahněné trávy a převálil se na záda. Nad ním se vztyčil temný stín a po jeho těle hrábly ostré spáry, znovu se zoufale překulil, když mu přejely po hrudi.

"Ne!" zaječel, když se k jeho tváři sklonily čelisti stvůry. Vztáhl ruku. Z prstů mu vyrazil planoucí zlatý proud, který nestvůru zahalil - a ta se zoufalým bolestným zavytím zmizela. Lug se opět zhroutil do trávy. Padl na něho další stín a on se přitiskl k zemi.

"Neboj se," řekl jakýsi hlas.

Lug vzhlédl a spatřil obrys lidské postavy. Za cizincovým ramenem zářil měsíc, ale jeho tvář halil stín, rysy tváře nebylo možné rozeznat.

"Bojím se," řekl. "Chci domů."

"A to také půjdeš, můj chlapče. A pak na tenhle... sen... zapomeneš."

"Co to bylo za obludu?"

"Přišla zpoza brány. Ale je mrtvá. Zničila ji, chlapče - a já věděl, že to dokážeš - neboť v tobě je moc. Na shledanou. Ještě se setkáme."

"Kdo jsi?"

"Jsem Dagda. A teď spi - a vrať se domů."

Lug zavřel oči a vědomí ho opustilo. Když je znovu otevřel, ležel na Patricaeově lůžku; stařec seděl vedle něho v křesle a pochruřoval.

Lug se překulil. Postel zavržala a starý muž se probudil.

Jak se cítíš, Lugu?"

"Co tady dělám, pane? Kde je moje maminka?"

"Je mrtvá, hochu," řekl Patricaeus smutně. "Dnes odpoledne jsme ji pohřbili." Jak se chlapec posadil, sklouzla mu z hrudi pokrývka.

"Dobří bohové!" zašeptal Patricaeus. "Cos to dělal?" Lug pohlédl dolů; přes prsa se mu táhly čtyři mělké škrábance, které krvácely tak vydatně, že bylo prostěradlo nasáklé krví. Když stařec odhrnul povlečení, zjistil, že chlapec má nohy obaleny zaschlým bahnem.

"Tak tohle mi vysvětli, Lugu. Kdes byl, zatímco jsem spal?"

"To nevím," odpověděl Lug. "Nevím nic. Já jsem spal. Chci mámu! Prosím?"

Stařec si sedl vedle chlapce a objal ho.

"Mrzí mě to, Lugu. Skutečně."

1

JEZDEC SE ZASTAVIL V NEJVYŠŠÍM BODĚ průsmyku; vítr kvílel mezi horskými vrcholky a vířil kolem něj. Hluboko pod ním se rozkládala gabalská země, zelená a úrodná, stužky potoků a jiskřivé řeky, hory a údolí, háje a lesy - vše takové, jak si to pamatoval, vše odrážející jeho sny, volající po jeho návratu.

"Domov, Kuane," zašeptal, ale vítr mu slova urval ode rtů a vysoký bílý hřebec ho neslyšel. Jezdec se zaklonil v sedle, pobídl koně patami, a ten zahájil dlouhý sestup. Když se přiblížili k opuštěné hraniční tvrzi, jejíž vrata z dubu a bronzu visela v rozbitých závěsech, vítr ustal. Z vrat někdo odsekal gabalského orla - na práchnivějícím dřevě zůstal jen koneček křídla, pokrytý hnědozelenou patinou, která s dřevem bezmála splývala.

Tady jezdec sesedl. Byl to vysoký muž v dlouhém plášti s kápi, a kolem tváře měl převázaný těžký šál, který kápi přidržoval. Zavedl hřebce do zpustlé tvrze a zastavil se před Manannanovou sochou. Levá ruka byla uražená a ležela na dláždění. Někdo se pustil sekerou či kladivem do obličejové sochy, rozbil jí tvář a bradu, urazil nos.

"Jak rychle zapomínají," povzdychl si cizinec. Když kůň zaslechl jeho hlas, udělal několik kroků a láskyplně se mu otřel hlavou o záda. Muž se otočil, svlékl si tlusté vlněné

rukavice a poplácal zvíře po šíji. Bylo tu tepleji, a tak sňal šál a přehodil jej přes hrušku sedla. Když si shrnul kápi, odrazily se sluneční paprsky od stříbrné helmice, kterou měl na hlavě.

"Nech mě, ať ti najdu něco k pití, Kuane," řekl a vydal se k roubené studni uprostřed nádvoří. Vědro bylo celé

rozeschlé od slunce a mezi železným kováním se ukazovaly praskliny. Provaz byl suchý jako troud, ale s jistou opatrností ho bylo možné ještě použít. Muž prohledal opuštěné přístavky a vrátil se s hlubokým talířem a kameninovým džbánem, který vsunul do vědra, než je spustil do studny. Když vědro opět opatrně vytáhl, prýštila z jeho prasklin voda - ale džbán byl plný, a on ho pozvedl a zhluboka se napil. Pak položil talíř na dláždění a naplnil ho. Hřebec sklonil hlavu a napil se také. Jezdec uvolnil podbřišník, nalil do talíře další vodu; pak vystoupil po schodech, vedoucích na hradbu, a posadil se tak, aby na něho svítilo slunce.

Takhle končí světská moc. Žádná krev zbrocená bitevní pole, žádné ječící hordy, pronikavé řinčení ocele o ocel. Jen prach, hnaný větrem po dláždění, bezruké sochy, rozeschlé vědro a ticho hrobu.

"Tohle by se ti vůbec nelíbilo, Samildánachu," řekl nahlas. JZlomilo by ti to srdce."

Zkoumal, zda v sobě pocítí smutek nad pádem Gabaly. Ale nenašel nic... veškerý zármutek spotřeboval, když se díval na svoji vlastní sochu.

Manannan, rytíř z Gabaly. Jeden z Devítky. Byli větší než knížata, nadlidé. Hrál do váčku u pasu a vytáhl stříbrné zrcátko, které si podržel před obličejem.

Bývalý rytíř se zahleděl do svých tmavě modrých očí, pak si prohlédl svoji hranatou tvář a stříbrnou ocel, která ji rámovala. Helmice postrádala chochol, odseknutý v jakési šarvátce na severu, hledí, nyní zdvižené, prohnula rána sekerou ve fomorské válce. Runami psané číslo, které

ho identifikovalo, mu někdo serval v jakési bitvě na východě. Na tu ránu si nepamatoval; bylo jich tolik, které přežil za oněch šest osamělých let, co se brána zavřela. Přenesl pohled na pláty okruží, které mu svíraly krk, a představil si plnovous, narůstající pod nimi, který se ho pomalu -ach, tak pomalu - chystá zadusit.

Že to ale bude smrt pro rytíře z Gabaly, být uvězněn v helmici, uškrcen vlastním plnovousem. Taková je cena za zradu, řekl si Manannan. Takový je trest za zbabělost.

Zbabělost? Zkoumal to slovo ze všech stran. Za minulých, osamělých, bezcílých šest let toulek dokazoval svoji fyzickou odvalu znovu a znovu, v boji na meče, při útoku jízdy, v dlouhém čekání na útok. Ale nebylo to jeho tělo, co ho zradilo té temné noci před šesti lety, kdy se otevřel jícen černé brány a hvězdy zemřely. To byl zcela jiný druh zbabělosti, který ho zbavil síly ten krok udělat.

Jeho, ne ostatní. Samildánach, ten by vzdoroval pekelným plamenům, i kdyby měl jen hrstku sněhu. A ostatní stejně tak: Pateus, Edrin... ti všichni.

"K čertu s tebou, Ollathaire," sykl bývalý rytíř. "K čertu s tou tvou domýšlivostí!"

Manannan zasunul zrcátko zpátky do váčku.

Odpočíval ještě hodinu a pak se opět vyhoupl do sedla. Citadela byla tři dny jízdy na západ. Vyhýbal se městům a osadám, jídlo kupoval po samotách, spal pod širým nebem. Ráno čtvrtého dne dorazil k citadele.

Manannan vedl svého koně mezi stromy tam, kde kdysi bývala růžová zahrada. Teď už byla zarostlá, ale tu a tam bylo ještě možné vidět nějaký ten květ, vypínající se nad dusivým plevellem. Dlážděnou cestičku pokrývala převážně tráva a malé modré kvítky. Je to jen přirozené, pomyslel si bývalý rytíř - už šest let se větrem hnaná půda usazuje na pečlivě položených kamenech.

Postranní branka byla otevřená a on vjel na nádvoří. Tu a tam vzklíčila mezi prasklinami dláždění semena trávy, napájená vodou, přetékaná přes mramorovou obrubu nádrže kašny.

Sesedl z koně, pomalu, za skřípění stříbrné zbroje. Hřebec nehybně stál.

"Není to takové, jak si to pamatuješ, Kuane," zašeptal rytíř, když si sundal kovové rukavice a pohladil zvíře po šíji.

"Všichni jsou pryč." Zavedl koně k nádrži a počkal, až se napije. Větr zachytil dřevěnou okenici a udeřil s ní o zed'. Na prasknutí zvedl kůň hlavu a přitiskl uši k hlavě.

"To je v pořádku, chlapče," tišil ho Manannan, "tady žádné nebezpečí nehrozí."

Když se kůň dostatečně napil, Manannan mu povolil podbřišník a sundal mu brašny ze zad. Pak si je přehodil přes rameno, a vydal se po stupních k dvoukřídlovým dveřím do vstupní síně a vešel. Bylo tu plno prachu a dlouhý koberec páchl plesnivinou a rozkladem. Sochy na něho zíraly nevidoucima očima.

Cítil, jak v něm sílí pocit viny, a protáhl se kolem posledních soch do kaple v zadní části budovy. Když roztlačil dveře, tvarované do podoby listu, jejich závěsy zaskřípaly. Tohle místo, s nevysokým oltářem, žádný prach neporušil, avšak zlaté svícny byly pryč - spolu se stříbrným mešním kalichem a hedvábnými závěsy. A přece vyzařoval z kaple mír.

Manannan sňal z ramene brašny a rozvázal řemínky. Pak přistoupil k oltáři, sundal si bandalír, pochvu a odepnul přední plech, který vyvlékl zpod vystupujících nárameníků. Opatrně položil zbroj na oltář. Následovaly i nárameníky a osnff. Ta drátěná košile bez rukávů mu bude chybět; nejspíše mu zachránila život. Pak odložil na kámen šorc, nástehenky a holenice, nakonec, na přední plát, černo-stříbrné kovové rukavice.

"Ať už to skončí," řekl a vztáhl ruce, aby uvolnil helmici - ale v té chvíli ho zalil strach. V téhle místnosti seslal Ollathair před šesti lety ono kouzlo - ale bude klid a mír této místnosti, i bez kouzelníka, postačovat k jeho zrušení? Manannan se donutil ke klidu. Dotkl se prstem pružinového zámku, ale západka se ani nehнула. Zatlačil ještě víc, a

pak svěsil ruku. Obavy vystřídal nápor hněvu. "Co víc ode mě chceš?!" zařval. Potom poklekl a začal se modlit o vyproštění z moci kouzla, jeho vůle zaplavila prostor, ale

nebylo nikoho, kdo by mu odpověděl. Nakonec vyčerpaně

vstal - rytíř beze zbroje. Přistoupil k brašnám a rychle se oblékl do dobře padnoucích vlněných kalhot a kožené kazajky, pak si přehodil přes rameno bandalír tak, aby mu

pochva s mečem spočinula po pravém boku. Nakonec si natáhl pár vysokých jezdeckých bot z jelenice a vzal si po

krývku. Brašny nechal ležet na místě.

Hřebec se venku pásal na trávě u vzdálenější zdi. Muž, jenž býval rytířem, prošel kolem koně ke kovárně. I tady pokrýval

vše nános prachu, nářadí bylo zrezivělé a k ničemu, veliké měchy prasklé a potrhané, otevřená výheň hnízdem kryš. Manannan se chopil zrezavělého listu pily. Dokonce ikdyby byl lesklý a nový, nebyl by mu na nič. Stříbrná ocel jeho helmice byla sama o sobě dostatečně odolná, ale po té, co na ni Ollathair seslal kouzlo, odolávala všemu s výjimkou výhně. Už jednou si vytrpěl dvouhodinovou agónii, když se kovář pokoušel odtavit západku. Nakonec, poražen, před ním řemeslník poklekl.

"Dokázal bych to, pane, v tom to není, avšak žár, který bych k tomu potřeboval, by změnil tvoje maso a mozek v páru. Ty nepotřebuješ kováře, ale čaroděje."

A on je našel, kouzelníky a údajné čaroděje, jasnovidce a vědmy, ale nikdo se nedokázal se zbrojřovým kouzlem vypořádat.

"Potřebuji tě, Ollathaire," řekl bývalý rytíř. "Potřebuji tvá kouzla a tvoji zručnost. Kam ses ale poděl?"

Ollathair byl nade vše vlastencem. Neopustil by království, dokud by ho k tomu někdo nedonutil. A kdo by si dovolil nutit k něčemu zbrojř rytířů z Gabaly? Manannan

potichu usedl mezi zrezivělé trosky Ollathairova zařízení a snažil se vybavit dávno minulé rozhovory.

Vezmeme-li v úvahu rozlohu říše, které kdysi Gabala vládla, nebylo její vlastní území nijak rozsáhlé. Od hranic s Fomorii na jihu k pobřežním cestám do Cithaeronu to dělalo nějakých tisíc mil. Z východu na západ, od stepí Kočovníků po západní moře a Ašrípúr, pouhé čtyři stovky. Jedna věc byla jistá - Ollathair se bude vyhýbat městům; mramorovou obludnost Furbolgu vždy nesnášel.

Takže kde je? A pod jakou maskou se ukrývá?

Ollathair bylo pouze jméno, které si zbrojř vybral, bývalo ale ještě jedno, které používal, když chtěl cestovat sám a nepozná. Manannan to náhodou zjistil před deseti lety, když navštívil nejsevernější z devíti věvodství. Zastavil se tehdy v zájezdním hostinci a všiml si majitele, který předváděl malého ptáčka ze zářícího bronzu, jenž zpíval ve čtyřech jazycích. Když muž pozvedl ruku, pták obletí místnost, a tu naplnila sladká vůně.

Manannan přistoupil k muži, který se hluboce uklonil, když spatřil brnění rytířů z Gabaly.

"Kde jsi k tomu ptáku přišel?" zeptal se tehdy.

"Není kradený, pane rytíři, přísahám. Na životy mých dětí."

"Nejsem tu, abych tě soudil, člověče. Byla to jen otázka."

"Byl to jakýsi pocestný, pane rytíři... přede dvěma dny. Neměl peníze na pokoj, a tak zaplatil tímhle. Mám právo si to nechat?"

"Nechej si to, nebo to prodej; do toho mi nic není. Kam ten pocestný šel?"

"Na jih, pane. Po Královské cestě."

"Oznámil ti své jméno?"

"Ano, pane - je to zákon. A podepsal se do knihy. Mám to tady." Zvedl v kůži vázanou knihu a ukázal ji rytíři.

Manannan dohnal Ollathaira příští odpoledne na dlouhém, otevřeném úseku cesty. Zbrojř jel na malém tlustém koníkovi.

"To nemůžu mít trochu klidu?" zeptal se Ollathair. "Co se děje?"

"Nic, o čem bych věděl," řekl Manannan. "Potkali jsme se jenom náhodou. Poznal jsem v té hospodě tvoje dílo; za přespání na jednu noc poněkud přemrštěné, nemyslíš?"

"Není zcela v pořádku, po příštím týdnu už nebude fungovat. A teď už jed' a dopřej mi trochu klidu. Za týden se uvidíme v citadele."

Když se teď Manannan rozhlédl kolem sebe a uviděl všechny ty pavučiny a zmar, otřásl se.

Ollathair si zatím mohl vybrat jiné jméno. Může být i mrtvý.

Ale bez dalších stop neměl bývalý rytíř na vybranou. Vydá se na sever a pokusí se zjistit něco o řemeslníkovi jménem Ruad Ro-fhessa.

• • •

Chlapec stiskl pinzetu, pozvedl droboučkou bronzovou součástku a zhluboka se nadechl. Jak se tak naklonil nad stůl, olízl si rty. Ruka se mu třásla.

"A teď klidně," pravil ošklivec, který seděl vedle něho. "Uklidni se a dýchej zlehka. Jsi příliš napjatý," Chlapec přikývl a zakroužil rameny ve snaze uvolnit uzly napětí. Ruka se mu zklidnila a kousek bronzu zapadl na své místo na zádech modelu. "A je to!" řekl muž triumfálně a zkoumal zdravým okem kovového jestřába. "A teď ho vezmi za křídlo a zvedni ho - opatrně!"

Hoch ho poslechl a peruť se roztáhla, bronzová pera se zaleskla. "A pusť," Křídlo s cvaknutím přiskočilo zpátky k šupinatému trupu.

"Já to dokázal, Ruade. Dokázal jsem to!" vykřikl chlapec a zatleskal.

"Samozřejmě že jsi to dokázal," souhlasil muž, a v širokém úsměvu se ukázaly jeho křivé zuby. "Za jediný rok jsi dokázal zopakovat to, co mně trvalo tři, když mi bylo jako tobě. Ale také jsi měl lepšího učitele než já!"

"A poletí?" zeptal se hoch. Ruad Ro-fhessa prohrábl chlapci husté světlé kudrny. Potom pokrčil mohutnými rameny, vstal a protáhl si záda.

"To závisí jen na tvé schopnosti povolát magii vzduchu. Pojď, na chvíli si sedneme." - Ruad odstoupil od stolu a prošel dílnou do rozlehlého pokoje, kde stála před krbem, v němž plápolalo několik polen, dvě hluboká křesla. Usedl do jednoho z nich, natáhl krátké nohy k ohni a zkřížil velké ruce na prsou. Žár ohně se odrazila na bronzové pásce, která muži kryla levé oko, a zdůraznila stříbrné prameny v jeho řídoucích černých vlasech. Chlapec se k němu připojil. Na

svůj věk byl vysoký, a z tuniky rodu, k němuž patřil, už skoro vyrostl,
"Vedl sis dobře, Lugu," řekl Ruad. "Jednoho dne z tebe bude mistr řemeslník. Mám z tebe velkou radost," Lug se zarděl a pohlédl stranou. Pochvala od Ruada byla vzácná, a on ještě nikdy nebyl vyzván, aby si přisedl k ohni.

"Poletí?"

"Vycítíš magii vzduchu?" překvapila chlapce Ruadova otázka.

•KT "

"Ne.

"Zavři oči a opři hlavu o křeslo." Ruad zvedl těžký po-hrabáč, rozhrábl oheň a přiložil tři nová polena. "Magických proudů je moc, jejich barvy syté a občas překvapivé. Musíš začít barvami. Mysli na bílou, což je mír. Soulad. Představ si ji a splyň s ní. Vidiš ji?"

"Ano," zašeptal Lug.

"Tam, kde je vztek, nenávisť či bolest, která není bolestí těla, je odpovědí bílá. Povol je ji. - Modrá je obloha, síla vzduchu, sen o těch, kteří létají. Modrá je ta, co přivolává ty, kteří se vznášejí. Vidiš modrou?"

"Vidím, mistře."

"Pak ji povol je." Ruad zavřel zdravé oko a pomohl chlapci v jeho hledání, "Máš ji, Lugu?"

"Mám, mistře."

"A jak se cítíš?"

"Cítím oblohu, jak mne volá. Cítím potřebu mít křídla."

Ruad se usmál. "Vraťme se tedy k jestřábovi. Udrž si ten pocit."

Oba řemeslníci se vydali zpět do dílny, kde hoch zvedl drobný nožík. "Jsem připravený?" zeptal se.

"Uvidíme," odvětil Ruad. "Uvolili magii modré."

Lug si prořízl kůži na pravé dlani a vztáhl ruku nad hlavu kovového ptáka. Na zobák stekla jediná kapka krve.

"A teď křídla," nařídil Ruad. "Rychle." Lug uposlechl instrukci a ustoupil. "Přímáčkni si prst na ránu a zastav krvácení." Lug poslechl, ale nemohl odtrhnout modré oči od ptáka. Zpočátku si žádného pohybu nevšiml, ale pak zlatavá hlava poskočila, kovové kroužky zachrestily jeden o druhý. Jestřáb pomalu roztáhl křídla, vznesl se ze stolu a hledaje volné nebe, proletí oknem. Muž i chlapec vyběhli ven na úbočí hory a zahlédli zlatého ptáka, jak míří výš a výš. Náhle zakolísal, a Lug zpozoroval, jak se jestřábovi uvolnilo jedno bronzové peříčko... pak další... a další. Pták teď letěl neobratně.

"Ne!" vykřikl Lug a ukázal na zápasícího ptáka. Ruad překvapeně pozoroval, jak tři křehká bronzová pírká, která se z ptáka uvolnila, změnila směr svého letu a zanořila se zpět do křídel. Na několik vteřin pták let vyrovnal. Pak s cvaknutím přiložil křídla k tělu a zřít se na zem, rozbitý, neživý. Lug se k němu rozběhl, posbíral peříčka a vzal pokřivené tělo do náručí.

Ruad Ro-fhessa k němu potichu došel a položil ruku chlapci na rameno. "Nedopust', aby tě to odstrašilo, Lugu.

Můj první pták nedoletěl ani k oknu. - Tohle byl veliký úspěch."

"Když já si tolik přál, aby žil," namítal hoch.

"Já vím. A on žil, našel oblohu. Příště si dáme na krčních kloubech víc záležet."

"Příště?" opakoval po něm Lug smutně. "Příští týden

budu plnoletý. V domě pro mne není místo, a tak mě pro-

• *«

dají.

"To je až příští týden. Může se stát spousta věcí," řekl Ruad. "Odnes ptáka zpátky k výhni a podíváme se, co se z něj dá zachránit."

"Myslím, že uteču. Přidám se k Llawu Gyffesovi." "Řekl bych, že není tak snadné následovat Pevnou ruku

- ale o tom si promluvíme někdy jindy. Věř mi, Lugu.

A teď se podíváme na toho ptáka."

Ruad se díval, jak chlapec chodí po úbočí a sbírá kousky kovu. Ta pírká vypadla - a pak změnila směr svého letu - byt' jen na pár vteřin. A to Lug sáhl jenom po žluté, nejslabší ze všech barev.

Po návratu do dílny odložili bronzové úlomky a usedli ke krbu. Lug byl zticha a tvářil se smutně.

"Řekni ml," řekl soucitně Ruad, "co jsi cítil, když jsi křičel k obloze."

Chlapec vzhlédl. "Zoufalství," odpověděl prostě.

"Ne. Myslím ve chvíli, kdy jsi křičel."

Lug pokrčil rameny. "Nevím, co tím myslíš, pane. Já... chtěl jsem, aby letěl."

"Všiml sis, co se stalo, když jsi na něj zařval?"

"Ne. Spadl."

"Ne hned," řekl Ruad. "Snažil se dát do pořádku, svým způsobem jsi s ním byl stále ve spojení. Ale říkáš, že sis ničeho nevšiml. Jakou barvu jsi cítil? Byla to modrá?"

Lug seděl chvíli potichu a snažil se vzpomenout. "Ne, byla to žlutá. K ostatním barvám se mohu dostat jen tvým prostřednictvím, pane."

"Na tom nezáleží, Lugu. Budu o tom uvažovat. Je skoro čas, abys šel; tvé volno končí se soumrakem, nebo ne?"

"Mám ještě chvíli čas," odpověděl mladík. "Marshin říká, že se rodina nevrátí z Furbolgu dříve než zítra. Přivedou s sebou hosty na dražbu."

"Třeba to nebude tak zlé, jak si myslíš," pokusil se ho Ruad uklidnit. "Je mnoho dobrých domů. Lady Dianu by mohla potřebovat sloužícího - nebo lord Errin. Oba jsou známi tím, že se k otrokům chovají slušně."

"A proč mám být otrokem?" vyštěkl Lug. "Proč? Říše už není. Všem těm zemím teď vládnou lidé, kteří bývali dříve

otroky. Tak proč bych jim měl já zůstat? To není spravedlivé!"

"Takový už život bývá, že v něm spravedlnost nenajdeš. Fomorská válka byla poslední, a ty jsi její obětí. Ale máš šanci si svoji svobodu vykoupit; není to tak špatný život."

"Byl jsi někdy otrokem, pane?"

"Jen otrokem svého umění," přiznal Ruad. "Ale na tom nezáleží, víš. Tebe zajali... kdy, před pěti lety? Kolik ti bylo let? Deset, jedenáct? Tak už to chodí, Lugu. Válka stojí peníze, a ty se získávají zpět drancováním a lovem otroků. Gabala vybojovala tu válku z národní hrdosti, kvůli právu vzdát se sama své říše, nedopustit, aby jí byla odňata. Ty jsi byl jednou z posledních obětí. Já vím, že to není spravedlivé, ale z člověka, který žije svůj život a stále si stěžuje na nespravedlnost, nikdy nic nebude. V tomhle mi věř, chlapče. Jsou tři druhy lidí: vítězové, poražení a bojovníci. Vítězům barvy pozehnaly, ať už dělají, co chtějí, život se k nim chová, jako by to byli bohové. Poraženci trátí své síly, když kvílí jako plísňené děti; ničeho nedosáhnou. A bojovníci udržují své meče ostré a nečekají, že by dostali něco bez boje; ale budou bojovat, dokud nepadnou."

"Já nechci být válečník," řekl Lug.

"Poslouchej mě pořádně, chlapče!" vyštěkl Ruad. "Soustřed' se. Já nemluvím o těch, co bojují mečem, ale o životě. Tvá mysl je tvým mečem i štítem, je to jen věc náhledu. Pokud něco chceš, tak si naplánuj, jak to získat. Zvaž vše, co se nemusí podařit, a představ si, co udělat, abys to napravil. A pak to proved'. Nemluv o tom nekonečně. Dej se do toho. Upřík k tomu úkolu svoji mysl. Myslí ti to dobře a nadání máš velké. Nevím, jak jsi udržel toho ptáka ve vzduchu, ale síla v tobě je. Tak ji hledej. Stav na ní. A nikdy nedopuť, aby tvé srdce ovládlo zoufalství. Rozumíš

•«" nu?

"Pokusím se, pane."

"To je slušná odpověď. A teď běž domů a já se podívám na toho ptáka."

Lug vstal a usmál se. "Byl jsi na mě moc hodný, pane. Proč jsi se mnou trávil všechn ten čas?"

"Proč bych neměl?"

"To nevím. V Mactha říkají, že jsi poustevník, který nemá rád společnost lidí. Říkají, že jsi... hrubý a neurvalý, že máš mrzutou, netrpělivou povahu. Ale já jsem si nikdy ničeho podobného nevšiml."

Ruad vstal a položil chlapci na rameno obrovskou ruku. Jsem to, co říkají, že jsem, Lugu. V tom se nemýlí. Nemám rád lidi. Nikdy jsem je rád neměl. Jsou chamtiví, nenasatí, sobečtí, a jde jim jen o jejich vlastní prospěch. Ale s nadáním to, chlapče, umím. Mohu způsobit, že rozkvetne, jako to dělá zahradník s květy. Pamatuješ si na den, kdy jsem tě chytil, jak se schováváš v křoví za dílnou?"

"Ano," řekl Lug a usmál se. "Myslel jsem si, že mě zabiješ."

"Každý Tiernsday ses tam po sedm týdnů schovával a pozoroval mě při práci. Prokázal jsi trpělivost - a to je u mladých velice vzácné. Proto jsem se rozhodl, že tě naučím něco o barvách. Byl jsi dobrým žákem. A pokud si to Pramen přeje, budeš jím i nadále. A teď zmiz."

• • •

Poté, co chlapec odešel, shromáždil Ruad zbytky kovového ptáka a zkoumal tu část pod krkem, která nevydržela. Ozubená kolečka byla menší, než měla být. Lug měl dobré ruce a jisté oko, jeho duše však zatím nebyla s magií oblohy vyladěna. Ruad však věděl, že magie je postavena na harmonii, a bylo nepravděpodobné, že by právě jí byl dospívající mladý otrok schopen dosáhnout. Mohli by ho prodat nějakému námořnímu kapitánovi, a on by strávil život v podpalubě, nebo některému z knížat, které ho nechá vykastrovat, a on potom bude zbytek života sloužit v harému. A byly tu i další, ještě méně lákavé způsoby, jak by mohl skončit mladík jeho vzhledu. Tato nebezpečí ale nebyla velká. Převážnou většinu chytrých mladých chlapců kupovali dobří páni, kteří je dokázali využít ve svých službách a ve věku třiceti let jim poskytli možnost vykoupit se.

Kdo by se ale mohl chlapci divit, že se bojí nejhoršího?

Ruad uzamkl hlavní vchod a osedlat starou hnědku. Do Mactha jezdil zřídka, ale nyní potřeboval zásoby - cukr a sůl, sušené maso, koření, a nejvíce ze všeho další zlaté a bronzové pruty.

Bronz byl dobrý kov, s nímž mohl pracovat učedník, ale nedokázal udržet magii tak jako zlato. - Být Lugův pták z fomorského zlata, byl by přeleti i nejvyšší horu a vrátil se na pomýšlení. Ale zlato bylo vzácnější než ženské ctnosti. Ruad vytáhl své neohrabané tělo do sedla a pobídl starou klisnu dolů po stezce, která se vinula mezi borovicemi. Cesta trvala asi dvě hodiny, a pohled na bílé kamenné budovy Mactha mu přinesl jenom malé potěšení. Zamával na stráž u Severní brány a zamiloval k nájemné stáji, kterou vlastnil Hyam. Stařec seděl u ohrady výběhu a rozrušeně smlouval s kočovným kupcem.

Ruad odsedlal klisnu a zavedl ji do stáje. Tam jí vytřel záda a vrátil se k ohradě, kde zatím debata nabrala na intenzitě.

"Počkej! Počkej!" zamával Hyam štíhlými prsty kočovníkovi před obličejem. "Předložíme to tady počestnému." Obrátil se k Ruadovi a mrkl. "Dobří muži, buď tak laskav, podívej se na ty dva koně támhle u hrazení a sděl nám svůj upřímný názor na to, jakou mají cenu. Ať už řekneš cokoliv, zařídím se podle toho."

Ruad mrkl dolů na Hyamovy prsty, které rychle kmitaly v prastaré řeči tuláků. Rozložitý řemeslník se vydal k prvnímu ze zvířat, asi osmiletému kaštanovému hřebci, který mohl mít na výšku nějakých sedmnáct pěstí. Přejel mu rukama po silných nohách a dolů po bocích, pak přenesl svoji pozornost k valachovi. Tohle zvíře, vysoké nějakých šestnáct pěstí, mohlo být o pět let starší než hřebec a mělo měkčí hřbet. Hyam signalizoval, že chce čtyřicet stříbrných půlkorun za oba.

"Řekl bych tak asi osmatřicet stříbrných půlkorun za oba," prohlásil Ruad.

"Vy mě zničíte," zaječel Hyam a začal poskakovat na místě. "Jak jen se tohle může počestnému muži stát?"

"Souhlasil jste, že se zachováte podle toho, co tento muž řekne," upozornil ho Kočovník. "A i když je to o pět víc, než jsem nabídl, přijmu to,"

"Sama nebesa se musela proti mně spiknout," vrtěl Hyam nevěřičně hlavou. - "Ale dostala mě moje vlastní hloupost. Myslel jsem si, že se tenhle člověk vyzná v koních. Vezměte si je, o takovémhle obchodu se vám mohlo jen zdát." Muž se pousmál, odpočítal mince a pak vyvedl koně z ohrady. Hyam mince přesypal do svého měšce a opět si s vítězoslavným úsměvem sedl.

"Ty jsi ale neřád," řekl Ruad. "Ten hřebec má zanícenou šlachy, do týdne může zchromnout. A ten valach? Nemá žádnou jiskru."

"To mě vůbec nepřekvapuje," řekl stařík potichu., Jsou z vévodových stájí, a ten k nim není nijak laskavý."

"Jak se ti vede, Hyame?"

"Vždy by to mohlo být lepší," odpověděl Hyam a prohrábl si rukou řídnoucí bílé vlasy. "Teď ale nadchází zlé v časy."

"Podle tebe - a všech koňských handlířů - jsou časy vždycky zlé," usmál se Ruad.

"To nemohu popřít, příteli Ruade. Ale tentokrát je to jiné, věř mi. Znamení můžeš vidět po celé Mactha. Od tvé poslední návštěvy se zvýšil počet žebráků. A harapanny? Nové panečnice město přímo zaplavily. Před deseti lety bych si na to nestěžoval, ale teď? Já ale vím, v čem to je. Spousta z nich jsou slušné ženské, které přišly o manžela nebo domov. Jenom se projdi po ulicích v tržnici, a uvidíš zrušené obchody a zavřená okna. A ceny otroků klesají... to není nikdy dobré znamení. Žebráci mezi sebou bojují o nejlepší místa a počet loupeží se od loňska zdvojnásobilo."

1 >! «

bil.

"A to s tím vévoda nic nedělá?"

Hyam si odchrchlal a vyplivl hlen. "Cožpak ten se stará o Mactha? Slýchám novinky z celého vévodství. Všude skoro zdvojnásobil daně. Sedláci mu musejí dávat pětinu úrody nebo rocky. A protože většina z nich má svoji půdu v pronájmu od šlechty, zbývá jim tak asi desetina, aby nakrmili rodinu a mohli se připravit na příští rok."

U ohrady se shromáždilo několik mužů, aby si prohlédli koně. Hyam dal Ruadovi znamení, aby byl zticha, a pokračovali v rozhovoru s použitím řeči tuláků.

"Ve vzduchu visí něco šíleného, příteli. Minulý měsíc nařídil vévoda, aby byli tři muži naraženi na kůl. A co že provedli? Napsali králi a žádali ho o spravedlnost ve věci zvýšení daní. Král sem poslal hraběte Tollibara, vévodova bratrance. A teď spravedlnost zakročí proti těm třem lidem, kteří o ni žádali. Je v tom něco temně poetického."

"Naráženi na kůl bylo postaveno mimo zákon před více než dvaceti lety," řekl Ruad.

"Ale tehdy projížděli zemí rytíři a vládl starý král. Neobracej se ke včerejšku, Ruade. Včerešek je mrtev - je pryč, stejně jako rytíři."

"Všichni rádci přece nemohou být po smrti," zaprotestoval Ruad. "Co Kalib?"

"Říká se, že byl otráven."

"A Rulic?"

"Nehoda na lovu. Měl bych si už opatřit zásoby na zimu, Ruade; ve vzduchu visí něco zlého,"

"Postarej se mi o klisnu," řekl Ruad nahlas. Prošel davem, scházejícím se na dražbu, a vydal se k tržnici. Jak řekl Hyam, mnoho z obchodů bylo zavřených. To nebylo dobré znamení.

Přistoupila k němu mladá žena. "Trochu potěšení, pa-

9

ti ~.

Usmál se na ni. "Obchody musejí jít dost špatně, když se obracíš na takového ošklivce."

Na jeho úsměv ani nezareagovala. "Jen tři měděné čtvrtáky," řekla a uhnula pohledem.

Vzal ji za ruce a obrátil je dlaněmi vzhůru. Byly čisté, žádná špína pod nehty. "Proč ne?" odušil a následoval ji bludištěm uliček až k bezútesně vyhlížejícímu stavení s vyraženými dveřmi. Uvnitř bylo všechno čisté, ale ošumělé, a u protější zdi spalo na kupě pokrývek malé dítě.

Zavedla ho ke kavalci, rychle si lehla na záda a vyhrnula vlněné šaty nad stehna. Ruad se právě chystal uvolnit opasek, když za sebou zaslechl nějaký pohyb. Uhnul stranou, a obušek mu jen neškodně prosvítl kolem ramene.

Otočil se, udeřil do mužovy bránice jako kladivem, až se útočník přelomil v pase, a pak ho sekl hranou pravé ruky přes zátylek. Muž byl v bezvědomí dříve, než dopadl na zem.

Žena se posadila a zakryla si rukou ústa.

"Potřebovali jsme peníze," prohlásila. "Není mrtvý, že"

7

u. ~.

"Ne," odpověděl Ruad, "a své peníze dostaneš, až si je zasloužíš." Povolil si opasek.

• • •

Ruad vyšel z přitní obydli na sluncem ozářenou ulici -zdravé oko přimhouřené, všechny smysly v pohotovosti Ta žena byla zklamání, rozplakala se, když k ní přistoupil. Rozzuřila ho, a na rozdíl od jiných mužů, u něho vztek nepřispíval k touze po sexu. Takže se oblékl a opustil ji.

Našel cestu zpátky na hlavní ulici a cestou odstrkoval žebráky. Hyam měl pravdu, z Mactha se stával skutečný vřed, Kovotepecká ulice byla skoro pustá. Ruada překvapilo, když spatřil, jak přes okna Cartainova krámu přitloukají prkna. Přední dveře byly otevřené, a tak vstoupil dovnitř. Bývalý majitel. Kočovník, dohlížel na balení několika velkých beden, ale když zahlédl Ruada, mávl na něho rukou, aby šel dál do zadní místnosti

Tam se k němu připojil a nalil do poháru jablečný mošt, pohár pak podal zmatenému řemeslníkovi.

"I ty odjíždíš?" řekl Ruad. "Proč?"

Vysoký kostnatý kupec usedl za stůl a pohlédl tmavýma, trochu šikmýma očima na Ruada.

"Víš, proč jsem bohatý?" zeptal se a poškrábal se na orlím nose.

"Nikdy jsem nesnášel, když mi někdo odpovídal na otázku otázkou," štkl Ruad.

Cartain se široce usmál, zasvitl zlatý zub. "Mám tě rád, Ruade - ale teď mi odpověz."

"Kupuješ levně a prodáváš draho. Tak mi řekni, proč odjíždíš."

"Jsem boháč," pousmál se kupec ke vzrůstající Ruado-vě nevoli, "protože dokážu odhadnout, odkud vítr fouká.

Když fouká zčerstva, dají se vydělat peníze; když fouká špatně, také se dá vydělat. Ale když utichne, je čas změnit působiště."

"Ty tedy dokážeš člověka otrávit," prohlásil Ruad, "ale budeš mi chybět. Kde teď prodám ty svoje hračky?"

"Někoho k tobě pošlu. O tvoje dílo je stále ještě velký zájem. Máš pro mě něco?"

"Možná. Ale potřebuji zlaté pruty a dost bronzu - a také hodně východního oleje."

"Kolik zlata?" zeptal se Cartain, zaklonil se a odvrátil pohled.

"Za mého malého zpěváčka dostaneš tři sta raqů. Vezmu množství odpovídající stovce."

"Ukaž mi ho,"

Ruad otevřel kožený váček, visící mu u boku, a vytáhl z něj malého zlatého ptáčka se smaragdovými očima. Pohládl jej po zádech a postavil si ho na dlaň. Pak ho pozvedl k ústům a zašeptal jakési slovo. Pták rozepjal malá kovová křídla, vzlétl a obkroužil místnost. Ze zobáčku mu vytryskla sladká melodie a vzduch naplnila opojná vůně parfému.

"Nádhra," řekl Cartain. "To je prosté výjimečné. Jak dlouho to kouzlo vydrží?"

"Tři roky. Možná čtyři." Ruad pozvedl ruku, pták rozepjal křídla a slétl mu na dlaň. Podal ho Cartainovi.

"A to kouzelné slovo?"

, Jméno jeho tvůrce."

"Dokonalé. Jsi skutečný mistr. Znáš jednoho krále na východě, který touží po obrovském orlu, co by ho vynesl do nebes. Platil by v diamantech, velkých jako hlava."

"To je nemožné," řekl Ruad.

"To nemůže být pravda, můj drahý společníku. Všechno je možné."

Ruad zavrtěl hlavou. "Nerozumíš těm omezením. Magie má jisté hranice. Kdysi dávno se je pokusil Zinazar překonat, použil krev nevinných. Ale nefungovalo to tehdy, a nebude to fungovat ani dnes."

"Ale co za předpokladu, že by tisícovka lidí byla ochotna svoji krev poskytnout?"

"Na celém světě není tisíc lidí, kteří by byli schopni nasávat barvy. Zapomeň na ty jeho diamanty, Cartaine. Jak může být člověk bohatý?"

Cartain se pousmál. "Může mít veškeré bohatství světa - a ještě jeden měďák navíc,"

Ruad upil jablečného moštu. "Teď mi prozrad, proč odjíždíš - a ani slovo o předtuchách, prosím."

Kupci zmizel úsměv z tváře. "Přicházejí zlé časy, a já s tím nechci mít nic společného. Mí kurýři mi přinesli zprávy o ohavnostech, k nimž došlo v hlavním městě. Samo o sobě by to pro Kočovníka, jako jsem já, nic neznamenal, ale díky královu špatnému hospodaření se mu převelice ztenčil obsah pokladnice. Několik kupců z řad Kočovníků bylo uvězněno, obviněno ze zrady a umučeno k smrti. A jejich majetek král zabavil. Starý Cartain pokladnici toho mrchožrouta nenakrmí."

"Já už s králem nějaké nedorozumění měl," řekl Ruad. "Je nadutý a paličatý, ale není to žádný tyran."

"On se změnil, příteli," odušil Cartain. "Obklopil se zlými muži - dokonce si najal nějaké chlapíky, kteří si říkají rytíři Nové Gabaly... a ti jsou děsiví. Proslýchá se, že byl vážně nemocen, a nějaký čaroděj ho uzdravil; ale jeho duše prý zemřela. Nevím. Všechny ty historky... O králích se toho vždycky vypráví. Ale co vím, je, že Kočovníky nečeká nic dobrého - nebo ty, co mají v žilách krev Kočovníků. Tyhle věci už jsem viděl - v jiných zemích. Nic dobrého z toho nevzejde,"

"Kam míříš?"

"Přes Vnitřní moře do Cithaeronu. Mám tam příbuzné a... mladou ženu."

"Pokud se nepletu, nemáš náhodou ženu tady?"

"Bohatý muž nemůže mít dost žen. Proč se nedáš na cestu se mnou? Vydělali bychom jmění."

"Po bohatství netoužím," odvětil Ruad. "Nech mi poslat ty věci zítra do hor."

"Pošlu. Dávej si pozor, umělce. S tajemstvími je to tak, že mají ve zvyku vyplouvat na povrch, a to tvoje by, obávám se, nemuselo být výjimkou... a tentokrát bys mohl ztratit víc než jen oko."

Ruad opustil kupce a vydal se ke stájím. Cestou se zastavil v malé hospůdce, aby se najedl.

Cartainův chystaný odjezd ho poněkud znepokojil, zanechal v něm stísněný pocit. I když byl kupec dost vychytralý, dalo se mu důvěřovat. Takových jako on bylo málo, a Ruad ho potřeboval. - Dojedl a vzhlédl ke kupcím se mračným. Všechna tajemství vyplují časem na povrch.

To rčení bylo pravdivé, představovalo ale problém, který může vyřešit někdy příště. Zaplatil hostinskému a s pytlém zásob v ruce se vrátil do stájí, Hyam byl pryč, ale jeho nejmladší syn právě sedlal Ruadovu klisnu. Chlapec měl jasné oči a zářivý úsměv.

"Měl by sis koupit nového koně," řekl hoch. "Tenhle už toho má dost za sebou."

Ruad nasedl a usmál se na něj dolů. "Tohle zvíře mi tvůj otec prodal přede dvěma měsíci a přísahal na duši svých synů, že mě bude nosit věčně."

"No," odvětil hoch, "ale otec už není tak mladý, jako býval, Tedy, měl bych pro tebe valacha, jehož otcem je Buesecus, a na tom by i člověk tvoji velikosti mohl jet celý den, a on by se ani nezapotil."

"Tak mi ho ukaž," řekl Ruad a následoval chlapce zpět k ohradě, černý valach byl bezmála sedmáct pěstí vysoký, měl pevný hřbet a dobré nohy.

Ruad sesedl. "Je pravda," zeptal se koně, "že tvým otcem byl Buesecus?"
Valach zavrtěl hlavou. "Ne," odvětil. "Ten kluk je stejně velký lhář jako jeho táta."
Chlapci se rozšířily oči a on s vyděšeným výrazem uskočil.
Ruad zavrtěl hlavou. "A to jsi vypadal tak nevinně!"
"Vy jste čaroděj?" zašeptal chlapec.

"Jistěže jsem. A ty jsi mne urazil," dodal Ruad a upřel na něj mrazivý pohled.

"Mrzí mne to, pane. Skutečně. Odpusť mi to, prosím."

Ruad se k němu otočil zády a nasedl na svoji klisnu. "Tvůj otec je snad starý, ale nikdy nebyl hlupák." Pobodl koně a vyrazil k horám. Ten kluk byl lehkověrný a zasloužil, aby si z něj někdo vystřelil. I jako dítě by Hyam poznal rozdíl mezi kouzlem a trikem.

Všechna tajemství vyplují časem na povrch.

Tlclidnil svoji mysl a vztáhl ji k barvám. Chvilí mu trvalo, než nalezl bílou a utišil své obavy. Když dosáhl vrcholku hřebene, otočil se v sedle a pohlédl k Mactha. Slunce už zapadalo za horami a město se koupalo v šarlátu.

Ruadovi naskočila husí kůže, a ještě dříve, než se stačil uklidnit, otřásl jím vidění. Oblohou jelo osm rytířů v rudých zbrojích, s přízračně bílými tvářemi a očima naplněnými krví, temné meče v rukou.

S velkým úsilím se Ruad té vidiny zbavil, pak si setřel pot z tváře a kopnutím donutil klisnu k poklusu.

2

ŠEST VOJÁKŮ LEŽELO MRTVÝCH KOLEM KO-čáru a ty dvě ženy stály bok po boku a čelily útočníkům. Svízel čekal a velice uznale si je prohlížel, za ním stáli jeho muži.

To, že se jedná o sestry, bylo stejně zjevné jako skutečnost, že se jedná o šlechtičny. Vyšší z těch dvou, oblečená do rozevláté sukně z jasně zeleného hedvábí a bílé, u krku nabrané blůzky, třímala v ruce krátký meč, který sebrala ze země. Ta druhá stála vedle ní a v jejích šedých očích nebyla ani stopa po strachu. Dívka s mečem měla nakrátko zastřížené kudrnaté vlasy, tmavé a lesklé jako bobří kožešina. - Její sestra nosila své havraní kudrny dlouhé až na ramena. Na sobě měla rozevláté šaty z popelavě šedého hedvábí, které jí u pasu spínal zlatem vykládaný pásek.

Svízel cítil, jak se ho zmocňuje vzrušení. Ještě nikdy předtím si se sestrami neužil - a tyhle budou bojovat, škrábat a kousat. Ztěžka polkl. Která z nich by mek být první? Ta vyšší, hrdá, nebo ta menší, pěkně zaoblená, s domýšlivými šedými očima?

Jeden z jeho mužů vyrazil vpřed a meč vyšší z žen se kmitl v divokém seku jako had. Muž se na poslední chvíli vrhl stranou a čepel proťala jen jeho koženou kazajku. Za

hlasitého smíchu kumpánů se po čtyřech hrabal zpátky. Ano, pomyslel si Svízel, ta šermířka bude první.

V té chvíli zaslechl dusot kopyt, a když se otočil, vjížděl už na mýtinu jezdec. Byl to vysoký muž na vysokém koni, a i když byl oblečen do tuniky a úzkých kalhot, měl na hlavě stříbrnou heknu se zdviženým hledím. Zastavil svého bílého hřebce ve vzdálenosti nějakých deseti sáhů od tuctu banditů..

"Dobré ráno, mé dámy," řekl. "Potřebujete snad pomoc?"

Svízel vystoupil dopředu. "Starej se sám o sebe," zasyčel vztekle, "nebo tě stáhnu ze sedla a necháme tě vránám."

"Tebe jsem neoslovil, drnrohryze," řekl jezdec potichu. "Co to máš za způsoby?"

Svízel zdudl a vytasil dva krátké meče, zatímco jeho jedenáct zbojníků se rozestoupilo do kruhu. Jezdec sklouzl ze sedla a tasil dlouhý meč, který se ve slunci zaleskl. Držel meč oběma rukama.

Právě v té chvíli naplnilo mýtinu hřmění kopyt.

"Zpátky!" zaječel Svízel, a lapkové zmizeli v křoví právě v okamžiku, kdy na místo dorazil oddíl vojáků.

Manannan zasunul meč do pochvy a přistoupil k ženám. Uklonil se.

"Jste zraněné?" zeptal se.

"Ne, pane rytíři," odvětila menší z nich. "Vřelé dílcy za tvoji udatnost. Jsem Dianu, a to je moje sestra Sheera."

Manannan se k ní otočil. "Mé uznání tvému šermířskému umění, paní. Jemná práce zápěstím."

V tu chvíli se k nim připojil štíhlý světlolvasý muž. Byl hladce oholený a neměl meč, v ruce však nesl luk z rohoviny.

Šaty měl z nejjemnější vydlané kůže, které, byť nezdobené, měly vynikající stříh. Oči měl hnědé, postříkané zlatými skvrnkami, takže zdálky měly tutéž zlatou hněd jako oči velkých koček. Objal Dianu, políbil ji na tvář a pak se obrátil k Manannanovi; jeho úsměv byl vřelý a přátelský, oči jasné a upřímné.

"Děkuji ti, pane rytíři. Tvoje odvaha ti dělá čest."

"Stejně jako tobě tvoje načasování," odvětil Manannan a podal mu ruku.

"Přál bych si, aby bylo lepší - ti věrní mužové mohli být stále ještě naživu. Jsem lord Errin z Laene."

"Vyrosl jsi od té doby, co jsem tě viděl naposled. Nebyl jsi snad panošem vévody z Mactha?"

"To jsem skutečně býval - v tom roce, kdy vyhrál stříbrný dřevce. Je mi líto, ale nevzpomínám si na tebe, pane rytíři."

"Mé jméno je Manannan. Byl jsem tehdy oblečen poněkud jinak a nenosil jsem plnovous. A teď, pokud dovolíš, bych pokračoval v cestě."

"No to snad ne?" ozvala se Dianu. "Nemůžeš jet tímhle lesem sám. - Ten lupič, to byl samotný Svízel, a právě teď nás nejspíš odněkud pozoruje. Byl bys ve velkém nebez-

v, c<

peci.

"Stejně jako on, má paní, pokud by mi znovu zkřížil cestu. Ale neměj o mne strach. Nemám u sebe nic cenného, a Kuan má velkou výdrž - a je velice rychlý."

"Velice bych uvítal, kdyby ses stal mým hostem, pane rytíři," vložil se Errin. "Mé panství leží necelého půl dne cesty odtud. Co bys řekl ubytování na noc a dobrému jídlu?"

"Dfley, ale ne. Musím nalézt jistého muže." Manannan se uklonil oběma ženám a odešel ke svému koni.

Dianu ho pozorovala, jak odjíždí. "Zvláštní člověk," poznamenala. "Všechny je porazit nemohl - a přece byl připravený se do nich pustit."

"Nemohu se na něj upamatovat," přemítal Errin. "Snad patřil ke strážím nebo k vojsku."

"Mohl být také něčím víc," řekla Sheera. "Chodí jako princ."

"No, obávám se, že... zůstane tajemstvím," řekl Errin. "Pojďte, raději zmizíme z tohotohle proklatého lesa dříve, než se Svízel vrátí s ještě větším počtem těch svých hrdlo-

V 0 «
řezu.

• • •

Ruad zůstal ve své dílně ve srubu po celý týden; taval pruty, vyráběl zlaté a stříbrné dráty, umné lístky a podivné kroužky. Osmé noci ho probudil z lehkého spánku zvuk koňských kopyt na stezce. Vyskočil z postele, protáhl se, přehodil si přes ramena plášť a prošel srubem na dvorek předním.

Šest jezdců přitáhlo před jeho obydlím uzdu svým koňům.

"Koho hledáte?" zeptal se Ruad a snažil se ty muže rozeznat.

"Kdo říká, že někoho hledáme?" zeptal se jezdec a naklonil se ze sedla.

"Na lov je teď trochu pozdě," opáčil Ruad, "a já jsem unavený. Takže mi řekněte, oč jde."

"On je tady," zasyčel jezdec. "Kde jinde by mohl být? Prohledám srub." Seskočil ze sedla a vydal se přes dvůr. Ruad mu ustoupil z cesty, ale když k němu muž došel, vyrazil levačkou, sevřel muže kolem krku a zvedl ho do výšky.

"Neslyšel jsem, že bys požádal o mé svolení," řekl Ruad potichu. Muž kolem sebe slabě kopal a hrabal prsty po Ruadově železném sevření.

"Pusť ho!" přikázal další muž a pobídl koně kupředu. Právě v té chvíli vyšel z mraků měsíc a v jeho světle Ruad mluvčího poznal.

"Nečekal bych, že bude vzdělaný muž jezdit s takovýmhle odpadem, lorde Errine," řekl Ruad a odhodil svoji oběť stranou. Muž upadl a lapal po dechu.

"Nerad tě ruším, řemeslníku, ale dnes po dražbě utekl jistý otrok, a tvrdí se, že byl často vídán v tvé společnosti. Domnívali jsme se, že by tu mohl být."

"Má snad ten otrok nějaké jméno, lorde Errine?"

"Mám pocit, že mu říkají Lug - ošklivé jméno pro tak přitažlivého chlapce."

"Ty jsi ho koupil?"

"Ano, měl být mým darem pro vévodu. Bohužel, teď už se k tomu hodit nebude. Bude nutné vypálit mu na čelo značku a možná ho i zchromit."

"To je tedy opravdu drsný přístup," řekl Ruad, "avšak zcela opodstatněný. Prosím, prohledejte můj srub a pak mi dovoďte, abych se vrátil do postele."

"Stěží bych pochyboval o tvém slovu, řemeslníku. Pokud se zaručíš, že zde něm, necháme tě na pokoji."

"Buď si jist, lorde Errine, že jsem toho chlapce neviděl od minulého Tiernsday. A teď, dobrou noc." Ruad se vydal k těžcímu muži, který se právě snažil posadit, chytil ho za vlasy, s trhnutím ho postavil a pak ho odvedl k jeho koni a přehodil přes sedlo. Lord Errin se usmál, škubl koni uzdou a cvalem vyrazil ze dvora.

Muž s pohmožděným krkem se zdrzel za ostatními a potom se rozjel k místu, kde stál Ruad.

"Teda, řeknu ti...", začal. Ruad ho přerušil.

"Prosím," řekl a rozhodil rukama, "jen mi neslibuj, že se ještě setkáme. Urážky mě rozčilují, ale vyhrůžky nudí. A když se nudím, mívání někdy sklony k násilí. A to nikdo z nás nechce, prcku." Jezdec divoce trhl uzdou a pobídl koně do klusu.

Když zmizel, přistoupil Ruad ke studni, vytáhl vědro studené vody a usedl na dřevěnou lavici, aby mohl popíjet a pozorovat hvězdy.

Lug se obával oprávněně. Vévoda byl dobře znám tím, že se ke svým otrokům chová zle. Řemeslník zavřel oko a hledal mezi barvami. Chlapec bude vyděšený, překypující-

čí různými pocity. Ruad nikdy nepracoval rád s červenou, protože ta vedla vždy ke stezkám, po nichž kráčelo zlo. Ale byla také silná a znala strach. Nalezl ten proud a soustředil se na Luga. Po několika vteřinách se odpojil a otočil se.

"Tak vylez, chlapče," zavolal, dveře kůlny se otevřely a Lug vyšel do měsíčního svitu. "Skoro jsi ze mě udělal lháře!"

"Neměl jsem kam jít, mistře. Ale zítra vyhledám Llawa Gyffese - pokud o mě bude stát."

"Pojď dovnitř," řekl Ruad potichu. "Mám tady pár... hraček... které by ti mohly na cestě pomoci."

Uvnitř srubu rozhrábl oheň a zavěsil nad plameny starou železnou pánev. Hodil na ni lžici sádla, a když se začalo roztékat, rozklepl do pánve čtyři vejce.

"Řekl bych, že máš hlad, co, mladý Lugu?"

"Ano, mistře. Děkuji. Ale, se vši úctou, včera jsem dosáhl plnoletosti. Nejsem už Lug; jsem muž, a tak není vhodné, abych nosil dětské jméno."

"To skutečně není vhodné," souhlasil Ruad. "A jaké jméno sis vybral?"

"Lámfhada, mistře. Po tom jménu jsem toužil už dlou-

1_ "

ho.

"Dlouhá ruka. Ano, to je dobré jméno. Tak se jmenoval první rytíř z Gabaly. Pokud svému jménu přineseš jen část té cti, povedeš si dobře."

"Vynasnažím se, mistře. Ale nejsem žádný hrdina."

Ruad přendal vejce z pánve na dřevěný talíř. Pak uřízl několik krajíců z bochníku tmavého chleba, který upekli předešlého dne, a podal jídlo nově pojmenovanému Lámf-hadovi.

"Jen se zatím nesuď příliš přísně. Nepoznal jsem žádného rytíře, který by vyskočil z lůna matky v plné zbroji. Všichni byli kdysi výrostky."

"Znával jsi hodně rytířů?" zeptal se Lámfhada.

"Dost," odušil souhlasně Ruad, nalil do poháru vodu a uřízl si krajíc chleba.

„Proč odjeli, mistře?"

"Jsi plný otázek, mladíku. A přestaň mi říkat mistře - teď, když už jsi muž, mi můžeš říkat Ruade. Anebo, protože jsi udělal toho ptáka sám, mi můžeš říkat Ruade."

"Ty bys dovolil, abych ti říkal vlastním jménem?" zašeptal nevěřičně chlapec.

"To není mé vlastní jméno," vysvětlil mu Ruad, "ale potěší mě, když je budeš používat." - Hoch přikývl, dojedl a vytřel chlebem i poslední stopy žloutku.

"Doufám, že ti můj příchod sem nezpůsobí potíže. K tomu, aby mě našli, použijí jasnovidce Okessu; a ten pozná, že jsem tu byl,"

"Ale ne," řekl Ruad, a v širokém úsměvu se zaleskly jeho křivé zuby. "Nemají jasnovidce tak dobrého, aby prohlédl má tajemství - dokonce ani Okessa tak dobrý není. Jen se neboj. A teď mi dovol, abych ti dal dárek." Zavedl uprchlíka do dílny, kde otevřel dubovou truhlu, stojící u vzdálenější zdi. Z ní vyňal pár vysokých bot z jelenice, vyšíváných stříbrnou nití. "ZJcus šije," vybídl chlapce.

Lámfhada si sundal sandály a nazul si boty. "Jsou trochu velké."

Ruad prsty ohmatl špičky bot. "S tlustými ponožkami ti budou sedět lépe a dorosteš do nich."

"Jsou kouzelné, Ruado?"

"Jistěže jsou kouzelné," vyštěkl řemeslník. "Vypadám snad jako nějaké svíčko?"

"A co dokážou?"

"Je jisté slovo, které ti tady napíšu, a až ho vyslovíš, dodají ti ty boty sílu a rychlost. Předběhneš jakéhokoliv člověka, a v drsném terénu dokonce i chlapa na koni."

"Nevím, jak ti poděkovat. Musejí být strašně drahé."

"Bohužel, je to zmetek. Ano, dokonce ani mně se vždycky všechno nepovede. Neudrží magii. Poskytnou ti hodinu, možná dvě; pak z nich budou jen obyčejné boty. Ale jsou to dobré boty."

"A já bych nedokázal to kouzlo obnovit?" zeptal se chlapec.

Ruad se usmál. "Kdybys to zkusil, bylo by to pro tebe přinejmenším dobré cvičení. Potřebuješ sílu černé, to je magie země. Ale černá je nevypočitatelná, nedá se s ní tak lehce sladit - a najdeš ji jen v noci, za svitu měsíce. Použil jsem zlaté vlákno. Kovu, který by byl lépe vyladěn na proudy, není. Potíž je v kontrole. Příliš mnoho zlata, a síla je taková, že není člověka, který by je mohl použít a přitom udržet rovnováhu; jediný skok by tě mohl vynést tak vysoko, že by ses při následném pádu zabil. Nebo příliš málo, a síla se vyčerpá během hodiny. Tenhle problém mě dráždil dobrých deset let."

"A to slovo?" zeptal se Lámfhada.

Ruad vzal kousek dřevěného uhlí a napsal je na desku stolu. "Viš, jak je vyslovit? Ale neděj to teď!"

"Vím," řekl utečenec, upíraje modré oči Ruadovi do tváře. "To je tvoje skutečné jméno, že?"

"Je, chlapče, a nikdo se je nesmí dozvědět. Proto jsem tě požádal, abys nikomu o své práci tady neříkal,"

"Prokázal jsi mi velikou důvěru, Ruade. - Nezradím ji. Proč si lidé myslí, že jsi zemřel? A proč jsi vlastně chtěl, aby si to mysleli?"

"Mezi tebou a mnou není žádný velký rozdíl, chlapče," řekl Ruad. "Všichni lidé jsou otroci. Mým potěšením je, že jsem porozuměl magii víc než kdokoli z žijících. Rád vytvářím krásné věci. Rytíři z Gabaly byli krásní - jejich zbroji se nic nevyrovnalo, srdce mečů tak čistá, jak jen to je u člověka možné. Ale jsou i jiné síly, spojené s červenou, přátelé temného světla. A tyto síly zatoužily po mém umění. Ale ty mi nerozumíš, že ne? A proč bys také měl?"

"Tvoje umění vzbudilo zájem zlých lidí," řekl Lámfhada. "Totau rozumím."

"Před pěti lety mě chytily královi muži a odvedli mne do Furbolgu; tam mi vypálili oko. Král toužil po kouzelných zbraních, ale já jsem mu nebyl ochoten poskytnout ani jednu."

"Jak se ti podařilo uniknout?"

"Protože jsem umřel. Mé tělo hodili do jámy za hradbami pevnosti."

Lámfhada udělal znamení ochranného rohu a naskočila mu husí kůže, ale Ruad se zasmál. "Tak, že jsem předstíral smrt. Přestalo mi bít srdce. Přestal jsem dýchat. A tak mě pohřbili - našťestí - do mělkého hrobu. Vyhrabal jsem se a dopotácel do domu přítele. Staral se o mne osm dní a pak mě propašoval ven z města. Nakonec jsem se vydal sem." Jednoho dne tě najdou, mistře. Pročpak nechceš jít se mnou za Llawem Gyffesem?"

"Protože ještě nejsem připraven. A existuje jistá věc, kterou musím odčinit. Ale ty běž. Žij svůj život. Buď svobodný - tak svobodný, jak jen člověk může být."

"Kéž by tu tak byli rytíři," povzdychl si smutně Lámfhada.

"To je dětinské, snít o věcech, které nemohou být," zašeptal Ruad. "A teď je čas, aby ses vydal na cestu," Otevřel zásuvku pod lavicí a vyňal z ní dlouhý nůž s čepelí ostrou jako břitva. "Na, tohle bys mohl potřebovat."

"Ten je také kouzelný?"

"Tou nejhorší magií, která existuje. Jediným bodnutím můžeš zničit celoživotní sny a naděje."

• • •

Llaw Gyffes stál osaměle na vrcholku zalesněného kopce na okraji lesa, jednou rukou spočíval na tlustém, pokřiveném kmenu dubu, druhou měl zaháknutou za široký kožený opasek. Začalo pršet, nezdálo se ale, že by to nějak dlouhánovi vadilo. Díval se na divoce členitou pláň pod lesem, kde se páslo několik kusů jelení zvěře vedle stádečka

tlustorohých ovcí. V dálce se mezi balvany pomalu proplétalo šest jezdců a Llaw je nějakou dobu pozoroval. Bylo zjevné, že sledují nějakou stopu a že se nezajímají o vysokou, protože z místa, kde byli, mohli stádečko jasně vidět, ale nejevili o ně zájem. Na lov vlků bylo ještě příliš brzy, a velcí šediváci byli stále vysoko v horách. Takže zbýval jen člověk.

Obloha potemněla a liják zesílil. Voda Llawovi stékala po kožené, naolejované košili, máčela mu zelené vlněné kamaše. Zbojník vztáhl ruku, chytil se za větev a hladce se vytáhl do koruny stromu; potom hbitě vyšplhal k nejvyšší větvi, kde byla připevněná hrubá dřevěná plošina a větve propleteny tak, že tvořily tlustou střechu. Usedl a rozhrnul listí, aby viděl na jezdce. Byli teď blíží, ale ani tak nebyl schopen nikoho z nich poznat.

Odhrnul si světlé vlasy z očí a lehl si na záda, aby se uvolnil. Proč by se měl starat o to, koho loví? Staral se snad někdo o něj, když ho zavřeli? Přišel snad někdo, aby promluvil na jeho obranu? - Pocítil, jak v něm narůstá hněv, a rychle ho spolkl. K čemu by to bylo? Nemůžeš je z toho vinit, Llawe. Bylo rozhodnuto ve chvíli, kdy jsi roztříštil lebku tomu bastardovi!

Ten jediný okamžik stačil k tomu, aby se jeho život změnil. Ve chvílce jednoho stahu srdce se stal z kováře zločinec. Vévodovi vojáci hledali jakéhosi kočovnického kupce, obviněného ze zrady, a vyplundrovali už několik domů -ukradli, co chtěli - když narazili na Lydii. Důstojník, který měl hledání na starost, vykázal muže ven, ale sám zůstal uvnitř. O pár vteřin později zaslechl několik sousedů Ly-diin zoufalý křik, ale neudělali nic. Jen jeden mladý otrok měl tolik odvahy, že pro něho zaběhl do kovářny. Llaw upustil nářadí a rozběhl se úzkými uličkami domů. Před jeho dveřmi stáli dva vojáci, než ale mohli tasit meče, zbil je svými obřímí pěstmi do bezvědomí. Jednomu z nich zlomil čelist, druhému tři žebra. Když kovář vykopl dveře a roztříštil přitom bronzové závěsy, ležela Lydia přes postel, beze stopy života v očích; důstojník si zapínal pás.

Když Llaw Gyffes vrazil do místnosti, důstojník tasil meč a bodl po něm. Llaw srazil čepel stranou hřbetem ruky, drtivou ranou do tváře srazil muže k zemi; voják padl na kolena a meč mu vyklouzl z ruky. Kovář přistoupil k tělu své ženy a spatřil na jejím krku purpurové podlitiny. Tehdy mu unikl z úst příškrčený výkřik děsu a on se otočil k napůl omráčenému vrahovi. Na muže dopadala rána za ranou, až týraná lebka pukla a Llaw zjistil, že klečí nad čímsi, co není k poznání. S námahou se postavil na nohy, ruce potřísněné krví a mozem, a vypotácel se z domu -kde narazil na další oddíl vojáků. Llaw se ani nepokusil bránit, a oni ho odvěkli do vězení v Mactha.

Po dva měsíce ho drželi ve špatně větraném vězení, přikovaného ke stěně. Krmili ho chlebem, prolezlým červy, zvětralou vodou, a nechali ho sedět ve vlastních výkalech. A v takovém stavu ho přivlekli před soud.

Proces se konal ve vévodově rytířské síni. Na balkonech, které ji zprava a zleva obíhaly, uviděl Llaw mnoho známých tváří: tváří přátel, sousedů, spolupracovníků. Vévoda seděl na vyvýšeném stupni, obklopen svými rytíři, a žalobce zatím shrmoval fakta. Když Llaw uslyšel pokřivenou verzi toho, co se stalo, jeho hněv vzplanul. V kovářově domě prý došlo k hádce, a oddíl vojáků, vedený vévodovým synovcem, vstoupil do domu. Tam zjistili, že kovář Llaw Gyffes zavraždil svoji ženu. Hrdinný Maradin se snažil toho muže zkrotit, ale kovář měl úžasnou sílu a bojoval jako démon, takže Maradina zabil a dva z vojáků vážně zranil.

Vévoda se předklonil a zlověstné oči zabořil do Llawo-vých. "Co tomu říkáš?"

"Řekl bych, že na tom, co říkám já, vůbec nezáleží," odpověděl Llaw. "Všude v této místnosti jsou lidé, kteří znají pravdu. Ten... Maradin... znásilnil a zavraždil moji Lydii ... a zaplatil za to. To je všechno."

"Necht' tedy tyto lidé předstoupí a svědčí v tvůj prospěch," řekl vévoda. "Kde jsou?"

Llaw vzhlédl a přejel balkony očima. Nikdo jeho pohled neopětoval.

"Tohle tě usvědčilo jako lháře, kterým jsi," prohlásil vévoda. "Zítra ráno budeš čtvrcen a naražen na kůl."

Když Llaw odvedli zpět do kobky, přikovali ho znovu ke stěně. Ale otupělost, která ho po dobu věznění držela, byla pryč, a na její místo nastoupila planoucí nenávist. Za-hákl ruce za řetězy a vrhl se tělem vpřed, snaže se vycítit nějaké slabší místo. V řetězu, poutajícím jeho pravou ruku, se něco pohnulo; vši silou natáhl ruku vpřed, až se kov napjal; pak povolil. Přitiskl se zády ke zdi, zahákl prsty za kruh, který přidržoval řetěz ke stěně. Zdál se být uvolněný a na hřebec ucítil rez.

Ještě třikrát se ho pokusil uvolnit. Kruh teď byi ohnutý, skoro do tvaru U, ale stále ještě držel. Zkusil levou stranu, ale s tou ani nehnu. Pomalu se nadechl a zvolna nabral všechnu sílu, pak znovu zahákl prsty za články řetězu. Když se snažil natáhnout ruku, svaly v ramenou mu naběhly... kov zasténal a pomalu, k uzoufání pomalu, vyjely hřeby z malty a řetěz volně vyklouzl. Když se teď Llaw otočil, mohl zabrat za levý řetěz oběma rukama, a když se opřel o zeď i pravou nohou, podařilo se mu kruh vyrvat.

Teď se sice vysvobodil z pout, ale stále ještě zbývaly zavřené dveře kobky. Posbíral tedy řetězy, přistoupil ke dveřím a naslouchal. Z chodby za nimi nezaslechl ani hlásku.

Vrátil se ke zdi, zasunul kruhy zpět a pak zařval. "Stráž! Stráž!" Zaslechl kroky.

"Co je? Co ječíš?"

"Stráž!"

"Drž hubu, zatraceně!"

Avšak Llaw nepřestával řvát z plna hrdla, a nakonec se mřížka uprostřed dveří otevřela a žalářík uviděl obrovského vězně, stále ještě přikovaného ke stěně.

"Buď zticha, ty čubčí synu, nebo tam dojdu a vyříznu ti jazyk."

"Na to nemáš," zasyčel Llaw. "Jseš jenom mizerný ubožák!"

Mřížka se s cvaknutím zavřela a kovář uslyšel, jak se odsouvá závora. Pak se dveře otevřely a on zamrkal proti náhlému světlu pochodní z chodby, jak strážný vstoupil dovnitř.

"Já vím, oč ti jde," zašepal ten chlap. "Ty chceš, abych tě zabil. Nesneseš pomýšlení na to, jak ti zítra useknou ruce a nohy, nechceš ani pomyslet na to, jak ti do těla vniká naostřený kůl, jak tě rve zevnitř na kusy. No dobře, ale já tě

nezabiju! Já se jen postarám vo to, aby sis přál bejt mrtvěj!" S těmi slovy vytáhl od opasku karabáč s koženou rukojetí. Llaw se vrhl vpřed a narazil do překvapeného žalářníka jako rozzuřený býk. Upadli na podlahu a kovářovy ruce se svíraly kolem mužova krku s narůstající silou, až krk praskl a tělo sebou škublo. Llaw vstal a podíval se na mrtvolu. Ničeho nelitoval; Lydiina smrt a nespravedlivý soud se spojily, aby změnilly kovářovu duši. Pak posbíral řetězy a vydal se chodbou. O nějakých dvacet sáhů dál vlevo byl stůl a židle, kde předtím stráž seděla, a z háku ve zdi visel kruh s klíči od okovů. Llaw si řetězy odemkl a nechal je na stole.

Ale svobodný ještě nebyl. Nevěděl, jak jsou kobky rozmístěny, neměl představu o tom, jak uprchnout. Věděl jen, že je ve čtvrtém patře podzemí a že odtud vede točité schodiště do velkého sálu. Tudy se na svobodu nedostane. Ale kam vedla ostatní schodiště, o tom neměl nejmenší představu. Sedl si zpátky ke stolu a začal uvažovat. Dostat se tak daleko a přece zůstat vězněm, to bylo k vzteku. Vrátil se do cely a svlékl z těla mrtvého žalářníka tuniku od stejno kroje. U jeho opasku našel nůž s čepelí ostrou jako břitva. Pomalu a bolestivě si Llaw seškrábal rudozla-tý plnovous a ponechal si jen knír. Pak, poté co si oblékl strážcovu tuniku, se vydal zpět ke stolu. Chodba byla nějakých šedesát sáhů dlouhá, na každé straně šestero dveří na zavoru. Llaw je rychle všechny otevřel, vypustil vězně a sňal jim okovy.

Vypotáceli se na chodbu. Všichni byli pokrytí špinou a mnozí z nich měli na vyhublých údech hnísající boláky.

"Máte šanci získat svobodu," sdělil jim septem Llaw, "ale musíte být potichu a následovat mne."

Rychle vyběhl vzhůru po schodech, aniž by se namáhal s ohlednutím; ostatní vězni se šourali za ním. V dalším patře seděl strážný u stolu a házel si jen tak kostkami. Llaw mávl rukou na ostatní, ať se drží zpátky, a odvážně přistoupil ke strážnému, který se podíval na označenou svíčku.

"Jseš tady nějak brzo," řekl strážný a usmál se, "ale já si na to stěžovat nebudu." Shrábl kostky, vstal - přímo do rány pěstí - a zhroutil se zpátky do židle; jeho hlava tlumeně udeřila o desku stolu. Llaw znovu otevřel dveře cel a osvobodil vězně. Nevěděl, a ani ho nezajímalo, jaké zločiny spáchali, jediné, oč mu šlo, bylo, aby se dostal ven on sám.

"A teď si můžete dělat, co chcete," řekl jim.

"Ale jak se odsud dostaneme ven?" zeptal se mohutný vousáč s klikatou jizvou na tváři.

"Vyděte po schodech a osvobodte ostatní. Nad námi jsou ještě dvě patra," řekl mu Llaw.

"A co ty?"

"Mám tu na práci něco jiného,"

"Kdo jseš?" zeptal se další z mužů.

"Llaw Gyffes."

"Pevná ruka? To si budu, kamaráde, pamatovat," slíbil bradáč.

Llaw přikývl a vydal se zpátky do stínů, odkud ho úzké točité schodiště vyvedlo do haly s kobercem, která měla po jedné straně okna, zakrytá závěsy. Když jeden z nich opatrně odtáhl, hleděl na nádvoří, které bylo asi deset stop pod ním. Křídla velké brány zela otevřená a v jejím stínu se o čemsi bavily dvě stráže. Na hradbách napočítal pět lučištníků. Za branou bylo vidět světla Mactha a vzdálené hory, zářící v měsíčním svitu. Protáhl se oknem a potichu dopadl na dláždění. Náhle se ozval výkřik, který ho přimrazil na místě; ten ale vyšel z hradu.

"Vězni se dostali na svobodu!" ozývalo se, když se Llaw rozběhl k bráně.

"Co se děje?" zeptal se strážný.

"Vězni se dostali z cel," řekl mu Llaw. "Rychle do velkého sálu a hlídejte schodiště!"

Dvě stráže vyrazily ke dveřím a kovář vzhlédl k mužům na hradbách. "Pomozte jim," zařval. "Hlídejte sál!"

Lučištníci se rozběhli za svými druhy a Llaw zvolna vyšel z pevnosti, obloukem se vyhnul Mactha a zamířil ke vzdáleným horám.

Později se dozvěděl, že oněch třiadvacet mužů, které pustil, otevřelo dveře kobek čtyřiceti dalším. Třicet vězňů zemřelo v boji muže proti muži uvnitř hradu, dalších dvaadvacet bylo polapeno během následujících tří dnů, ale jedenácti se podařilo uniknout.

A teď, o sedm měsíců později, pronásledovali lovci dalšího uprchlíka.

Llaw doufal, že ho dostanou.

Nepřál si, aby lesem projížděli ozbrojení muži, plašili vysokou - a ohrožovali jeho samotného.

• • •

Lámfhada se krčil mezi dvěma zubatými skalisky a pozoroval jezdce. Vitr jim hnal déšť do očí, ale oni se - vedeni stopařem, vyzábělým Kočovníkem se šikmými očima - stále přibližovali. Lámfhada si byl jist, že ten Kočovník ovládá magii Jak jinak ho mohl stopovat mezi všemi těmi skalami a kamením?

Mladík se podíval zpátky k horám a k okraji lesa. Tam by byl v bezpečí - ale bylo to přinejmenším míli daleko a do kopce. Byl prochladlý ledovým deštěm a v prázdném žaludku mu hloďal hlad. Až zde, na tomhle opuštěném místě, žasl nad svým rozhodnutím utéct a proklínal vlastní hloupost. Byla by služba u vévody skutečně tak zlá ve srovnání s tímhle? Byla... to věděl až příliš dobře. Vévoda nechával své služebníky často bičovat a o zinním slunovratu nechal stáhnout zaživa z kůže jednoho postaršího otroka, který řekl něco, co neměl. Ne, pomyslel si Lámfhada, to už je lepší být na útěku.

Kočovnický stopař se zastavil dvě stě kroků od balvanů a náhle ukázal jeho směrem. Lámfhada zamrkal a stáhl se zpátky, zatímco jezdec pobídl koně do klusu. Mladík vyrazil ze svého ukrytu a rozběhl se k horám, klouzal a klopýtal v bahně a po slizkých kamenech. Koně dusali za ním a on slyšel výkřiky jezdců.

V panice vykřikl Lámfhada kouzelníkovy jméno a okamžitě pocítil, jak se jeho váha zmenšila a krok prodloužil. Skoro přes skály letěl. Zahnul doleva, vyskočil na deset stop vysoký balvan a pustil se nahoru doprava po úzké stezce, vedoucí směrem ke stromům. Jezdci ho nemohli následovat přímo, protože museli skalisko objet, a tak na běžícího uprchlíka ztratili. Hon pokračoval.

Lord Errin pobodl velkého černého valacha do cvalu a začal stahovat uprchlíkův náskok, stěží schopen uvěřit, že se ten mladík dokáže pohybovat tak rychle. Vědět, že je tak rychlý, nikdy by ho ani nenapadlo, aby ho snad věnoval vévodovi; nechal by si ho a vzal ho s sebou do Fúr-bolgu na závody. Teď už je příliš pozdě, pomyslel si Errin, když začal chlapce dohánět. Když za sebou Lámfhada uslyšel dusání kopyt, zahnul doleva, vyškrábal se do suti pokrytého svahu a zamířil mezi vyčnívající balvany. Errin zaklel a popohnal valacha do zrádného svahu, ale kůň podklouzl a dosedl na zadní. Přihnal se další jezdec.

"Dej mi svůj luk," vykřikl Errin, chopil se zbraně a nasadil šíp na tětivu. Lámfhada už byl skoro z dostřelu, když Errin napnul luk, zhluboka se nadechl, nechal pomalu unikat vzduch z plic a před dalším nádechem šíp vypustil. Sřetá vyrazila ke svému cíli a zasáhla mladíka vysoko do zad. Ten se zapotácel, ale neupadl a dosáhl ochrany stromů.

"Máme jet za ním, můj pane?" zeptal se Kočovník.

"Ne, není nás dost, abychom se mohli postavit vzbouřencům. V každém případě šel ten šíp hluboko; nepřežije to." Errin podal luk zpátky druhému jezdcovi a vedl černého valacha dolů kamenitým svahem. "Co to ten kluk křičel?" zeptal se. Kočovník pokrčil rameny. "Znělo to jako jméno, pane: Oliathair."

"To jsem slyšel také. Ale proč by uprchlý otrok použil jména mrtvého čaroděje? A jak to, že najednou tak zrychlil?"

Kočovník znovu pokrčil rameny, a Errin se usmál "Tebe to nezajímá, vid', Ubadaji?"

"Ne, pane," souhlasil Kočovník. Já ho stopuju. Já dělám svou práci moc dobře."

"To je tedy pravda. Ale je to velice zajímavé; až se vrátíme, zeptám se na to Okessy." Kočovník zachrchlal a odplivl si.

Errin se rozesmál. "On tě také nemá zrovna rád, příteli. Ale dávej si pozor mít za nepřítele tak mocného člověka."

"Člověka lze posuzovat podle jeho nepřátel, pane. Lepší je mít silné než slabé, myslím."

Errin se na něho usmál a vedl hlouček zpět do bezpečí Mactha.

• • •

Hned za čarou stromů se Lámfhada potácivě zastavil a ucítil, jak v něm narůstá velká únava. Pokusil se jít dál, ale začal vidět rozmazaně a připadalo mu, že se stromy pohybují a houpou. Země se mu vrhla vstříc a on zavřel oči.

Zpoza tlusté borovice vystoupil údy muž a přistoupil k ležícímu chlapci. Byl oblečen do hedvábné košile barvy nebeské modři, kožených kamaší, bot se stříbrnými přezkami a přes ramena měl přehozen měkký plášť z ovčiny. Dlouhé vlasy měl v zátylku svázané stříbrnou stužkou a jeho oči měly fialovou barvu. Když poklekl vedle Lámfhady, spatřil krev rmoutí se z rány a odvrátil hlavu.

"Tak co, vytáhneš mu to?" ozval se hlas, muž sebou trhl a rychle vstal, aby se postavil tváří v tvář nově příchozímu - vysokému ramenatému válečníkovi s plavými vlasy a ru-dozlatou bradou.

"O ranách nic nevím. Možná je už mrtvý."

Llaw Gyffes se pousmál. "Máš tvář šedivou jako zunní obloha." Aniž by si ho víc všimal, došel k zraněnému mladíkovi a serval z něj košili. Šíp vězel hluboko pod lopatkou a maso kolem rány bylo napučené a otékalo. Llaw vzal šíp za dříc.

"Počkej!" řekl ten druhý. "Jestli má zpětné háčky, rozerveš ho."

"Tak se modli, aby je neměl," odušil Llaw a prudkým trhnutím střelu vytrhl. Lámfhada zasténal, ale neprohrál se. Llaw zvedl šíp; hlavice zpětné háčky neměla. Z rány teď začala tryskat krev a Llaw ji zastavil kouskem utržené košile, který nacistal do rány. Pak chlapce zvedl, přehodil si ho přes rameno a zamířil do lesních stínů.

Ten druhý ho následoval. "Kam jdeme?" zeptal se.

"Asi hodinu odsud je osada. Mají tam bylinkáře a babku kořenárku," odpověděl mu Llaw.

"Já se jmenuji Nuada."

Llaw šel mlčky dál.

Slunce už zapadalo za horami, když překročili nevysoký hřeben nad vesnicí. Ta čítala sedm chalup a směrem na jih jednu delší společnou budovu, zatímco na severním konci byla ohrada, v níž bylo pět koníků.

Llaw se obrátil ke svému průvodci. "Zjistí, jestli ten kluk ještě žije," nařídil mu.

Nuada vzal Lámfhadu opatrně za ruku a hmatal puk. "Ano," řekl, "ale srdce mu bije nepravidelně,"

Llaw na to neodpověděl a začal sestupovat z dlouhého svahu. Když se přiblížili k vesnici, vyšli z nejbližší chatrče dva muži; oba byli vyzbrojeni dlouhými luky a u pasů měli nože. Llaw jim zamával, a když ho muži poznali, vrátili šípy do toulců.

Llaw odnesl Lámfhadu k nejbližšímu srubu, vyšel po stupních k hrubě tesanému zastřešenému přístřešku před vchodem a zaklepal na dveře, které otevřela jakási žena středního věku. - Když spatřila jeho břemeno, ustoupila stranou; Llaw vešel do srubu a zamířil přímo k úzkému kavalci pod východním oknem.

Žena mu pomohla uložit mladíka na postel a vytáhla z rány krví zmáčenou ucpávku. Začala vytékat další krev a ona ji obezřetně sledovala. "Neporazil plíce," promluvila. "Nech ho tady. Postarám se o něj."

Llaw neřekl nic. Vstal a protáhl se, když si všiml Nuady, stojícího ve dveřích.

"Co tady chceš?" zeptal se.

"Jídlo by bylo příjemné," řekl Nuada.

"Můžeš zaplatit?"

"Obvykle si večeri vyzpívám," prohlásil Nuada. "Jsem bard."

Llaw potřásl hlavou a protáhl se kolem něj do houstnoucí tmy. Nuada se k němu připojil. "Jsem dobrý bard. Vítili mne v paláci ve Furbolgu a zpíval jsem před vévodou z Mactha. A byl jsem na východě."

"Dobří básníci jsou bohatí básníci," řekl Llaw. "Tak už to bývá. Ale na tom nezáleží; řekl bych, že vesničany nějaká ta píseň potěší. Znáš zpěv o Petříkovi?"

"Pochopitelně, ale dávám přednost současným skladbám. Proto jsem tady - sbírám materiál."

"Dej na moji radu a zahraj jim Petříka," poradil mu Llaw, který se vydal k dlouhé síni.

Nuada se rozběhl, aby ho dohnal. "Ty tedy nejsi zvlášť společenský, příteli."

"Já žádné přátele nemám," odsekl Llaw, "a žádné nepotřebuji."

Síň měla zděti nějakých sedmdesát stop a uprostřed stály proti sobě dva kamenné krby. Bylo tam asi dvanáct stolů a na vzdálenějším konci dlouhý pult na kozách, za nímž stálo několik sudů. Llaw se prodral davem a z háku na zdi sňal korbel. Ten si naplnil pivem z menšího soudku, stojícího na pultu. Nuada si všiml, že nic nezapltil, a tak si vzal korbílek rovněž.

"Co si myslíš, že děláš?" šťouchl ho do prsou tlustým prstem jakýsi snědý chlapík.

"Beru si pití," odvětil bard.

"Do mýho džbánku teda ne," prohlásil chlapík a korbel mu vyrval.

"Velice se omlouvám," řekl Nuada. - Když se otočil, všiml si, že se světlovlasý válečník baví poblíž s jakýmsi mužem. Ten muž - pořízek s úctyhodným břichem - se náhle otočil, aby si básníka prohlédl, pak se usmál a vyrazil k němu.

"Ty jsi básník?" zeptal se.

"Jistě, pane."

"Zdaleka?"

"Z Furbolgu. Zpíval jsem u dvora."

"To je dobře. Znáš tedy novinky. Uvedu tě. Jak se jmenuješ?"

"Nuada. Občas mi říkají Stříbrná ruka - když hraji na harfu."

"Tady žádné harfy nemám - ale když nám řekneš, co se děje ve světě, bylo by tu jídlo a postel. Nijak zvlášť květnatě, na to pozor," varoval ho, Jen stručně."

Llaw Gyffes si sedl na lavici zády ke zdi a natáhl si nohy. Usmál se v prchavé účasti s básníkem. Tohle nebyl ani Furbolg, ani Mactha. Ten bard ode dvora bude předvádět své umění před bandou ostrých chlapíků, psanců, kteří dokážou rozdíl mezi nadsázkou a skutečností rozeznat. Sledoval, jak Nuada šplhá na široký stůl, jak si majitel sálu žádá ticho, jak pěvce uvádí. Hluk na chvíli utichl, ale když Nuada začal mluvit, chlapi se spolu opět začali bavit. Odvraceli se od něj a vtip, který někdo ve vzdálenějším rohu řekl, způsobil, že se celý sál začal srdečně řehtat.

Náhle se nad vrávu vznesl Nuadův hlas, sytý a zvukný.

"Když hrdina zemře," pravil bard, "věnují mu bohové dar. Ale ten je dvousečný. Hej, ty!" zahřměl a ukázal prstem na statného chlapíka ve vestě z vlčí kůže. "Ty víš, co je to za dar? Ano, tebe myslím, ty prase ve vlčím rouše!" Sálem zaduněl smích, chlapík zrudl a hmatl rukou k opasku po dýce. Nuada se otočil a ukázal na dalšího. "A co ty? Ty ten dar znáš?" Muž zavrtěl hlavou. "Tak ti to tedy řeknu. Když zemře hrdina, jeho duše se toulá, povolávána tu i onde bardy a básníky. A když o něm mluví před obecnstvem - třeba i před takovou bandou žebráků, jako jste vy - pak se jeho duše mezi nimi objeví. Takové je to kouzlo! Je to druh magie, jakou žádný čaroděj nedokáže. A proč je dvousečné?

Protože ten hrdina bude stát mezi vámi a zjistí, že o jeho hrdinské činy nedbáte. Že jsou pro vás méně než stíny.

Tam u ohně stojí Petric, největší z válečníků, nejušlechtilejší z lidí. Bojoval proti zlu za něco, co je větší než světská sláva. A co vidí, když se rozhledne kolem sebe? Posměváčky a povaleče, psance a chlípnilce. Takový muž by si zasloužil něco lepšího."

Llaw Gyffes pohlédl nervózně k ohni, ale neviděl nic jiného než tančící plameny. Sál teď ale ztichl a básník ještě chvíli mlčel; pak ztišil hlas.

"Bylo to na úsvitu dávných časů," začal Nuada, "když Petric vyšel z lesa. Vysoký byl..."

Llaw poslouchal, jak se před ním rozvíjí známý příběh. Jeho vyprávění nenarušilo ani jedno hlesnutí, jak je Nua-dovo kouzlo všechny uchvátilo. Ke konci, když podrobně líčil zradu i chrabrost, když byl Petrik zabit v průsmyku Duší, upíraly se na barda všechny oči. Ale on tady svůj příběh neukončil, neuzavřel ho obrazem, kdy se okřídlení démoni vrhají na hrdinovo tělo. Mluvil o Petřikově duši válečníka, jak povstává z ubitého těla a pokračuje ve svém přízračném boji - mečem s čepelí z měsíčního světla, oči, dvě planoucí hvězdy. Když Nuadův hlas nakonec utichl, ozval se hromový potlesk.

Mluvil dobrou hodinu, vyprávěje legendy o dávných recích, až skončil příběhem rytířů z Gabaly a jejich cestou za zničením zdroje veškerého zla. Llaw si nemohl pomoci; básníková výmluvnost přehlušila veškerou jeho skepsi - a když vyprávění příběhu skončilo, tleskal stejně hlasitě jako ostatní.

Majitel přinesl Nuadovi korbel piva, který do sebe bard rychle obrátil. Pak požádal o židli, postavil ji na stůl a sedl si, aby odpovídal na dotazy.

Kolem se shromáždili muži a vyptávali se na to, co se děje v okolním světě. A on jim vyprávěl o čistkách v hlavním městě, o kočovnických kupcích, pronásledovaných jako krysy, o rostoucích cenách a o nedostatku potravin na severu. - Mluvil o velkém závodu a o hřebci Kopinilcovi, obrovském bělouši, který zvítězil nad těmi nejlepšími koňmi říše.

Nakonec seskočil ze stolu a přisedl si k Llaw Gyffesovi.

"Máš nadání," řekl zbojník. "Ale doopravdy, byl tady Petric?"

Nuada se usmál. "Byl tady, pokud jsi jeho přítomnost cítil."

"A co dělá chlapík tvého nadání na takovémhle místě? Měl bys být bohatý a žít v paláci."

Nuada pokrčil rameny a fialové oči se mu zúžily. "Byla doba, kdy jsem v paláci skutečně žil. Jídal jsem ze zlatých talířů." Dotkl se své modré hedvábné košile. "Kdysi bych tuhle košili nosil jediný den, a pak ji dal otrokovi, nebo hodil do ohně."

Llaw se usmál. "Chceš mi snad říct, že to všechno není nic ve srovnání se svobodou, kterou poskytuje život tady v lese?"

"Ale ne. Podívej se na mě, člověče! Co vidíš?"

"Jsi docela pohledný, s těmi dlouhými tmavými vlasy a zvláštníma očima. Co bych měl vidět?"

"Jsem Kočovník. Můj otec byl jedním z nejbohatších kupců ve Furbolgu."

Llaw kývl hlavou. "Rozumím, takže ti to všechno vzali."

"Něco horšího. Vyvraždili moji rodinu. Nebyl jsem doma, když ti vojáci přišli. Byl jsem s... přítelkyní. Propašovala mne ven z města."

"Tohle jsou skutečně špatné časy. Proč sis vybral les?"

"Slyšel jsem, že tady došlo k povstání, které vede jakýsi hrdina, a tak jsem přišel, abych se dozvěděl jeho příběh. Pak se vydám na východ do království, kde ještě vládne zdravý rozum."

"Tady žádné povstání nenajdeš. Pár psanců a zlodějů, to snad, ale hrdiny žádné."

"Ve Furbolgu a mnoha dalších městech se vypráví nový příběh. Je o hrdinovi, který se dokázal vzepřít vévodovi i králi. Zabil vévodova synovce a byl odsouzen k smrti; z kobek v Mactha však uprchl a osvobodil všechny tamní vězně. V celé zemi je jeho jméno ztělesněním boje proti útlaku."

Llaw potlačil úsměšek. "Boj proti útlaku? Co je to za nesmysl, básníku? Bojovat s tyrany je jako plivat proti větru."

"To se pleteš. Ten muž žije, a já ho najdu."

"A má ten skvělý příklad jméno?"

"Říkají mu Pevná ruka. Llaw Gyffes." Nuadovi zazářily oči, když to jméno vyřkl.

"Hodně štěstí při tvém hledání, básníku,"

"Ty ho tedy neznáš?"

"Ne, chlapíka, o němž mluvíš, skutečně neznám. Pust'me se do jídla."

3

BÝVALÝ RYTÍŘ PROJÍŽDĚL PO ÚZKÝCH STEZKÁCH, vzdálených jakémukoliv osídlení. Živil se masem zvířat, která svým dlouhým lukem ulovil, a byliny, které potřeboval, si nasbíral v lesích a na lučinách. Čas se mu krátil a tlak na krk zesílil. Nikde však neslyšel o řemeslníkovi se zvláštním nadáním, a jméno Ruad Ro-fhessa nikdo neznal. Na severu mu už zbývalo jediné velké město - Mactha - a tam se vydat netoužil, protože by ho vévoda mohl poznat - i když ho nepoznalo vévodovo páže.

Bylo tomu už patnáct dní, kdy se zastavil v městečku doplnit zásoby - trochu soli, voskem zapečetěný džbán s brandy a pytel obroku pro koně. Trávy bylo všude dost, ale kůň, krmený zrním, předběhne jakékoliv divoké zvíře. To město bylo maličké, jenom nějakých šestnáct domů, kovárna a obchod, a zásoby ho stály více než dvojnásobek toho, co očekával. Nicméně zaplatil a odjel, aby se utábořil kousek za městem, na zčásti zalesněné louce u potoka.

Bylo horko a pod dusivou helmou mu po hlavě stékal čůrek potu. Když otevřel brandy a zhluboka se napil, jeho mysl unikla zpět k nejhorší chvíli děsu, kterou v dětství zažil. Vyšplhal tehdy na mrtvý strom a zrovna ho oblézal, když se pod ním ulomila suchá větev, a on propadl mezi listím do vyhnílého jádra kmene a zabořil se nohama do mraveniště. Ruce měl přimáčknuté k bokům a kmen ho obklopoval jako vzpřímená těsná rakev. Křičel, ale byl daleko od domova a neřekl nikomu, kam jde. Po kůži mu běhali mravenci... po tvářích, po víčkách, lezli mu do uší. Ječel a ječel, ale oni mu vlezli dokonce i do úst. S rukama přimáčknutými k bokům se nemohl dostat ven, a tak čekal jednu mučivou hodinu za druhou, až nakonec uslyšel jeho slabý křik lesník. Šest mužů pracovalo celou dlouhou hodinu, aby ho dostali ven, a od té doby se vyhýbal stísněným prostorám. A jeho strach ho neopustil ani v mužném věku.

A tehdy, když se otevřela Černá brána, vyrazily z jeho vzpomínek noční můry a zalily ho přílivem děsu.

A nyní byl lapen znovu, tentokrát válcem ze stříbrné oceli, připnutým plátovým okružím ke gabalskému brnění. Nemohl si ani otřít pot stékající mu po hlavě - skoro jako by znovu cítil ty mravence. Napil se brandy ještě jednou.

Kde byl Oliathair? Manannan často zkoušel klenot, zasazený v hlavici meče, ale ten mu zatím žádnou naději neposkytl. To by ale musel zbrojář být do vzdálenosti jednoho dne jízdy daleko.

Proklatě, kouzelníku. Kam ses to vydal?

Během těch šesti let dobrovolného exilu naslouchal Manannan dychtivě všem zprávám z domova; většinou se ale týkaly nového krále Ahaka, který vzbudil pozornost svým vítězstvím v poslední fomorské válce. Skvělým způsobem dohodl rozpuštění říše, když odsouhlasil smlouvy se všemi zeměmi, jímž Gabala kdysi vládla. Ale rytíři přešli do legend a o zbrojři nebylo známo už vůbec nic. Změnil snad své rozhodnutí a odjel se Samildánachem? Té děsivé noci ležela všude hluboká, hustá mlha; právě ta umožnila Ma-nannanovi vytrhat se, aniž by si toho někdo všiml.

Ale ne... Oliathair řekl, že musí zůstat, aby mohl znovu otevřít bránu, až budou zlí poraženi. Pět dní prý bude čekat. Tak kde jen může být po šesti letech?

Manannan seděl, opíraje se zády o široký kmen dubu, a pokračoval v pití. Po nějaké chvíli si začal prozpěvovat nevázanou písničku, kterou se naučil jako žoldnér daleko na východě. Byla to hezká písnička - o děvčeti, jejím manželovi a dvou milencích, a o vynalézavých tricích, které používala, aby se o sobě navzájem nedozvěděli. Na poslední sloku si nemohl vzpomenout. Hřebec od něj kousek poodešel a uškubával trávu na břehu potoka.

"Není to žádná radost zpívat sám, Kuane. Dokonce ani na tak krásném místě," povzdechl si bývalý rytíř. "Pojď, zůstaň tady u mne, a já ti dám obrok. Pojď sem!"

Hřebec pozvedl velkou bílou hlavu a upřeně na něj pohlédl.

"Nejsem opilý, jsem šťastný. V tom je rozdíl, i když nečekám, že tomu bude kůň rozumět." Pokusil se vstát, ale škobrtl o pochvu. Uvolnil ji tedy od opasku, upustil na zem a vstal. "Vidíš? Můžu stát!"

"No jen se na to podívejte, chlapi! Von skutečně může stát!"

Bývalý rytíř se otočil a upřel pohled na příchozí. Byli to čtyři muži, tři z nich bradatí a čtvrtý výrostek zhruba patnáctiletý. "Vítejte, vážení pánové, smím vám nabídnout něco k pití?"

"No, myslím, že nám můžeš nabídnout víc než to, urozený pane. Potřebujeme peníze a hezkého koně."

Bývalý rytíř se sesul na zem, potlačuje smích. "Já mám ale jen jednoho koně, a ten není na prodej."

"No," prohlásil první z mužů, širokoplecí chlapík s tmavou, rozdělenou bradkou, "my ho vlastně ani nechceme kupovat."

"Rozumím," řekl bývalý rytíř pomalu. "Ale nejde ho ani ukrást. A teď zmizte!"

"To není přátelské jednání, urozený pane, a tímhle přístupem náramně riskuješ. Jen se rozhlédni kolem - jsme čtyři, vesměs ozbrojení, a nikdo z nás není opilý."

"Nabídl jsem vám džbán," řekl bývalý rytíř. Pak vytáhl meč z pochvy, chytil se za kmen a vytáhl se do vzpřímeného postoje. "Dejte si dobrý pozor," pokračoval nezřetelně, "jsem rytíř z Gabaly. Postavit se mi v boji znamená zemřít."

"No, chlapi," vysmíval se ten muž, "tady vidíme něco zajímavého - skutečného rytíře - ba co víc, rytíře z Gabaly."

Zvláštní, že na sobě nemá zbroj, s výjimkou té otlučené přílby. A ještě zvláštnější je, že je opilý. Ne že bych chtěl pochybovat o tvých slovech, pane, ale nedíval se váš řád na silné nápoje s nelibostí?"

"To ano," přiznal bývalý rytíř. "Byli jsme..." hledal to správné slovo.

"Čistí?" napomohl mu ten muž.

"To je to právě! Čistí, Ušlechtilí rytíři." Rozesmál se. "Ušlechtilí jako bohové. A hrdí. Pyšní. Všichni jsou teď pryč. Odešli," řekl a mávl rukou do vzduchu. "Odešli pryč bojovat s vládcem démonů."

"Ale ty jsi s růmi čirou náhodou nešel, že ne, pane?"

"Ne. Já... bál jsem se. To ta Černá brána. Ollathair ji vyčaroval a já jí nebyl schopen projít. Nemohl jsem, víte. Něco uvnitř se prostě... zlomilo. Všichni jsme seděli připraveni na koních - a brána se otevřela. Ti ostatní, Ed-rin, Pateus... všichni vjeli dovnitř. Ale já ne. Ne. Já ne. Všichni jsou mrtví!"

"Takže ty tedy jsi - a promiň mi neomalenost mých slov, urozený pane - zbabělec?"

"Ano, ano. To jsem já: zbabělý rytíř. A přece ta pravda nebolí tolik jako kdysi. Jste si jistí, že se se mnou nechcete podělit o ten džbán?"

"Díky, ale ne. Odlehčíme ti však od tvého váčku a koně."

"Přál bych si, abyste se o to ani nepokoušeli," řekl bývalý rytíř. "Známe se teprve krátkou dobu, a přece se mi líbíte."

"Zabte ho," řekl ten muž - a ostatní tři vytáhli nože a vrhli se vpřed, zatímco vůdce se vydal k hřebci. Bývalý rytíř pootočil zápěstími a meč se zasyčením vzlétl vzhůru a jeho čepel se zableskla ve slunci. První z mužů se pokusil na poslední chvíli ve svém útoku zastavit, bylo ale příliš pozdě, a čepel jenom zazpívala, když slétla dolů, proťala krk, rozdrtila klíční kost a otevřela hroznou ránu, končící až v plicích. Byl mrtev dřív, než dopadl na zem. Bývalý rytíř vytáhl čepel a provedl výpad, kterým otevřel druhému z mužů břicho až po páteř; on jediný měl čas zaječet. Výrostek zatím obešel rytíře zezadu a teď se vrhl vpřed s pozdviženým nožem. Bývalý rytíř se ani neotáčel; místo toho poklekl a přetočil meč tak, že mu čepel vyčnívala dozadu mezi loktem a bokem. Chlapec si nebezpečí nevšiml, dokud nebyl skoro u klečícího muže, a meč mu zajel do prsou a proťal srdce.

Bývalý rytíř vysvobodil čepel a vstal. Během těch několika vteřin, co boj trval, došel vůdce bandy ke Kuanovi a hmátl po otěžích. Hřelec se vzepjal a kopyty předních nohou udeřil zloděje do tváře tak, že ten se zapotácel a pak se zhroutil. Dopadl na něj stín a on vzhlédl.

"To bylo velice hloupé, a tvoji přátelé na to doplatili." Muž se převálil na kolena, a když spatřil těla, oči se mu rozšířily nevírou.

"Můj syn!" zaječet a hrabal se po čtyřech k chlapci. "Tys zabil mého kluka!" Chvilí kolébal tělo v náruči, pak vstal a vytáhl nůž. Bývalý rytíř nic neřikal, protože věděl, že ho žádná slova nemohou odradit od toho, co chce udělat. Lupič vyrazil k němu s pronikavým zaječením.

Meč zazpíval...

Teď už vystřízlivěly bývalý rytíř se vyhoupl do sedla. "Pojď, Kuane, tohle místo už není krásné..."

Od toho dne se vyhýbal městům, osadám i osamělým srubům až do chvíle, kdy dorazil do vévodství Mactha. Pokud Oilathair někde byl, pak musí být tady, v místech,

kde se narodil. Bývalý rytíř tasil meč a upřeně se zahleděl na rubín, tvořící hlavici jeho jílce. "Ollathaire," zašeptal.

Drahokam se zamihotal, pak potměněl a v jeho středu se objevil obraz: tam, u studny, stál zbrojíf.

A k němu se blížili ozbrojení muži a jejich meče se leskly ve svitu měsíce.

"Ne!" vykřikl bývalý rytíř. Ale obraz už zmizel,

• • •

Errin vystoupil z lázně a nechal se obléknout do řízy, kterou mu Ubadaj držel. Ještě celý rozpálený horkou lázní přistoupil k oknu a ucítil chlad svěžího nočního vánku. Ubadaj nalil do poháru víno ředěné vodou a přinesl je svému pánovi, Errin ho však posunkem odmítl.

"Dnes v noci pít nebudu," řekl.

"Něco ti dělá starost, pane?"

"Proč zůstáváš v mých službách, Ubadaji? Dal jsem ti svobodu již před dvěma lety, a můžeš odejít, kam chceš - zpátky do Stepí, přes moře do Cithaeronu, na východ. Proč zůstáváš?"

Ubadaj pokrčil rameny, aniž jeho šikmé oči prozradily jakékoliv hnutí mysli. "Měl bys pít. Hodně pít. Až upadneš, možná."

"Nemyslím. Běž, Nech mě o samotě,"

Errin pozoroval Kočovníka, jak se otáčí a vychází z místnosti. Vrh pohled na víno a otřásl se. Potom zavřel okno a zvolna přešel ke kamennému krbu u protější stěny pokoje, v němž planula polena. Přitáhl si ke krbu křeslo, usedl a upřel zrak do plamenů.

Setkání s mistrem jasnovidcem Okessou ho pronásledovalo, musel na ně znovu a znovu myslet. Nikdy toho chlapíka neměl rád; jeho vyholená hlava a zakřivený nos mu připomínaly supa. A jeho oči vždycky zářily zlovlným leskem. Ne, Okessu Errin rád neměl.

"To je výjimečné, že sis našel čas, aby ses se mnou poradil," řekl jasnovidec, když Errin vkročil do jeho studovny. "Naše cesty se kříží zřídka," odvětil Errin a pohlédl na police a svazky, které je zaplňovaly. "Máš tu pár zajímavých knih. Mohl bych si některé z nich vypůjčit?"

"Jistě, můj pane. Nevěděl jsem, že se vyznáš v mrtvých jazycích."

"Nevyznám,"

"Pak pro tebe tyto knihy, naneštěstí, nemají žádnou cenu. Jak ti mohu pomoci?"

Errin usedl do křesla s vysokým opěradlem proti jasnovidci, který opatrně položil na stůl brk a odsunul stranou knihu, kterou studoval.

"Přišel jsem k tobě pro radu. Jistý mladík - uprchlý otrok - vykřikl jedno slovo. Myslím, že to bylo kouzlo, protože to velice zrychlilo jeho běh. Zranil jsem ho, ale unikl do Velkého lesa."

"A to slovo?"

"Oilathair."

"Jsi si jist?"

"Věřím, že ano. Můj člověk, Ubadaj, ho slyšel také. Co to znamenalo?"

Okessa se zaklonil v křesle, bledé oči upřené na Errina, a ukazovákem si přejel po nose. "Mrtvý čaroděj - vykřikl jméno mrtvého čaroděje. Jsi si jist, že se jeho rychlost zvýšila? Nemohl ho k vyššímu výkonu vybičovat strach?"

"Možné to je, ale jen stěží. Ještě nikdy jsem neviděl nikoho běžet rychleji, a to jsem byl, jak víš, loňského podzimu ve Furbolgu vrchním pořadatelem her. Ne, myslím, že se jednalo o zaklínadlo. Je to možné?"

"Všechno je možné, lorde Errine. Jisté... Ollathairovy výtvary... přežívají, řekl bych. Král kdesi za Cithaeronom má zlatého sokola a král Ahak má meč rytířů z Gabaly, který prosekne cokoliv, dokonce i ocel. Ale ty májívš nevyčíslitelnou hodnotu. Jak by mohl uprchlý otrok získat takový předmět?"

Okessa vstal a přistoupil k polici, odkud vytáhl v kůži vázaný svazek. Pak se vrátil na místo, otevřel knihu a začal opatrně obracet stránky.

"Ollathair," řekl konečně. "Ano, tady to je. Syn Caliba-lův, patnáctý zbrojník rytířů z Gabaly. Ollathair byl učedníkem svého otce od svých třinácti let. V roce 1170 nastoupil na jeho místo - takže mu tehdy bylo šestadvacet let. V roce 1190 rytíři zmizeli ze scény dějin a zanechali po sobě pouhou legendu, na níž je nejzajímavější ta pasáž, která tvrdí, že odjeli do pekel zničit zdroj veškerého zla. Následujícího roku byl Ollathair jako zrádce uvězněn a ve vězení ve Furbolgu popraven. Ne, nemyslím, že jste slyšeli to, co ten chlapec vykřikl, správně."

"A nemohlo být Oliathairů více než pouze jeden?"

"Pokud ano, buď si jist, můj pane, že bych o něm něco zaslechl. Přál sis ještě něco?"

"Nikoliv, pane jasnovidce, jsem ti však vděčen za tvůj čas a námahu," řekl Errin a začal se zvedat.

"Prosím, neodcházej tak brzo; je tady jistá záležitost., o níž bych si s tebou rád pohovořil," Errin opět usedl, "Týká se to tvé domácnosti, můj pane. Máš asi šest zbrojnošů - Kočovníků, není-liž pravda?"

"To ano - a všichni jsou věrní, jak mně samotnému, tak koruně."

"Koruna nahlíží na tuto záležitost jinak. Král hodlá vydat edikt, podle něhož májívš být všichni Kočovníci zadrženi a poslání do Gar-adenu."

"Vždyť to je poušť!"

"Ty zpochybňuješ královo přání?" zeptal se Okessa potichu.

"Není na mně, abych zpochybňoval přání svého vladaře. Kočovníci, jež zaměstnávám, však nejsou otroky, a mohou svobodně cestovat, kamkoliv se jim zamane."

"To tedy ne," řekl Okessa s úsměvem. "Žádný Kočovník nyní nepožívá práv občana, král výslovně nařídil, aby se shromáždili v Gar-adenu. Ti, kdož neuposlechnou, budou dopadem a zabiti a veškerý jejich majetek převezme koruna či její zplnomocněná. V Mactha bude pověřen-cem koruny pochopitelně vévoda."

"A jak, smím-li se zeptat, máme rozeznat, kdo je Kočovník? Jsou mezi námi po stovky let; říká, se, že mnohé z urozených rodin jsou kočovnické krve."

"Ty snad takové rody znáš?" zeptal se Okessa a před-Jdonil se; v očích mu zajiskřilo.

"Jistotu nemám."

"Pak si dej pozor na to, co říkáš. V dekretu se praví, že Kočovníci jsou zkaženým národem a že je třeba je z království odstranit."

"Děkuji ti, že jsi mne předem upozornil," řekl Errin a donutil se k úsměvu. "Buď si jist, že se podle toho zachovám."

"Doufám, že tak učiníš. Jenom tak na okraj, ta záležitost s Ollathairem mne zaujala. Řekni mi, neznáš poblíž Mactha nějakého řemeslníka či nájemce půdy, který je jednooký?"

"Nepatří k mým způsobům, abych měl co společného s nižšími třídami, pane jasnovidce, ale postarám se, aby se na to někdo pozeptal."

"Děkuji ti. Mohl bys to považovat za poněkud naléhavou záležitost?"

"Ale jistě."

Errin se vydal rovnou za vévodou, který ho vzal do svých soukromých komnat v západní věži.

"Nejsme tu od toho, abychom zpochybňovali královská nařízení," upozornil ho vévoda. "A nesmíme zapomenout na otázku zbohatnutí. Ty i já jsme ve šťastné pozici. Ani jeden z nás nemá ve svém rodu krev Kočovníků; můžeme tím jen získat."

Errin přikývl. Vždycky věděl, že vévoda je tvrdý a krutý, ale věřil také, že je v něm jistá ušlechtilost ducha. Ale teď, když pohlédl do vévodových tmavých očí, viděl tam pouze chamtivost. Vévoda z Mactha vstal a usmál se. Byl to hezký muž, blížící se čtyřicítce, s hezky zastřiženou a učešanou rozdělenou bradkou, a byl vyšší než Errin, který kdysi býval jeho pážetem. "Nedělej si starosti kvůli nekoukávě venkovským balíkům, Errine. Život je příliš krátký."

"Myslím na svého služebníka Ubadaje. Byl to věrný společník - a zachránil mi život. Pamatuješ? Ten lov na medvěda, kdy pode mnou upadl kůň? Ta obluda by mě roztrhala na kousky, nebýt toho, že mu Ubadaj skočil rovnou z koně na záda."

"To byl odvážný čin, neměli bychom však od našich družiníků očekávat právě tohle? Dej mu peníze a pošli ho do Gar-adenu. Na jaře přijde do Mactha král, a já chci, abys byl vrchním poradcem hostiny."

"Děkuji, můj pane. Prokazujete mi velikou čest."

"To je nesmysl, Errine, jsi jeden z nejlepších organizátorů, jaké znám. Nejhorší Šermíř a nejlepší kuchař." Vévoda se přidušeně zasmál a Errin se uklonil a vyšel z komnaty.

A teď tu seděl před krbem s těžkým srdcem a hlavou plnou chmurných předtuch.

Okessa je had, a bude trvat dlouho, než Errin zapomene na zlovolnost v jeho očích, když se zeptal: "Ty znáš takové rody?" Už jen kvůli tomu zachránil toho jednookého řemeslníka Ruada Ro-fhessu. Errin by nevydal do rukou mistra jasnovidce nikoho. Ale na čí straně pak stojí?

Jak byl tak ztracený v myšlenkách, ani si nevšiml, že k němu přistoupil Ubadaj. "Jídlo," řekl sluha a postavil vedle Errinova křesla stříbrný tác.

"Nemám hlad."

Ubadaj se dlouze zadíval do Errinovy bledé tváře. "Něco je špatně, že? Žádné pití. Žádné jídlo."

"Musíš opustit Mactha... ještě dnes v noci. Vezmi s sebou všechny služebníky kočovnické krve a vydejte se k lesu. Za ním je moře. Dostaňte se od tohoto království tak daleko, jak jen to bude možné."

"Proč?"

"Zůstat znamená zemřít. Všichni Kočovníci mají být nahnáni do Gar-adenu. To je místo smrti, Ubadaji, cítím to. Připrav služebnictvo."

"Je to hotovo," ujistil ho Ubadaj.

• • •

Ruad upravil pozici stříbrného zrcadla a přebrousil si břitvu o kožený popruh, visící na zdi. Pak, spokojen s ostřím, si navlhl tvář teplou vodou a pozorně si oholil černošedé strniště.

Uvažoval o tom, že tvář, kterou vidí, kdysi vynikala plnovousem, hustou bradou, která vše zakrývala - dlouhou, úzkou čelist i jizvu úst s křivými zuby.

"Jsi ošklivější než kdy dříve," řekl svému odrazu v zrcadle. Vrátil se ke stolu, odsunul stranou zbytky snídaně a sňal bronzovou pásku přes oko, kterou vyleštil měkkou látkou, až zářila. Pak si ji znovu nasadil, nalil si pohár jablečného moštu a pozoroval nadcházející svítání, stíny, mizející z korun stromů před jeho oknem.

Býval tu šťastnější než v citadele, neboť stará pevnost v sobě obsahovala příliš mnoho vzpomínek na jeho otce. Calibal byl svému nechtěnému synovi přísným otcem - a chlapec, ošklivý a nešikovný, nedokázal udělat nic, co by ho potěšilo. Každý den svého mládí strávil tím, že se snažil získat jeho lásku. Nakonec uspěl s barvami a prokázal, že je větším čarodějem než Calibal; tehdy se však otcova lhostejnost změnila v nenávist a on ho od sebe vyhnal. Dokonce ani na smrtelné posteli nedovolil, aby jeho syn seděl v místnosti, kde umíral.

Ubohý Calibal, pomyslel si Ruad. Ubohý osamělý Cali-bal.

Vstal a vzpomínky zahnal. Po tři hodiny pak pracoval na svém díle, než vyšel ven na louku pod lesem, kde usedl a užíval si podzimního slunečního světla. Brzy se seberou temná mračna, zavyje severní vítr a vánice pokryjí hory mrazivým ledem a sněhem. Už teď listí zlátlo a květiny uvadaly.

Povšiml si vzdálené postavy, pomalu stoupající vzhůru do kopce. Ruad čekal, dokud Gwydion nedorazí.

"Lenošíš na sluníčku?" zeptal se příchozí, jemuž vrásčitá tvář zrudla námahou z výstupu a vlasy, sahající až po ramena, se mu leskly potem.

"Měl by sis koupit koně," odsekl vstávající Ruad. "Na procházky po horách jsi už příliš starý."

Stařec se usmál, zhluboka se nadechl a opřel o svoji hůl, "Nemám sílu na to, abych se s tebou hádal," přiznal, "ale taková sklenice jablečného moštu by mi určitě udělala dobře."

Ruad ho zavedl do domu a nalil mu nápoj, zatímco Gwydion usedl ke stolu.

"Tak jak jde život?" zeptal se stařec.

"Nestěžuji si," řekl Ruad. "A ty?"

"Pro léčitely se najde práce všdycky, dokonce i když už jeho moc není taková, jako bývala."

Ruad uřízl několik krajíčků tmavého chleba a klínek sýra a podal je Gwydionovi. Zatímco ten jedl, přistoupil řemeslník k oknu a zahleděl se na cestu k Mactha. Všude byl klid.

"Okessa shání zprávy o jednookém řemeslníkovi," poznamenal Gwydion, když se Ruad vrátil.

"O tom nepochybuji. Udělal jsem chybu."

"Ty jsi dal kouzlo tomu chlapci Lugovi?"

"Ano,"

"To nebylo moudré."

"Moudrost by měla být sladěna se soucitem," poznamenal Ruad. "To jsi šel celou tu cestu, jenom abys mě varoval?"

"Ano a ne," odvětil Gwydion. "Byl bych ti poslal zprávu, ale je tu jistá záležitost, jež nesnese odkladu, a tu bys mi mohl pomoci rozluštit."

"Mluvíš o změnách v barvách?"

"Takže to není jen výplod mé fantazie? To je dobře," řekl Gwydion. "Takže mé síly neslábnou tak rychle, jak jsem si myslel?"

"Ne. Červená se šíří, ostatní barvy slábnou. Zelená trpí nejvíce, protože je nejvzdálenější."

"Ale proč?" zeptal se Gwydion. "Vím, že se barvy posunují a tančí, ale nikdy takhle přehnaně. Ze zelené je teď pouhé

míhotavé vlákno - a dá mi spoustu práce vyléčit byt' i jen nemocné tele."

Ruad poodešel ke krbu, vymetl z něj popel a připravil hraničku. - "Neznám žádné odpovědi, Gwydione. Došlo k narušení rovnováhy, barvy přestaly ladit."

"A stalo se už, podle toho, co víš, někdy něco podobného? Já o ničem takovém nikdy neslyšel,"

"Ani já ne. Snad se to dá do pořádku samo."

"Myslíš?" zeptal se Gwydion. Ruad pokrčil rameny. - "Ve vzduchu visí něco velice nepříjemného," zašeptal stařec. "V Mactha došlo minulý týden ke třem vraždám. Vládne tam strach, Ruade,"

"To je vlivem červené, ta rozněcuje pocity. Já jsem to cítil též - netrpělivost, vztek, to vše ovlivňuje moji práci. V poslední době jsem nebyl schopen použít modrou, takže jsem se musel utéci k černé; ale dokonce i ta slábne,"

Otevřenými dveřmi proletí závan studeného větru a stařec se otřásl zimou. "Zapal oheň, Ruade. Tyhle stárnoucí kosti už nesnášejí zimu."

Ruad pozvedl z krbu tlustou větev a přejel po její délce prsty. Ze dřeva okamžitě vyskočil plamen a on větev zasunul do připraveného topiva. "Červená má pochopitelně stále své použití," prohlásil a přiložil na oheň.

Gwydion se usmál. "Ne však pro léčení, jímž si vydělávám na své hubené živobyti."

Ruad zavřel dveře a přitáhl k ohni dvě křesla. Gwydion usedl a podržel ruce nad tančícími plameny, řemeslník se k němu připojil.

"Zůstaneš tu pochopitelně na noc, vid'? Jsi vítán."

"Díky," přijal nabídku léčitel,

"Co máš za další novinky?"

Léčitel se otřásl, "Obávám se, že žádná z nich není dobrá. Jeden pocestný z Furbolgu mi vyprávěl, že se města zmocnila hrůza - potlouká se jím totiž nějaký vrah. Zatím byla nalezena těla jedenácti mladých žen a pěti mladíků. Král přislíbil, že vraha dostanou, ale zatím žádná známka úspěchu. A navíc k tomu ty zprávy, týkající se Kočovníků. Víc než tisíc jich bylo odvedeno do Gar-adenu, do něčeho, čemu říkají osada. Mám to ze spolehlivého zdroje..." Gwydion se otřásl. "Je to zvláštní, že mne teď oheň nehřeje tak, jak tomu bývalo dřív. Myslíš, že už jsem blízek smrti, Ruade?"

"Nejsem jasnovidce, příteli," řekl Ruad potichu. "Mluvili jsme o Kočovnících?"

"Nedaleko hor tam je veliká jáma. Bylo mi řečeno, že v ní leží na tisíc těl, a že v ní je místa pro mnoho dalších ti-

f «

sic.

"To není možné," zašeptal Ruad. "Kde to má jakou logiku? Kdo by co měl z takového krveprolití?"

Gwydion chvíli nic neřikal a pak se obrátil k řemeslníkovi. "Král vydal nařízení, že jsou všichni Kočovníci nečistí, že zkažili čistotu ducha tohoto království. Dává jim za vinu všechno zlé, co tohle království potkalo. Slyšel jsi o tom šlechtici Kesterovi?"

„Jednou jsem se s ním krátce setkal, byl to takový po-pudlivý dědek."

"Byl předán katu," řekl Gwydion. "Jeho dědeček se oženil s kočovnickou princeznou."

"Nikdy jsem nic podobného neslyšel. To se králi nikdo nepostavil?"

"Ale ano," odvětil léčitel. "Kráľův první rytíř, Elodan, opustil jeho služby. Bral se za Kestera a dovolával se dávného práva bránit jeho čest. Král s tím souhlasil, což každého překvapilo, protože nikde v říši nebylo lepšího šermíře, než je Elodan."

Na ten souboj se na kolbišti za městem sešla spousta lidí. Král tam nebyl - zato jeho noví rytíři ano - a byl to jeden z nich, kdo vystoupil a Elodanovi se postavil. Boj to byl lýtý, ale všichni, kdo ho viděli - tak mi to aspoň bylo řečeno - si hned uvědomili, že Elodan nemá proti novému kráľovu rytíři šanci. Závěr byl surový. Elodanův meč byl roztržštěn na kusy a úder na přílbu ho srazil na kolena. A potom mu rudý rytíř chladnokrevně usekl pravou ruku v zápěstí,"

"Rudý rytíř říkáš?" zašeptl Ruad. "Popiš mi ho."

"Já tam nebyl, Ruade. Ale bylo mi řečeno, že se objevují jen v úplném brnění se spuštěnými hledími."

"On/? Kolik jich je?"

"Osm. Jsou vražedníci. Do téhle doby bojovali v souboji za krále šestkrát, pokaždé vyhrál některý z nich. Ale neporazitelní jsou všichni." Stařec se otřásl, "Co to všechno znamená, Ruade?"

Jednooký řemeslník neodpověděl. Místo toho přistoupil k oknu, zavřel je a zatáhl těžké vlněné závěsy, aby dovnitř nevnikl ani závan studeného vzduchu.

"Chovej se tady, jako bys byl doma," řekl posléze Gwy-dionovi. „Jestli máš žízeň, pij, pokud máš hlad, jez, ve spíži je jídlo."

Ruad odkráčel do dílny, otevřel truhlici, stojící u vzdálenější zdi, a začal se prohrabovat jejím obsahem. Nakonec našel, co hledal: zlatem a stříbrem lemovaný talíř,

kulatý a černý jako eben. Odnal ho ke svému pracovnímu stolu a zvolna ho začal kusem měkké látky leštit.

Když byl spokojen, zavřel oko a pokusil se dosáhnout barev. Červená ho skoro pohltila, ale on jí prošel, hledaje bílou. Barvy se míhaly, ustupovaly... Bílá byla jen úzkou stužkou, ale on se k ní upnul a dosáhl klidu.

Náhle otevřel oko. Vzal ze stolu zakřivený nůž, řízł se do palce a nechal do talíře skanout jedinou kapku krve. Jakmile se dotkla ebenu, zmizela, a z černého talíře se stalo stříbrné zrcadlo, v němž Ruad spatřil svůj vlastní odraz.

"Ollathair," řekl. Jeho obraz zakryla mlha, pak se pročistila, jako by zaval přízračný vítr, a Ruad zjistil, že shlíží dolů do velké síně ve Furbolgu. Král seděl na trůně a kolem něj stálo osm rytířů v rudých zbrojích. Ruad se soustředil ještě více a výjev se přiblížil.

Brnění oněch rytířů bylo zvláštní, a přece se podobalo jeho dílu, které vytvořil pro Cabalu. Helmice byly okrouhlé, pláty okruží se překrývaly. Nárameníky seděly dokonale a navíc byly vybaveny vysokými hřebeney, které by zastavily jakoukoliv ránu čepelí, která by mohla ohrozit krk.

Náhle, jak tak pokračoval ve svém zkoumání, se nejvyšší z rytířů otočil, s trhnutím zvedl hlavu, a Ruad spatřil otvorem v hledí pár krvavě rudých očí, které se na něj upíraly. Rytířův meč se bleskově kmitl... Ruad se vrhl ze svého sedadla dozadu, a v té chvíli talíř vybuchl a vzduch proťaly úlomky rozžhaveného kovu. Jeden z nich se zarazil do rámu dveří a ve chvíli, kdy třesoucí se Ruad vstával, jej podpálil. Ve vzduchu visel pach hořícího dřeva. Řemeslník se zhluboka nadechl, uklidnil se a pak začal procházet po místnosti a zadupávat kouřící úlomky.

Když skončil, vrátil se k svému sedadlu. V té chvíli vstoupil Gwydion.

"Bojím se zeptat," řekl stařec, "ale musím. Co jsi obje-

•in"

vil?

"Zlo," řekl Ruad. "A bude hůř - mnohem hůř."

"Může se tomu někdo postavit?"

"Taková, jako jsem já nebo ty, ne."

"Pak to musí být skutečně děsivé, pokud je proti tomu Ollathair bezmocný."

Ruad se usmál. "Nejsem bezmocný, příteli. Prostě jen nemám dostatečnou moc."

"A je na světě síla, která by ti tu moc poskytla?"

"Rytíři z Gabaly," odvětil Ruad.

"Ale ti zmizeli."

"Přesně tak. A já se vzdal jediné zbraně, kterou jsem měl."

"Co to bylo za zbraň?" zeptal se Gwydion.

"Utajení. Oni vědí, kdo jsem, a co hůř, kde jsem."

• • •

Někdy kolem půlnoci se Ruad zavrtěl v křesle. Ze zadní místnosti uslyšel Gwydionovo pochrupování a venku rachotil podzimní vítr rámy oken. Nepamatoval si, že usnul, ale probudil se osvěžen, a tak se teď protáhl a vstal. Oheň uhasínal; pomyslel na stařika a na to, že nesnáší zimu. Vyšel tedy ven do kůlny a vrátil se s plnou náručí polen. Tahle noc byla chladná a, až na kvílení větru, tichá. Ještě třikrát se vrátil ke krbu se dřevem a udělal takový oheň, aby něco z tepla vydrželo až do rána.

Pak, už zcela probuzený, se vydal ke studni. Právě když se chystal spustit vědro, zahlédl po levici pohybující se stín a ztuhl, neotáčeje hlavu. Usedl na roubení studny a čekal.

Vrazili na mýtinu jako bouře, sedm mužů s meči, vesměs v livreji vévody - se znakem černého krkavce v letu na zeleném poli.

"Potřebuji vás!" zarval Ruad. Zpoza domu se ozval zvuk tříštěného dřeva a na mýtinu vrazily tři zlaté figury.

Byly vytvarovány do podoby ohařů, a přece jen byly větší než lvi; přihnaly se k Ruadovi a tam se postavily čelem k ozbrojencům - s otevřenými čelistmi, v nichž se blyštěly ocelové zuby.

"Dobrý večer přejí," řekl Ruad a postavil se tváří v tvář vojákům.

Ti stáli velice tiše a upřeně hleděli na svého velitele, štíhlého mladíka s mečem v ruce. Ten si nervózně olízl rty a odtrhl pohled od zlatých ohařů. "Dobrý večer, řemeslníku. Byli jsme posláni, abychom tě doprovodili do Mac-tha."

"Za jakým účelem?"

"Mistr jasnovidce Okessa si vyžádal tvoji přítomnost. Důvod neznám."

"Řekl vám ale, abyste šli uprostřed noci? Ozbrojení jako do boje?"

"Řekl, že tě máme přivést okamžitě, řemeslníku," prohlásil mladík, vyhýbaje se přítom Ruadově pohledu.

"Vrat' se do Mactha a řekněte urozenému Okessoovi, že nepodléhám jeho rozkazům. A ještě mu sdělte, že se mi nelíbí způsob jeho pozvání."

Mladík upřeně hleděl na zlaté ohaře a jejich slintající ocelové čelisti. "Bylo by od tebe moudré, řemeslníku, kdybys šel s námi. Takhle budeš zbaven svých práv a prohlášen za psance."

"Myslím, chlapče, že je čas, abyste odešli." Ruad poklekl vedle psů a zašeptal jenom několik slov, která vojáci nemohli slyšet. Zvířata se vydala vpřed, oči jim zářily jako rudé hvězdy, a náhle ze sebe vydala hrůzu nahánějící zavtí. Když muži zpanikařili a rozběhli se po svahu dolů, zlatí ohaři je s vytím pronásledovali.

Gwydion vyšel z domu a postavil se vedle řemeslníka.

"Jak tě tak rychle našli?"

"To nevím, ale teď už na tom nezáleží. Musím okamžitě zmizet."

"Půjdu s tebou - pokud si nemyslíš, že tě budu cestou zdržovat."

Ruad se vesele zašklebil. "Taková společnost mi udělá radost."

"Ti psi... prodrali se ven zadní stěnou domu. Kolik z těch mužů se dostane zpátky živých?"

"Všichni. Nepřikázal jsem psům, aby zabíjeli. Budou je sledovat, dokud se nedostanou ke koním, a pak se vrátí. Pojď. Pomoz mi posbírat mé věci. Nerad bych tu zanechal něco, co by vévoda nebo Okessa mohli použít."

Oba muži společně posbírali v Ruadově dílně menší výtvořky a uložili je do velkého plátěného vaku. Za truhlicí byly ukryty rovněž zlaté a stříbrné pruty, a ty Ruad vložil do dvou sedlových brašen, které vynesl ven k hlavnímu vchodu. Po hodině se psi vrátili a stanuli pod hvězdami jako sochy.

"Mohu k nim?"

, Jistě, neublíží ti," Stařec poklekl vedle nejbližšího psa, přejel prsty po překrývajících se kovových plátech krku. "To je zázračné dílo. Ty oči, to jsou rubíny?"

"Ano. Myslíš, že je to přehnaně působivé? Uvažoval jsem, že je udělám ze smaragdů, těch je ale málo."

"Jsou dokonalí. Pokud to správně chápu, odlil jsi nohy podle skutečných kostí?"

"Ne, okopíroval jsem otcovo dílo. Psi byli jeho libůst-kou. Jen jsem je udělal větší,"

Ruad přinesl od vchodu sedlové brašny a připoutal je dvěma ze psů na lesklá záda. Pak přivázal na záda třetího plátěný vak.

"Počkej tady," řekl Gwydionovi. Řemeslník se vrátil do domu a starý léčitel zahlédl, jak z hlavní místnosti vyrazil jasný plamen. Ruad bez ohlednutí vyšel ze svého planoucího domova.

"Tak pojďme," řekl. Psi tiše šlapali vedle něj.

4

LÁMFHADA SE PROBUDIL. VIDĚL ROZMAZA-

ně a točila se mu hlava. Nad hlavou se mu táhly nějaké čáry - tmavé čáry, které připomínaly prkna, tvořící víko rakve.

"Nel!" zaúpěl a pokusil se vstát. Jakási ruka ho jemně zatlačila zpět a konejšivá slova ho zklidnila. Otočil hlavu na polštáři a spatřil mladou ženu s tmavě hnědými očima, která ho pohladila po čele.

"Odpočivej," zašeptala., Jsi v bezpečí. V bezpečí. Odpočivej. Jsem s tebou."

Když znovu otevřel oči, zjistil, že ony čáry jsou trámy, podepírané hlavním nosníkem. Otočil hlavu v naději, že je ta mladá žena někde poblíž. Místo toho spatřil u postele sedět muže, hezkého muže v košili barvy nebeské modři; měl vlasy až po ramena, hladce vyholenou tvář a jeho oči měly fialovou barvu. Když muž zjistil, že se na něj Lámfhada dívá, usmál se.

"Vítej zpátky na světě, příteli." Hlas měl tichý, zněl skoro jako hudba. "Jsem Nuada. Nalezl jsem tě v lese."

"Zachránil jsi mne," zašeptal Lámfhada.

"Ne tak úplně; byl se mnou ještě někdo. Jak se cítíš?"

"Bolí mě záda." Lámfhada si olízl rty. "Mám hroznou žízeň," řekl.

Nuada mu přinesl hrníček s vodou, a když chlapec pil, podepřel mu hlavu. "Trefil tě šíp a zanořil se velmi hluboko.

Blouznil jsi po pět dní v horečkách, ale Arian říká, že budeš žít." Nuada mluvil dál, ale chlapce znovu přemohl spánek, a on snil o zlatých ptáčích, kroužících kolem slunce.

Pak se probudil za bouře; okenice rachotily a do šikmé střechy bušil déšť. Tentokrát byl u jeho postele jiný muž - plavovlasý muž s rudozlatou bradkou a očima barvy bouřkových mračen.

"Je čas, aby ses probudil, hochu," řekl mu. "Stojíš mne spoustu peněz."

"Stojím?"

"Ty si myslíš, že Arian a její matka dělají tohle z lásky? Ještě chvíli, a nebudu mít ani vindru."

"To mě mrzí," řekl Lámfhada. - "Skutečně. Vráťím ti to."

"Jak? Tvoji dýku už jsem prodal."

"Nech ho na pokoji, Llawe," ozval se nějaký nový hlas, a v Lámfhadově zorném poli se objevila žena středních let.

"Ještě není připraven; bude to trvat pár dní, než bude moci vstát. A teď vypadni!"

"Do té bouřky? Tvoje dobročinnost na mě příliš neza-působila. A to jídlo voní příliš dobře, než abych o ně chtěl přijít."

"Tak se chovej slušně." Žena přistoupila k lůžku a položila Lámfhadovi na čelo mozočnatou ruku. "Dobře, horečka polevuje." Naklonila se nad něj a usmála se. "Pár dní budeš ještě zesláblý, ale síla se ti vrátí,"

"Děkuji, paní. Kde je... ta druhá žena?"

"Arian je na lovu. Dnes se ještě nevrátí; bude se muset někde ukrýt před bouří. Ale zítra ji uvidíš."

"Ještě pár dní," vyštěkl Llaw. "Už teď myslí na hezkou tvářičku. Dostán do něj trochu silné polívky a vsadím se, že jí začne dělat návrhy."

"A proč ne?" odvětila žena s úsměvem. "Tyjí dělá každý muž - tedy s výjimkou tebe, Llawe Gyffesi."

"Já žádnou ženskou nepotřebuju," odsekl, a zrudl, když se rozesmála.

Lámfhada znovu usnul.

V době, kdy se probudil, už bouře utichla. Měl pocit, že ho někdo nakrmil, ale ta vzpomínka byla velmi neurčitá a on měl velký hlad. Posadil se a vyjekl, když v zádech ucítil ostré bodnutí. Ta mladá žena klečela u krbu a křesala ocílkou o pazourek, aby zapálila troud. Lámfhada pozoroval, jak ji tenký pramínek kouře odměňuje za její úsilí a jak Arian, skloněná nad krbem, oheň rozfoukává. Přistihl se, že zírá na její boky a těsné kalhoty z jelenice, které měla na sobě.

„Je to neomalenost, takhle zírat," řekla, aniž se otočila.

Jak víš, že jsem se díval?"

"Když ses posadil, postel zaskřípala." Teď, když oheň hořel, plavně vstala, přistoupila k jeho posteli a přitáhla si židli.

Měla vlasy medové barvy, tmavohnědé oči, plné rty a kouzelný úsměv.

"No tak?"

"Co, no tak?" vykoktal.

"Jsem v dost dobrém stavu pro dražbu?"

"Nerozumím."

"Civíš na mě, jako bych byla vyvolávaná chovná kráva."

Sklopil zrak. "Promiň. Obvykle nebývám tak neomale-

X íť

ny.

Rozesmála se a vzala ho za ruku. "A já se jenom tak neurazím. Jsem Arian. A ty?"

"Lu... Lámfhada."

"Jseš si jistý? Mám pocit, že v tom máš nějaký zmatek."

"Jsem si jistý. Říkali mi Lug, ale já si dal dobré jméno, jméno muže."

"To bylo velice moudré. Log se k takové hezké tváři nehodí. Proč jsi utekl?"

"Prodali mě vévodovi. Myslel jsem si, že bude lepší, když uteču. Kde to jsem?"

"V Přímorském lese. Llaw Gyffes tě přinesl k mé matce. Skoro jsi umřel. Neměl ti vytahovat ten šíp, skoro jsi vykrvácel,"

"Nevím, proč mne zachraňoval. Mám pocit, že mu působím potíže."

"Z Llawa si nic nedělej, je to paličák a málokdo mu rozumí. Co umíš?"

"Umím vařit... uklízet... a umím to s koňmi. Hraji na flétnu."

"A co lovit? Šít šaty, pracovat se dřevem?"

"Ne."

"Neumíš pracovat s hrnčářskou hlinou?"

VT **

"Ne."

"A co léčivky? Poznáš amarianu nebo desertu?"

"Obávám se, že ne," přiznal mladík.

"Tak to tě čekají těžké chvíle, Lámfhado. Řekla bych, že nám budeš užitečný asi jako mrtvý vrabec."

"Můžu se učit. Budeš mne učit?"

"Myslíš, že nemám nic lepšího na práci?"

"Jistěže máš. Ale budeš mě učit?"

"Uvidíme. Máš hlad?"

"Jako vlk!" přiznal. Přinesla mu kus studeného srnčího masa a sýr, pak uchopila svůj luk a toulec se šípy. "Kam jdeš?"

Pohlédla na něho a usmála se. "Není to snad jasné?" řekla a pozvedla luk., Jdu natrhat pár kytiček."

Poté, co odešla, Lámfhada ze sebe stáhl pokrývku a vylezl z postele. Rozhlédl se kolem po svých šatech a vydal se ke krbu. Jeho kamaše byly přehozené přes židli a on se do nich nasoukal. Košile visela na háku na protější zdi. Všiml si, že kdosi šikovně zalátal díru po ráně šípem. Oblékl se a sedl si k ohni; nohy měl slabé a nejisté. Přiložil na oheň něco dřeva a pak jen tiše sedel a vzpomínal na hrůz-

ne zážitky ze svého uteku a náhlý úder do zad, když ho trefil šíp.

Zachránil ho Llaw Gyffes, k němuž se chtěl připojit, ale - jak Arian zdůraznila - povstaleckému vůdci mohl jen máloco nabídnout. Náhle se cítil hloupě, a co hůř, zcela zbytečně. V té chvíli se otevřely dveře a jeho se dotkl studený závan.

, Jak se ti mladí rychle uzdravují," řekl Nuada. "Dobré ráno přeji."

Lámfhada se pousmál, "Já si tě pamatuji... jako ze snu. Seděl jsi u mého lůžka. Nuada, že?"

"Tak, tak. Vidím, že se cítíš silnější, ale nepřepínej se. Skutečně jsi byl velice nemocný. Arian mi řekla, že si říkáš

Lámfhada. To je dobré jméno. Jméno rytíře z Gabaly, nikoho menšího - a myslím, že jednoho z prvních."

"Ano, to jsem už slyšel. Jsi povstalec?"

Nuada potlačil smích. "Víš, myslím, že jsem. Ale obávám se, že v srdcích králových vojáků žádnou hrůzu nevzbudím.

Bardové se zřídka umějí bít mečem."

"Ty jsi básník?"

Nuada se uklonil a usedl vedle mladíka. "To jsem. Zřejmě ten nejlepší v celém království."

"Znáš hodně příběhů?"

"Stovky. Až se budeš cítit lépe, musíš přijít do síně. Vystupuji každý večer. Stal jsem se tu slavným, a přicházejí lidé z osad po celém lese, jen aby mne slyšeli. Kdyby tak měli nějaké peníze, je ze mne boháč."

"Vyprávěj mi o rytířích z Gabaly."

"To je poněkud široké téma, pokrývá nějakých dvě stě let. Nemůžeš být poněkud určitější? - Což takhle příběh o Lámfhadovi?"

"Vyprávěj mi, prosím, o Ollathairovi," požádal ho Lámfhada.

"Á, zajímáš se o současné dějiny," poznamenal Nuada. "Víš něco o počátcích rytířů?"

"Ne, popravdě řečeno ne. - Nebyli snad původně povstalci?"

"Ne tak docela. Řád byl vytvořen v roce 921 tehdejší králem Albarasem. Byli to soudci, počtem devět, kteří cestovali po kraji a soudili královým jménem. Ale v roce 970, za povstalecké války, zachránili krále před popravou a odvedli ho potají do Cithaeronu. Když se v roce 976 vítězně vrátil, daroval jim zemi, na níž dnes stojí citadela, a vyvázal je z královské pravomoci. Byli i nadále soudci a putovali devíti vévodstvími, které tvořily království. Byli rozhodčími sporů, nesmírně poctiví. - V průběhu let si řád stanovil další pravidla. Žádný majetek, protože to by mohlo vést k úplatnosti. Ženy byly rytířům z Gabaly zakázány, protože by mohl jejich rodiny někdo ohrožovat., aby dosáhl pro sebe příznivého rozsudku. Byla to čest, být vybrán, ale cena byla vysoká."

"Ale co Ollathair?" zeptal se Lámfhada.

Jen trpělivost, chlapče. Rytíři byli vybírání zbrojířem. Když jeden z nich zemřel nebo byl zabit, vydal se zbrojíř na cesty, aby našel jeho nástupce."

"Proč zbrojíř? Cožpak nebyl jenom pouhým služebníkem?"

"Zbrojíř byl otcem řádu. Nejenže jim poskytoval kouzelnou zbroj, kterou nosili, ale i zbroj duchovní. On jediný velel řádu. Ollathair byl posledním z nich."

"Co se stalo s rytíři?"

"To ve skutečnosti nikdo neví. Ale král poslal k Sarnil-dánachovi, prvnímu z rytířů, posla a požádal ho o zvláštní službu. Tato žádost prý rytíře zavedla do světa démonů, kde stále ještě bojují za dobro království. Já nevím, co se s nimi stalo. Bylo to hned v prvním roce vlády nového krále. Možná že je nechal otrávit, protože v několika sporech rozhodli proti němu. Neboje možná povraždili najatí vrazi. Či snad uprchli do jiné země. Ale ať už byl jejich osud jakýkoliv, zbrojíř Ollathair byl zatčen královými mu-

ži a uvězněn. Zemřel ve Furbolgu. Proč se zajímáš o mrtvého čaroděje?"

, Jen tak," zalhal Lámfhada. "Prostě mě to zajímá."

"Království by je teď potřebovalo - tedy myslím rytíře," řekl Nuada.

"To je přesně to, co potřebujeme," přisvědčil zatrpkle Llaw Gyffes, který za sebou zabouchl dveře a krácel k ohni.

"Hrstku rytířů v hezoučké zbroji! Jsem si jist, že by krále přemluvili,"

"Oni byli víc než jen rytíři," řekl Nuada, "a víc než jen hrdinové. Nevysmívej se jim."

Llaw si ohříval ruce nad ohněm. "Vy básníci nikdy nevidíte, co se ve skutečnosti děje, že ne? Všechno je pro vás jen součástí nějakého fantastického příběhu. Přišel jsi sem hledat vůdce povstalců a našels jen odsouzeného kováře. To je skutečnost. Ti rytíři byli jenom lidé a znali hamíž-nost, chtíč a zoufalství stejně jako my. Nedělej z nich bohy, Nuado,"

"S tím souhlasím, Llawe Gyffesi. Ale nedělej z nich ani hlupáky, protože to byli vesměs lepší muži, než jsi ty."

"To není tak těžké," souhlasil Llaw a poplácal Nuadu po rameni. "Ale jsem naživu, zatímco mnozí lepší muži jsou po smrti. A tak to bude se mnou i nadále - budu se starat o svoje věci a hrdinské skutky nechám tobě a tvým básním."

• • •

Bývalý rytíř vyjel na vrchol kopce a sesedl před ohořelými zbytky Oliathairova příbytku. Jeho hřebec Kuan zůstal stát a bylo na něm patrné vzrušení a strach; když nasál rozšířenými nozdrami Čpavý kouř, odfrkl a ustoupil. Bývalý rytíř ho poplácal po krku.

"Všechno je v pořádku, můj chrabrý příteli. Jsou to jen zříceniny domu, nic tu nehrozí. Počkej na mne." Opatrně se propletl mezi doutnajícími ohořelými kládkami a hledal jakýkoliv pozůstatek těla. Ale nenašel nic.

Vrátil se ke koni, povolil podpínku a ze sedlové hrušky sundal vak s jídlem. Zbývalo ho velice málo: tři medové koláčky a plátěný pytel s trochou ovsu. Jeden koláček dal Kuanovi, ostatní snědl sám. Vytáhl ze studny okov s vodou, napil se a zbytek ponechal svému oři, aby utišil žízeň.

Ollathair byl pryč. Zmocnili se ho ti ozbrojenci? O tom pochyboval. Byli by zničili dům? Snad. Ale nebyly tu žádné známky boje. Poblíž studně si všiml jakýchsi stop a při-klekl k nim. Stopy pracek, hluboké a ostré. Lvi? Tady, tak blízko města? Povstal a nějakou dobu šel po stopách. Muži, utíkající, klouzající ze svahu, zvířata, která běžela za nimi

Pousmál se, a pak se rozchechtal nahlas; to ale zvýšilo tlak na jeho krk, a tak se zklidnil. Zvířata se vrátila zpátky k domu, kde stáli dva muži. Bývalý rytíř znovu poklekl. Stopy tlap se náhle prohloubily. Chvilí o tom uvažoval, a pak si povšiml, že některé ze stop bot, vedoucích z domu, jsou rovněž hlubší. Ollathair naložil na lvy zavazadla a vyrazil směrem k zalesněným horám... před čtyřnů, možná pěti hodinami.

Kuan zafrkal a otočil hlavu směrem ke stezce, vedoucí od města. Bývalý rytíř vstal a spatřil skupinu jezdců, cválajících k vypálenému domu. Rychle setřel stopy botou, pak přitáhl Kuanovi podbřišnílc a nasedl; koně vedl tak, aby zbylé stopy ještě více poškodil.

Když se jezdci přiblížili, všiml si, že všichni na sobě mají kyrysy se znakem krkavce namalovaným na hrudi. V oddílu mohlo být nějakých patnáct mužů.

"Dobrý den přejí," pozdravil je bývalý rytíř.

"Co tady děláš?" zeptal se hubený muž s dravci tvář.

"Viděl jsem kouř, a tak mě napadlo, jestli snad někdo nepotřebuje pomoc. Chápu správně, že tu jsi ze stejného důvodu?"

"Do toho, proč tu jsem, tobě nic není. Kdo jsi?"

"Já, pane, jsem člověk, který dá na dobré způsoby," odušil bývalý rytíř, "a nemám rád rozhovor s těmi, kteří mají špatné vychování."

Jezdci seděli velice tiše a čekali, jak jejich velitel odpoví. Ten zrudl ve tváři, a když pobodl koně kupředu, tmavé oči se mu zúžily.

"Nehodí se, aby cizinec urážel důstojníka ve službách vévody. Omluv se, pane, nebo budu nucen si to s tebou vyřídit."

Bývalý rytíř se předklonil a opřel o hrušku sedla. "Když jsem se s vévodou naposledy setkal, vyhrál za svoji chrabrost v turnaji stříbrný dřevce. Vzpomínám si, že prohlásil, že by se každý urozený muž měl naučit třem věcem: cti, aby svým chování dostal svému jménu; šermu, aby mu jeho čest nemohl nikdo vzít; a pokoře, aby vždycky chápal, v čem jeho čest spočívá."

"Jsi tedy přítelem vévody?"

"Jsem mužem, jehož on porazil v turnaji - ale já byl vždy lepší s mečem než s dřevcem."

Velitel to chvíli přezvykoval, a pak se rychle rozhodl. "Velice se omlouvám, pane, pokud tě snad moje slova urazila, ale stíháme zločince, a vévoda mne pověřil jeho dopadením."

"Přijímám tvoji omluvu - a dovol mi - abych ti nabídl svoji. Mám za sebou dlouhou cestu a obávám se, že nejsem v nejlepší náladě. Řekni mi, nehledáš pořízka, který cestuje se třemi velkými zvířaty?"

"To tedy hledám. Tys ho viděl?"

"Zhruba před dvěma hodinami tímle směrem," odvětil bývalý rytíř a ukázal směrem od lesa. "Řekl bych, že ta zvířata byli lvi, ale zblízka jsem si je nepřehlížel."

"Vřelé dílry, pane rytíři. Míříš do Mactha? Vévoda je na svém sídle, a jsem si jist, že bude potěšen, když tě znovu spatří."

"Snad ho skutečně navštívím. Hodně štěstí při vašem lovu."

Když se jezdci vzdálili, bývalý rytíř zatahal za otěže a dotkl se patami Kuanových boků. Les byl vzdálen nějaké dvě hodiny jízdy, a při troše štěstí by mohl najít Ol-lathaira ještě před setměním.

Během jízdy si vzpomněl na své klání s vévodou. Ten chlapík byl zkušený jezdec a s dřevcem smrtelně nebezpečný.

Nebýt toho, že hrot dřevce byl zakryt dřevěnou krytkou, byl by mu projel srdcem; ale i tak musel přestát bolest ze dvou zlomených žeber. Ostuda, že se charakter toho muže nevyrovnal jeho nadání. Vévoda z toho, co mu právě připsal, neřekl nic - ta slova vyslovil první rytíř Sa-mildánach jako pokárání vévodovi.

Bývalý rytíř se usmál, když si na Samildánacha vzpomněl, to byl skutečný rytíř, a muž velice skromný. Kdyby v sobě vévoda našel tu troufalost a vyzval jeho, byl by výsledek rozhodně odlišný.

Vzporníky na přítelce se vracely jako příliv a naplnily ho smutkem...

Samildánach, který vjíždí na kolbiště, aby se utkal s prvním rytířem krále Cithaeronu, či jeho souboj s odbojným vévodou z Tarainu; když vedl modlitby v citadele nebo když tančil s Morrigan o Svátku duší. Nikdy nebylo lepšího rytíře z Gabaly, pomyslel si. Ani lepšího přítelce.

"Mrzí mě, že jsem tě musel zradit," zamumlal bývalý rytíř.

• • •

Okessa, kterého rozlítla zpráva o útěku kočovnických služebníků Errinových, se vydal rovnou za vévodou a žádal, aby byl Errin uvězněn. Vévoda následně zahrnul Errina výčitkami, ale přijal jeho ujištění, že sluhové skutečně utekli a ukradli přitom nějakých dvě stě raqů.

"Jsi neuvěřitelný pošetilec, Errine," řekl vévoda. "Ale ty jsi vždycky věřil, že je v lidech jen to nejlepší. Ted' snad konečně sám vidíš, že se jim věřit nedalo?"

"Máš naprostou pravdu, můj pane. - Proklínám se za vlastní zbednělost."

"S tím už se nic nenadělá. Okessovi by se líbilo, kdybys visel; to je ale jedno z potěšení, které mu nedopřeji.

Koneckonců, kde bych našel jiného pořadatele oslav? A kdo by připravil labutě na víně?"

Errin se usmál. "A křepelky, můj pane."

"Samozřejmě, a také křepelky. To už je mnohem snazší sehnat nového mistra jasnovidece! - Mimochodem, během dneška dorazí jeden z králových rytířů, aby dokončil přípravy na jeho návštěvu. Postaráš se o něho, ano?"

"Samozřejmě, můj pane," odpověděl Errin s úklonou a opustil komnatu. Na chodbě čekal Okessa; oči mu plály zlobou a plešatá hlava se mu leskla potem.

"Nemysli si," zasyčel, "že mě ošálíš. Ty ses spráhl s těmi Kočovníky, aby unikli spravedlnosti - stejně tak jsi mi neřekl o Ruadovi Ro-fhessovi. Ale čeká tě pád, a já naplivu na tvůj hrob."

"Ty tedy určitě nejsi okouzlující člověk, Okesso. A co se týče toho Ruada, nezapomínej, že jsem za tebou přišel ve věci Oliathaira. Jak jsem měl vědět, že je naživu a žije v tomhle vévodství pod jiným jménem? Ty jsi prý jasnovidec. Cožpak jsi ho nedokázal vypátrat? Nebo snad tvoje síly slábnou?"

Okessa se usmál. "Uvidíme, urozený pane Errine. Dnes ráno jsem si udělal tvůj horoskop. Během pěti dnů se tvůj život dostane do kritického období - tak obtížného - že ho možná ani nepřežiješ. Jak se ti líbí tohle?"

Errin ztěžka polkl a donutil se k úsměvu; tím ale Okes-su neošálil, protože jasnovidec se jen spokojeně zasmál a odkráčel. Errin pozvedl třesoucí se ruku k obličeji. Zlobil se sám na sebe, že ukazuje svůj strach, ale věděl, že by mu Okessa nelhal. Proč by to dělal? Ne, Errin je odsouzen k smrti. V jaké podobě přijde? Jedem? Udušením? Pádem? Jako zbloudilá střela?

Jeho prvním popudem bylo rozběhnout se domů a prchnout do Furbolgu; tam měl přátele. Ale jak by pochopil ten útek vévoda? Ne, byl v pasti. Náhle zatoužil, aby měl s sebou Ubadaje. Ten malý Kočovník měl nos na potíže, a byl by zemřel, aby ho ochránil. Ne že by Errin chtěl, aby pro něho někdo umíral, ale bylo příjemné vědět, že Uba-daj spí za dveřmi. Kdyby se na louce venku pohnul byt' jen lísteček, byl by Kočovník okamžitě vzhůru. Bez něj se Errin cítil sám a zranitelný.

Té noci spal špatně, dveře měl zamčené, na zavřených oknech okenice. Ráno vstal, vykoupal se a oblékl do zelené tuniky z východního hedvábí vyšívané zlatem, měkkých bot a pláštěnky ze žlutě obarvené vlny, lemované tou nejjemnější kůží. Za jasného rána se mu Okessovy výhrůžky zdály méně děsivé, a v přítomnosti krále "rytíře bylo méně pravděpodobné, že by se ho mistr jasnovidec pokusil zavraždit. Errin byl rozhodnut, že zapůsobí na rytíře co nejlépe; za současného stavu bude potřebovat všechny přátele, které se mu podaří získat.

Slunce se chýlilo k západu, když rytíř dorazil, a Errinovi se ulevilo, když strážný na hláse ohlásil blížícího se jezdce. Vydali se s vévodou urychleně k bráně, aby ho přivítali. Rytíř měl na sobě brnění purpurové barvy a jel na velkém černém hřebci, vysokém asi sedmnáct pěstí. Jezdec měl hledí spuštěné, a když se zvolna blížil k bráně, kde pod padací mříží zastavil, slunce za ním právě zapadalo.

"Bud' vítán, urozený rytíři," řekl vévoda.

"Mého koně je nutno ustátit o samotě," řekl rytíř hlasem, zdušeným přílbou., Jiné zvíře s ním nesmí být."

"Jistě," souhlasil nepříteli nadšeně vévoda a otočil se k Errinovi, který šeptal stráží pokyny. Muž odběhl, aby varoval podkoního.

"Připravili jsme pro tebe menší hostinu," řekl vévoda. "Bude asi do hodiny. A přichystali jsme pro tebe komnaty v západní věži."

Rytíř sesedl. "Kde jsou stáje?"

"Errine," pravil vévoda, potlačuje svůj vztek, "ukaz královu poslu stáje. Uvidíme se ve velké síni."

Když vévoda odešel, přistoupil Errin k rytíři. "Měl jsi náročnou cestu?"

"Ty stáje, prosím."

"Samozřejmě. Následuj mne." Errin vedl rytíře přes nádvoří ke stájím, z nichž byli právě vyváděni ostatní koně. Když cizinec se svým hřebcem vešel na dvůr, začali někteří z koní rzát a vzpínat se. Zatímco se je štolbové snažili zvládnout, rytířův oř jen nehybně stál.

"Je dobře vycvičený," řekl Errin.

Rudý rytíř neodpověděl a provedl koně kolem něj. Errin vztáhl ruku, aby popleskal koně po zádech, ale jak se dotkl boku zvířete, ucukl; zvíře totiž bylo studené jako led.

Ve stáji rytíř svého koně odsedlal a zavedl ho do stání. Zvíře tam zůstalo tiše stát a nejevilo ani nejmenší zájem o jesle.

"Támhle jsou příkrývky. Dal jsem je přinést," pokusil se Errin.

"Není potřeba."

"Promiňte, ale mám jiný názor, urozený rytíři. Ten kůň je prochladlý."

Rudý rytíř se otočil k Errinovi. "Už se ho nedotýkej. Nerad vidím, když se někdo jiný dotýká mých věcí,"

, Ale prosím," řekl Errin., Jak se jmenuješ?"

"Jsem králův posel. Ty, pokud jsem správně rozuměl, jsi Errin, pořadatel slavností?"

"To jsem."

"Zaved' mne do mých komnat. A zaříd', ať mi přivedou ženu... mladou ženu."

"Se vši úctou, urozený rytíři, nejsem kuplíř. V Mactha je mnoho hospod a mnoho žen, prodávajících své služby,

Dovolil bych si ti navrhnout, abys navštívil vévodu a po slavnostním uvítání se tam vydal."

Rytíř chvíli jen tiše stál. "Máš naprostou pravdu, Errine," řekl nakonec. "Jsem unavený po cestě a moje... způsoby mají jisté nedostatky."

"To nic, pane. Dovol mi, ať ti ukážu tvoje pokoje," odušil Errin bezvýrazně.

V hlavním pokoji planul oheň a sedací vana byla naplněna ohřátou a navoněnou vodou. Errin nechal rytíře, ať se připraví, a odešel za vévodou do velké síně. "Že to ale je panák bez vychování a smyslu pro humor!" zuřil vévoda. "Co myslíš, snaží se mne snad král urazit?"

"Domnívám se, že ne, můj pane. Král si tě vždy vysoce považoval - a zcela právem. Snad je ten rytíř unavený mně se u stáji omluvil,"

"No - a to je další věc. Aby byl jeho kůň ustájen o samotě. Je to snad nějaký princ mezi koňmi?"

"Je to prazvláštní stvoření, můj pane. Když ostatní zvířata odváděli, zdálo se, že jsou z něj vyděšená. Domnívám se, že myslel právě na toto."

"Jeho přístup mi každopádně nevyhovuje, Errine. Zvažuji, zda o tom nemám napsat králi."

"Směl bych ti - se vši úctou - navrhnout, abys pozdržel svůj soud, dokud se s ním znovu nesetkáme? Král ho má nepochybně v oblibě a důvěřuje mu."

"Moudrá slova, Errine. Ale bude pro něho jen dobře, pokud tentokráte předvede dobré vychování."

"Jsem si tím jist, můj pane."

Jen to dořekl, objevil se purpurový rytíř na vrcholku schodiště. Stále byl v úplném brnění, sňal ale přílbu. Tvář měl bledou, jako ze slonoviny, a výjimečně krásnou, bílé vlasy měl přistříženy nakrátko. Zdálo se, že je mu jen málo přes dvacet. Zblízka vypadal starší, snad na třicet, snad

o něco více. Rytíř se uklonil; oči měl tmavé, podlité krví, a zdál se být neuvěřitelně znaven.

, Je ti dobře, pane?" otázal se Errin.

"Uspokojivě, lorde Errine."

"Tvoje brnění tě udolá. Dnes je večer určený k hodování a tanci."

"Já netančím. Jsem tady, abych jménem krále důkladně prohlédl toto vévodství. Tancování přenechám ostatním. Ale nestarej se o mé brnění, to mne neopouští nikdy. Je součástí přísahy, kterou jsem složil."

"Chápu," řekl Errin. "Sdělíš mi tedy své jméno, abychom tě mohli představit?"

Rytíř na chvíli zaváhal, a potom odvětil s kratičkým, bezmála ostýchavým pousmáním. "Jmenuji se... Cairbre."

Zatímco Errin, v plném lesku svého kabátce a kalhot z modrého hedvábí, prošitého stříbrem, seděl během uvítací hostiny po vévodově levici, rytíř se usadil po jeho pravé ruce. U velkého čtvercového stolu sedělo asi tak třicet vévodových dvořanů, vesměs šlechticů, zemany z venkova počínaje a řádovými rytíři konče. Errin se překonával, a jídlo, jak se všichni shodli, bylo výjimečné: obrovské žampiony plněné mletým hovězím a pokryté sýrem, typickým pro Severní vévodství; deset pečených labutí; šunka v medu; kořeněné hovězí a neuvěřitelně sladké koláčky. Ale Errin si povšiml, že se rytíř jídla stěží dotkl a že požádal, aby mu bylo nalité víno vyměněno za vodu.

Jak hostina pokračovala, byl vévoda čím dál víc nespokojen a nedařilo se mu zatáhnout hosta do jakéhokoliv delšího rozhovoru. Nakonec to vzdal a věnoval svoji pozornost Errinovi.

"Skvěle zajištěno! Hodno krále," řekl vévoda, utírající si pot z čela navoněným šátkem.

"Mohu tě ujistit, že hostina pro krále bude ještě vybranější, můj pane. Na jaře bude mnoho dalších pochoutek, kterých nám, bohužel, podzim nedopřává."

Když otroci sklídili nádoby, Errin tleskl rukama a vstal.

Hosté ztichli. "Přátelé, vévoda doufá, že vám jídlo chutnalo, a nyní vás žádá, abyste se odebrali do dlouhého sálu, kde očekávají hudebníci začátek taneční části."

Když hosté jeden po druhém odcházeli, spustila v dlouhém sále flétna, k níž se připojila harfa. Ten zvuk měl takovou kadenci a lehkost, že se vévodovi zlepšila nálada.

"Nebesa, Errine, nehraje to Corius?"

"Hraje, můj pane. Dovolil jsem si ho požádat, aby byl přítomen dnešní slavnosti."

"Ale ten člověk žádá za své vystoupení celé jméno!"

"Doufám, že přijmeš jeho vystoupení jako dar, pane."

Vévoda sklopil hlavu. "Ty ses tedy překonal. - Skvělá práce!" Pak se otočil k rudému rytíři se slovy: "Zaslechl jsem, jak říkáš Errinovi, že netančíš. Chceš si snad jít odpočinout?"

"Podívám se, jak tančí," prohlásil rytíř a vstal, Errin ho následoval do sálu, kde se teď mnoho párů věnovalo tanci zimního slunce. Hudba byla veselá a Errin zahlédl Dianu, tančící s mladým rytířem Goanem. Tmavé vlasy měla svázané stříbrnou stuhou a oblečená byla do šatů z lesklého bílého hedvábí.

"Myslím," řekl rytíř, "že bys dal spíš přednost tanci, než abys tu stál s tak zasmušilým hostem." Když to říkal, dotkl se jeho rtů stín úsměvu.

Errin se usmál. "To je žena, kterou bych si chtěl vzít."

"Tak si pro ni dojdí."

Errin již druhé povzbuzení nepotřeboval. - Hladce se přepleti mezi tanečníky a poklepal Goanovi na rameno. "Goane, drahý příteli, mohl bys představit králova posla ostatním hostům?"

"Ano, pane."

"Děkuji ti." Errin uchopil Dianu za ruku a vedl ji do tance. Když hudba utichla, odvedl ji do zadní části sálu, kde stáli otroci, držící stříbrné podnosy s poháry lehkého, zlatavého vína. Errin jeden z nich uchopil a podal jej své společnici.

"Jsi dnes večer nepřekonatelně krásná," řekl jí,

"Přišla jsem, že jsi mne o to požádal," řekla Dianu. "Co víš o tom podivném mladém muži s bílými vlasy?"

Jmenuje se Cairbre. Nevím o něm nic, krom toho, že je královým poslem."

"Má velice smutnou tvář."

"Tohle jsou smutné časy," zašeptal, "Pojď, potřebujeme na vzduch."

Nepovšimnutí opustili postranními dveřmi sál a vyšli po schodech do malé komnaty, v níž nechal Errin rozdělat oheň. V pokoji bylo teplo i při otevřeném okně. Dianu k oknu přistoupila a zahleděla se na město Mactha a jeho pomrkávající světla.

"Odjíždím do Cithaeronu," řekla.

"Odjíždíš? Ale proč?"

Náhle se otočila. "Ach, Errine, nebuď takový blázeň! Král vraždí Kočovníky, království je čím dál tím víc zadlužené.

Každý den se dozvídáš o nepokojích, o vraždách a loupežích. Kdy to jenom skončí?"

Přistoupil k ní a odvedl ji od okna. "O takových věcech je v místech, kde tě může někdo zaslechnout, lépe nemluvit," pronesl přidušeným hlasem. "Ale Furbolg je daleko, a v Mactha netrpíme."

"My netrpíme. Ale na venkově je jídla nedostatek — a to ještě nepřišla zima. Pro urozené, s jejich pečenými labutěmi, je všechno v pořádku. Ale labutě celý národ nenakrmí, Errine."

"Doufal jsem, že bychom se mohli o zinním slunovratu vzít," řekl. "Snažíš se mi snad naznačit, že k tomu sňatku nedojde?"

Vzala ho za ruku a políbila ji. "Nic podobného samozřejmě neříkám. Miluji tě. Nemohli bychom se ale vzít v Cithaeronu?"

Errin zavrtěl hlavou. "Nemůžeš odjet bez králova svolení," řekl, "a on ti je nedá. Náš vévoda mi sdělil, že sedm urozených rodin tajně opustilo království a vzalo s sebou své bohatství. Byli označeni za zrádce a jejich panství byla zabavena. Tohle je tvůj domov, Dianu. Chceš snad prožít zbytek svého života v cizině, nenáviděná a opovrhovaná svými rodáky?"

"Ty nevidíš to, co vidím já," odvětila smutně. "Je tu něco zlého, Errine. Nějaké skutečné, děsivé zlo, které jenom čeká, aby nás všechny pohltilo. Král je šílený a je obklopen šílenci. - Tebe snad Kesterova smrt neznepokojuje? Poslat někoho na smrt kvůli tomu, že má babičku Kočov-nici? Dobré nebe, Errine! Ty to nevidíš?"

Přitáhl ji k sobě a políbil na tvář. "Ale vidím," pronesl, "Tohle skutečně jsou nebezpečné časy. Ale pominou... a my tu bouři přežijeme."

Odstrčila ho od sebe. "Nestačí jenom přežít bouři. Do dvou dnů odjíždím, všechno už je připraveno. Můj otec, pokoj jeho duši, měl v Cithaeronu spoustu známých, a já jsem tam nechala převést prostřednictvím Cartaina, toho kupce, hotové peníze. Jediné, co mi tady zbývá, je palác, a bez toho mohu žít,"

"Jediné, co ti tu zbývá?" řekl potichu. "Necháváš tu mne, Dianu... a já odjet nemohu."

Na dlouhou chvíli se mu zahleděla do očí a neřekla nic.

, Je to na tobě," řekla nakonec.

"To vím," odvětil a ustoupil. "Kéž té Štěstěna provází."

Rychle se otočil, otevřel dveře a vydal se do dlouhého sálu. Muzika teď byla rychlejší, přerušovaná smíchem tanečníků, kteří se hnali kolem v divokém rytmu bouřného tance. - Errin, Kterému nikdo nevěnoval pozornost, proklouzl dvoukřídlymi dveřmi ven do noci.

5

ARIAN PRAVIDELNÝM TEMPEM KLUSALA PO zvířecí stezce, krok měla dlouhý a jistý. Každý večer po této stezce procházela vysoká, ale ona ji nikdy nelovila, protože to bylo příliš blízko osadě. Tak, jak ji kdysi upozornil její otec, když ji učil: "Když jsi zdravá a silná, lov daleko od domova. Nikdy nevíš, kdy může dojít k neštěstí - náhlá dlouhotrvající vánice, zchromneš... a budeš potřebovat maso, abys přežila. Ale lov na dohled od osady, a veškerou zvěř zaženeš."

Býval to dobrý člověk a otec, dokud ho nesklátila zhoubná nemoc. Bylo to zlé, pozorovat ho, jak přes veškerou snahu jeho ženy ztrácí sílu. Když nadešel konec, připravila mu Arianina matka pohár vína, smíšeného s náprstníkem. Zemřel v míru a obě ženy plakaly vedle jeho těla.

Arian se u té představy na chvíli pozastavila - a tak si v běhu ani nevšimla tenkého drátu, napnutého přes stezku. Když na něj narazila nohou, upadla na stezku, a v tom okamžiku k ní zpoza stromů vyrazili tři muži. Arian upustila luk a mnátla po svém loveckém noži, avšak to už jí letící tělo vyrazilo vzduch z plic a obhroublé ruce ji přidržely k zemi.

"Ale, ale," řekl muž, který na ní obkročmo seděl a mačkal ji umouněnců rukou nadro. "Copak to tu máme?" Čítila, jak jí čísi ruce tahají za kmaše, a vykopla. Muž nad ní ji vztekle praštil přes tvář. "Byli jsme ti v patách celý dny, to teda jo," řekl a nedbale ji praštil druhou rukou. "Byli jsme ti v patách a chtěli jsme tě. Tak co, budeš prosit? Budeš prosit Grianu, aby tě nechal bejt?"

Prohnula krk a plivla mu do tváře. Další bezmyšlenkovitá rána jí srazila hlavu nazpět k zemi. Rozervat ji košili a prohlížel si její tělo; tvář měl kulatou a surovou, v pootevřených ústech byly vidět zčernalé zuby.

"Vy bando zkurvysynů!" ozval se jakýsi hlas, a muž nad Arianou ztuhl a otočil se.

Uprostřed stezky stál jakýsi člověk v černém plášti -s kápí na hlavě. Slunce stálo za ním, a tak mu nebylo vidět do obličejů. Dva z mužů vytáhli od opasků nože a Grian učinil totéž; zůstal však klečet na napůl omráčené dívce.

Muž v kápí si přehodil plášť přes rameno. Jeho pravá paže končila u zápěstí a pahýl kryla černá kožená čepička, přivázaná k ruce. A neměl žádné zbraně. Grian se usmál a vstal.

"Vybral sis špatný místo a špatnej čas, mrzáku," řekl a vydal se k němu. "Jseš mrtvěj - jen zdroj pro červy!"

Grianovi dva společníci se přesunuli ze stran k nové přichozímu, ale on neustoupil. Místo toho udělal krok vpřed.

Útočník po levici se po něm vrhl, ruku s nožem napřaženou. Mrzák uskočil zpátky a nůž se kmitl kolem něj. V téže chvíli vrazil loket do útočnickova krku, ten se zapotácel a zmodral ve tváři. Pak se, už umírající, zhroutil na kolena a rukama se držel za krk. Když zaútočil druhý muž s nožem, muž v kápí se otočil na patě a skočil; botou zasáhl útočnickovu čelist jako palicí. Vrahův krk praskl jako suchá větvička. Muž v kápí hladce přistál a otočil se zpátky ke Grianovi.

"Mě těma svejma divnejma trikama nedostaneš, to teda ne," zavrčel Grian.

"Ne, a ani nechci," odvětil ten chlapík potichu.

Grian udělal krok vpřed. Arianin nůž mu zajel do beder, prošel vzhůru plící a zabořil se do srdce. Když padal tváří na zem, unikl mu ze rtů přiškrčený výkřik.

Arian našla své kamaše a natáhla si je. Řemínky byly přefříznuté, ale podařilo se jí je navázat. Když se obrátila k cizinci, seděl na povaleném kmeni stromu, tvář odvrácenou. Chopila se luku a vydala se k němu.

"Přijmi mé dílcy za tvůj statečný čin,"

Shrnul z hlavy kápí a ona spatřila hranatou tvář a tmavohnědé oči. Nebyl hezký, ale vyzařovala z něj síla. Usmál se a rázem zkrásněl.

"To nebylo odvážné, pouze nezbytné. Ublížili ti?"

"Jen mé pýše. Měla jsem si té pasti všimnout."

"Jenom dílcy takovým chybám se poučíme. Jak ti říká-jí?"

"Arian."

Přikývl a vstal. Byl o celou hlavu vyšší než ona, což znamenalo, že byl skutečně vysoký. "Je snad tvůj domov někde nablízku?"

"Zhruba hodinu západním směrem."

"Smím tě tam doprovodit?"

"Není třeba," řekla a zrudla.

"Nezamýšlel jsem tě urazit., Arian. Je to čistě proto, že mám hlad, a trochu jídla by nebyla nepříjemná."

"Neřekl jsi mi svoje jméno."

, Jsem Elodan."

Pohlédla mu do tmavých očí a snažila se, aby v těch jejích nezahlédl soucit. "Královův rytíř?"

"Svého času. Můžeme se vydat na cestu?"

"Ty by ses skutečně neměl procházet po lese bez... ne-ozbrpjen. Není to bezpečné."

"To ne, budu si dávat větší pozor," odvětil s ironickým úsměškem. Pohlédla na těla a usmála se.

"Je tu pár větších lupičských band - a přes svoje umění nemáš proti lučištníkovi šanci."

"To tedy nemám," Vydali se spolu po stezce a Arian vedla. Po nějaké chvíli se ohlédla dozadu. "Jsi velice potichu," řekla.

"Uvažoval jsem."

"O čem?"

"Jsi vdaná?" zeptal se.

"Ne. Proč se ptáš?"

, Jen tak, aby řeč nestála. Kolik je ti let?"

"Sedmnáct. A tobě?"

"Jsem starší než samotný čas." Zasmál se sám pro sebe. "Alespoň se tak občas cítím,"

"Nevypadáš na víc než na třicet."

"Jak už jsem řekl, jsem starší než sám čas - pro sedmnáctiletou."

• • •

Errin, který se probudil s bušením v hlavě a žaludkem jako na vodě, zasténal a převálil se na bok. - Prázdná karafa od vína ležela rozbitá na místě, kam ji ráno odhodil. Pomalu otevřel oči a zasténal znovu, když si vzpomněl na události předchozího večera. Nebyl schopen tomu zcela uvěřit, ale znal ji dost dobře na to, aby si uvědomil, že to, co řekla, myslela vážně. Rozhodl se, že později odpoledne za ní zajede do jejího sídla.

Jeho nový osobní sluha Boran potichu vešel, "Tvoje lázeň je připravena, můj pane," pravil.

"Pro milosrdenství boží, neví tolik," dostal se sebe Errin.

"Slyšel jsem, že to byla skvělá hostina, pane."

Errin pohlédl na plesatějšího sluhu, zvažil jeho osmahlé líce a nechutně jasné oči. "Obávám se, že pokud mrknu příliš rychle, vykrvácím," prohlásil.

"Lázeň tě přivede k životu, můj pane, a rada se sejde už za hodinu."

Errin se zhroutil zpátky do polštářů a přetáhl si pokrývku přes hlavu. Boran si povzdechl, uklidil rozbitou karafu, roztáhl sametové závěsy a opustil místnost. Firrin, který tak zase osaměl, si sedl. Rada šlechticů byla smrtelně nudnou záležitostí, a obvykle se na její zasedání nedostavili víc než tři nebo čtyři členové. Dnešek byl ale jiný. Dnes měl být přítomen rudý rytíř Cairbre a mistr jasnovidec Okessa. Budou tam všichni, a budou se snažit dokázat, jak věrni jsou králi.

"Mor na to," zavrčel Errin, vyklouzl z postele a vydal se do předpokoje a ke své lázni. Voda voněla po růžích, což Errin

vždycky nesnášel a Ubadaj na to nikdy nezapomněl. Ale Boran byl nový a měl se teprve poučit o vkusu svého pána. Errin sešel po mramorových schodech a šplouchl sebou do vody. Po několika minutách vešel Boran s jeho domácími šaty, a šlechtic se nechal obléci.

"Jak vypadají mé oči?" zeptal se sluhy. Boran si ho pozorně prohlédl.

"Podlité krví, pane; po pravdě řečeno, nevypadáš dobře."

"Měl by ses na ně podívat z mé strany. Co bych si měl vzít na sebe?"

"Po zasedání rady pořádá vévoda lov, takže jsem ti připravil lovecký oděv."

"Tu černou kůži se stříbrným lemováním?"

"Ne, pane, ten červený."

"Připrav ten černý. Rudou přenechám vévodovu hos- u tu.

"Ano, pane. Mohu ti nabídnout něco k snídani?"

"Ne," zavrčel Errin a otřásl se, jak se mu rozhoupal žaludek.

"Mohlo by ti to udělat dobře, až budeš poskakovat na koni nahoru a dolů."

"Poskakovat? Na koni se neposkakuje, Borane. Jezdí se na něm,"

"Jistě, můj pane. Snad tedy kousíček suchého chleba?" Errin přikývl, odešel do ložnice a vyčkával, dokud mu Boran nepřinesl šaty. Kamaše byly módně střiženy z měkké černé kůže pod kolena. Přes ně si natáhl po kolena vysoké boty. Jeho tunika byla z vlny, černé a nezdobené, zatímco jezdecký kabátec byl rovněž z černé kůže, s vycpanými rameny, a zdobila ho výšivka stříbrnou nití.

"Budeš potřebovat plášť, pane, venku zle fouká."

"Vezmu si ten černý, s kapuci a podšívku z ovčí kůže-". « srny.

"Ten potřebuje naolejovat pane. Hned po zasedání ti ho připravím,"

Poté, co do sebe vpravil lehkou snídani, skládající se z chleba a trochu sýra, přešel Errin přes nádvoří do hlavní síně. Několik členů rady tam už bylo a čekalo, až budou povoláni do vnitřních komnat.

"Přeji dobré ráno, lorde Errine," oslovil ho tělnatý muž v jezdeckém oděvu ze zeleného sametu. Na čele se mu leskly kapky potu.

"Je příjemné tě vidět, lorde Porterone. Na hostině jsi mi chyběl,"

"Ach ano, ano. Měl jsem jistou práci. Slyšel jsem, že to byla skvělá událost."

"To ano," přitakal Errin a obrátil se k nově přichozímu. "Dobré ráno, lorde Delaane. Vypadáš podivuhodně svěže, zvážíme-li tvoje včerejší výboje na parketu."

Útlý mladý muž v hnědé tunice se usmál. "Mládí, můj drahý Errine. Ale, ale, nevypadáme poněkud zesláble?"

"Ujišťuji tě, že asi vypadám lépe, než se cítím. Znáte se s lordem Porteronem?"

"Samozřejmě. Jak se máš, pane?"

"Dobře. Výborně. Nemohlo by to být lepší."

Během několika dalších minut dorazili další lordové a rytíři- Posledním, kdo dorazil, byl mistr jasnovidce, oděný v bělostné róbě. Errin se se všemi pozdravil a poslal

zprávu vévodovi, že se rada sešla. Jako vždy je vévoda nechal čekat obvyklých deset minut, a potom se přesunuli do vnitřní komnaty, kde stál dlouhý stůl se šesti křesly po každé straně a dvěma v čele. Tam již seděl vévoda a rozprávěl s Cairbrem.

Když šlechtici vstoupili, vévoda jim pokynul, aby se usadili, a Errin obešel celý stůl, aby usedl vedle Cairbreho. Ten muž vypadal velice osvěžený, oči měl čisté a na bledých lících měl ruměnec.

"Vidím, že ses dobře vyspal, urozený pane Cairbre," řekl Errin.

"Odpočinul jsem si skutečně velice dobře. Dílcy za tvoji péči."

Záležitosti toho dne probíhaly velice podobně jako obvykle. Probíralo se vybírání daní a závažnější případy loupeží, k nimž došlo v blízkosti lesa. - Porteron se zmínil také o potížích s uprchlými otroky na západě a nedostatku zkušených pracovníků na polích. Bylo rozhodnuto poslat na jeho panství čtyřicet otroků.

"Co způsobuje ten nedostatek?" zeptal se Errin. Porteron zamrkal a otřel si zpocenou tvář kapesníkem.

"Nejsou to nijak zásadní obtíže, lorde Errine."

"To ti samozřejmě věřím. Ale není to, doufám, nějaká nemoc?"

"Ne, to ne. Pochopitelně jsme se zachovali do písmene podle nařízení našeho drahého... a váženého... panovníka, ale máme... měli jsme značný počet usedlých Kočovníků. Ti byli posláni do Gar-adenu a tak, dočasně, chápej... máme nedostatek pracovních sil."

"Chápu. Děkuji."

"Očekávali jsme krátkodobé potíže tohoto druhu," řekl Okessa pokrytecky. "Avšak země a její šlechta mohou mít z odstranění těch nečistých duší jen prospěch."

Všichni kolem stolu pokývali souhlasně hlavou. "Chtěl jsi snad poznamenat ještě něco?" zeptal se Okessa.

Errin zavrtěl hlavou. "Ach, to nikoliv, mistře jasnovidce. Chápu, že v Mactha je teď nedostatek chleba, protože byl místní pekař vyhnán."

"K tomu nedostatku, lorde Errine, došlo proto, že ten špinavý Kočovník spálil svoji vlastní pekárnu. Měl být pověšen."

"Smím i já něco říci, urození pánové?" ozval se Cairbre a vstal. "Vím - a ví to také král - že odstranění té ko-čovnické verbeže zřejmě způsobí okamžité potíže v mnoha směrech. Avšak náš konečný záměr... to svaté tažení, chcete-li, za to stojí. Před asi třiceti lety ovládali vládci tohoto království celý kontinent. Po dvě stě let jsme přinášeli barbarským národům zákony, vzdělání, civilizaci. Ale dovolili jsme si zeslábnout, zkazili jsme svoji krev krví méně hodnotných národů, a teď vládne jen Devíti vévod-stvím. Naše síly, jak tělesné, tak duchovní, byly znehodnoceny. Je nutná

velká očista. Až do tohoto roku spočívalo hospodářství tohoto státu převážně v rukou třídy obchodníků, což jsou převážně Kočovníci. Král byl pomalu bezmocný ve vlastní zemi. Teď je pokladna v rukou krále a jeho moudrost je nepochybná. Naše budoucnost leží před námi, urození pánové, a kyne nám. - Až bude království zbaveno všeho, co je poskvrňuje, potom znovu povstaneme a staneme se prvním mezi národy.

Cairbre usedl za ohromeného ticha, které hned přerušil potlesk vévody, následovaný celou radou. Také Errin tleskal s ostatními, ale s menším nadšením. Hlavou se mu honila slova a fráze. - Méně hodnotní lidé. Verbež. Nečistota.

Znehodnocení.

"Děkuji ti, urozený pane Cairbre," řekl Okessa. "Tvoje podnětná slova nás přivedla k nejožehavější ze všech záležitostí. Jak jistě víte, král přikázal, aby všichni, kdož jsou kočovnické krve, byli odesláni do Gar-adenu. Na vévodovo naléhání jsem začal zkoumat rodokmeny všech rodin, o nichž je známo, že mají s Kočovníky něco společného.

Jak se zdá, máme v Mactha dva šlechtické rody nečisté krve."

Errin přelétl očima stůl. Tvář lorda Porterona byla bílá jako křída.

"Bohužel, naše povinnosti vůči králi si žádají, aby i oni byli posláni do Gar-adenu," pokračoval Okessa.

"Vždycky jsem byl věrný," prohlásil Porteron a vstal. "Moje rodina bojovala za krále a korunu ve třech válkách."

"Tvoji věrnost nikdo nezpochybňuje, pane," řekl Okessa s nepřesvědčivým úsměvem. "A jsem si jist, že král zařídí, aby ses k nám opět rychle navrátil,"

"To je odporné! Šílené!"

"Buď tak laskavý, Porterone," řekl vévoda, "a počkej venku. Jsou tam jistí muži, kteří čekají, aby tě odvedli do tvých pokojů."

"Pane Cairbre!" vykřikl Porteron. "Že král nechce zničit urozené rody? Kočovnická krev v naší rodině pochází od mého praděda!"

Rudý rytíř vstal a jeho oči byly studené. "Již teď jsi prokázal, že jsi hoden své kočovnické krve. Neuposlechl jsi přímého rozkazu svého vévody, abys odešel... a co víc, ty jsi dobrovolně poslal do Gar-adenu lidi, kteří měli podstatně menší příměs té krve, než ty sám. Kdyby převládal vliv tvé pravé krve, sám bys přišel k vévodovi a přiznal se. A teď mi zmiz z očí."

Porteron se zapotácel, jako by dostal ránu, a pak nemotorně vyšel z místnosti. Errinovi došlo, že Porteron byl v nemilosti již tehdy, kdy mu vévoda doporučil, aby ho nezval na oslavu. Ale tohle?

"Zmínil ses o dvou urozených rodinách, mistře Okes-so?" ozval se mladý lord Delaan.

"Z té druhé není nikdo přítomen, urozený pane," řekl Okessa. "Minul jsem tím lady Dianu, jejíž matka byla kočovnického původu."

Errin pocítil, jak se mu srdce rozbušilo, roztřásl se mu ruce.

"Matka lady Dianu zemřela při porodu," pravil. "Byla z Cithaeronu, a o jakémkoliv podílu kočovnické krve v jejím rodě není záznamu."

"Je mi to líto, ale tak tomu není," řekl Okessa a marně se snažil, aby se mu na tenkých rtech nerozhostil vítězný úsměv.

"Byla dcerou muže jménem Kial Orday, který se narodil ve východních stepích v kočovnickém kmeni, nazývaném Vlci. O jejím nečistém původu není žádných pochyb; byla povolána do Mactha a bude odeslána do Gar--adenu."

Errin se rozhodl, že se nebude dál dohadovat. "Blahopřeji, mistře jasnovidce! Jako vždy jsi byl ve svém počínání velice svědomitý."

"Dostatečně svědomitý, lorde Errine, abych zjistil, že ses s tou ženou hodlal oženit. Naštěstí jsi nyní ušetřen vyhlídky na svazek s kočovnickou děvkou."

Ta slova byla vyslána jako šípy, ale Errin něco takového očekával, "To jistě, můj pane. Stěží nacházím slova, jimiž bych ti vyjádřil svoji vděčnost." Okessovo ^klamání bylo zjevné a vyvolalo u Errina, který se předklonil, aby hleděl jasnovidci přímo do očí, výsměšný úšklebek. "Naštěstí, pane," pokračoval, "nejsou o tvém původu ani ty nejmenší pochybnosti. Tvoje matka byla pravá Gabalanka se zdravým kořínkem, která provozovala své řemeslo mezi námořníky poblíž doků ve Furbolgu. Nepochybují o tom, že to byli vesměs dobří gabalští námořníci a že mezi nimi nebyl ani jeden Kočovník."

, Jak se odvažuješ?" zahřměl Okessa a vyskočil.

"Jak se já odvážuji? Jak si dovolí syn obyčejné kurvy pošpinit jméno vznešené dámy tohoto království!"

"Rozumím tomu správně, že ji snad chceš obhajovat? Že se dovoláváš práva na rozhodnutí soubojem?" zasyčel Okessa.

Když ta slova dopadla, Errin ztuhl. Všechno, co se jako rytíř a syn hraběte naučil, na něj křičelo, aby tu výzvu ve jménu rytířství přijal, ale vše, co se naučil jako člověk, ho varovalo, ať se má na pozoru. Nebyl žádný Šermíř a dobře věděl, co se stalo prvním rytíři Elodanovi. Zhluboka se nadechl. "Zvážím tuto možnost," řekl. Jsa si vědom toho, že jsou všechny oči upřeny na něj, přenesl pohled na stůl a snažil se potlačit svůj hněv.

"Tak ty tu možnost zvážíš," posmíval se Okessa. "Jak rytířské!"

"Tak to by stačilo," vyštěkl vévoda. "Lord Errin má veškeré právo, aby si v téhle záležitosti vyžádal čas na rozmyšlenou. My všichni máme... tedy měli jsme... lady Dianu v oblibě. Ale pokud je její krev nečistá, je správné, aby odcestovala do Gar-adenu. Královo slovo je zákon; a my ho tak přijímáme. A teď k dalším záležitostem."

Errin seděl po zbytek zasedání jako omráčený a hlavou se mu honily nejrůznější představy. Dianu mu řekla, že se zlo v této zemi vymyká kontrole, a právě ona teď má platit, snad i svým životem. Představoval si, jak ji přivádějí do Mactha, vysmívají se jí, a ona je sama, jak musí snášet posměšky takových hadů, jako je Okessa. A co najde v Gar--adenu?

Zbavená bohatství a výhod, bude přinucena žít v pouštní chatrči a vydělávat si mezi ostatními Kočovníky na živobytí, jak jen bude umět. Ale co z toho, co umí, by jí mohlo život usnadnit? Nic, snad její krása. Stejně dobře by jí mohli zabít, uvědomil si. Až ji přivedou do Mactha, bude se jí muset vyhýbat; pohled jejich očí by nevydržel, A až ji odvedou,

bude on žít svůj každodenní život u vědomí, že neudělal nic pro to, aby milovanou ženu zachránil.

Láska. Když pomyslel na to slovo a na city, které vyjadřovalo, zadrhl se mu dech. - Namáhavě polkl. Ano, on Dianu miloval. Vždycky ji miloval, už od doby, kdy spolu trávili čas jako děti. Bude moci žít dál a vědět přitom, že neudělal nic, aby jí pomohl?

V té chvíli věděl, že nemá dost odvahy k tomu, aby se od ní odvrátil.

Zamrkal a rozhlédl se kolem stolu. Zasedání už skončilo, a když se ozval, hlasem překvapivě čistým a zvukným, spočinuly na něm oči všech.

"Můj meč promluví za lady Dianu," prohlásil.

Okessa se uvelebil v křesle, a když přesunul svůj pohled na otřeseného vévodu, usmál se.

"Můj pane, musíš jmenovat někoho, kdo bude obhajovat královu věc,"

"Stáhni to, Errine," zašeptal vévoda. "Tohle je šílenství,"

"Nemohu."

"Myslím, že bys měl," pravil Cairbre soucitně. "Protože královu záležitost musím obhajovat já, a to znamená, že budeme stát proti sobě."

Errin pokrčil rameny. "Co se má stát, ať se stane."

"Doufám," odvětil Cairbre, "že jsi slušný Šermíř. Byl jsem to já, kdo uťal ruku Elodanovi, a on byl ten nejlepší, s kým jsem kdy bojoval."

• • •

Když Ruad, Gwydion a tři kouzelní psi dosáhli útočiště mezi stromy, rozpoutala se nad lesem bouře. Ruad je vedl na východ, do nejhustších porostů, protože doufal, že tam nalezne úkryt před prudkým deštěm. Smrtelně znavený Gwydion uklouzl na rozbahněném svahu a padl jako podřátý strom. Ruad se k němu vrátil a pomohl mu na nohy, pak přivolal jednoho ze zlatých psů a vysadil mu Gwydio-na na záda.

"Takový je osud starců," poznamenal léčitel s chabým úsměvem, "jezdít na psu."

Ruad potlačil smích. "Alespoň je to kouzelný pes."

"Byl jsi tu už někdy předtím, Ruade?"

"Před dvěma lety jsem tady sbíral léčivé byliny. Asi o míli dál po stezce je starý srub. Tehdy byl neobydlený. Ale teď?" pokrčil rameny.

"Tohle je ale bezútěšné místo," poznamenal Gwydion.

"Až vyjde slunce, bude vypadat lépe, to ti slibuji."

Pokračovali dále po stezce a Gwydion zjistil, že mu jeho dopravní prostředek zase až tak nevyhovuje. Na kovových zádech se sedělo nepohodlně, protože se pláty a šupiny neustále pohybovaly a odíraly mu kůži na stehnech. Ale bylo to podstatně méně náročné než chůze.

Ruadův odhad vzdálenosti, kterou musejí urazit, se ukázal být nepřesný, protože jim to trvalo dvě hodiny a bylo k půlnoci, než konečně ke srubu dorazili. Nebyl už prázdný, ba ani osamělý; a poblíž stály čtyři další...

"Doufám, že nás přijmou v dobrém," řekl Gwydion.

Ruad neodpověděl. Odvážně přistoupil k nejbližším dveřím, na které narazili. Když na ně zabušil pěstí, proniklo škvírou v okenicích zlatavé světlo.

Dveře otevřel jakýsi mladík, v ruce nůž se širokou čepelí.

"Co chcete?" zeptal se. Pak zahlédl zlaté psy a poklesla mu brada; ustoupil a na nůž už ani nepomyslel, "Čaroděj!" zařval na někoho za sebou.

Ruad hbitě vstoupil do domu. "To skutečně jsem," řekl a donutil se k širokému úsměvu. "Ale přátelský čaroděj, který hledá přístřeší na noc. Nehodláme vám nijak ublížit, to vám slibuji. A za to přístřeší vám zaplatíme." Uvnitř srubu o jedné místnosti byla postarší žena, tři děti a mladá žena, která ležela na lůžku poblíž krbu. Muži, černovlasému kudrnatému pořízkovi, bylo něco přes dvacet.

"Co se ještě může pokazit?" pokrčil rameny a upustil nůž na hrubě tesaný stůl. "Je-li to k něčemu, tak vítejte. Ta zvířata ale zůstanou venku,"

"Samozřejmě." Ruad pomohl Gwydionovi dovnitř, psi usedli za dveřmi a po jejich kovové kůži stékal déšť. Teď, když už byl znovu uvnitř, stál ze sebe Ruad promočenou koženou kazajku, přistoupil k ohni a užíval si jeho tepla. Děti potichu seděly a zíraly na něj rozšířenými, vystrašenými očima, zatímco stařena se vrátila k lůžku a krůčkem otírala čelo mladé ženy.

"Je nemocná?" zeptal se Gwydion.

Mladík odvrátil pohled, sedl si ke stolu a hleděl do stěny. Gwydion ze sebe s námahou dostal svůj bílý šat a přehodil jej přes židli u ohně. Pak, oblečený pouze v bederní roušce, se osušil v jeho žáru, a nakonec přistoupil k lůžku. Mladá žena byla doslova vychrtlá, kůži měla bezmála průsvitnou a pod očima černé kruhy. Když jí Gwydion zvedl zápěstí, pulz měla slabý, jako když malý polapený motýlek třepetá křídélky.

"Pustila byste mne sednout?" zeptal se stařena. "Jsem unavený z cesty." Vzhledla k němu nechápajícímá očima, pak vstala a odešla; děti zahнала do postelí u protější stěny. Gwydion položil dlaň na čelo umírající, zavřel oči a vyhledal barvy. Červená byla stále silná, avšak méně než v Mactha; pronikl jí do vzdálenější oblasti souladu a napojil se na zelenou. Pomalu se spojil se ženou, plul její krví, pulzoval rytmem jejího života. Nalezl zhoubné bujení, které zachvátilo obě plíce a sestoupilo až dolů do žaludku.

"Sežeňte mi kus masa," řekl.

Mladík mu nevěnoval pozornost, ale Ruad přistoupil ke stolu a šťouchl ho do ramene. "Přines mému příteli nějaké maso."

"Umírající v něm vzbuzují chuť k jídlu, co?"

"Tohle maso jíst nebude. Udělej, oč tě žádám. Ano?"

Mladík vstal, sňal z háku ve špižárně kus šunky a přinesl jej Gwydionovi. "Polož ho do mísy na postel," řekl starý léčitel. Stařena přinesla mísu a šunku do ní položili. Ruad se k nim připojil. Gwydion vztlétl mezi barvy. Jednou kostnatou rukou spočinul na čele ženy, druhou na mase v dřevěné míse. Tvář mu ještě víc zbledla a začal se třást. Ruad k němu přistoupil a čekal. Mladá žena zasténala.

"Co to dělá?" zeptal se mladý muž.

"Mlč!" zasyčel Ruad.

Stařena ostře vydechla a ustoupila, zakrývající si rukou ústa. Maso v míse sebou začalo škubat a zčernalo; objevili se v něm bílí červi, a když se šunka změnila v sliz namodralé barvy, naplnil místnost hnilobný zápach. Přes starcovy prsty se plazili červi.

Tvář mladé ženy teď byla méně průsvitná a ve tvářích se jí objevilo trochu barvy. Když se Gwydion zhroutil, ruka mu z jejího čela sklouzla. Ruad ho zachytil a odnesl k ohni, kde ho položil na kozí kůži. "Sežeň přikrývku," nařídil Ruad stařeně. Ta přinesla hned dvě, jednou léčitele přikryla a z druhé mu udělala podušku, kterou mu opatrně vsunula pod hlavu.

"Ahmtó!" vykřikl mladý muž, když jeho žena otevřela oči,

"Brione," zašeptala. "Já sním."

Mladíkovi se naplnily oči slzami a on se naklonil nad postel a vzal Ahmtu do náručí. Stařena se otočila a začala vzlykat. Ruad ji poplácal po rameni a přistoupil k lůžku.

"Jak se cítíš?" zeptal se nemocné.

"Unaveně, pane. Kdo jsi?"

"Poutníci, procházející kolem. Teď spi. Ráno se budeš cítit lépe."

"O tom pochybuji, pane. Vždyť umírám."

"Ne," řekl jí Ruad. "Zítřka se probudíš a vstaneš a vše bude jako dřív. Jsi vyléčená."

Žena se nevěřícně usmála, ale opět se propadla do spánku, zatímco jí Brion urovnával přikrývku. Pak vstal.

"Je to pravda?" zeptal se, s tváří stále ještě zmáčenou slzami

"Já nelžu. Tedy... ne příliš často. Gwydion je léčitel. Vynikající léčitel."

"Nemám jak se vám odvděčit. Já... dokonce ani tenhle srub mi nepatří. Jídla je málo, ale co je mé, je i vaše."

Ruad se usmál. "Střecha na noc a snad něco malého k snídani postačí. Obávám se, že ta šunka už není k ničemu, a měl bys ji vynést ze srubu dřív, než tady ten smrad všechno zamoří."

Mladík vynesl shnilé maso ven z domu a zahodil je do podrostu. Když se vrátil, nabídl Ruadovi pohár vody. "Vino ani pivo nemáme," řekl omluvně.

"To postačí,"

"Jste skutečně obyčejní lidé?" zeptal se Brion.

"Ano. To vypadáme tak podivně?"

"Ne, to ne. Je to prostě tím... že jste vyslyšením našich modliteb, a tak mě napadlo, zda snad nejste... bohové?"

"Kdybych byl bohem," usmál se Ruad, "stvořil bych se tak ošklivým?"

• • •

Ruad ležel na podlaze u ohně vedle spícího Gwydiona, hlavu plnou truchlivých myšlenek.

Gwydion očistil tu ženu, Ahmtu, od rakoviny, ale pro Ruada byl ten výjev jen pochmurnou nepornírou zhouby, která požírala srdce království. A Ruad věděl, že on, jako zbrojř Ollathair, napomohl té rakovině k tomu, aby mohla začít bujet. Přes svou moudrost - a snad dokonce kvůli ní - se stal obětí boha bláznovství a pýchy.

Když nový král Ahak, který právě zvítězil ve fomorské válce, poslal Ollathairovi zprávu o světě za bránou, zdálo se to být vyslyšením jeho modliteb. Celý život se Ollathair snažil vyniknout - nejprve aby učinil dojem na svého otce Calibala, a potom, aby byl největším zbrojřem v dlouhé historii rytířů.

Stále ještě si naprosto jasně vybavoval noc, kdy mu králův posel doručil ten dopis. K Ahakovi přišel jakýsi navštěvnil, který tvrdil, že je ze země zvané Vamp; tato země je sužovaná, tvrdil posel, velikým zlem. Potřebují, aby jim legendární rytíři z Gabaly přišli na pomoc. Na oplátku jim nabízejí dar léčení a vědění, které by mohly vykořenit choroby a nemoci, jež by přinesly gabalskému lidu nový věk míru a radosti.

Ollathair byl ze začátku nedůvěřivý, ale král mu zaslal stříbrné zrcadlo, prosycené magií mnohem mocnější, než bylo cokoli, co kdy zbrojř viděl. S použitím tohoto zrcadla se mohl zaměřit na jakoukoliv část království a jasně ji vidět. A co víc, mohl s jeho pomocí proniknout tajuplnou oponu mezi světy Gabaly a Vampu. Tam, jak tvrdil i posel, nalezl zemi velkých zázraků. Bílé město mnoha věží, obývané andělskými bytostmi, bylo obklopeno neproniknutelnými lesy, v nichž sídlila stvoření jako ze zlého snu. Byl to rajský klenot, zasazený doprostřed pekelných hrůz.

Ollathair se seznámil s mužem jménem Paulus, jedním ze starších Vampu. Paulus prosil zbrojře, aby vyslal své rytíře, a Ahak ho rovněž nutil, aby prosbě vyhověl,

Pro Ollathaira to byla příležitost, kterou mu jeho pýcha nedovolila nevyužít. Tady měl příležitost překonat svého otce Calibala a zasloužit si místo největšího zbrojře v dějinách. Povolal k sobě Samildánacha, a první rytíř se ho vypytaval až do rána. Pokud je Vamp obklopeno peklem, jak to, že mohou přežít? Jak bojovat s těmi ječícími démony, vyzbrojenými dlouhými drápy? A jak se vrátí, když už s nimi Ollathair nebude?

Na všechny tyto otázky odpověděl sliby: vyrobí pro ně lepší brnění, vytvoří meče, které se nikdy neztupí, v dohodnuté době, počínaje měsícem od té chvíle, kdy jí projdou, bude otevírat bránu mezi světy. A s pomocí kouzelného zrcadla s nimi bude ve styku.

Samildánach byl myšlenkou i dary, přísliby Vam-py, okouzlen. Toužil být rytířem, který skoncuje s chorobami a

zoufalstvím.

Ollathair tedy před šesti lety v předvečer letního slunovratu otevřel bránu a Samildánach jí vedl rytíře vpřed -aby se nikdy nevrátili.

Ollathair pospíšil do citadely a použil zrcadlo, ale jediný obraz, který se v něm objevil, byl jeho vlastní. Vyzkoušel barvy: Černou za měsíčního svitu. Modrou v slunečním jasu. Červenou za použití vlastní krve; ale zrcadlo ztratilo svoji moc.

Tehdy v něm počaly hlodat obavy. Vyzkoušel veškeré způsoby, jak by mohl jeho duch proniknout bránou, zdálo se však, že mu byla do cesty postavena zeď; zeď, kterou nebyl schopen spatřit a skrze niž nedokázal proniknout. Spojil se s králem, aby zjistil, zda je vyslanec stále ještě ve Furbolgu, ale muž se již vrátil do své země. Ollathair byl vzteky bez sebe; veškerá jeho moc mu byla k ničemu.

Měl jedinou naději - Samildánacha, největšího z válečníků a nejlepšího z mužů, potomka králů a nejdokonalejšího rytíře, jakého kdy Ollathair poznal. Ať už ležela za bránou jakákoliv nebezpečí, zbrojř si byl jist, že je Samildánach překoná.

Dny se táhly s mučivou pomalostí, až uplynul měsíc a Ollathair seslal kouzlo, které otevíralo bránu. V temnotách za ní se shromáždily ječící stvůry ze zlých snů, ale zbrojřova moc je zahнала zpět. Po rytířích však nebylo ani stopy.

Noc co noc otevíral Ollathair bránu, až vyčerpal své síly a jeho moc zeslábla.

Nakonec odcestoval do Furbolgu. Král ho přivítal jako starého přítele a královsky ho bavil po několik týdnů. Ale když byl požádán, aby pro panovníka vytvořil kouzelné zbraně, Ollathair odmítl. Jako zbrojř rytířů Gabaly nespadal pod královu pravomoc.

Král ho nařídil uvěznit pod záminkou, že jeho odmítnutí hraničí s velezradou. Po celé dny ho mučili - vypálili mu oko, žhavým železem mu spalovali maso. Tenkrát se rozhodl předstírat smrt, a byl vhozen do mělké jámy za městskými hradbami.

Unikl, trvalo však skoro rok, než se mu jeho síly a moc vrátily. Tehdy přijal jméno Ruad Ro-fhessa a vydal se na sever. A po tři roky zkoušel veškeré způsoby, jak prorazit do světa za oponou.

Nakonec došel k nevyhnutelnému závěru, že rytíři - jeho rytíři - byli zabiti.

Samildánach, Edrin, Pateus, Manannan, Bersis, Canta-ray, Joanin, Keristae a Bodarch - všichni mrtví, Ruad Ro-fhessa nesl vinu ve svém srdci jako žhavý uhlík.

A přece zde, na dřevěné podlaze, byla ta bolest jaksi horší než kdy předtím. Protože král rozpoutal hruzovládu a shromáždil při sobě jiné rytíře, děsivé válečníky, posílené černou magií. A svět potřeboval skutečné rytíře více než kdy jindy.

Nakonec Ruad usnul, snil však o ohni a krvi a rytířích v purpurových zbrojích, kteří ho pronásledovali s noži z chladné oceli v rukou. Probudil se krátce před úsvitem, zbrcený potem. Gwydion ještě spal, a stejně tak zbytek domácnosti.

Ruad se posadil, přiložil na popel troudu, pak ho rozhrábl a rozfoukal blikající uhlíky. Brion se probudil a upřeně se zadíval na svoji spící ženu. Lehce ji políbil a ona otevřela oči.

"Takže to je pravda," zašeptala. "Jsem uzdravená." Ahmta se posadila. "Necítím žádnou bolest."

"Když jsem se probudil, myslel jsem si, že je to sen," řekl Brion a vzal její obličej do dlaní.

Ruad se usmál a vstal z podlahy. "Dobré ráno vám oběma. Předpokládám, že se vám spalo dobře?"

"Ano, pane," řekl Brion, vyklouzl zpod přikrývky a vstal. "Slíbil jsem vám snídani a budete ji mít - vejíčka, slaninu a od Dalíka si vypůjčím pivo."

Zvenčí se ozvalo tiché kovové zavrčení a Ruad se rozběhl ke dveřím a otevřel je. Potichu se tam shromáždil hlouček lidí, aby prozkoumali psy, a jeden z mužů se pokusil vypáčit jednu ze zlatých šupin. Když se Ruad objevil, hlouček se stáhl zpátky. Brion vyběhl z domu a rychle vysvětlil přítomnost návštěvníků i magii, jíž vládli.

Během necelé hodiny se ta zpráva rozšířila do blízkých osad a shromáždil se značně velký dav - mnoho z lidí bylo nemocných či trpělo nežity, hlubokými řeznými ranami a dnou.

Ruad probudil Gwydiona. "Měl by ses najíst. Obávám se, že tě čeká rušný den."

Většinu dopoledne se pak Gwydion před krytým vchodem do sruhu pilně věnoval svému povolání a dostával zaplacené měďáky i stříbrňáky, i zbožím, jako byl opotřebovaný nůž a dvě sekerky, tři houně, pytlík s moukou, šrůtka šunky, soudek piva, pár bot, plášť, dvě kuřata, sedm holoubat a stříbrný prsten, v němž byl zasazen černý kámen - a tu a tam jen příslib jídla a postele na noc, kdyby o to měl zájem.

V poledne byl už stařec vyčerpaný a poslal zbývajících asi patnáct zájemců, kteří stále čekali, pryč, s příslibem, že se na ně podívá příští den. Kuřata a šunku dal Brionovi a pak si Ruad, on i rodina dopřáli piva ze soudku.

"Vědět, že tu moje moc bude tak silná, byl bych sem odešel už před pěti lety," řekl Gwydion. "Zelenou je tu snadné nalézt, a je velice silná."

Za soumraku dorazil do osady jezdec. Lidé se skrývali za dveřmi na závoru a pozorovali zpoza zavřených okenic, jak přitahuje svému koni otěže před domem, který se pyšnil třemi zvířaty ze zlata.

"OUathaire!" zvolal. "Vyjdi ven!"

Ruad otevřel dveře a vyšel. Ten muž mu připadal povědomý, ale jeho tvář bylo stěží vidět, protože měl na hlavě přilbu, a i když měl zdvižené hledí, slunce, stojící za ním, nedovolovalo rozeznat jeho rysy.

"Kdo si žádá Oilathaira?" zeptal se Ruad.

Muž sesedl. "Někdo, kdo ho velím dobře zná," řekl jezdec a vykročil ke zbrojřovi. Z Ruadovy tváře se vytratila veškerá barva, když poznal řemeslnou práci na otlučené přilbě a šedé oči bývalého rytíře.

"Manannan?" zašeptal. "To není možné!"

"Je to Manannan," řekl bývalý rytíř. "Je to zrádce Manannan. Nemám žádné právo to po tobě žádat, ale bylo by příjemné, kdybys mi mohl sejmut tu prokletou přilbici. Obávám se, že plnovous pod okružím mne brzy konečně uškrtí. Nosil jsem ji po šest let."

"Jak se ti podařilo vrátit?"

"Nikdy jsem vlastně neodešel. Když Samildánach zavelel vpřed, něco se ve mně zlomilo. Strach mnou proletěl jako bouře, a já otočil koně do stínů."

Ruada znovu posedlo zoufalství. "Takže ty nevíš, co se s nimi stalo?"

"Ne. Pomůžeš mi?"

"To nemohu, Manannane. Kdyby to šlo, udělal bych to ihned. Ale kouzlo, které jsem na vás seslal, vás mělo chránit v tom pekle za bránou a brána sama je klíčem. Všechny kouzelné zámky byly uzpůsobeny tak, aby se odemkly ve chvíli, kdy se bránou vrátíte."

"Cože? Jsem odsouzen zemřít v téhle ocelové kleci?"

"Ne," řekl Ruad soucitně. "To, co říkám, je, že musíš projít bránou a vrátit se."

Bývalý rytíř se zapotácel, jako by do něj uhodil blesk. "Projít... sám? Když jsem toho nebyl schopen, obklopený nejlepšími válečníky na světě? To nezvládnu!"

"Alespoň se dozvíš, jaký byl osud tvých přátel. Dokonce bys je mohl najít a přivést domů. Bohové vědí, jak je jich teď zapotřebí,"

"A to je moje jediná naděje?"

A "

"Ano.

"Vpusť mne dovnitř, Ollathaire. Dovol, ať se posadím a zvažím to."

6

PANSTVÍ LADY DIANU POKRÝVALO ŠEST SET akrů, v jejichž středu bylo zalesněné údolí. Na vyvýšenině směrem na západ, nějakých dvanáct mil od Mactha, se tyčil starý hrad - teď už jenom zřícenina, který však vesničané stále ještě používali k májovým oslavám a v létě pro hostiny pod širým nebem. - Nedaleko od něj stál Nový Dům, vybudovaný Dianiným dědečkem, který se pyšnil nějakými čtyřiceti ložnicemi, velkým sálem, dvěma knihovnami a domí síní, která skýtala ubytování nějakým šedesáti otrokům.

Okna byla široká, zámek byl vybudován bez ohledu na obranu. V současnosti bylo v sídle pouhých dvanáct sloužících a dvě horní patra byla uzavřena.

V hlavní, kulaté knihovně v přízemí jednala Dianu a její sestra Sheera s kupcem Cartainem, který dorazil v noci, vybaven falešnými dokumenty.

"Musíte hned odcestovat," řekl ostře Cartain. "Proč nechcete pochopit, že jste v nebezpečí? Okessa zkoumal vaše rodinné dokumenty. Věřte mi, vojáci už jsou možná na cestě."

"Errin by mě varoval," řekla Dianu. "Neboj se, Cartaine. Vezmi s sebou Sheeru a dva kočovnické služebníky. Setkáme se v přístavu Pertia."

Otevřeným sluncem dovnitř svítilo slunce a Dianu přistoupila k parapetu a těšila se z vůně růží pod ním Zahradník na ni zamával.

"Myslím, že bychom tomu, co Cartain říká, měly věnovat pozornost," řekla Sheera. Oblečená byla do jezdeckého obleku z jelenice, který se skládal z těsných, dobře střižených kamaší a tuniky z lesklé kůže.

"Nemyslím, sestřičko, že je vhodné, aby ses oblékala jako muž," prohlásila Dianu. "Co si jen služebníci pomyslí?"

Sheera potřásla hlavou. "Ty si stále myslíš, že přijde, vid? Ty věříš, že se Errin vzdá svého postavení a svých panství, aby s tebou mohl odjet do Cithaeronu? No, tak to neudělá. Cartain riskoval život, aby nám pomohl uprchnout. Myslím, že tvůj přístup je sobecký - a velice posetivý."

"V lesích mám pět chlapů, kteří na nás čekají, mé dámy," pravil Cartain. "Pokud vyrazíme hned, můžeme být v přístavu Pertia do čtyř dnů. Hodně z vašeho jmění už bylo odesláno. Tim, že budeš oddalovat svůj odjezd, lady Dianu, nedosáhneš ničeho; jen příliš riskuješ."

"Nevěřím, že je nebezpečí tak velké, jak říkáš," trvala Dianu na svém a uhladila si předek svých bílých hedvábných šatů. "Ale dobře; jedte se Sheerou napřed. Já vás budu zítra následovat, to slibuji. Potřebuji zabalit, a objednala jsem sem pět povozů."

"Objednala... zbláznila ses?" sykl vztekem Cartain.

"Jak se opovažuješ užít vůči mně takového tónu, pane? Myslíš si, že bych to tady opustila bez rodinných cenností po matce?"

"Tohle měl být tajný odjezd, lady Dianu. Nakolik bude tajný, je-li známo — a známo to bude - že jsi objednala pět povozů?"

"Lidé z Mactha byli věrní mé rodiny po celé generace, Cartaine. Neřeknou nic."

Kupec zavrtěl hlavou a otočil se k vyšší ze sester. "Vyrážíš tedy se mnou ty, má paní?"

"Ano, Cartaine," souhlasila Sheera a přistoupila ke své sestře. "Myslím, že se mylíš, Dianu, ale doufám, že se uvidíme v přístavu Pertia."

"Bezpečnou cestu," řekla Dianu a natáhla se, aby políbila sestru na tvář. "Bude mi to trvat o pár dní déle než vám. Povozy pojedou pomalu."

"Směl bych se tě optat," zajímalo Cartaina, "jak hodláš ochránit ten cenný náklad, až bude projíždět Svízelovým údolím?"

uzemím/

"Najala jsem vojáky, aby nás doprovodili," řekla Dianu.

"Napadlo mne, že bys to mohla udělat," řekl Cartain soucitně. "A nenecháš náhodou vytroubit svůj odjezd trubači?"

Aniž by čekal na odpověď, otočil se na patě a vypochoďoval z pokoje. Sheera ho dohonila ve dveřích domu, právě

když vyšel na slunce.

"Nemusel jsi k ní být hrubý, Cartaine."

Zhluboka se nadechl. "Ne, nemusel. Její postavem si žádá úctu, ale ta její hloupost je těžko snesitelná."

"To není hloupost, vážený pane. Je to paličatost. A to je rozdíl," prohlásila a vyhoupla se do sedla vysokého černého valacha.

Cartain nasedl na vlastní hnědou klisnu. "Ano, to je," přiznal, "a já rád přijmu tvůj argument, pokud se ukáže, že máš pravdu. - Ale tady je to otázka života a smrti. A ohrozit svůj život kvůli několika hezkým kouskům stříbra není moudré." Pobodl koně na štěrkovou cestu a Sheera se naposledy ohlédl. Dianu se vyklonila z okna a utrhla rudou růži, již sestře zamávala.

Sheera zamávala rukou na pozdrav a pak pohodla svého oře za kupcem.

• • •

Dianu zadrželi právě ti vojáci, které si najala na ochranu, a odvedli ji do Mactha - spolu s jejím služebnictvem a povozy, naplněnými jejím jménem.

Byl to sám vévoda, kdo tu zprávu Errinovi přinesl, - "Uvědomuješ si, Errine, že ji teď už nemusíš obhajovat? Je teď ze zákona vlastizrádkyní, a její kočovnické krve se to netýká. To tě zbavuje nutnosti toho nesmyslného souboje."

Errin seděl u úzkého okna a zíral do kraje. Pak pohlédl na vévodu a usmál se.

"V čem mě to osvobozuje? Já tu ženu miluji; nemohu jen tak stát a přihlížet, jak ji odvázejí do Gar-adenu."

Vévoda si nalil pohár vína a zhluboka se napil. "Ona nebude poslána do Gar-adenu," prohlásil a skoro šeptal.

"Cože? Proč?"

"Ten je pro Kočovníky."

"Co tím chceš říct?"

"Ty víš, co tím chci říct, Errine. Ona bude souzena jako vlastizrádkyně a čeká ji trest smrti, pravděpodobně u ků-
i << lu.

"Dobré nebe, cožpak svět zešléle?" vydechl Errin, vstal a praštil pěstí do parapetu.

"Není nic, co bys s tím mohl udělat. Vůbec nic. Cairbre tě zabije během několika vteřin - a čeho tím dosáhneš? Jenom vymře další urozený rod. Má snad to hloupé gesto stejnou cenu jako tvůj život? Něco jiného by bylo, kdybys byl Elodan, ale to ty nejsi. Errine, moje páže je s mečem lepší než ty."

"Obávám se, že na tom už teď nezáleží, můj pane. Který člověk zdravého rozumu by chtěl žít v takovémhle světě? A jak bych se mohl podívat sám na sebe do zrcadla a vědět přitom, že jsem neudělal nic pro to, abych zachránil ženu, kterou miluji?"

Vévoda si nalil druhý pohár vína a do dna ho vypil; vypadal unaveně a oči měl podlité krví. "Cairbre s tebou nechce bojovat. Požádal mne, abych tě vyhledal a... zkusil tě přesvědčit, aby sis to rozmyslil."

"Zítřka budu na kolbišti, a bude rozhodnuto podle zákonů Gabaly," prohlásil Errin. "Je mi líto, můj pane. Budeš si muset pro královu návštěvu najít jiného hlavního pořadatele hostiny."

"Uvědomuješ si, že právě o tohle Okessovi jde? Dokážeš pochopit, že jediný, kdo zvítězí, bude ve skutečnosti on?"

"Nestarám se o Okessu. Řekl mi, že za pět dnů zemřu - a to je zítřka. Ať se směje dlouho."

"Nechtěl by sis se mnou cvičně zašermovat?"

Errin se upřeně zahleděl na vévodu a uvědomil si, že to myslí upřímně. Zapůsobilo to na něj. Vévoda byl chtivý, krutý, chlípny - měl všechny tyto nectnosti - a přece se v něm našlo místo pro soucit. "Děkuji, ale ne," odvětil. Náhle se přidušeně zasmál. "Myslíš, že by se ze mne ještě někdy mohl stát skutečný rytíř?"

Vévoda se usmál. "Pamatuješ si na ten rok, kdy jsem vyhrál stříbrné kopí? To jsi byl mým pážetem. Přinesl jsi mi můj meč, pochva se ti zamotala mezi nohy a ty ses rozplácl do prachu. Tehdy jsem pochopil, že z tebe rytíř nikdy nebude. Pojď, Errine, opijeme se." Nabídl svému příteli pohár vína, ale Errin zavrtěl hlavou.

"Dovolíš mi vidět se s Dianu?"

"Pochopitelně... na tak dlouho, jak budeš chtít."

"V soukromí?"

"To ti zaručuji, příteli."

O hodinu později Errina odvedli vězeňskou chodbou až do dlouhé místnosti na jejím konci. Tam čekala Dianu. Nebyly tam žádné řetězy, a pro její pohodlí byla kobka vybavena pohodlným lůžkem a dvěma křesly. Stále ještě byla oděna do jezdeckého oděvu - šedého sametového kabátce a černých kalhot. Černé vlasy jí teď splývaly volně, takže vypadala na méně než na svých devatenáct let.

Errin zaslechl, jak se dveře za ním zavřely, a rozpráhl náruč, ale ona zůstala stát u lůžka, upřeně na něho zírala rozšířenými očima a rty se jí chvěly. Přistoupil k ní a přitáhl ji k sobě.

"Oni mne upálí zaživa," zašeptala. "Upálí mne!"

Na to jí nemohl říci nic, snad s výjimkou toho, že v té době už nebude naživu, aby to mohl vidět - ale to by ji stěžej uklidnilo. A tak ji jen potichu objímal.

Po nějaké chvíli ho od sebe odstrčila. "Miluji tě," řekla. "A milovala jsem tě od chvíle, kdy jsem byla malá a ty jsi chodil do našeho paláce se svým otcem. Pamatuješ si, jak jsme si spolu hráli v zahradách na schovávanou?"

"Ano. Tebe bylo vždycky snadné najít; vždy ses pohnu-

b

tc .

"Vždy jsem chtěla, aby mne našli," řekla. "Abys to byl

ty-"

"Přál bych si, abych šel s tebou. Přál bych si, abychom odešli té noci, kdy byla oslava. Přál bych..."

"Je pravda, že budeš mým obhájcem, Errine?"

"Ano."

"Proti rudému rytíři?"

Přikývl, "Čekala bys snad, že to neudělám?"

"Ne, vždycky jsem věděla, že jsi nejstatečnější ze všech; můžeš ale zvítězit? A pokud bys i zvítězil, dovolí mi odejít?"

"Ani na jednu z těch otázek nedokážu odpovědět. Zítra budeme vědět víc. Ale dnes, teď, máme jeden druhého, a dnešek může... být vším, co kdy budeme mít. Prostě tu chci být s tebou."

"Nikdo nás nebude vyrušovat?"

"Ne, vévoda to slíbil."

Nato rozvázala stužky svého kabátce a zašeptala: "Bud' tedy se mnou, Errine, bud' částí mne."

• • •

O půlnoci vyklouzl Errin z lůžka, Dianu nechal spát - a zaťukal na dveře, které otevřel rozložitý žalárník. Muž potichu zavřel dveře a uzamkl je. Ani se nepodíval Errinovi do očí a potichu ho vedl do vyšších pater.

Když se žalárník otočil, že odejde, poklepal mu Errin na rameno. "Chovej se k ní laskavě," řekl. Muž neřekl nic a pohlédl dolů na Errinovu nataženou ruku. Na dlani spočívaly dva zlaté raqy. Strážný si vzal peníze a odcházel; pak se náhle zastavil a, aniž se otočil, promluvil. "Choval bych se k ní tak stejně," řekl, "ale peníze potřebuju."

Errin se usmál. "Nech ji spát tak dlouho, jak bude chtít. Zítra to bude dlouhý, strašlivý den."

Vrátil se do vlastních komnat, kde mu Boran připravil na dřevěný stojan jeho polní zbroj. - Errin se zastavil a upřeně se zahleděl na zbraně, ležící na úzkém stole před stojanem: dlouhý meč, válečnou sekeru, palcát a řemdi. To brnění měl na sobě pouze jednou, při korunovací krále před sedmi lety, a nikdy v něm nebojoval. Patřil k němu kbelcový helm se širší šterbinou hledí, Errin jej pozvedl a nasadil si ho na hlavu; díky sametové vycpávce seděl pevně. Slyšel svůj vlastní dech; podobalo se to zvuku, vydávanému vlkem, který se plíží tmou. Výhled šterbinou hledí byl omezený. Sňal helm a odhodil ho na postel. Meč byl obouruční, a když ho zvedl, pokusil se vzpomenout na rady mistra šermu Plea před nějakými deseti lety. Ale vše, na co si byl schopen vzpomenout, bylo, jak ten chlapík potřásá hlavou a říká mu, že je příliš nešikovný a že má obě nohy levé.

Errin seděl u severního okna s mečem v náruči až do chvíle, kdy východ slunce pozlatil oblohu a kdy vstoupil potichu Boran.

"Dáš si snídani, můj pane?"

"Ne. Nemám chuť."

"Pokud si to mohu se vši úctou dovolit vyslovit, pak nejednáš moudře. Aby mohl člověk bojovat, musí mít sílu - a ta pochází z potravy, kterou jíme. Připravil jsem ti pár medových koláčků. Sněz, prosím, alespoň něco."

"Nehodí se, aby můj zemřel s plným žaludkem, Bora-ne. Mrtvé muže jsem už viděl; měli rozřátá břicha, víš, a páchli. Já zapáchat nechci."

"Na tom poli budou dnes dva muži s meči. No, a meče nemají rozum, dopadnou tam, kam chcete, aby dopadly. Sir Cairbre může být záračný bojovník, ale může uklouznout v blátě, právě když povedeš ránu. Nejlepší je být připraven. Já ti ty medové koláčky přinesu."

Jenom se Boran otočil, otevřely se dveře a vstoupil sir Cairbre. Měl na sobě obvyklou purpurovou zbroj a pod paží nesl helm s chocholem. Přistoupil k Errinovi a uklonil se.

"Dobré ráno, můj pane," řekl potichu. "Zvažil jsi svůj nerozumný počín?"

"Nikoliv, pane. A ani tak neučiním!"

"Opusť nás!" rozkázal Cairbre, ale Boran odmítl.

"Od tebe rozkazy nepřijímám, urozený pane," prohlásil a zrudl,

Errin vstal. "Děkuji ti, Borane. Obstarej ty medové koláčky, pokud můžeš, a také čerstvou vodu pro našeho hosta."

Sluha odešel a Errin, který si uvědomil, že stále ještě drží v ruce meč, jej odhodil na postel, kde zbraň zazvonila o helm.

"Tleskám tvé odvaze, lorde Errine," řekl Cairbre, "ale nijak ti nepomůže. Vévoda mi vysvětlil, že nejsi žádný šermíř, a já nijak netoužím jít na to pole za účelem sprosté řezničky."

"Ale takový je zákon, sire Cairbre - královský zákon. Mám právo obhajovat moji dámu - nebo tomu tak není?"

Jistěže je, pane. Ale dokonce i když vyhraješ - utrpíš porážku. Jak již zdůraznil mistr jasnovidce Okessa, dokonce i když mne porazíš, prokážeš jen nevinu lady Dianu ve věci obvinění z vlastizrady. Stále bude Kočovnití a bude nucena odcestovat do Gar-adenu. A v té chvíli budeš uvězněn kvůli vlastizradě ty."

"Jak to? Nikdy jsem nepromluvil proti králi."

"Ale pane," řekl Cairbre a soucinně se usmál, "vždyť budeš bojovat s královým prvním rytířem. Tím se stavíš proti králi, a to z tebe činí vlastizrádce."

"To je převelice pochybená logika, sire Cairbre. Právo obviněného být obhajován u nás platí po tisíc let. Jedinou ranou tedy toto právo mužům - nebo ženám - kteří jsou považováni za královy nepřátele, bereš?"

"Vlastizrádci by žádná práva mít neměli," pravil Cairbre.

"A jak potom mátné rozhodnout o tom, kdo je zrád-

ntt

ce?

"Měla by rozhodnout fakta, ne nadání šermířů."

"A kdo rozhodne o těch faktech?"

"Král nebo královi soudci."

"Chápu," řekl Errin. "Zajímavá hypotéza. Takže předpokládejme, že sedlák vznese stížnost proti svému lenní-mu

pánovi. Je spravedlivé, když v takové věci bude rozhodovat právě onen lenní pán?"

"Ale my se nebavíme o sedlácích, ale o králi. Jeho slovo je zákonem a jeho přání jsou nad lidskými zákony." řekl Cairbre. "Přestože víš, že lady Dianu je kočovnické krve, rozhodl ses ji obhajovat. Obhajuješ tedy věc všech Kočovníků - ať už jsou jakéhokoliv postavení. Což nevidíš, že se tak stavíš na odpor svému králi?"

Boran se vrátil s koláčky a ihned zase odešel, Errin nalil Cairbremu pohár vody. "A fy, pane rytíři," pokusil se o přesvědčivý argument, "nevíš, že v dějinách byli králové špatní i dobří?"

"Co je tohle za divnou otázku? Říkáš snad, že je král špatný?"

"Ne, ne. Nevkládej mi taková slova do úst. Říkám jen, že minulost nám ukazuje, že špatný nebo zlý král, či snad bláhový král, může udělat hrůzná rozhodnutí, která nejsou pro království dobrá. A pokud, jak říkáš, je král nad zákonem, pak třeba za sto let by mohl špatný král takového postavení zneužít."

Cairbre se usmál a usrkl vody. Pak si sedl na kraj postele. "To se v tomhle případě nestane, lorde Errine, protože my budeme mít téhož krále i za sto let. Popravdě řečeno i za tisíc let. Protože on je teď nesmrtelný... stejně jako

•, «

ja-

Errin neřekl nic a pohlédl rytíři do očí, zda v nich nezahledne známky šilenství. Cairbre se přidušeně zasmál. "Já vím, jak to zní, lorde Errine. Skutečně to chápu. Ale podívej se na mne. Kolik je mi let? Pěťadvacet? Třicet? Ne, blížím se padesátce."

Errin tomu nemohl uvěřit. Upřeně se zahleděl do válečnickovy tváře hledaje vrásky, prozrazující skutečný věk, ale rytířova pleť byla bílá a hladká a jeho tmavé oči zářily zdravím.

Cairbre dopil, vstal a pohlédl na stříbrný pohár. Náhle sevřel stíhlé prsty a rozdrtil pohár v pěsti. "Mé je mládí i síla," řekl Cairbre, "a stejné je to s králem. Chápeš teď, co jsem se snažil říci radě? Vybudujeme říši - největší impérium všech dob. Věrní přátelé krále se stanou nesmrtelnými; nikdy nezakusí smrt. A tohle všechno ty zahazuješ. Potřebujeme tě, Errine. Tvoje krev je čistá, tvůj rod je bez nejmenší nečisté příměsi. Vzdej se té bláhovosti a připoj se k našemu svatému tažení."

V Errinových očích se objevil chladný výraz a on od rytíře poodstoupil. "Setkám se s tebou, pane, v poledne na kolbišti. Až budu mrtev, chci tě požádat - jako rytíř rytíře - abys mi dovolil spočinout v hrobě po boku lady Dianu. Domnívám se, že není vhodné, abychom v rozpravě dále pokračovali."

Cairbre si povzdychl. Pak vytáhl z pochvy meč a hodil jej Errinovi; meč byl zázračně lehký a ostrý jako břitva.

"Tahle čepel má kouzelné vlastnosti," řekl. "Zvýší tvoje schopnosti a prosekne cokoli - dokonce i zbroj, jakou nosím já. Použij ho dnes, a já si vezmu tvoji zbraň."

"To není nutné," řekl Errin.

"Ne, to skutečně není," souhlasil Cairbre. "Ale přinejmenším tvoje dáma uvidí boj o její život, a ne nesmyslnou řezničinu. Tak tedy v poledne."

• • •

Na kolbiště, vymezené kůly, mezi nimiž byly nataženy šarlatové stuhy, se přišly podívat dva tisíce lidí. Zdálo se, že se kvůli této události vyprázdnilo snad celé město Machta, a Errina zabolelo, když spatřil hořící ohně, na nichž se pekly kusy masa. Prodáváči nabízeli jídlo a pití, a děti, hrající si na rytíře, spolu bojovaly dřevěnými mečíky. Errin stál sám uprostřed kolbiště, helm v podpaždí. Nemohl skoro ani uvěřit, že lidé mohou učinit ze záležitosti života a smrti oslavu. Nebe bylo čisté a modré; přes nástup podzimu byl tohle letní den, jasný a teplý. Errin cítil váhu svého brnění, a přestože Boran klouby namazal, bylo obtížné se v něm pohybovat.

Vzpomněl si na jeden podobný den v Cithaeronu, kdy obhájce bojoval za život jakéhosi šlechtice. Tehdy se ani on sám nenamáhal přihlížet. Vzbudil pozornost přitažlivé dámy urozeného rodu, a spolu se odebrali do jejích komnat, kde strávili Zahálčivé odpoledne, které jim přineslo výjimečné potěšení; na výsledek souboje se pak už ani nezeptal. A teď stál uprostřed travnatého kolbiště on sám. Měli by s ním být dva přátelé, ale žádný se nenabídl. Když uvážil Cairbreho řeči o vlastizradě, ani ho to moc nepřekvapilo.

Dianu přivezli na místo ve voze a dav ji okamžitě začal provolávat hanbu a zahrnovat ji posměšky. Errina přepadl strašlivý hněv, ale oči upíral jenom na ni. Stála na voze se vztyčenou hlavou a ignorovala posměch davu. Za vozem šel vévoda a mistr jasnovidce, následovaní lordy a rytíři rady.

Herold zatroubil na stříbrnou trubku a dav zmlkl.

Vůz dorazil do středu kolbiště a Errin k němu přistoupil. Uklonil se Dianu, pak ji vzal za ruku a políbil. Nenapadalo ho nic, co by řekl, jen na její nervózní úsměv odpověděl svým vlastním.

Tehdy dorazil také sir Cairbre a sesedl na vzdálenější okraji kolbiště z koně. Potom se zvolna vydal do jeho středu a uklonil se Errinovi. Opět měl na hlavě rudou přilbu, a v jejím stínu nebyly jeho oči vůbec vidět. Tasil svůj meč - vlastně Errinův meč - a zabodl ho do země.

"Stále ještě chceš, aby tahle záležitost pokračovala?" zeptal se Cairbre kovovým hlasem ztlumeným přilbou.

"Chci."

"Začneme tedy." Vytrhl meč ze země, uchopil ho obou-ruč a sklonil hrot tak, že dosahoval polovice vzdálenosti mezi nimi. Errin si nasadil přilbu, tasil meč a dotkl se jeho špičkou Cairbreho zbraně.

Oba muži pohlédli k vévodovi, který pozvedl ruku. "Započňte!" zvolal hlasitě, a jejich čepele se okamžitě srazily. Oba bojovníci protínali vzduch, blokovali protivnickovy rány, sekali a odráželi výpady. Errin nikdy neměl v ruce zbraň, která by se podobala té, již mu dal Cairbre; skoro se zdálo, že má svůj vlastní rozum, a třikrát ho zachránila před smrtícím úderem.

Jak souboj pokračoval, řev davu sílil, ale Errin neslyšel nic kromě drsného chrčení vlastního dechu ve vycpané přilbě.

Cairbre náhodou klopýtl, jeho meč poklesl, takže odkryl levý bok, a Errinova vypůjčená čepel okamžitě vyrazila vpřed, udeřila do rudého brnění a rozdrtila několik plátů. Errin zaslechl Cairbreho, jak zavrčel bolestí, a rudý rytíř ustoupil. Když na něj Errin zaútočil, sám uklouzl a Cairbre mu okamžitě uštědřil ránu do hlavy, kterou mu serval helm. Errin potácivě couval, odrážej se za sekem. Cairbreho rychlost byla oslepující, a Errin pocítil, jak se v něm zvedá příval paniky. Povšiml si, jak mu Cairbre míří na hlavu, a jeho zbraň vzlétla, aby útok odrazila, ale rudý rytíř v poslední chvíli přetočil zápěstí a poslal svoji čepel drtivou ranou Errinovi do boku. Errin ucítil, jak mu praskají žebra, i když zbroj vydržela. Další úder přes lýtko mu přelomil kost a Errin dopadl na kolena, krk obnažený pro ránu. Vzhlédl k pozdvíženému meči.

"Nel!" vykřikla Dianu. "Nechte toho! Jsem vinna! Vin-

i<< na!

Čepel se snesla níž a zastavila se právě ve chvíli, kdy se dotkla Errinova krku. On ji ale necítil; zamlžil se mu zrak a on omdlel.

Probral se až za slábnoucího světla soumraku, ve svém pokoji. Byl u něj Boran a omýval mu ránu na spánku. Errin se s námahou pokusil zvednout, ale sluha ho zatlačil zpátky. "Lež klidně, můj pane. Máš zlomená žebra, a pokud se budeš hýbat, mohly by ti probodnout plíce."

"Jak to, že jsem naživu?"

"Lady Dianu hlasitě přiznala svoji vinu, a to ukončilo souboj. Zachránila tě, můj pane. A je tu někdo, kdo tě chce vidět."

"Já si nepřeji vidět nikoho."

"Myslím, že tohohle člověka by sis vidět přál; je ve velkém nebezpečí."

"Kdo?"

Boran ustoupil stranou a tam, vedle postele, seděl Uba-daj.

"Bojoval jsi moc dobře," řekl Kočovník. "On byl mnohem lepší,"

"Musíš mi pomoci," zašeptal Errin. "Musíme zachránit Dianu. Musíme!"

"Nejdřív zachráníme tebe. Ten tvůj nový člověk tady -dobrý člověk - slyšel, že pro tebe přijdou zítra. Utečeme, ano? Dostaneme se do Cithaeronu."

"Ne bez Dianu. A teď mi pomoz."

"Opatrně," poručil mu Boran a zvedl ho do sedu. Errinovi projela bokem ostrá bolest.

"My pomůžeme lady," řekl Ubadaj, "ale nejdřív tě dostaneme z hradu. Koně jsou tady - můžeš jet?"

"Mohu jet," přikývl Errin. "Sežeň mi nějaké šaty, Bora-

c<

ne.

"Jsou připraveny, můj pane. Ty tmavě hnědé, kožené, s kápí vyloženou beránkem. Zabalil jsem také jídlo a nějaké peníze. Máš jen tři sta raqů, ale to by ti mělo na cestu do Cithaeronu stačit."

Errin se podíval dolů na svoji pevně sešněrovanou zlomenou nohu. "Udrží mne?" zeptal se.

Boran pokrčil rameny. "Doufám, pane můj."

"Pomoz mi do šatů," požádal ho Errin. Jak se Boran pohnul, aby mu vyhověl, ozval se dole na nádvoří dusot pochodujících nohou a Ubadaj se rozběhl k oknu a pohlédl dolů.

"Oddíl mužů," zašeptal, "Jde sem."

Když mu Boran opatrně zvedl ruce, aby se dostal do kožené haleny, Errin zasténal. Žebra měl pevně ovázaná, ale i tak byla bolest velice silná.

"Raději si pospěš," naléhal Ubadaj, když se zezdola ozvalo bušení.

"Otevřete, ve jménu vévody!"

"Použijte to postranní točité schodiště," navrhl Boran. "Zdržim je na tak dlouho, jak to jenom bude možné," Errin k sobě přivolal Ubadaje, chytil Kočovníka za rameno a vytáhl se do stoje. Ucítil, jak se kosti ve zlomené noze o sebe trou, a skoro zaječel bolestí. Ubadaj ho napůl odnesl k malým dvířkům, vedoucím na točité schodiště pro služebnictvo, kde se Errin podíval do temné hlubiny. Žádné zábradlí.

"Tohle neslezu," řekl.

"Moc potíží s tebou," řekl Ubadaj. Otočil se, provlékl ruku Errinovi mezi nohama a přehodil si ho přes ramena. Tomu se o sebe otřely konce polámaných žeber a on zasténal. "Žádný hluk," zasykl Kočovník a pomalu se jal sestupovat ze schodů.

U hlavních dveří pozvedl Boran závoru a uklonil se důstojníkovi.

"Co pro tebe mohu udělat, pane?"

"Kde je lord Errin?"

"Je nahoře a spí. Byl dnes zraněn; má zlomenou nohu."

"Máme rozkaz dopravit ho do vazby u mistra jasnovidce ce."

"Předpokládám, že máte nosítka," řekl Boran.

"Ne, já... nikdo se o zlomené noze nezmínil."

"Zjistil to vévodův ranhojič. Vévoda sám tu před nějakou chvílí byl a poptával se po stavu svého přítele. Kdože jsi říkal, že nařídil jeho zatčení?"

"Mistr jasnovidce, Okessa."

"Aha, hmm, tak to musí být v pořádku. Jsem si jist, že to vévoda schválil. Jeho pečeť máte?"

"Pečeť? Podívej se, vévodova pečeť se používá jenom tehdy, když je zatčení prováděno mimo Mactha, aby se

prokázala totožnost vévodových důstojníků. K čemu bych, u d'asa, potřeboval pečeť?"

Já neodporuji, veliteli. O takových věcech vím jen málo a nikdy jsem králova bratrance nezatýkal. Prosím, pusťte se do toho."

"Králov bratranec? Lord Errin?"

"Tak jsem to pochopil. Jen, prosím, běžte nahoru a vyvěste ho. Nejsem u něj zaměstnán nijak dlouho, takže jsem k němu nijak zvlášť nepřilnul."

"Já nehodlám nikoho nikam ,vláčet'. Bylo mi řečeno, abych lorda Errina zatkl. Nemáte tu něco, co by se dalo použít jako nosítka?"

"Inu... mohli byste použít jeho postel, řekl bych. To by vás ale muselo být více než šest. Máte v ubytovně posádky ještě pár chlapů?"

Důstojník se otočil na patě. "Medriku, Joale, vraťte se a sežeňte nějaká nosítka. A poohlédněte se po vévodově pobočnickovi; nevidilo by mít na tomhle rozkazu vévodovu pečeť."

"To je velice moudré, veliteli. Snad bychom mohli jít nahoru a snést lorda Errina, aby byl připravený pro ta nosítka?"

"Vypadám snad jako nádeník?" vyštěkl kapitán. "Já počkám tady."

"Tedy mi dovol, abych vám přinesl něco vína. Je to nejlepší západní značka, a zrálo v soudku dvacet let."

"To je od tebe laskavé," poděkoval mu kapitán.

"Ale to je v naprostém pořádku, pane,"

V zadním traktu obytného křídla otevřel zatím Ubadaj dveře na nádvoří a vyšel ven. Úzká prostora byla zcela opuštěná, pouze u brány byli přivázáni dva koně. Nechal Errina sklouznout z ramen, potom ho vyzdvihl do sedla a vedl koně k východní bráně. Tu používali zejména kupci, a Ubadaj soudil, že zpráva o Errinově zatčení se ke strážím u brány ještě nedonesla.

Měl pravdu, a tak se oba muži bez jakýchkoliv překážek dostali z pevnosti a projeli městem.

"Zdá se být opuštěné," prohlásil Errin. Ubadaj zavrčel a ukázal k nedalekým kopcům.

"Co se děje?" zeptal se Errin a v ústech mu náhle vyschlo.

"Dnes v noci oni upálí paní."

"Dobré nebe! Musím se tam dostat," Errin šlehl otěžemi hřebce po krku a donutil ho k šílenému trysku přes pole. Ubadaj vyrazil za ním a předklonil se, aby mu vytrhl otěže.

"Stůj!" řekl. "Jedna hloupost za den je dost."

"Nech mě na pokoji," vykřikl Errin, rozehnal se po něm rukou a slabě ho udeřil do tváře.

"Mysli!" přikázal Ubadaj. "Jeden muž, celý rozlámaný. K ničemu. Musí projet mezi vévodovými vojáky a zachránit paní. Nemůžeš ani sesednout z koně."

"Přece ale musí být něco, co mohu udělat."

"To ano," řekl Kočovník. "Něco. Jediná věc." Zvedl z hrušky sedla Errinův luk.

"To nemůžu!"

"Tak pojedeme do lesa a opustíme tuhle prokletou

cc

zem.

Errin ztěžka polkl a uchopil luk i toulec. Pak pobodl koně vpřed do úkrytu mezi stromy poblíž vrcholku kopce. Kolem kůlu uprostřed byla navršena velká hromada dříví. Když se přiblížil, spatřil Dianu, vedenou Okessou. Vévodu nebylo nikde vidět. Rudý rytíř seděl na svém nadpřirozeném koni stranou od davu a oči měl upřeny na odsouzenou.

Errina pálily v očích slzy, a když spatřil, jak Dianu vedou na vrchol hranice a přivazují ji ke kůlu, musel si je otřít. Její oči tékaly po davu, ale ve stínech stromů ho vidět nemohla. Když byla přivázána, Okessa a jeho muži se stáhli a sešplhali zpět na zem. Pak vzal jasnovidec do rukou planoucí pochodeň a vrazil ji do roští u základny hranice. Okamžitě z ní vyrazily plameny a dým.

Errin vytáhl z toulce šíp a nasadil ho na tětívu.

Potom pobídl svého koně patami vpřed, do světla, a vykřikl. "Dianu!" Spatřil, jak zvedla hlavu a na mučivý okamžik ji v očích zaplála naděje. "Miluji tě!" vykřikl... a natáhl tětívu. Zahlédl ještě, jak naději vystřídalo pochopení a ona zavřela oči. Vypustil šíp. Ten prořzl vzduch - a zarazil se do modrého kabátce na prsou. Otevřela ústa - a hlava jí klesla. Dav vyrazil vztekly řev a někdo se pokusil Errina chytit. Tomu to bylo jedno, ale v té chvíli vyrazil vpřed Ubadaj a šlehl toho muže přes tvář jezdeckým bičem. Kočovník uchopil otěže Errinova koně, otočil ho, a oba muži se za dunění kopyt řítíli dolů z kopce, zatímco plameny pohřební hranice Dianu ozařovaly nebesa.

7

LÁMFHADA SE POZORNĚ DÍVAL, JAK ARIAN odměřuje vzdálenost. Když byla spokojená, vyňala z kapsy kousek křídý a na tlustý kmen dubu namalovala nějaké dvě stopy nad zemí přibližný kruh. Pak se vrátila k místu, kde mladík čekal. Velice rád se díval, jak chodí - její pohyby byly plynulé, bezmála vláčné, oči vždy pozorné. Vesele se na něj zazubila.

"Tak připraven?"

. t't

"Ano.

"Napni tedy tětívu na luk." Lámfhada vyňal tětívu z vypůjčeného váčku u opasku a natáhl očko na luk. Tak, jak mu to ukázala, uchytíl tětívu nejprve na spodní zářez, pak ohnul vršek a navlékl druhé očko.

"Támhle ten strom," řekla Arian, "je třicet kroků daleko. Na třicet kroků jsme už cvičili, takže víš, jak napnout."

"Jistě," přitakal, vytáhl z toulce šíp a nasadil ho na tětívu.

"Teď si představ, že ten křídový kruh je bažant - a žab ho," řekla. Lámfhada pomalu natáhl tětívu, až se dotkla jeho

tváře, zamířil na křídový kruh a vypustil šíp. Střela narazila do stromu nějakých sedm stop nad kruhem. To ho rozzlobilo a on okamžitě hmatl po dalším šípu.

"Počkej!" nařídila mu. "Podívej se na dráhu, a řekni nu, co vidíš."

"Je volíá, nezavazí v ní stromy."

"A co ještě?"

Upřeně se zahleděl na terč., Je to dolů z kopce."

"Přesně tak, Lámfhado. Je to, jako když střílíš na volném prostranství; oči tě zradí. Pamatuj si tohle: Když budeš mířit dolů z kopce, budeš střílet nad; do kopce, nebo přes vodu, budeš střílet pod. A v lese je také obtížné odhadovat vzdálenost. A teď se vrať k terči a zaměř tak tři stopy před strom."

Udělal to, a šíp letěl ke křídovému kruhu, jako by ho přitahovalo nějaké kouzlo.

"Dokázal jsem to!" zařval.

"Ano, hezký zásah. A teď se otoč doprava a tref se do kmene támhle té borovice."

Lámfhada nasadil šíp na tětívu a upřeně se zadíval na strom. Usoudil, že to bude takových čtyřicet stop, a natáhl tedy luk, jako by to bylo padesát. Hladce povolil tětívu a šíp vyrazil k cíli - aby se zaryl do země před ním. "Tomu nerozumím" řekl.

"Odkrokuj si to," vybidla ho. Pomalu si tu vzdálenost prošel; strom byl vzdálen sedmdesát stop.

"Musíš se naučit tyhle věci uvážit," řekla, jak tak kráčela vedle něho. "To, co tě zmátlo, bylo množství stromů kolem cíle. To tě zmátlo, takže ti cíl připadal blíž. Tak pojď, vyndej si šíp z toho dubu."

"Zlepšuji se, Arian?" zeptal se a velice přitom zatoužil po slovu uznání.

"Máš dobrou ruku a pouštíš tětívu, aniž by se ti třásla. Uvidíme."

Má dobrou ruku! Lámfhada se cítil jako král.

Ráno se přehnal déšť, a teď, když seděl s Arian na kopci nad osadou, bylo krásné, jasné odpoledne. Dole se ten nově přichozí, Elodan, snažil nasekat polena jednou rukou krátkou sekerkou. Jeho pohyby byly nešikovné, a ostří častokrát poleno minulo a odskočilo od špalku z tvrdého dřeva.

Elodan cvičil každý den, a zlepšoval se, pokud se o něčem takovém dalo mluvit, pomalu až k zešílení.

Lámfhada byl se svou ranou, která teď ukrutně svědila, jak se mu loupaly strupy, z nejhoršího venku.

"Tak mi vyprávěj o barvách, mladý pane kouzelníku," řekla Arian, která ležela na zádech, opírajíc se o lokty, a usmála se. Pokusil se na ni zapůsobit svou znalostí magie a ukázal jí Ruadovy boty. Ale když si je navlékl a zašeptal jméno Ollathair, nestalo se nic. Kouzlo se během útěku před lordem Errinem a jeho lovci vyčerpalo. Tehdy si z něj dělala legraci, i když nijak škodolibě, ale on to bral vážně a strávil mnoho hodin tím, že se snažil najít černou, aby je znovu nabil. A neuspěl,

"Tak za prvé je tu bílá," řekl jí, "To je barva klidu a čistoty. Pak žlutá, barva nevinnosti a dětského smíchu. Následuje černá, patřící zemi, která přináší sílu a rychlost. Moc, pokud chceš. Modrá patří obloze a poskytuje kouzlo letu. Zelená je růst a léčení. A červená je barva strachu a chtíče."

"A to červená nemá vůbec žádné dobré vlastnosti?" zeptala se.

"Ale ano. Je to barva bojovnosti, a pokud je použita moudře, pomáhá všem ostatním barvám. Ale jen skutečně mocný kouzelník ji dokáže využít tímhle způsobem"

"Asi tak mocný kouzelník, jako jsi ty, Lámfhado?"

Začervenal se a potom se usmál. "Nevysmívej se mi, Arian," požádal ji. "Byl jsem jenom ubohým učedníkem, a i tak jsem strávil se svým mistrem jen krátký čas. Ale vytvořil jsem z bronzu ptáka, a ten chvilku létal; byl moc hezký, a trvalo mi skoro rok, než jsem ho vyrobil."

"Toho ptáka bych ráda viděla," řekla Arian. "Ale teď se vraťme k tvému vzdělávání, protože já nemám zas až tolik času, abych mohla být pořád s jedním zraněným klukem. Řekni mi, co je támhleto vlevo za strom."

"Javor mléč," odvětil okamžitě.

"Jak to víš?"

"Má pětialočné Ušty a okřídlená semena,"

"A támhleto?" vjkáralg na jiný strom.

"Javor klen. Je podobný mléči, ale listy jsou svědění zelené a kůra je šedá a jemně zvrásněná,"

Z hnízda kdesi ve větvích snesl se dolů na javorovou haluz pták. Měl bílou hrud', šedou hlavu, a vypadal, jako by měl přes oči nataženou černou masku.

"Ještě než se zeptáš," řekl Lámfhada pyšně, "tak je to ťuhýk. Živí se myšmi a ostatními ptáky - řekl mi to Llaw Gyffes."

"A co ohlašuje?"

"Ohlašuje? Tomu nerozumím."

"Ohlašuje příchod zimy. V letních měsících je ho vidět jen zřídka. No a teď bys měl pomoci Elodanovi se dřevem; můžeš mu ho rovnat k severní zdi"

"Kam jdeš?" zeptal se jí, když se plavně zvedla a chopila se luku, a byl si bolestně vědom toho, že chvíle, kterou může trávit s ní, skončila.

"Vedu Nuadu do Svízelová tábora. Ta jeho bardská sláva se šíří po lese," odvětila.

"Nebude to nebezpečné?"

"Neboj se o mne, Lámfhado. Nejsem žádná venkovská husička. Svízel nám v každém případě zaručil bezpečný odchod, a dodrží slovo. Dokonce i v lese jsou jistá pravidla, která nelze porušovat."

"Ale ti chlapi, co je Elodan zabil, nebyli snad také ze Svízelová tábora?"

"Nezabil je všechny, chlapec, vyštěkla. Jednoho jsem dostala já."

Odešla od něj, a on se proklínal za to, že ji rozzlobil. V posledních deseti dnech na ni musel stále myslet, v noci se neklidně převaloval a nemohl spát. Sešel dolů ze svahu a začal sbírat dříví kolem špalku.

"Já to udělám," řekl černovlasý Elodan, tvářil se ponuře a byl celý zlitý potem.

"Řekli mně, abych to udělal já," prohlásil Lámfhada. "Hledají pro mě úkoly, abych jim byl užitečný."

Elodan se usmál. "Se mnou je to totéž. Ale já to tou zatracenou levačkou nedokážu. Víš, je to věc rovnováhy. Člověk není jen pravák, ale na pravou stranu se i orientuje; oko a ruka pracují společně. A teď je ze mě prostě ne-šika." Usedl. "Je to zlé, když je člověk k ničemu."

"Ale to přece není pravda," řekl Lámfhada. "Vždyť jsi tou jednou... zachránil jsi Arian úplně sám," dokončil bezradně větu.

Elodan se rozesmál. "Jen se neboj říct, že jednou rukou. Ne že by mě tvoje slova neupozornila na něco, co bych nevěděl. Co tvoje záda?"

"Už jsou skoro zahojená. Arian mě učí střilet z luku, a až budu moci lovit a přinášet do osady maso, budu se cítit podstatně lépe."

Elodan si setřel z čela pot a na blondátého mladíčka se usmál. I blázen by si všiml, že je do Arian zamilovaný. Bohužel, Arian si toho všimla také. Ten chlapec na ni chtěl zapůsobit, ale nikdy se mu to nepodaří, protože, přestože byli přibližně stejného věku, byla už Arian zralá žena, a co víc, zamilovaná.

"Co tě přivedlo do lesa?" zeptal se Lámfhada.

"Sen. Úkol. Ukázalo se, že obojí bylo zcela nepodložené," odpověděl Elodan. "Zůstanu tady přes zimu a pak se pokusím dostat do Cithaeronu."

"A co jsi to měl za sen?"

"Gabala je plná zpráv o povstání, vedeném jakýmsi velkým hrdinou," řekl Elodan a potřásl hlavou. "Jmenuje se Llaw Gyffes a v Přímořském lese prý sbírá mohutnou armádu. Přišel jsem, abych se k té armádě připojil."

"Za to Llaw nemůže, že historky o něm tak rozkošatě-ly," řekl Lámfhada. "Všechno, co udělal, bylo, že osvobodil pár vězňů v Mactha."

"Ne, není to jeho chyba. Teď ale musím pokračovat v práci, a ty zas začni sbírat." Ale Lámfhada si všiml, že se ani nepokusil sekerku uchopit.

"Proč ses vlastně postavil proti králi?" zeptal se mladík náhle.

"Máš plno otázek, Lámfhado - ale se mnou to bylo zamlada stejné, a moje otázky se vždycky týkaly říše. Jeden z mých předků pochodoval s Patroniem, když dobýval Fomorii a Sercii. Další padl, když byl orel nesen na východ a Kočovníci jej zničili. Přibližně o dvacet let později vedl jeho syn pět armád, které Kočovníky rozdrtily, a ve stepích až k Dálnému moři založily města. Vždycky jenom říše." Elodan se chopil sekyrky a pohlédl na zakřivené ostří. "Ale stejně jako se to děje všem říším, nepovedlo se to ani Gabale. To je pravda, již nelze přehlédnout. Říše jsou jako lidé; zrají k dospělosti, pak stárnou a chřadnou. Když už není co dobývat, započne rozklad. Je to smutné, ale je to tak. Před deseti lety nám tuhle pravdu vtloukli do hlavy Fomořané a Serciánci při svém povstání. Ahak vedl skvělý protiútok a zvítězil. Ale věděl, že to vítězství bude jenom krátkodobé, a tak vrátil zemi vzbuřencům a odpochodovat domů.

Tenkrát jsem ho zbožňoval; viděl jsem v něm zárodek velikosti. Ale je jenom Gabalanem ze staré školy a nedá minulosti pokoj. Často jsme se o tom bavili. Řekni mi, Lámfhado, čím se liší civilizovaný člověk od barbara?"

"Vzděláním, kulturou... architekturou?"

"To ano," souhlasil Elodan, "ale ještě něco zásadnějšího, dostatek jídla a statků vezdejších. Barbar musí o každou kůrku chleba bojovat. Nemá čas být slabý nebo nejistý. Ti umírají, a jen silní přežijí. Ale my, civilizovaní lidé, jsme se naučili péči. Pomáháme slabým, a sami tloustneme a lenivíme. Uvádíme do života šéme vlastní zkázy. Asi před třemi sty lety jsme byli hubený barbarský lid. Dobyli jsme velký kus světa. Ale před dvaceti lety tvořili větší část našich vojsk žoldnéři z podrobených barbarských kmenů; jen důstojníci byli Gabalané. Chápeš, co ti chci říci?"

"Popravdě řečeno, ne," odpověděl mladík.

"Král věří, že ten proces lze obrátit, že lze odstranit slabé, nečisté. Spálí se tuk a Gabala znovu povstane."

"A proto ses postavil proti němu?"

"Ne," řekl Elodan. "Byla doba, kdy jsem věřil ve vše, co král plánoval. Ale postavil jsem se za jistého šlechtice, Kestera, když byl obviněn, že je nečistě krve."

"Proč?"

"Abych splatil dluh, Lámfhado. Zabil jsem mu syna."

"Aha," vydechl Lámfhada a ztěžka polkl. Nevěděl, co říci, a jeho příští otázka mu splynula ze rtů ještě dříve, než ji mohl zastavit. "A bylo to hrozné, přijít o ruku?" Pohlédl Elodanovi do očí, které byly náhle chladné, zahleděné kamsi do daleka; pak se jeho hubená tvář uvolnila a on se na mladíka usmál.

"Ne. Děsivé na tom bylo to, že jsem našel člověka, který mi ji byl schopen useknout. A teď se dejme do práce."

• • •

Když dva z nejdůvěryhodnějších Okessových služebníků přivedli to děvče do Cairbreho komnat, nebála se. Nijak na ni nezapůsobilo ani to, když k ní rytíř ve svědění svíček přistoupil, stále ještě v brnění, halícím jeho štíhlou postavu. Bát se začala teprve tehdy, když se usmál, a ona spatřila jeho bělostné zuby a chladný lesk v očích.

O hodinu později seděl Cairbre uprostřed pokoje se zataženými závěsy a jeho oči zaléval šarlat. Tělo dívky leželo na posteli, prapodivně svraštělé, podobné pytlí z vydělané kůže.

Cairbre sepal ruce, jako by se chtěl modlit. Svíčky zablikaly a zhasly, pokoj začal zářit a před rytířem se zformovalo sedm kruhů jantarové barvy, které se zvětšovaly a jasněly, až se změnilly ve tváře.

"Bud'te vítám, mí bratři," řekl Cairbre. Všechny tváře si byly svými krátce zastříženými bílými vlasy a krví naplněnými

očima podivně podobné, jen jedna se vymykala. Její oči byly bezmála šikmé, lícní kosti výrazné, ústa plná; byla to výrazná tvář, tvář vůdce.

"Červená sílí," řekl. "Brzy ji budeme mít všechnu."

"Co dělají tvoje plány, můj pane?" zeptal se Cairbre.

"Ve Furbolgu je klid. Začali jsme se žít dál od města, kde se panika méně šíří. A máme tu také kočovnické ženy, jejich zmizení nezajímá nikoho. Ale na tom jen málo záleží. Až dosáhne červená nadvlády, shromáždí král armádu. Východ bude první, kdo pocítí moc Nové Gabaly. A teď mi, Cairbre, řekni, co je s tím čarodějem Ollathair-

9

Či

"Uprchl, můj pane. Okessa poslal své muže, aby ho zajali, ale on je vyděsil svými psími démony. Domníváni se, že našel útočiště ve velkém lese."

"Už jsi ho našel?"

"Ještě ne. Mate mne to, protože se nezdá, že by tam červená narůstala stejnou měrou. Je tam silná bílá - a také černá. Nerozumím tomu."

, Je tam Ollathair," pronesl vůdce. "Možná je to v tom. Nezáleží na tom, bude nalezen a zničen. Vypouštím štvu-

íi

ry-

"Nezabijí snad každého, na koho narazí?" zeptal se Cairbre.

Vůdce se pousmál. "Jistěže zabijí, je to jejich přirozenost. Ale o to se nestarej, Cairbre. Les je semeništěm zrádců. Věrní tam nechodí. A tak je každý život, o který někoho připraví, vlastně trestem."

"A pokud stvůry les opustí?"

Vůdci ztuhlý oči. "Dávej si pozor, Cairbre, tvoje slabost neušla naší pozornosti. Proč jsi půjčil svůj meč tomu zrádci Errinovi?"

"Protože jsem se nudil, můj pane. Bez něj by byl okamžitě mrtev,"

"A přece tím, že jsi mu ho dal, jsi dovolil, aby tě zranil. Proto jsi potřeboval výživu. Jsi mým bratrem, Cairbre, a vždy jsi jím byl. Ale už neriskuj. Na našich bedrech spočívá osud tohoto království - a budoucnost světa. Naše svatá výprava proti zlu zkaženosti a rozkladu nesmí být ohrožena. Učinili jsme velký pokrok při postupném odstraňování kočovnické kletby. Brzy přijde skutečná zkouš-

i

«

ka.

Cairbre sklonil hlavu.

"Jsem připraven, můj pane."

"Ve Furbolgu se mnoho povídá o povstaleckých silách v lese, vedených jakýmsi Llawem Gyffesem. Co o něm vg?"

"Je to zločinec, kovář, který zabil svoji ženu a jednoho z vévodových příbuzných. Uprchl z vězení v Mactha."

"Z Mactha uniká nějak mnoho králových nepřátel," vyštěkl vůdce. "Llaw Gyffes, Ollathair - a teď ten vzbouře-necký lord Errin. Sympatizuje s námi vévoda?"

"Nemyslím. Využívá jen příležitosti."

"Pozoruj ho. Při první známce zrady ho odstraň a dosad' na jeho místo Okessu. Jeho věrnost je mimo jakoukoliv pochybnost."

"To skutečně je, můj pane, ale ten člověk je had."

"I hadi mají své využití, Cairbre. Ale teď abychom se vrátili k tomu Llawu Gyffesovi. Staví vojsko?"

"Nemám důvod tomu věřit. Les ale pokrývá několik tisíc čtverečních mil a je v něm mnoho hor, údolí a osad. Je obtížné zjistit, co se tam připravuje."

"A bílá je příliš silná, než abys mohl sledovat jejich plány?"

"Ano, můj pane. Minulé noci jsem k němu letěl tak daleko, jak jen jsem mohl, ale to světlo mi málem sežehlo duši a já musel uprchnout zpět do svého těla. I proto jsem potřeboval výživu."

"Stvůry napomohou červené, protože budou vzbuzovat strach - a víc než jen strach. Z hnízd těch zatracených kryš bude vyzařovat čirý, ničím neskrývaný děs."

Tváře se vytratily a Cairbre byl sám.

Děsivě sám.

• • •

Na úbočí se vedle sebe pásly tlustorohé ovce a několik kusů zdvočelého huňatého dobytka, zatímco z potoka, bublajícího přes bílé kameny na své cestě k řece v údolí, se napájelo stádečko jelenů.

Na vrcholku kopce, kde mramorové balvany tvořily nepravidelný kruh, začal jiskřit vzduch. Pár ovcí se přestalo pást a pozvedlo vodnaté oči, ale nevidělo žádného dravce, a vánek k nim rovněž nepřinášel pach vlka či lva. Začaly obezřetně popocházet. - Z kamenů začaly šlehat blesky a ovce se rozběhly pryč. Obrovitý býk, zakřivené rohy Zjizvené mnoha boji, se otočil čelem k balvanům. Jeho nozdry zachytily podivný pach, pronikavý jako kouř, po němž mu v hubě zůstala divná pachut'. Vzduch nad ním se roztrhl a na úbočí kopce dopadl temný stín.

A tam, v kruhu balvanů, stálo jakési obrovské stvoření s protáhlou hlavou, podobnou liščí, jemuž se na ramenou, porostlých šedou srstí, vlnily svaly. Stvoření vyrazilo lou-davým krokem vpřed, čelisti pootevřené - dlouhé čelisti s ohavnými zahnutými tesáky, z nichž mu na kožnatou hruď kapaly sliny. Býk viděl dost; začal zvolna ustupovat.

Když se vítr stočil, stvoření pozvedlo čenich a zachytilo pach ovcí a dobytka. Oči se mu rozšířily a vytáhlo dlouhé drápy.

Chvíli stálo jako vytesané z kamene, ale pak náhle vyrazilo překvapivě rychle ke stádečku. Ovce se rozutekly na všechny strany a zděšený dobytek vyrazil k potoku. Býk, jehož krávy byly ohroženy, sklonil hlavu a zaútočil. Když se býk přiblížil, dopadlo stvoření na všechny čtyři a v následující chvíli vyskočilo vysoko do vzduchu, přelétlo mu přes hlavu a přistálo mu na zádech. Dlouhé drápy zajely hluboko do tmavého masa a kus ho vyrvaly.

Býk, jemuž se z několika zejcích ran valila krev, zabučel bolestí a vztekem a v divoké snaze zbavit se svého mučitele se převalil na záda. Stvoření seskočilo. Jak se býk snažil zvednout, pozvedl hlavu a obnažil velkou krční žílu. Tvor máchl prackou. Býk s rozervanou krční žílou, z níž se proudem valila krev, klesl k zemi a slabě zahrabal kopyty. Stvoření vycenilo zuby a zahájilo konečný vražedný útok; rvalo a překusovalo kůži, kosti i maso, až konečně vyrvalo býkovi z těla srdce.

To pozřelo. Pak, teď už klidněji, začalo rvát a okusovat mršinu. Když ukojilo hlad, přisedlo na zadní, pozvedlo mordu k obloze a mezi kopci se rozlehlo přízračné, ne-zemské zavytí. Stádo vysoké vyrazilo pod ochranu stromů a ovce se v děsu hnaly dolů po úbočí.

První ze stvůr dorazila do Přímořského lesa.

• • •

"Jsi hlupák, básníku," prohlásil Llaw Gyffes, když si štihlý Nuada balil do velkého cestovního vaku náhradní šatstvo.

"Svízel je neblaze proslulý lhář a sprostý zloděj. Jestli se mu tvé příběhy nebudou líbit, můžeš skončit naražený na kůlu na některém úbočí,"

Nuada se potichu zasmál. "Pojď tedy s námi, mocný hrdino. Chraň nás!"

"Nás?"

"Ano. Arian mne doprovází."

Llaw zrudl ve tváři a v očích mu zaplával vražedný svit. Prohrábl si rudozlatou bradu a pokusil se zklidnit. "Myslíš, že je rozumné brát do Svízelová doupěte dítě?"

Nuada se hlasitě rozesmál a hodil si vak přes ramena. "Dítě, Llawe?" pronesl posměšně. "Cožpak jsi slepý? Je z ní žena - a zatraceně okouzující. Že by sis toho nevšiml?"

"Čeho si všímám, je moje věc," vyštěkl zbojník. "Jak dlouho budete pryč?"

"Přiznej, že ti budu chybět. No tak, buď chlap a přiznej to,"

Llaw zavrčel sprostou kletbu, vyrazil ze srubu a málem srazil Arian; zastavil na poslední chvíli, když ji chytil za ramena. Zamumlal neurčitou omluvu a vyrazil směrem ke kopcům. Nuada měl pravdu, bude mu chybět. Byl to velmi příjemný, chytrý společník a dokázal do svých příběhů zaplést tak silné kouzlo, že člověk zapomínal, že žije v lese v tmavém srubu. - Ty příběhy dokázaly zmenšit pocit ztráty a člověku se zdálo, že svět, ve kterém žije, je plný hrdinů a kouzel. Bez něj to byla prostě jen další rozbahně-ná vesnice bez jakékoliv naděje i budoucnosti.

Llawovy myšlenky zalétly k Lydii, ženě jeho srdce -k ženě krásné, a přece silné a milující. Pokládal své city k Arian za zradu Lydiiny památky a doufal, že mu její duch odpustí. Když zahlédl Lámfhadu a toho mrzáka Elo-dana, jak dělají zásoby dříví na zimu, pokusil se projít kolem nich, aniž by zastavil, ale Elodan na něj zamával, a on věděl, že by bylo příliš nevychované, kdyby si jich vědomě nevšiml,

, Jak to jde?"

"Otop na zimu bude," odpověděl Elodan. "Nuada už odešel?"

XT «

"Ne.

"Myslím, že mi tu bude chybět. Doufám, že nebude pryč příliš dlouho. Nikdy jsem nepotkal lepšího výpravě-če," řekl Elodan. "Poprvé jsem ho poznal ve Furbolgu. Vystupoval tam před králem. Byl to příběh o Asmodinovi. Skvělé! Král - nechť dají bohové shnit jeho duši - mu za něj dal rubín, velký jako husí vejce."

"No, teď ho s sebou nemá," prohlásil Llaw vesele.

"Ne, pokud jsem to správně pochopil, věnoval ho jistě dámě za jedinou noc potěšení."

"Tím větší je to blázen," vyštěkl Llaw a pomyslel na dvoudenní cestu, kterou bard podnikne s Arian. Jediné, co jí teď mohl Nuada nabídnout, byly náhradní vlněné kamaše a prodřená přikrývka. Ale i tak, útlý básník byl docela hezký chlap! Llaw zaklel,

"Co je?" zeptal se Elodan.

"Nic!" zavrčel Llaw a vyrazil pryč.

"Co myslíš, není mu něco?" zašeptal Lámfhada.

"Ne, je zamilovaný," odvětil Elodan a potichu se zasmál. "Ale podle mých zkušeností je to bezmála totéž."

Llaw se zastavil u svého srubu a chvíli seděl a prohlížel si jeho prosté okolí. Pak zdušeně zamumlal kletbu a zabalil si věci do plátěného vaku, zasunul za opasek dvoubří-tou sekeru a vyšel z osady, aniž se ohlédl.

Bude to Cithaeron, rozhodl se. Mohl by tam sehnat práci v kovárně a začít nový život.

Když překročil hřeben kopců, zaslechl vzdálené zavytí, při kterém ho zamrazilo. Vlci letos sestupují z hor brzy, pomyslel si - a šel dál.

Nuada vyšel do slunečního svitu a pozoroval zbojníka, stoupajícího do kopce; Arian se postavila vedle něj. "Na co se to díváš?"

"Za Llawem. Myslím, že nás opouští."

"To je k smíchu!" vyštěkla. "Jeho život je tady."

Nuada se na ni podíval a usmál se. "Veď mě, paní," řekl. "Budu následovat tvoji krásu až na kraj světa."

"Blázne!"

"To jsem. Takový je úděl básníků."

Hodil si vak na záda a čekal. "Co takhle zbraně?" zeptala se.

"Mám pro te ne jen malé použití. Nemám však strach, neboť ty budeš se mnou, abys mne strážila před zlem divočiny."

Jeho fialové oči jiskřily veselím. Arian si nebyla Nua-dou jista; po tu dobu, co se znali, nedělal žádné tajemství z toho, že ji považuje za přitažlivou, nikdy však neučinil ani jediný pokus, aby se jí dvořil. Koneckonců, usoudila nakonec, je to člověk, který se pohyboval mezi dámami ode dvora, s jejich jemnou, navoněnou pleť a hedvábnými šaty.

"Pojďme," řekla a vyrazila přes osadu. Kráčel pár kroků za ní a těšil se pohledem na její pohupující se hýždě v těsných kamaších z jelenice.

Od vzdáleného severu se znovu ozvalo to podivné zavytí. Další mu odpovědělo z východu, a jiné z jihu. Nuadovi naskočila husí kůže.

"Vlci?" zeptal se.

Arian se zastavila. "Musí to být nějaký žert větru," pravila, "nebo ozvěna. V každém případě nás to nemá proč znepokojovat. Vlci se drží stranou od lidí - s výjimkou nejhorší zimy, kdy mají málo potravy. Ale i pak se dají zahnat, když má lovec dobré nervy."

"To vytí mrazí jako zimní vítr," přiznal.

Usmála se na něj. "To je tím, že jsi z města."

"Takže tebe to nezneklouje?"

"Vůbec ne," zalhala.

• • •

Manannan, bývalý rytíř, seděl sám s Ollathairem zbrojířem. Srub byl prázdný, protože se Gwydion a jeho rodina vydali na náves. Ruad čekal, až Manannan promluví, ale bývalý rytíř jen tiše seděl a upřeně zíral na stůl. Nakonec promluvil Ruad.

"Potřebujeme je, Manannane. Pokud žijí, je nutné přivést je zpátky."

"Já nemůžu, nedokážu projít Černou bránou."

Zbrojíř vztáhl ruku a uchopil Manannana pevně za paži. "Země je ve velkém nebezpečí. Barvy jsou ve zmatku, červená nabývá na síle. Kočovníky vraždí. Chtíč, lakota a zlo pohlcují soulad. Rozumíš? Král u sebe shromáždil osm rytířů - rudých rytířů. Cítím jejich zlobu. Někdo se jim musí postavit, Manannane. Jen rytíři z Gabaly se jim snad dokážou postavit."

"Pak jsi je tedy neměl nikam posílat," řekl Manannan a upřel pohled do Ollathaireových očí.

Starší muž sklopil zrak. "To máš pravdu. Byla to bláhosť toho nejhoršího ražení. Ale napravit ji nedokážu."

"Tak se za nimi vydej sám."

"To nemohu. Není nikoho, kdo by otevřel Bránu z téhle strany, a kouzlo by nemuselo ve světě za ní fungovat. Musíš jít ty,"

Manannan se rozesmál a zavrtěl hlavou. "Ty tomu nerozumíš, nikdy jsi to nechápal. Přišel jsem za tebou noc předtím, než ta záležitost začala. Řekl jsem ti o svém strachu. Nebyla to smrt, co mě znepokojovalo. Věděl jsem, že pokud projdu bránou, bude má duše v nebezpečí. Ale to ne, nechtěl jsi nic slyšet. No, a teď jsou mrtví, Ollathaire. Nemůžeš je přivést zpátky. Zemřeli v tom pekle, které za bránou našli."

"Tím si nemůžeš být jist."

"Ne, to nemohu. Ale kdyby Samildánach a ostatní žili, našli by cestu zpět. Tím si jistý jsem. Samildánach byl skoro stejně dobrý kouzelník jako ty." Manannan si nalil víno do kameninového kalíšku a vypil je. Pak vstal a pohlédl na Ollathaire. "Té poslední noci jsem viděl Samildánacha, jak se loučí s Morrigan; ona plakala a on ji opustil. Zašel jsem za ní, utřel jí slzy, a ona mi řekla, že snila podivné sny o krvi a ohni, o andělech a démonech. Řekla, že ve svém srdci ví, že už Samildánacha nikdy neuvidí. Co jsem jí na to mohl říct? Ale když jsme čekali před bránou, a já pocítil ten chladný vítr, který z ní zavlál, má odvaha zemřela. A teď je to pořád stejné. Ale tomu ty nerozumíš, Oliathaire. Nikdy jsi tomu nerozuměl. Nikdy jsi necítil ten strach, který svírá duši. Nikdy jsi nepochopil, jaké to je, když zjistíš, že jsi zbabělec. Ach ano, stál jsem tvář v tvář mužům v bitvě. Věřím svým schopnostem. Ale tvář v tvář bráně jsem byl ztracen. Dokonce i teď, když na to jenom pomyslím, se mi srdce rozbuší a dech zkrátí. Zpanikařil jsem, Oliathaire. Stalo se mi to tehdy - a stalo by se mi to znovu." Přistoupil ke dveřím a odvrátil se. "Skutečně mne to-

f «

mrzí.

"Manannane!" vykřikl Ruad, a válečník se k němu otočil,

"Co je?"

"Ten strach jsem poznal... když mne měl král v řetězech a vypálili mi oko. Ale muž musí svůj strach překonávat, nebo on překoná jeho. Ty nejsi zbabělec. Není to smrt, čeho se bojíš; je to tma, neznámo, cesta do noci. Nepokouš se s tím bojovat?"

"Stále ještě tomu nerozumíš," řekl Manannan unaveně. "Kdybych to dokázal udělat, udělal bych to. Cožpak to nevidíš?"

"Co vidím, je muž, který kdysi býval rytířem z Gabaly - muž, jenž složil přísahu, že bude chránit řád. Běž pryč, Manannane, vyvažuji tě z tvé přísahy. Teď můžeš dělat, co

l v «

chceš.

"Sbohem, zbrklí," řekl bývalý rytíř. Venku na slunci nasedl na Kuana a vyjel z osady. Smrt teď byla jistá, to věděl, ale smrt přijde za každým. Najde si nějaké místo vysoko v horách a podvede svůj osud. Až tlak na krk příliš zesílí, nalezne takový způsob smrti, který mu bude vyhovovat.

Celé odpoledne jel dál a dál, stále výš k hranici lesa, projížděl kolem srubů a vyhýbal se osadám. Když už se stmívalo,

zaslechl z lesa vysoké zavytí. Kuan zastříhal ušima a Manannan ucítil, jak se kůň otřásl, "Nemáš se proč bát vlků, Statečný." řekl a poplácal ho po krku. Ještě není zima."

Jel dál po úzké stezce, na níž se tu a tam objevovaly stopy vysoké. Stromy tu byly hustší a on se v sedle hluboce předklonil, aby se vyhnul převislým větvím. Pak se náhle před ním otevřelo údolíčko a on spatřil srub a zorané pole. Před srubem ležel muž a z děsivé rány v boku mu prosakovala krev. Bývalý rytíř tasil meč a obezřetně se rozjel k tělu. Ten muž byl mrtvý; pravou ruku a pultku hrudníku mu cosi urvalo. Kuan zaržál, když ucítil pach krve. U hrubě vykopané studny ležela žena s úplně rozdrčenou hlavou. Žádnou další ránu na sobě neměla.

Manannan sesedl a rychle prohlédl zemi. V blízkosti žádné otisky nebyly, ale on sledoval stopy krve, pocházející z mužova těla, až narazil na měkčí půdu. Tam našel velké otisky pařátů - podobné stopám rva, ale bezmála jednu stopu našel. Přilíhl k stopě a zahleděl se do podrostu. Šelma zjevně odešla pryč, aby se nakrmila. Ale proč asi? Vždyť mohla tělo sežrat na místě, kde ležela. Tu obludu muselo něco vyrušit.

Jeho příjezd? Pokud tomu tak je, znamená to, že je poblíž. Vstal a začal od podrostu ustupovat. Šelma téhle velikosti je něco, co je lépe nedráždit.

V té chvíli vyběhla z lesa jakási holčička, spatřila Ma-nannana a zavřískla. Bylo jí kolem devíti let, měla dlouhé světlé vlasy a na sobě košílku z podomácky tkané látky.

Za ní vyšlo z lesa stvoření jako ze zlého snu. Bylo obrovské, mělo dvě hlavy a podobalo se částečně lvu, až na to, že bylo v ramenou širší. Tesáky mělo zvíře dlouhé a zahnuté a obě hlavy měly dva velké řezáky, dlouhé jako šavle. V té chvíli si Manannan uvědomil, že zvíře nevyrušil on, ale ie se vydalo za dítětem. Rozběhl se k holčičce, ale uvědomil si, že to nemůže stihnout dříve, než ji obluda srazí. Zahnul tedy doleva a z plna hrdla přitom řval.

Stvoření otočilo obě hlavy k němu.

"Hej, přišero!" křičel Manannan. "Pojď ke mně!"

Ozvěna netvorova řevu zaplnila mýtinu a on zaútočil.

Bývalý rytíř zůstal stát na místě a meč držel obouruč přes pravé rameno. Když se k němu nestvůra přiblížila, Manannan viděl, jak se krčí ke skoku, a když vyrazila, poklesl na koleno a meč se zaleskl v oblouku, který ji měl rozpárat. Jak přes něj zvíře letělo, zaryla se mu čepel do boku s takovou silou, že ji to bojovníkovi bezmála vyrvalo z rukou. Manannan^ který se obával, že by mohl o zbraň přijít, tvor vlekl několik yardů. Pak se muž rychle překulil - ale to už byla stvůra, již prýštila z boku krev, u něj. V té chvíli vyrazil jeho hřebec Kuan tryskem vpřed a obluda, která uslyšela dunění kopyt, zaváhala. Manannan vyskočil na nohy a ťal mečem po krku bližší hlavy. Velké čelisti scvakly, hlava upadla a zůstala viset na šlachách. Z krku vytryskla proudem krev. Kuan se otočil ke stvůře zadkem a vyrazil zadními nohami; kopyty ji udeřil do boku a vyhodil ji do vzduchu. Manannan k ní přiskočil, mocným úderem ťal po zbývajících hlavě, a čepel ji rozseklá vedví. Zvíře se vztyčilo na zadní, mohutnou prackou hráblo po Manarmanovi a zachytilo jeho přilbici. Bývalého rytíře to srazilo k zenu, vedle umírajícího zvířete.

Manannan vstal. Takové zvíře ještě neviděl - a ani neslyšel, že by v civilizovaných zemích něco podobného žilo.

Do myšlenek mu prorazilo vzlykání, a když se obrátil, spatřil děvčátko, jak klečí u své matky a tahá ženu za ruku.

Zasunul meč do pochvy, přišel k dítěti, zvedl je a přitiskl k sobě.

"Je mrtvá, děvče. Mrzí mne to."

Z lesa vyběhlo několik mužů, v rukou luky a kopí, ale zastavili se, naplnění hrůzou, smíšenou s obdivem, u těla stvůry. Když k nim bývalý rytíř dítě nesl, dotklo se ručkou jeho přilby a kov se posunul. Rychle předal děvčátko jednomu z čekajících mužů a přilbu uchopil. Spár utrl závěs na horním okraji krčního překrytí. Pozvedl ruce k přilbě, ale v té chvíli promluvil jakýsi rozložitý muž.

"Co je to za obludu?" zeptal se, zíraje upřeně na dvou-hlavou stvůru.

"To tedy nevím," odpověděl Manannan. "Ale doufám, že to byl samotář."

Muž mu podal ruku. "Já jsem Liam. Viděli jsme tě, jak ses pustil do té obludy, ale už jsme nedoufali, že se k tobě dostaneme včas. Ty jsi králův člověk?"

"Nejsem ničím člověk. Promiňte." Pomalu poodstoupil od skupiny a zvedl ruku ke kličku na přilbě. Sjel stranou. V ústech měl sucho a byl málem příliš vyděšený, než aby přilbu zvedl. Zhluboka se nadechl, uchopil kov a napnul paže... přilba zachrastila o pláty překrytí a potom sjela. Zcuchané vlasy se mu zachytily v tlející kožené vycpávce, ale rytíř přilbu prudce strhl. Teď, když byla přilba dole, pláty krčního překrytí sjely dolů a zahálily mu ramena. Cítil na tváři studený vítr; bradu měl zplstnatělou a špinavou, na tvářích boláky.

"Jak dlouho jsi to nosil?" zeptal se Liam, který k Ma-nannanovi přistoupil.

"Příliš dlouho. Žijete daleko odsud?"

"Ne. Zvu tě na jídlo."

"Horká voda a ostrá břitva by pro mne byly nevýslovným Dožehmáním," odpověděl Manannan.

Z dálky se ozvalo děsivé zavytí.

"Něco okusilo krev," pronesl Liam.

8

RUAD ZASLECHL JEKOT A VYBĚHL ZE SRU-bu. Na návsí za ním táhlo jakési šupinaté stvoření k lesu nějakého muže. Obluda byla přes deset stop dlouhá a měla šest nohou a dlouhou mordu, v níž svírala nohu oběti.

K obludě se rozběhlo několik vesničanů a jali se do ní tlouct motykami a sekerami. Obluda ječícího muže pustila, ale jenom proto, aby skočila po jednom z vesničanů. Podařilo se mu uskočit. Stvůra se otočila a Ruad uviděl, jak švihla bičí podobným ocasem, obtočila ho kolem nohy jednoho z útočníků a táhla ho k rozevřeným čelistem. Ruad poklekl vedle svých zlatých psů a zašeptal slovo moci; pak ukázal na obludu a vyřkl je ještě jednou. Psi vyrazili přes náves. První z nich skočil tomu stvoření na záda a jeho ocelové tesáky projely šupinami i kostmi. Druhý se mu vrhl po krku a v

okamžiku rozervál maso i cévy. Třetí uchopil do svých děsivých zubů ocas, táhnoucí vesničana. Pak se čelisti s cvaknutím sevřely, ocas přestříply, a z rány se začala valit zelená krev. Netvor zraněným ocasem divoce mrskal, až krev stříkala po návsi, a psi ustoupili. Po několik vteřin stvoření chňapalo velkými čelistmi do vzduchu, pak se zvolna zhroutilo na zem a zdechlo.

Vesničané se shlukli kolem raněného. Z nedaleké chýše vyběhl Gwydion a přiložil na rozervanou nohu ruku. Krev přestala okanzítě téci a léčitel nařídil, aby byl zraněný přenesen do jeho chaty.

Psi se vrátili zpátky k Ruadovi. Ten se dotkl jejich hlav - a oni znovu ztuhli v sochy. Po několik hodin pak vesničané, ozbrojení luky a sekerami, pročesávali lesy, zda nenaleznou další taková stvoření. Vrátili se za soumraku s tím, že nalezli stopy, ne však obludy.

Brion upustil kyj, který nesl v ruce, a přistoupil k místu, kde vedle svých psů seděl Ruad. "Co je to za obludy?" Ruad pokrčil rameny. "Je to příliš složité, než abych ti to vysvětloval, příteli. Ale nejsou odsud."

"To vím," odsekl vesničán. "Mluv na rovinu."

Jsou z jiného světa, než je ten náš - a povolal je sem velice mocný kouzelník."

"7a jakým účelem? Jen proto, aby zabíjeli? K čemu by to bylo dobré?"

"To nevím," odvětil Ruad a obrátil se, ale Brion se nenechal jen tak odradit.

"Připadá mi poněkud zvláštní, že sem nejdříve přijdeš ty se svými kouzelnými zvířaty, a pak sem dorazí ty přSe-ry. Já nejsem slabomyslný, čaroději. Nechovej se ke mně tak."

Ruad pohlédl mladému muži do jeho hranatého, počestného obličejce. Je možné, že je sem poslali, aby mne zabily. Ale nevím to - a to je pravda. Svět kolem lesa sklouzává nevyhnutelně ke zlu."

Brion se chystal ještě něco říci, když se ozval dusot kopyt a do vesnice vjel cvalem jezdec na koni. Zdál se být vysoký a čerstvě oholenou tvář měl přízračně bledou. Při-cválal ke srubu a vrhl Ruadovi k nohám jakousi přílbu; ta se odrazila ode dveří a zastavila se až o bok jednoho ze zlatých psů.

"Tak tady," řekl Manannan, "máš tu svoji kouzelnou přílbu - tu, kterou nebylo možné sundat s výjimkou magie brány. - Vysvětlí mi to, ty lháři. A buď přesvědčivý,

zbrojíři. Velice na tom záleží." Seskočil z koně a po několika krocích se zastavil před Ruadem.

"Buď tak laskav a nechej nás o samotě, Brione," požádal ho Ruad a položil mladému muži ruku na rameno. "Dnes večer odjíždím a tvůj dům bude opět pouze tvůj." Mladý vesničán přikývl, věnoval Manannanovi dlouhý pohled a pak odešel,

"Mám z tebe radost," řekl Ruad. "Ano, lhal jsem. Chtěl jsem, abys prošel bránou. To kouzlo na přílbě jsem zrušil ve chvíli, když jsme spolu mluvili. Hodláš mne zabít?"

"Napadá tě důvod, proč bych to neměl udělat?" odsekl

Manannan

"Jen to, že toužím žít - a že si myslím, že je mne zapotřebí," přiznal Ruad.

Manannan zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem nebyl z těch, kteří by zabíjeli proto, že je to baví." Pohlédl na mrtvou obludu, z níž stále ještě do prachu vytékala zelená krev. "Dnes jsem zabil stvoření, které mělo dvě hlavy. A teď tohle... co to má znamenat, Ollathaire? Odkud jsou?"

"Zpoza Černé brány. Někdo se rozhodl, že vnese do lesa děs a hrůzu."

, „A ten někdo je...?"

"Neznám žádného čaroděje, který by byl dostatečně mocný. Ale v konečném důsledku to musí být králova práce. Snad hledají mne. Nebo někoho jiného. Připadá mi, že zlo pro takovéhle skutky rozumný důvod nikdy nepotřebuje. Pomůžeš mi, Manannane?"

"Udělat co?"

"Bojovat se zlem. Dělat to, k čemu jsi byl cvičen: být rytířem z Gabaly. Kdysi to pro tebe znamenalo hodně."

"To už je dávno."

"Ale nezapomněl jsi, že ne?"

Jak bych mohl? Co chceš, abych udělal?"

"Ty víš, co je zapotřebí,"

"Ne!" zasykl Manannan. "To je šílenství."

"Rytíři se musejí vrátit, jinou naději nemáme. Věřím, že to zlo vyvěrá z králových rudých rytířů. Jen pravá Gabala se jim může postavit - to přece vidíš, ne?"

"Co vidím, je muž, který má šílený sen. Minulost je pryč, Ollathaire. Je mrtvá. Najdi si pár nových rytířů -a já ti je dokonce pomůžu vycvičit."

"My nemáme pět let, Manannane. Možná nemáme ani pět měsíců. Prjeda bránou," zaprosil. "Najdi Samildána-cha a přived' ho domů. Byl největším válečníkem ze všech, které jsem kdy znal, nejlepší šermířem a nejušlechtilejším z mužů. Mohl by mi pomoci s barvami; mohl by se postavit rudým zabijákům. Společně bychom mohli zbavit tuhle zemi zla,"

"No, tak tuhle historku už jsem jednou slyšel. Zbavit svět zla! A nebral jsem ji ani tehdy."

"To bylo jen čistě teoreticky. A mýlil jsem se! Mýlil! Je na tom něco tak strašného, když se člověk zmýlí?"

"Mojí přátelé za tvoji výsadu zmýlit se zemřeli."

"To ale nevíš s jistotou, pane Zbabělý Rytíři," vyštěkl Ruad.

"Ne, to nevím," Manannan se rázně se otočil a vyšel do tmy pod přístřeškem; na tváři cítil svěží noční vzduch. Znovu si představil Černou bránu a ohavné zvuky skrytých stvůr za ní. Řekl Oilathairovi, že se bál o svoji duši, ale to byla lež - lež, která mu umožnila zachovat si tvář.

V temnotě číhala smrt, stejně jako ve stromě z jeho dětství, když byl polapen ve tmě a po kůži mu lezli mravenci.

Naskočila mu husí kůže.

A přece, mohla být nějaká obluda horší než ta hrůza, již čelil dnes?

Dokonce i stvůry temnot?

Nemůžu! Bojím se!

"Pojď dovnitř," řekl Ruad někde za ním. "Je tu někdo, koho bys měl vidět." Manannan se otočil a vstoupil do dveří, kde proti němu jednoooký kouzelník pozvedl po-
stříbřené zrcadlo. Manannan je uchopil a zahleděl se do tváře, kterou neviděl šest let. Ty oči ho obviňovaly a on sklopil zrak.

"Nemůžeš už utíkat, Manannane. Nemůžeš po celý život žít s vědomím, že jsou tvoji přátelé možná polapeni v nějakém hlubokém temném vězení. Já tě znám, pronásledovalo by tě to do konce života. A zbabělec nejsi, - to bych si tě nikdy nebyl vybral,"

"A proč sis mě vlastně vybral?"

"Protože dokážeš být silný, když je zle."

"Ty jsi stále plný hádanek, Ollathaire. Jsem teď svobodný, sám jsi to řekl. Netíží mne přísaha - a ani ta prokletá přílba. Nemusím procházet bránou."

"V tom máš pravdu. Je to na tobě. Ale když ti to udělá radost, budu tě prosit - budu tě prosit na kolenou."

"Ne," řekl Manannan potichu. JPo tom netoužím. Vydám se s tebou k Bráně a budu sedět na Kuanovi, tak jako tenkrát. Ale neslibuji ti nic, s výjimkou toho, že to zku-

* «

sim.

"Otevru bránu tady v horách," prohlásil Ruad, "a jakmile jí prpjedeš, najdeš město. Tam budou mít pro tebe zprávu." Jsou to přátelé?"

"Jsou to bohové, Manannane. Moudří a nesmrtelní. A Samildánacha najdeš. Vím, že ho najdeš."

• • •

Svízel seděl v dlouhé síni a zíral na svůj poklad - tři dubové truhlice, z nichž první byla plná zlatých mincí, druhá přetékala stříbrem a ve třetí byla jiskřivá hromada drahokamů, prstenů a broží. Královská cesta teď byla bohatým zdrojem příjmů, jak po ní proudily kočovnické rodiny do vzdáleného Cithaeronu v naději, že naleznou loď, která je odveze do bezpečí. Ze začátku Svízel cestující

kupce okrádal a zabíjel, ale počet uprchlíků ten jednoduchý plán narušil. Kdyby v tom pokračoval, cesta by byla zavalená těly. Teď vybíral od uprchlíků daň, a brzo bude dost bohatý na to, aby opustil tenhle prokletý les a odplul do teplejších krajů, kde si koupí palác a zaplní ho ochotnými otrokyněmi. Při tom pomýšlení se celý zpotil. Věděl, že není hezký; byl malý a rozložitý, se širokými rameny a tlustým břichem, z čistých tvarů atleta neměl nic. Svaly mu ošklivě vystrkávaly, byl chlupatý a měl nepatřičně dlouhé ruce. Když býval otrokem, říkali mu Opičák, a jeho pán i ostatní otroci se mu vysmívali. Pak se stal Svízelem, protože jeho povinností bylo sbírat semena, jimiž krmili drůbež. To jméno na něm leželo těžké jako skála.

Zaklonil se ve vyřezávaném křesle a zavřel malá očka, aby si mohl co nejlépe oživit vzpomínku na ten poslední den. - Dostával právě bičem od hlavního sluhy Joopera a karabáč mu sdíral kůži ze zad. Bral to tak jako všechny ostatní výprasky - ve vzteklem, odbojném mlčení - když zahlédl, jak se tomu u dveří do stodoly směje pánova žena. Ten hrozný úsměv v sobě obsahoval veškerou váhu jeho vzteku a hanby a šlehl ho plamennými jazyky. Přikrčil se, otočil, vyrvál Jooperovi karabáč z ruky a strašlivou ranou ho udeřil do tváře. Muž se bezhlesně zhroutil. Pak Svízel skočil po překvapené ženě, zatahl ji dovnitř do senem vystlané stáje a serval z ní šaty. Byla příliš vyděšená, než aby křičela, a jeho vztek se změnil v chtíč.

Když s ní skončil, vstal a zavázal si kalhoty. Pak si poklepal na hrud' a shlédl na ni.

"Svízel," řekl. "Opičák. Teď seš jen opičí hovno. Jaký to je?"

Vyšel ze stodoly; po zbičovaných zádech mu tekla krev, a vyšel po mramorových schodech do domu. Pohoršený sluha se ho pokusil zastavit, ale Svízel mu praštil hlavou o zeď a pokračoval po točitém schodišti dál. Jeho pán seděl ve své pracovně se synem, arogantním mladým šlechtí-

157

čem, který miloval jízdu na koni a rád se bavil. Byl to chlapec, kdo zareagoval jako první.

"Vypadni, bídný kmáne!" přikázal mu. Svízel se usmál a praštil ho pěstí do obličeje. Starší muž se rozběhl ke stolu a uchopil dýku, ale Svízel byl u něho dříve, než ji mohl vytáhnout z pochvy, dotáhl ho k širokému balkonu a přitlačil k okraji,

"Znásilnil sem tvou ženu. Zabiju tvého syna. Chcípni s touhle myšlenkou."

Když ho Svízel přehodil přes okraj, stačil starý muž jedinkrát zavřísknout, než se zabil na mramorovém dláždění.

Vzbouřený otrok se usmál, když uviděl, jak hlava jeho pána pukla jako přezrálý meloun. Vzal dýku, prořzl hrdlo chlapci, který byl v bezvědomí, a pak se vydal zpět do stájí, kde si osedlal valacha. Ta ženská stále ležela tam, kde ji nechal.

Pomyslel na to, zda by ji neměl zabít, ale pak ho napadlo, že když ji nechá, bude to pro ni větší trest.

A tak vyjel k lesu. Byl tehdy blázen, protože sídlo nevylopil, a trvalo další dva roky, než se stal náčelníkem první lupičské bandy, k níž se připojil. Teď, o pět let později, byl nezpochybnitelným vládcem Západního lesa. Pět osad mu platilo dávky, a dilcy Královské cesty byl bohatší, než kdy snil.

Svého času uvažoval, že přijme jiné jméno - jméno, na něž by byl hrdý. Ale neudělal to. Jméno Svízel zosobňovalo to, jak se sám viděl, a samotný jeho zvuk byl hnací silou jeho nenávisti.

Zavřel truhlice a zatahl je do místa ve falešné zdi, kde je ukrýval. Nebyl to nijak zvlášť dobrý úkryt, ale takových, kteří by se odvážili do Svízelovů obydlí v jeho nepřítomnosti, bylo málo. Podrbal se v černých, nakrátko přistřižených vlasech. Jo, bohatej, to teda jseš, řekl si. Ale něco ještě chybí.

Bylo to zvláštní, ale až do dneška nevěděl, co by to mělo být. A potom vešla do osady spolu s básníkem Nuadou dívka Arian. - Svízel pozoroval její vláchnou chůzi s pohupováním v bocích, medově zlaté vlasy rozevláté větrem, to, jak pyšně nese hlavu - a vzplanul jako vích. Když se vpíjel do její krásy, bylo mu náhle horko a v ústech mu vyschlo. Podrbal se hřbetem ruky na tváři a pak se podíval na své prsty - a poprvé za dlouhou dobu zjistil, že je má špinavé. Urychleně se vrátil do komnaty a začal se prohrabovat další z truhlic, která obsahovala oděvy, ukradené jeho prvním obětím. Vybral si žlutou hedvábnou košili, vyndal ji, a k ní hnědé kožené kalhoty a pás, vykládaný stříbrnými kroužky. Potom vyběhl z budovy zadním vchodem k potoku. Pár žen tam pralo prádlo; vydal se tedy o kus dál proti proudu, kde se vykoupal a natřel lístky máty a kvítky levandule. Rukama otřel z těla zbytek vody a rychle se oblékl. Košile mu byla příliš velká, zato rukávy krátké; vyřešil to tak, že si je vyhrnul nad loket. Pak si natáhl kalhoty. Pro změnu byly příliš dlouhé. Sundal si je, vzal nůž a zkrátil každou nohavici o pár palců. Poté, co si je znovu navlékl, vydal se do síně, aby uvítal své hosty.

Podobně jako mnozí v lese se doslechl o bardovi, leč jeho první pozvání byla zdvořile odmítnuta. Nato Svízel vyslal posla se zlatáky - a slíbil další.

Ten chlap by za to měl ve vlastním zájmu stát, rozhodl se, nebo mu uřežu uši.

Když se Svízel objevil, čekali Arian s Nuadou v chládku jižního vchodu. Nuada mu věnoval dvornou úklonu - což loupežníka potěšilo, zatímco Arian se pouze usmála. Svízelovo potěšení bylo úplné.

"Vstupte, jen vstupte," pravil. "Budte srdečně vítáni. O tvém nadání jsem slyšel zázračné věci, mistře pěvce. Věřím, že nás nezklameš, i když my tady jsme jen chudý

i' l* <t'

lidi.

Nuada se znovu uklonil. "Můj pane Svízeli, mohu jen doufat, že se mé ubohé schopnosti ukáží být hodný důvěry, kterou jsi vyjádřil svým pozváním."

"Já nejsem žádný pán," řekl Svízel, který se zatím posadil. "Jsem jen chudý muž, který dělá pro ty, kteří ho potřebují, co jen může. Žijeme ve zlých časech. Ale pán nejsem - a ani jím být nechci"

"Pán," pravil Nuada, "je muž, vzbuzující úctu těch, již mu slouží, či strach těch, kteří jsou donuceni mu sloužit. Měl by to být rovněž muž odvážný a schopný velet. Loni, jak jsem se doslechl, došlo k velkému požáru, a tvoji lidé se na tebe obrátí, abys jim pomohl. Ty jsi potom zorganizoval pracovní skupiny, nechal vykopat protiohňový příkop a vyčistit půdu před postupující výhní a sám jsi pracoval mezi svými muži. Tak vede své muže pravý rek, můj pane, když sdílí nebezpečí a dává příklad svým stoupencům."

Svízel neměl slov. Ten oheň by zničil sýpku, a se zimou by přišel hlad, který by ukončil jeho vůdcovství. Cožpak to ten blázen nechápe? Ale ta slova ho potěšila a on začínal chápat, že investice do básníka se vyplatí. Obrátil pozornost k dívce, zeptal se jí na jméno a snažil se být rezervovaný a příjemný.

Bavil se s nimi asi necelou hodinu, než je nechat odvést do prázdné chýše na západním okraji vesnice. Když se jeho muži vrátili, aby mu vysvětlili, že ten muž a žena k sobě nepatří a žádají oddělené ubytování, byl přešťasten. Nařídil, aby byla vyklizena další chýše, a rodina, která ji obývala, byla přesunuta do přeplněného srubu na severu. Proti jeho rozhodnutí se pochopitelně nikdo neozval.

Mezitím se v prvním srubu obrátila Arian k Nuadovi. "Ty lichotníš! Ó můj drahý pane Svízeli, jaký že jsi to hrdina!" napodobila ho výsměšně.

Nuada se na ni usmál. "Takže ty jsi mu, pokud to správně chápu, vůbec nelichotila?"

"Co tím chceš říct?"

"Že ti málem vlezl do kalhot, a ty jsi tam jen tak stála a provokativně se usmívala. Opovaž se mě poučovat! Byl jsem vychován u dvora, kde nesprávný pohled nebo slovo mohou člověka zničit, případně mu způsobit i něco horšího. A tady to není jiné. Svízel tu má podobné postavení jako král, a postavit se proti němu může mít velice nepříjemné následky."

"Zaručil nám bezpečný návrat," připomenula mu.

"Tak už se probud', Arian! Bezpečný návrat? Ten chlap je divoch. Je to ale bohatý divoch, a to mi poskytuje důvod, proč tady být. Ale pokud dáš na moji radu, tak odsud zmizíš, jen co se setmí,"

Arian se již předtím rozhodla, že právě to provede, ale básníková slova ji popíchla.

"Nic takového neudělám. Odejdu zítra ráno po snídání. O tvé vystoupení před touhle chamradí bych nechtěla přijít ani... ani za zlatý prase!"

Pokrčil rameny. "Jak chceš. Mělo mě napadnout, že tak světasnalé ženě nemám radit. Ale až tě zatáhne do své postele, řekl bych, že zjistíš, že pod tou hedvábnou košilí se skrývá čuně,"

"Žárliš, co, básníku? Jseš snad na chlapce?" Tu otázku po něm hodila, aby ho nazlobila, a rozzuřila se, když se jí vysmál.

"Ty se vztekáš, Arian," odvětil. "Cožpak jsem cestou sem nebyl dost pozorný? Očekávala jsi snad, že tě požádám, abys se mnou sdílela lože? Jak jen jsem zanedbal svoji povinnost!"

Pravda, obsažená v těch slovech, způsobila, že zrudla až ke kořínkům vlasů. Kdyby jí to navrhl, byla by ho odmítla, nicméně tu nabídku očekávala. Vyrazila jako útočící had a udeřila ho do tváře. Na chvíli vzplanul i v něm hněv, pak se však usmál, uklonil a vyšel z chaty.

Arian ho pozorovala, jak odchází, a potom potichu zaklela. Básník měl pravdu; bylo bláznovství věřit Svízelově záruce bezpečnosti. A přece tu cestu riskovala jenom díky naději, že to v srdci Llawa Gyffese vzbudí alespoň špetku zájmu. A právě v tom se tak zoufale zklamala. Představila si Svízele a jeho chťičem naplněné oči a pomalu vytáhla z pochvy u pasu lovecký nůž. Zahnutá, oboustranně, broušená čepel byla ostrá jako břitva. Že mě zatáhne do postele? Zasunula nůž zpátky do pochvy. A čekala.

• • •

Když pak Nuada stál u prostředního stolu a opřádal kouzlem asi sedmdesát lidí, kteří síň zaplnili, seděla Arian vedle Svízele. Nuadovo nadání místnost zcela naplňovalo

- hlas měl lahodný a melodický, slova bohatá a zvučně pronášená, příběhy živě podané a podmanivé. Jeho vyprávění o hrdinech a pannách v nebezpečí, o bojovnicích a čarodějích strhly dokonce i Arian, která často bitvy ne chápala.

Nuadův přednes tady byl poněkud jiný, toho si všimla

- byl přímější a příběhy méně romantické, jako by chtěl obecnost dostat do varu hned od chvíle, kdy vystoupil na stůl. Hrdinové, o nichž vyprávěl, byli obyčejní lidé, kteří se vlastním přičiněním dostali mezi mocné, nebo ti, kteří bojovali v dávných dobách proti zlu, páchanému královskou mocí.

Svízele to tak okouzlo, stejně jako jeho muže, že od pěvce ani na chvíli neodtrhl zrak. Nuada ukončil své vystoupení příběhem o velikém ohni a o roli, kterou přitom Svízel sehrál, přičemž zdůraznil pevnost charakteru a sílu věstí, které jsou božskými dary těm, které očekává jistá budoucnost. Celá síň vybuchla potleskem a Nuada se uklonil obecnost; potom provedl poklonu ještě hlubší ve Svízelo směr.

Vůdce lupičů povstal a úklonu mu vrátil. Nuada, celý zalitý potem, seskočil ze stolu, uchopil džbán piva a jedním douškem ho vypil.

"Jsi muž velkého nadání" řekl Svízel, když se k němu a k Arian Nuada na vzdálenější straně síně připojil.

"Mé nadání by bylo k ničemu, nebýt hrdinů a jejich skutků, můj pane."

"Jak ses vůbec o tom ohni dozvěděl?"

"Kamkoliv jsem zavítal, tam o něm lidé mluvili," odpověděl Nuada. Arian se zaklonila a zavrtěla hlavou, ale neříkala nic. Na počátku večera jí Svízel položil ruku kolem ramen a hladil ji po krku, nebo ji poplácával po stehně. Jakmile však Nuada začal mluvit, zapomněl, že tam vůbec je. To bylo k vzteku. A co se týkalo toho ohně, každý dobře věděl, že Svízel nehnul ani prstem, dokud nebyla ohrožena jeho sýpka. Než se vůbec pohnul ze své vesnice, byly tři jiné osady zničeny a čtrnáct Udí zahynulo.

V té chvíli začala Arian Nuadu za to, že tu záležitost oslavuje, bezmála nenávidět.

Svízel se k ní otočil a zazubil se. Žlutou hedvábnou košili měl celou propocenou a na tlustém břiše pomačkanou. Hrál ji po stehně. "Jsi ohněm v mých žilách," zašeptal a pokusil se ji vlhkými rty políbit na tvář.

Zrudla a odtáhla se od něj, ale on ji objal svalnatou rukou kolem ramen, aby ji k sobě přitáhl.

Na druhém konci síně se otevřely dveře a dovnitř vešli dva muži. Jeden z nich byl celý od krve, tom druhým byl Llaw Gyffes.

Llaw zraněného podepřel a pomohl mu usednout na židli. Muži se k nim vrhli a zabránili Arian ve výhledu. Svízel vyskočil a hnál se tam také, prorážející cestu.

"Co se to tady, u všech čertů, děje?" zařval. Llaw se narovnal a postavil se menšímu muži tváří v tvář.

"Po lese pobíhají jakési stvůry. Nikdy jsem jim podobné neviděl. Tohoto muže jsem našel asi míli východně odsud, jak se plazí podrostem; řekl mi, že mu pobily rodinu. Půlku cesty jsem ho nesl, a pak jsem jednu z nich sám spatřil — byla tak osm deset stop dlouhá, hlavu měla jako vlk a tělo medvědi. Požírala zabitého býka a mně nevěnovala pozornost. Zdálo se, že spatřil druhou potvoru. Přisahal bych, že měla dvě hlavy."

Všichni v té chvíli začali hlučet, protože mnozí z mužů, kteří byli v síni přítomni, měli svá obydlí ve vzdálenějších lesích a údolích, a sem připutovali proto, aby si poslechli Nuadu.

"Ticho," zarval Svízel, poklekl vedle zraněného a serval z něj zakrvácenou košili. Přes hrudník se mu táhly čtyři rozervané rány a z jejich rozložení bylo jasné, že je způsobil jediný úder. Tlapa, která to udělala, musela být úžasně velká. To by nedokázal žádný medvěd, ba dokonce ani obrovský horský grizzly. "Odneste ho k vědmě," přikázal Svízel, "nebo vykrvácí."

Když muže odnesli, obrátil se Svízel k Llawovi. "Viděl jsi dvě. Jak víš, že je jich víc?"

Vysoký válečník si prohrábl rudozlatou bradu. "To vyť," řekl krátce. "Ta stvůra u býka zavyla a odpovědělo jí vyť z mnoha stran."

"Jo, divný vyť jsem slyšel," řekl nějaký muž. "Ze severu. Ale myslel jsem si, že je to jenom vítr."

"A já viděl stopu," přisadil si jiný. "Na cestě sem. Velkou, asi dvakrát větší než lví."

Začali křičet i ostatní a lomoz narůstal,

"To je ale noc pro hrdiny!" ozval se jakýsi hlas, a dav se otočil, aby spatřil barda, stojícího znovu na stole. "Pokud jsou tu dvě stvůry, pustošící okolí, což tu nemáme s dostatek reků, kteří by je ulovili? Máme tu Svízele, Pána ohně, a Llaw Gyffese, jenž osvobodil vězně. A když se rozhlédnu kolem sebe, vidím i jiné muže - silné a hrdé. Je tu příběh, který čeká - a já ho zazpívám. Položíme mršiny na vzdálenější konec síně, zapálíme oheň a budeme tančit. A vaše hrdinství bude nesmrtelné."

Nato dav souhlasně zařval a muži se rozběhli ke stěnám síně, aby posbírali své luky a tesáky.

"Počkejte!" křičel Svízel. "Brzy bude svítat a já netoužím po tom, aby po lese pobíhali potmě nějakí zdivočelí chlapi a střídali po všem, co se jen hne. To bychom zabili spíš sami sebe než nějakou tu potvoru."

Llaw přikývl. "Potřebujeme je nalákat do pastí. Nijak netoužím po tom, abych při lovu vlezl do jejich doupěte."

"Odpočiňte si trochu," řekl mužům Svízel a vrátil se ke svému křeslu.

Když Llaw přistoupil k Arian, dívka vstala. "Takhle daleko na západ jsem tě nečekala," řekla. "Ztratil ses?"

"Chtěl jsem se vydat do Cithaeronu, ale to vytí mě znepokojilo," odpověděl. "Pokoušel jsem se tu oblast obejít, ale měl jsem dojem, že jdou po mé stopě, a tak jsem se vydal na západ. Dává ti to nějaký smysl, básníku?"

Nuada pokrčil rameny. "Je mnoho legend, kde se zprva o čarodějných stvůrách, ale já sám jsem žádnou nikdy neviděl. Říká se, že kdesi na nejzazším východě leží bohatá země, ve které jsou doly, kde kutají mravenci s lidskými hlavami."

Svízel zaklel, "Vždycky je to někde daleko na východě, na západě nebo na severu. Mně teda připadá, že tyhle legendy vždycky vznikají daleko od lidí, kerý by je mohli prozkoumat. No, na tom teď ale nezáleží. To vytí jsem taky slyšel, ale nepochybuju o tom, že s velikostí těch potvor je to přehnaný. Nejspíš tu máme co dělat s medvědem zabijákem - velkým, ale jenom medvědem."

Llaw zrudl. "Není rozumné nazývat muže lhářem - zvláště muže, kterého neznáš,"

"To máš pravdu, Pevná ruko. Já tě neznal - předtím. Nemám důvod věřit ani tobě, ani tvému úsudku. Já říkám, že je to medvěd. Za svítání se to rozhodne."

"To jistě," souhlasil Llaw. "Takže za svítání. Já se chci vyspat."

"Ukážu ti, kde mám chatu," řekla rychle Arian, a byl to Svízel, kdo teď zrudl.

, Je to snad tvůj muž?" zeptal se a v očích se mu zalesklo.

"Ne," odsekla. "Přítel naší rodiny."

"Tak dobře," řekl Svízel, "Na lov s 'přítelem vaší rodiny' se skutečně těším,"

Llaw se napnul, ale Arian ho chytila za ruku a oba dva opustili síň a vydali se do noci. Brány v palisádě byly opět zavřeny a na hradbě hlídaly stráže.

"Proč jsi sem vlastně šla?" zeptal se Llaw. "Aby se s tebou mohl ten dobytek vyspat?"

"Co si to dovoluješ? Chodím si, kam chci. Nejsem tvoje dcera a nemáš žádné právo se mě vyptávat."

"To je pravda," přiznal. Právě v té chvíli se z lesa ozval pronikavý jekot a Llaw se rozběhl k palisádě a vylezl po hrubě vypracovaném žebříku nahoru. "Vidíte něco?" zeptal se hlídky.

"Ne," odpověděl muž, "ale tak před deseti minutami vyklouzl ven Daric. Snažil se dostat zpátky za rodinou. Co je to za obludy?"

"To opravdu nevím," odpověděl Llaw, "ale žádný zatracený medvěd to není." Ze stínu stromů vyklouzl černý stín, který se v měsíčním svitu zastavil a vzhledl k palisádě. Strážný zíral v hrůze na příšerné ostatky, které táhl za sebou.

"No, tak Darilcovi se to zřejmě nepovedlo," prohlásil Llaw.

"Teda o účast na lovu na něco takovýho nemám zájem," prohlásil strážný.

Llaw obludu pozoroval, dokud nezmizela mezi stromy, a potom plácl muže po rameni. "Vzpomeň si na hrdinské písně," řekl.

Odpověď byla krátká, sprostá a velice věcná a Llaw se potichu zasmál.

Arian nemohla odtrhnout oči od okraje lesa. "Dá se to zabít šípy?" zeptala se.

"Žije to a dýchá," odpověděl Llaw. "Takže to může umřít. A teď mi ukaž tu chatu."

• • •

Llaw Gyffes, ležící na úzkém kavalci v malé chatce, nemohl usnout. Slyšel vedle sebe dýchat Arian a toužil vztáhnout ruku, dotknout se jí, přitáhnout ji k sobě. Zavalil ho pocit viny. Láskou jeho života byla Lydia, a těch několik společných let ho naplnilo takovým pocitem štěstí, jaký by bez ní nikdy nezažil. Dvořil se jí po čtyři roky, už jako mladý učedník, a tvrdě pracoval, aby ušetřil peníze na vlastní kovárnu. Lydiin otec vždycky tvrdil, že on pro ni není tím správným mužem, a snil o tom, že ji provdá za nějakého mladého šlechtice. Byl proti svatbě a po ní už s Llawem nepromluvil. Zemřel tři roky po svatbě. Lydiina matka se tehdy odstěhovala na sever ke své rodině, ale ta se alespoň chovala k Llawovi vždy zdvořile, i když ho neměla nijak ráda.

Díky tomu všemu byl Llaw naplněn planoucí touhou udělat Lydii šťastnou. Ale nakonec se ukázalo, že měl její otec pravdu. Lydia zemřela hroznou smrtí - takovou, již by se vyhnula, kdyby si obrovského kováře nebyla vzala za muže. Nikdy nezapomene na ten pohled, jak ležela na posteli, mrtvé oči upřené ke stropu.

A přece teď leží vedle jiné ženy a jeho myšlenky nejsou prosty touhy.

Převalil se na bok, aby na Arian neviděl. Cítil vůni jejího těla a před očima měl, aniž by je musel vidět skutečně, ovalily půvab jejího obličej, jiskřivou výzvu v očích, po-ťouchlý úsměv.

"Jsi vzhůru?" zašeptala, a on zaslechl, jak se na posteli hýbe. Neodpověděl, nebylo co říci. Jeho tělo, které po ní toužilo, ho zrazovalo, dokonce i v mysli mu probíhal svár. Je to přirozené, řekl si, že muž touží po družce. To němu - že žádná tragédie změnit. A přece... a přece... kdyby mohl nalézt klid a milovat jinou ženu, nezapomněl by přitom na Lydii? A ta by pak byla mrtvá skutečně - ztracená a zapomenutá, jako by ani nikdy nebyla. To by nesnesl. Nezasloužila si svůj osud a nezasloužila by si ani takovouhle zradu.

Llaw ležel tiše až do rozednění, pak vstal a pozoroval východ slunce. Vedle něj ležela spící Arian, ruce přitahované pevně k tělu, dlouhé nohy pokrčené jako dítě. Llaw se na ni podíval, shrnul jí prstem vlasy z obličej a pocítil přitom jemnost její pleti.

Když se jí dotkl, otevřela oči, "Spal jsi dobře?" otázala se, jak se protahovala a zívala. Přitom jí vyjela košile, odhalila kousek břicha, a Llaw raději poodstoupil ke dveřím. Venku se už sbírali muži a on zahlédl Svízele, oblečeného teď v koženém loveckém oděvu a s lukem v ruce. Rozložitý vůdce psanců byl ozbrojen i dvěma krátkými meči se zakřivenými čepelemi.

Llaw vzal svoji dvoubřitou sekeru a připojil se k nim. Nuada na něj zamával a vydal se k němu.

"Tohle tedy bude den," řekl básník s úsměvem. "Slunce je vysoko a obloha je bez mráčku. Dnes bude skvělý čas na hostinu."

"Nemáš představu o tom, jaký dnešek bude, básníku. Nejdeme lovit vysokou. Ty jdeš s námi?"

"Samozřejmě. Jak bych mohl vyprávět příběh, kdybych ho celý sám neviděl?"

"Nezdá se, že by to doposud tvé nadání jakkoliv ovlivnilo," poznamenal Llaw.

Skupina se rozdělila na tři části a kupředu byli vysláni stopaři, aby se poohlédli po stopách. Llaw vedl Svízele, Arian, Nuadu a ještě další tři další muže po stezce zpátky k místu, kde viděl hodovat to podivné stvoření. Nalezli sice nějaké stopy krve, několik rozdrčených kostí a pár obřích otisků, ale jinak po obludě nebylo ani stopy. Kolem poledního se zastavili u potoka a usedli v kruhu kolem nevelkého ohně.

"Muselo to někam zalézt," prohlásila Arian. "Myslím, že to zalezlo do nějaké jeskyně a spí to tam. Ale terén k severu je kamenitý, tam jeho stopy nenajdeme."

"Pak to musíme přilákat k nám," navrhl Svízel, "Minulou noc to zabilo jednoho z mých mužů, takže víme, že tomu chutná lidské maso."

"Říkáš tomu io," poznamenal Llaw. "Ale ono jich je

r «
víc.

"To říkáš ty," odsekl vůdce lupičů. "Mám takový plán: Vydáme se zpátky k místu, kde se to naposledy našlo, a tam počkáme. Pravděpodobně si to část masa zahrabalo, a až se setmí, vrátí se to."

"Vy chcete s tím stvořením bojovat v noci?" zašeptala Arian. "Co když se zatáhne? Jestli nebude svítit jasně měsíc, budou lučištníci k ničemu."

Svízel se pousmál. "Budeme sedět u ohně - tady tvoji přátelé a já. A budeme si vyprávět, vyměňovat historky. Ty a ostatní lučištníci budete schovaní poblíž v bezpečí na stromech. Myslím, že ta potvora na nás zaútočí,"

"To je šílenství," nesouhlasila Arian. "A co tím dokážeme?"

Svízelovy oči zalétly k Nuadovi, pak zbojník pokrčil rameny. "Dokážeš vymyslet lepší plán, Llawe Gyffesi?"

"Jak si přeješ," zamumlal Llaw. "Ale myslím, že bys měl shromáždit všechny lovce. Tohle zvíře vydrží mnoho šípů."

Po jídle nařídil Svízel jednomu ze svých mužů, aby zatroubil na roh, a lovecké skupiny se vydaly k předem dohodnutému místu vysoko na úbočí kopce, z něhož byl dobrý výhled na palisádu. Tady ale došlo ke změně původního plánu, protože první skupina našla ostatky Da-rikovy rodiny, napůl zahrabané v proláklíně, zastíněné stromy.

"Vrátí se," řekl Svízel, "Nechali jste těla tam, kde jste je našli?"

"Nechali," odvětil vysoký hubený lovec jménem Duba-rin, tvář stále ještě šedou z hrůzného nálezu. "Věř mi. Svízeli, ta potvora je velká. Má krok dlouhý sedm stop, rozhodně to není medvěd."

Jak řekl tady básník, dnes večer přitlučeme jeho mršinu hřeby na dveře síně."

Několik mužů bylo vysláno zpět do opevněné osady, ale Svízel, Llaw, Nuada, Arian a dvacet lučištníků dorazilo hodinu před setměním k Darikovu srubu, Dubarin je zavedl k místu, kde byla nalezena těla, ale nešel až k nim a jen jim je ukázal.

"Nemám žádnou chuť vidět to znovu," prohlásit a otočil se.

"Tedy, já po tom netoužím, už vůbec," prohlásil Nuada a začal ustupovat, ale Llaw Gyffes ho chytil za paži a táhl ho vpřed.

"Tak jen pojd', básníku, nemůžeš přece zpívat o něčem, co jsi neviděl!"

Nuada se bránil, ale Llawův stisk byl přímo železný, a tak byl dotažen až k mělkému hrobu. Ze země vyčnívala jedna ruka a odkryto bylo napůl sežrané tělo mladé ženy, odhalené vnitřnosti pokryté hlínou. Blízko ní ležela část těla dítěte. Nuadovi se z toho udělalo špatně, odvrátil se a začal zvracet. Llaw poklekl vedle něj. "Teď to vidíš," řekl. "Tohle není nějaká balada. Žádní elfi princové, žádní draci plivající oheň. Se zájmem si poslechnu tvůj příběh - pokud tenhle lov přežijeme."

"Nech ho na pokoji," řekla Arian. "Není to přece jeho vina, že ještě nikdy neviděl smrt."

Llaw vstal a odešel k místu, kde Svízel vydával rozkazy svým mužům. Kolem celé prolákliny stály stromy a on nařídil lučištníkům, aby na ně vyšplhali a připravili se na dlouhé čekání. Arian vzala Nuadu za ruku, odvedla ho k tlustému kmeni dubu a pomohla mu vyšplhat na jednu ze spodních větví. Svízel zatím pooděšel asi dvacet sáhů od těl a založil oheň; Llaw nasbíral dříví a připojil se k němu.

"Samozřejmě víš," řekl Llaw, "že není zapotřebí, abychom seděli tady na tom otevřeném místě, vid? Ta potvora se sem vrátí i bez nás."

"Ucítí lidi. Chci, aby viděla, že jsme tu jen dva."

"Není tu nikdo, kdo by nás slyšel, Svízeli. Jde ti o to, abys zapůsobil na to děvče. Nejsem blázen, viděl jsem, jak se na ni díváš."

"A co ty," zavrčel psanec. "Jak to, že ses s ní ještě nevyspal?"

Llaw si sedl, vyndal z vácku u pasu křesadlo a obratně zapálil oheň. "Možná že to udělám - až přijde ta správná chvíle."

Svízel se potichu zasmál. "Myslíš, že dnešní noc přežiješ?"

"Pokud ne, tak nepůjdu sám. Možná že jsi nařídil jednomu - nebo několika - ze svých lučištníků, aby mě vyřídili, ale já neumřu, dokud nezarazím svoji sekeru do toho, co se u tebe považuje za mozek."

"Nic takového jsem nenařídil," štkl Svízel, "K tomu, abych zabil nějakého chlapa, vůbec žádnou pomoc nepotřebuju. Uvažoval jsem o tý potvoře." Napnul na luk tětivu a z toulce vyňal tři šípy. Pečlivě je prohlédl, zda nejsou zkřivené, a potom je zabodl na dosah do země. "Slyšels někdy o potvoře, co je takhle velká?"

Llaw pokrčil rameny. "Ne. Jeden kupec mi kdysi vyprávěl, že na východě jsou kočky tak velké, že dokážou zabít býka a přeskočit s jeho tělem ohradu. Ale tohle není kočka."

Slunce pomalu zašlo za hory a oba muži seděli, aniž promluvili. Žádný z nich se nedíval přímo do plamenů, protože jas

by způsobil, že by se jim stáhly zorničky, a pak, až bude zapotřebí dávat pozor na podrost, by byli skoro slepí. Až po nějaké chvíli Svízel promluvil.

"Když si myslíš, že je zbytečný tady sedět, proč to teda děláš?"

"A co když ze stejného důvodu jako ty?"

"Aby ses ukázal před krásnou Arian? To si teda vůbec nemyslím. Jsem z tebe nervózní, Llawe. Nechceš ty snad umřít?"

"A ty si snad myslíš, že kdybychom seděli na bezpečném místě, že budeme žít věčně?" odpověděl Llaw, vytáhl sekeru z opasku a položil si ji do klína.

"Vážně jsi zabil svou ženu?"

Llaw se prudce otočil k lupiči a jeho ruka sevřela zčernalé topůrko sekery. Chvilku nebyl schopen slova.

"Mojí ženu... uškrtil vévodův synovec. Znásilnil ji a pak ji zabil. Já jsem zabil jeho. Neopakuj - už nikdy - tu pomluvu. Nepochopíš, co ti teď řeknu, ale já to i tak udělám. Miloval jsem Lydii. Víc než svůj život. Mnohem, mnohem víc."

"Takže tady skutečně chceš umřít? To teda není dobrej konec. Myslíš, že potkáš tu svou Lydii? Věř ml, Llawe, není koho potkat. Podívej se támhle do ty díry. To je smrt, a taky to jediný, co vážně je. Tma a hniloba."

"Kdy se z tebe stal filozof?" zasyčel Llaw.

Kdesi v noci zahoukala sova a oba muži ztuhli a zaposlouchali se do šelestění listů větru. Svízel vzhlédl. Stahovaly se mraky.

"Tohle bude tmavá noc," poznamenal.

"Noc šelem," prohlásil Llaw. Jeho slova zůstala viset ve vzduchu.

Svízel si odplivl. "Máš strach?" zeptal se.

.Jasně. A ty taky - cítím, jak se potíš."

Svízel se potichu zasmál a vytáhl své meče. "Ukradl jsem je jednomu kočovnickému kupci. Stříbřitá ocel, Llawe, ta nejlepší, jakou jsem kdy viděl. Jsou z východu."

"Je tam dobrá ruda," řekl Llaw. "Dělají tam úchvatné čepele - a podkovy, které vydrží celý rok. Rád bych se tam jednou vydal a tomu umění se naučil. Můžu?" zeptal se a natáhl ruku. Svízel obrátil meč a podal ho bývalému kováři jílcem napřed. "Ano," řekl Llaw, když uctivě přejel prsty po zakřivené čepeli. "Překrásná práce. Skvělá vrstvená ocel, zakalená v krvi mečflre. Jílec je upevněn hlavicí ze slonoviny." Poklepal na ni a uvolnil čepel, "Vidíš? Tady je značka mečře. Ohei-sen. Ten meč je starý alespoň tři sta let."

"Takže stojí majlant?" zeptal se Svízel,

Llaw zasunul jílec zpátky na místo a upevnil hlavicí. "Kolik stojí? To uvidíme dnes v noci, zač stojí. Ale na východě bys dostal možná i dvě stě raqů - za každý z těch mečů."

"Tolik? To se tam možná jednou vydám."

Jakýsi pohyb v podrostu způsobil, že Svízel hmátl po luku, zatímco Llaw vyskočil, otřel si zpoceně ruce o kamaše a uchopil pevně sekeru.

Křoví se rozestoupilo a z něj vyšla Arian. "Začíná mi být zima," prohlásila, odložila luk a přidřepla u ohně, kde si začala nahřívát dlaně.

"A nechybím ti náhodou?" navrhl Svízel,

"Za vámi!" zaječel Nuada, a Llaw se otočil právě ve chvíli, kdy se z křoví vyřítla po čtyřech obluda, mříc přímo na mýtinku. Llaw ztuhl na okamžik na místě. Velikost toho stvoření překonala jakékoliv jeho představy. Svízel se chopil luku a vypustil šíp, který se od lebky obludy odrazil. Když se šelma přiblížila, vrhl se Llaw - který si uvědomil, že je Arian za ním - kupředu. Po ženoucím se tvorů vylétly šípy, ale on byl rychlejší. Llaw ťal sekerou, aby rozdrtil rameno toho stvoření, ale ono do něj vrazilo plnou vahou, odhodilo ho a náraz mu vyrval sekeru z rukou. Když se obluda otočila po Arian, uskočila dívka doprava a útočící pracky jen rozmetaly oheň.

Svízel odběhl několik sáhů stranou, spěšně nasadil další šíp a poslal ho do zad nestvůry, krytých šedou kožešinou. Žáda netvora se už ježila nějakými dvaceti šípy. Z nedalekého stromu seskočil lovec Dubarin a rozběhl se vlkodlakovi v ústřety s kopím v ruce. Když se přiblížil, vrhlo se stvoření vpřed a obrovskou tlapou odrazilo zbraň stranou. Drápy sjely dolů a servaly Dubarinovi kůži z lebky. Arian chladnokrevně vypustila dva šípy a zvíře se otočilo a upřelo na štíhlou lučištnici rudé oči. V té chvíli vyrazil Svízel dopředu, oba meče v rukou. Stvoření se vztyčilo na zadní, psanec podklouzl pod vzteklou ranou a zarazil zvířeti pravou čepel do břicha. Obluda ho objala předními tlapami a zaryla mu drápy hluboko do zad. Svízel zařval bolestí a vztekem a vrazil jí druhý meč do podpaždí. V té chvíli skočil nestvůře na záda Llaw Gyffes, svoji sekeru opět v rukou, a zachytil se za huňatou srst na jejím krku. Sekera se vznesla a udeřila, a dopadala znovu a znovu. Nakonec vlkodlak Svízele, který se zhroutil Arian do náručí, pustil.

Llawovi se rozběhli na pomoc dva muži. První z nich zemřel, když mu drápy rozervalo břicho, ten druhý vrazil přišere do hrudi lovecké kopí. Obluda se pokusila stáhnout zpět do houští, ale to už příběhlo více mužů, aby ji obklíčili. A po celou tu dobu se jí Llaw Gyffes držel na zádech a bušil sekerou do svalů na jejím hrdle, pevných jako provazy. Nakonec stvůra zeslábla a klesla na přední. Svízel vyrval z rukou muže, který stál vedle něj, kopí a vydal se Llawovi na pomoc. Obluda pozvedla obrovskou hlavu a Svízel jí kopí vrazil do tlamy a zatlačil plnou vahou, až jí projelo páteří.

Llaw seskočil ze zad přišery ve chvíli, kdy se mraky roztrhaly a dějiště zalil měsíční svit. Stvoření bylo mrtvé.

Když Svízel vytrhl z otevřené tlamy kopí, aby je použil ke změření obludy, začalo sněžit. Od pracek s drápisky k zející tlamě naměřil přes devět stop.

"Tak tohle až k palisádě nikdy nedotáhneme," poznamenal Svízel, "Usekněte tomu tu zatracenou hlavu,"

"Měli bychom se podívat na vaše rány," navrhla Arian. "Krvácíte, až to není hezké,"

"Žádný hezký způsob, jak přijít o krev, není," odsekl Svízel, klekl vedle obludy a vyrval jí z břicha svůj meč. Ten druhý se zlomil těsně pod jílcem; Svízel zaklel a vzhlédl k Llawu Gyffesovi.

"Víš, kdykoliv před touhle nocí by to byl čistě jen zlo-menej meč. Ted' to je dvě stě zlatejch raqů, o který jsem přišel. To je teda ponaučení."

"Vždycky si můžeš ukrást jiný," navrhl mu Llaw.

Když se v dále ozvalo z lesa další přízračné zavytí. Svízeloví se zúžily oči. "Zítřa," řekl, "se pustíme do ostatních. Tyhle potvory ve svém lese mít nechci. - A kde je ten prokletej básník? Chci slyšet svou píseň."

9

ERRIN OTEVŘEL OČI A SKORO SE ROZPLA-kal radostí, že už necítí bolest. U jeho lůžka seděla postarší žena v modrých vlněných šatech s vysokým límcem, protkávaných stříbrem. "Jsi vyléčen, mladý muži. Noha srostla."

"Děkuji ti, má paní. Tvoje magie musí být velice sil-

* « na.

"A drahá," odpověděla. "Ale neděkuj mně - poděkuj panu Cartainovi, který mi za mé služby velice slušně zaplatil." S tím vstala, vyšla z pokoje, a Errin se posadil. Byl v malé ložnici se dvěma kulatými okny, v krbu planul oheň a ze střechy byl slyšet křik racků. Ulehl znovu do polštářů. Ta cesta lesem byla utrpením, které se téměř nedalo vydržet. Zlomená noha mu napuchla a on dostal horečku. - Neurčitě si vzpomínal na to, jak ho Ubadaj přivazuje k sedlu. A pak tam byli ti lidé... Nejasně si vzpomínal na řadu uprchlíků, ploužící se po Královské cestě, právě když začalo sněžit. A v noci ty podivné výkřiky... vytí vlků? Bylo obtížné připomenout si cokoliv jiného než stravující bolest.

Vstoupil Ubadaj, nesa tác, na němž byla miska s masovým vývarem a talíř s ovocem. "Radši jez," řekl. "Vypadáš špatně."

"Kde jsme?" zeptal se Errin širokoplecího bojovníka.

Ubadaj položil tác na postel, poodešel k oknu a otevřel je, i když na předprsni už ležel sníh. "Přístav Pertia," odpověděl, "Naše loď zítřa odplouvá do Cithaeronu."

Errin snědl vývar, který chutnal jenom velice slabě po hovězím, a dvě jablka. Oknem k němu zavanulo more. Usmál se a pocítil, že je dobré být naživu.

Naživu?

Náhle znovu uviděl Dianu přivázanou ke kůlu... plameny šlehaající z hranice, pohled v jejích očích, když projel davem, zánik naděje, když napjal luk, letící šíp, který ukončil její život.

Zasténal a Ubadaj k němu přistoupil, šikmé tmavé oči plné znepokojení. "Stará vědma říkala, že všechna bolest zmizí."

"Jsem v pořádku," řekl Errin a zamrkal, aby se zbavil slz v očích.

"Tak proč plakat? To není dobré pro muže."

"Slzy pro mrtvé, Ubadaji. To je všechno."

Kočovník zavrčel, "Noha je zdravá, měl bys vstát. Vyzkoušet, než vědma odejde."

"To je v pořádku. Za chvíli vstanu. Kdo je ten urozený pan Cartain?"

"Žádný šlechtic," odpověděl Ubadaj. "Kočovný kupec. Čeká dole. Mám ho poslat pryč?"

Errin se usmál. "Ten člověk se právě postaral, abych se uzdravil. Jak bych ho mohl poslat pryč?"

Ubadaj si odfrkl. "Nic za nic," řekl a vrátil se k oknu. "Dobrá loď. Dělá cestu do Cithaeron třikrát, čtyřikrát za rok. Dobrý čas plout. Žádné bouře."

"Co je to s tebou?"

Ubadaj se otočil tváří v tvář ke svému mladému pánovi, ale Errin z jeho ploché, bezvýrazné tváře nic nevyčetl, "Chceš, abych ti ho přivedl?"

"Ano. Rád bych mu poděkoval."

Ubadaj zavrtěl hlavou., Já myslel, že nám možná ujede loď."

"Nesmysl. Přiveď ho." Errin vyskočil z postele a přistoupil k oknu, kde ležely úhledně srovnány jeho šaty, někdo je pečlivě vyčistil a navoněl. Rychle se oblékl, a právě si natahoval vysoké jezdecké boty, když se Ubadaj vrátil. S kočovníkem přišel vysoký muž s tváří dravého ptáka, se zlatou čelenkou na hlavě.

"Je mi ctí se s tebou setkat, lorde Errine," řekl Cartain.

"Nevidím důvod, proč by to mělo být ctí," odvětil Errin a podal mu ruku.

Cartain mu jí krátce potřásl, "Riskoval jsi život, abys zachránil lady Dianu - a bil ses s jedním z těch děsivých rytířů. Jsi odvážný muž."

"Ale neuspěl jsem," pronesl chmurně Errin, "a nemluvme o tom."

Cartain se usmál. "Smím se posadit?" Errin přikývl, kupec si uhladil volný purpurový šat a usadil se na židli s vysokým opěradlem.

"Proč jsi mi pomohl? Byl jsi snad přítel Dianu?"

"Slovo přítel není přesné. Zařizoval jsem její útěk. Byl jsem najat, abych zorganizoval převedení rodinného jmění a dohlédl na to, aby sem byla bezpečně odvedena její sestra. Já sám jsem čekal na lady Dianu, až se k nám připojí, ale pak jsem se dozvěděl, že se opozdila, snad v naději, že se k ní připojíš. A pak..." rozpráhl ruce.

"Ale stále ještě jsi mi nevysvětlil, proč jsi mi pomohl?"

"Na mých činech není nic, co by tě ohrožovalo, lorde Errine. Jsem teď... správcem, pokud to tak chceš nazvat, jejího majetku. A své povinnosti беру velice vážně. Lady Sheera je nyní dědičkou, a já jsem doufal, že ji dopravím do Cithaeronu."

"Doufal jsi?"

"Ona tu není," řekl Cartain, a jeho tmavé oči se zavrtaly do Errinových. "Vzala si do hlavy, že pomstí svoji sestru, a bez vědomí mého, či mých lidí, si najala dva muže, aby ji doprovodili zpět lesem. Domnívám se, že má v plánu zabít Okessu,"

"Vždyť je to dítě," řekl Errin. "Ten její plán je šílen-štví."

"Vím, že strávila několik let ve Furbolgu, lorde Errine, ale v sedmácti letech je to stěží dítě. Je vysoká, pěkně roslá a výjimečně paličatá. Obávám se, že se prozradila. Tady v Pertii - i když jsme milosrdně ušetřeni hrůz vlastního království - je dost a dost vrahů i špehů. A včera jsem se doslechl, že král nařídil, aby do Pertie odplula flotila; do deseti dnů jsou tady, a od té chvíle bude přístav pro kočovnické uprchlíky uzavřen."

"Řekl jsi, že se obáváš, zda se Sheera sama neprozradila? To mi vysvětlí."

"O jednom z mužů, které si najala, je známo, že pracuje pro krále. Je to špeh a zabiják; má velice, opravdu velice špatnou pověst."

"Nechápu, co pro tebe mohu učinit?"

"Kdo jiný by ji měl přivést zpátky? Tady tvůj muž je znám jako jeden z nejlepších stopařů v západních zemích. A je tu ještě něco, můj pane. Vyprávějí se podivné historky o tom, že se v lese objevily jakési obludy. Nerad bych, aby lady Sheeru postihl týž osud jako její sestru."

Errin dosedl zpátky na postel, "Ani já ne, pane. Ale nejsem žádný válečník. Z násilí se mi dělá špatně a se zbraněmi to neumím. Nenašel jsi nikoho lepšího?"

"Ze zkušenosti vím, lorde Errine, že jen zřídka kdy je možné posoudit skutečnou hodnotu člověka podle jeho schopnosti ublížit svým bližním. Ale přinejmenším v tomhle ti mohu pomoci." Levačkou vzal z odloženého tácu jablko a pravou rukou vytáhl od pasu dýku. Švihem zápěstí vyhodil jablko do vzduchu. Dýka se zaleskla v bleskurychlém kmitnutí a plod mu dopadl přímo do levé ruky. Když rozevřel prsty, rozpadlo se jablko na čtvrtky.

"Skvělý kousek, pane, ale jak mi to pomůže?" zeptal se Errin.

Cartain vstal a odepjal si stříbrem vykládaný kožený pás, který nosil, a podal ho Errinovi. "Nasaď si ho, prosím, můj pane."

"Já opasek mám."

"Takovýchle ne. Tento vyrobil Ollathair, největší z kouzelných řemeslníků. Stačí se dotknout jeho spony a zašeptat OUathairovo jméno, a zjistíš, že se rychlost tvé ruky i oka výrazně zvýšila. Při třech příležitostech mi zachránil život."

Lord Errin si zapnul opasek. "A teď běž ke stěně a řekni to jméno." Errin učinil, oč byl požádán. Když se opasku dotkl, měl pocit, že je teplý. "Ollathair," zašeptal.

Pozoroval, jak Cartain zdlouhavě vstává. Kupec švihl rukou a jeho dýka vyplula vstříc Errinovi, který vztáhl ruku a velice snadno ji chytil. Ubadaj tasil, ale nezvykle pomalu, vlastní dýku a vydal se ke kupci, jako by měl nohy z olova.

Errin se znovu dotkl opasku. "Stůj!" vykřikl, když se Ubadaj vrhl po Cartainovi.

"On tě chtěl zabít!" zahřměl Kočovník.

"Ne," řekl Errin. "O něčem mě přesvědčoval. Pokud tomu správně rozumím, vrhl jsi tu dýku vši silou?"

"Pochopitelné."

"To je skutečně drahocenný dar, Cartaine; nikdy jsem nic podobného neviděl. Proč to děláš? Tohle je víc než jen povinnost vůči zákazníkovi."

"To ano. Uprchl jsem z Furbolgu, když zabíjení započalo, ale dokonce ani já jsem si neuvědomil, kam až to vraždění dojde. Právě teď pomáhám financovat armádu, která má zničit Ahaka - a doufáme, že i všechno, co představuje. Ale to bude ještě chvíli trvat. Potřebuji muže, jako jsi ty, Errine - dobré muže, věrné, muže z dobrých rodin. Nikdo se nezačne houfovat pod vlajkou kočovnického kupce, ale pod vlajku někoho, jako jsi ty - to ano. Přiveď sem Sheeru do deseti dnů a vyplujeme do Cithaeronu a postavíme tam oddíl k osvobození Gabaly. Uděláš to?"

Errin se usmál, když uslyšel, jak Ubadaj kleje. "Samozřejmě že to udělám. Řekni mi všechno, co víš o těch mužích se Sheerou,"

Cartain to udělal a oba spolu rozmlouvali až do soumraku. Tehdy se kupec zvedl k odchodu. "Koně a zásoby budete mít připraveny za rozbřesku. Nad lesem zuří vánice, a pokud vím, Královská cesta je uzavřena. Ale je tady ještě jedna věc, kterou bys měl vědět, Errine."

"A to je co?"

"Sheera tě nenávidí. Podle ní se její sestra zdržela kvůli tobě, a ví, že to byl tvůj šíp, který zabil Dianu. Není to jen Okessa, koho chce zabít - chápeš?"

Errin přikývl. "Chápu velice dobře."

• • •

Manannan čekal v hájku za vesnicí, zatímco Ruad Ro--fhessa, zbrojír Ollathair, splétal svá kouzla v žulové jeskyni, skryté za stromy. Kuan si opodál uškubával travu. Bývalý rytíř se oholil a dotek větru na kůži mu byl příjemný. Už se pomalu stmívalo, když kouzelník vyšel z jeskyně a protáhl se. Došel unaveně k Manannanovi a sedl si vedle něj do trávy. Tvář měl šedou vyčerpáním.

"Je to připravené," řekl Ruad. "Bránu otevře jediné slovo moci. Ale jsem příliš unavený, dej mi trochu času, abych mohl znovu načerpat sílu,"

"Měj si všechn čas, který potřebuješ. Já nikam nespěchám,"

"Mrzí mě vše, co jsem způsobil," řekl Ruad. "Doufám, že mi to věříš. Chtěl jsem jen dobré - pro rytíře i pro království." , Já vím. Měl jsem jít s nimi hned napoprvé. I já nesu vinu, OUathaire. Zajímalo by mne, co se stalo s Morrigan. Měl jsem za ní zajít. Vím, že mne nikdy nemilovala tak jako Samildánacha, ale dlužil jsem jí to."

"Nenašel bys ji. Byl jsem u ní doma a byla pryč. Její rodiče mi řekli, že utekla do noci a nevzala si s sebou ani peníze, ani šaty. Myslím, že si vzala život."

"Ubohá Morrigan," zašeptal Manannan "Zamilovat se do rytíře, který přísahal, že bude dodržovat celibát, a pak ho vidět, jak odjíždí do pekel. Nejsme blázni, Ollathaire? Jezdili jsme po Devíti vévodstvích. Snažili jsme se prosazovat spravedlnost. A čeho jsme dosáhli? Jen se na ten svět podívej!"

"Rytíři z Gabaly byli silou souladu po celá staletí," řekl Ruad. "Čeho jsme dosáhli? Položím ti tvou vlastní otázku. Podívej se, jak vypadá svět nyní, když jsou rytíři pryč. A teď' pojď se mnou, mám pro tebe dar."

Ruad s námahou vstal a vedl Manannana do jeskyně, kde planuly dvě svíce. Na dřevěném stojanu, zářící jako stříbro, spočívalo Manannanovo brnění, vyspravené a vyleštěné. I přilba měla nový bílý chochol,

"Obleč si to. Já ti pomohu."

"Jak jsi to dokázal?"

"Vytvořil jsem další bránu do citadely a přinesl jsem to. Nos to pyšně a se ctí."

Manannan ze sebe sundal šaty a navlékl si koženou tuniku, pak drátěnou brň. Pomalu si připjal přední a zadní plát, pak utáhl nárameníky, a stál, zatímco mu Ruad připevňoval holenice. Natáhl si stříbrné rukavice a nakonec pozvedl tu obávanou přilbu.

"Byl jsem jejím zajatcem po šest osamělých let. Neudělá mi to znovu?"

"Ne. Tentokrát žádná speciální kouzla, ale brnění je samo o sobě kouzelné a ochrání tě před většinou zbraní

1 "

zla.

Manannan spustil přilbu na místo a pootočil pláty okruží, až zapadly do západek na spodním okraji heknu. Zvedl hledí.

"Mám pocit, že je větší!"

"To je tím, že nemáš vousy, Manannane. Jsi takový, jaký jsi byl té noci před šesti lety. Modlil ses?"

Bývalý rytíř se pochmurně zasmál. "Po dost dlouhou dobu ne."

"Tedy tak učiň nyní - rytíři z Gabaly."

"Udělat to teď' by bylo pokrytectví. Tak se do toho pusť, Oilathaire, otevři bránu."

Vyšli ven do slábnoucího světla a Manannan k sobě přivolal Kuana. Vyhoupł se do sedla a čekal. Ollathair poklekl a několik minut se modlil, pak pozvedl ruce a vyslovil dvě slova moci.

Před jezdci na koni zhoustla temnota a vytvořila velký čtverec. Ze středu černi se ozval sykot unikajícího vzduchu a objevil se dlouhý tunel, z něhož váł ledový vítr.

Kuan ustoupil, ale Manannan ho několika slovy uklidnil.

"Tak jed'!" vykřikl Ollathair. "Už ji moc dlouho neudržíme!"

Manannanovi se v srdci vzedmul strach, chladnější než vítr v tunelu. Celý se začal třást a srdce mu začalo nepravidelně bušit. "Dobří bohové," zašeptal. Když Kuan zaslechl kvílení, přicházející z tunelu, začal se vzpínat a Manannan vytáhl z pochvy meč.

"Ve jménu všeho, co je ti svaté - jed'!" zařval Ollathair.

Manannan pozvedl ruku v kovové rukavici k přilbě -a spustil hledí. Pak, s bojovým pokřikem na rtech, pobodl Kuana do cvalu a projel s taseným mečem bránou.

• • •

Spící Lámfhada zasténal a začal se třást. Elodan, ležící na opačném konci chaty, se probudil a sedl si. Pak přešel místnost ke spícímu chlapci, který házel hlavou ze strany na stranu a nařikal. Elodan se dotkl Lámfhadova ramene.

"Probud' se, to je

ít

sen.

Lámfhada náhle zaječel. Zvedl ruku, a z jeho prstů vyšlehl záblesk zlatého světla, který mrštil Elodanem přes celou místnost. Ve chvíli, kdy se Lámfhada probudil a přehodil nohy přes okraj pelesti, rytíř se právě snažil postavit na nohy a lapal přitom po dechu.

Jsi v pořádku?" zeptal se, když uviděl rytíře zkrouceného na podlaze.

"Co jsi to, k čertu, udělal, chlapče?"

"Nic. Zaslechl jsem něco a probudil jsem se," odpověděl zmatený Lámfhada.

Elodan vstal. Zapálil lucernu a podržel si ji před tělem; ve velkém kruhu od krku po břicho měl kůži rudou, popá-lenou.

"Co to je? Jak sis to udělal?" zeptal se Lámfhada.

"Já jsem si neudělal nic. To ty. Něco se ti zdálo. Já jsem se té snažil probudit, a pak náhle vyšlehl z tvé ruky blesk."

"Na nic se nepamatuji - s výjimkou muže v kápi. Byla to noční můra - a mívám ji často. Zdává se mi o muži, který cosi na úbočí kopce prozpěvuje; pak se změní v obrovského vlka. A je tam také mlha a meč. Ted' je to už ale všechno tak neurčité."

"No, ten blesk byl velice skutečný, Lámfhado. Máš v sobě magii."

Elodan odešel zpět ke své posteli a usedl na ni, zatímco Lámfhada přidál otop na skomírající oheň v krbu a roz-foukal ho. Rytíř seděl chvíli tiše, ztracen v myšlenkách, pak k plavovlasému mladíkovi vzhlédl. "Včera dorazil do vesnice nějaký pocestný. Mluvil o kouzelníkovi a léčiteli, kteří sídlí v lese na východ odsud; o jednookém kouzelníkovi, Lámfhado. Myslím, že to musí být ten, o kterém jsi mluvil."

"To také je," řekl Lámfhada potichu. "Cítím jeho přítomnost v lese, když létám s pomocí žluté. Přál bych si, abych se za ním mohl vydat."

"Co ti v tom brání?"

"Ztratil bych se, jenom co bych se dostal z dohledu vesnice,"

"Má velkou moc?" zeptal se rytíř.

"Ano."

"Mohł by... uzdravit tohle?" Elodan pozvedl pahýl své pravé ruky.

"To nevím. Myslím, že by to dokázal, řekl bych, že dokáže všechno, čeho se mu zachce."

"Pak ti ho pomohu najít."

Lámfhada odvrátil pohled. "Možná ti ale nebude schopen pomoci - nebo nebude chtít - Hlodané. Občas dokáže být hezky tvrdý."

Rytíř pokrčil rameny. "Pak na tom tedy nebudu o nic hůře, než jsem na tom teď. Ráno odcházíme."

"Já nevím."

Elodan se pochmurně zasmál. "Teď myslíš na ty historky o příšerách v lese. Viděl jsi nějakou?"

"Ne, ale starý Tomar ji viděl, a tvrdí, že byla deset stop vysoká. A navíc to vytí..."

"Myslíš, že chatrče v téhle vesnici by takové stvoření zastavily? To tedy určitě ne. Nejsi tu v o nic větším bezpečí než v lese. Půjdeš se mnou?"

"Půjdu. Potřebuji Ruada znovu vidět."

"Tak dobře."

Za prvního světla vyrazili do zasněženého lesa. Elodan si vypůjčil silnou kazajku z beraniny a plášť z bílé vlny. Měl s sebou malý plátěný vak, naplněný ovesnými vločkami a sušeným masem, a v ruce nesl sekeru s velkou zakřivenou čepelí. Lámfhada prořízl otvory ve dvou příkrývkách a měl je obě na sobě jako plášť, uchycené opaskem v pase. Vzal si Arianin náhradní luk a toulec se šípy. Do

půlky odpoledne už mohli být nějakých osm mil východně od vesnice.

Dvakrát zahlédli velké stopy a jednou uslyšeli od severu prapodivné zavytí.

Těsně před setměním dorazili na břeh široké řeky. Na hladině se začínala tvořit tenká vrstva ledu.

"Jak se přes ni dostaneme?" zeptal se Lámfhada.

"Budeme hledat místo, kde se řeka zužuje," řekl Elodan a vyrazil k jihu. Pochodovali zhruba další hodinu, ale žádné místo, kde by se dala reka přebrodit, nenalezli. Nakonec dorazili k opuštěné chatrči; Elodan uvnitř rozdělal oheň a oba pojedli něco ovesné kaše a masa.

V noci Lámfhadu probudil strašlivý řev. Přistoupil ke dveřím a vyhlédl do tmy, ale nespátřil nic. Rozdělal tedy oheň a znovu uleh.

Za úsvitu vyšli poutníci ven. Bylo dost chladno. Elodan se zastavil a ukázal k zemi, kde byly ve sněhu přexl chatrči vidět otisky tlap obřích velikosti.

Rytíř se jal zkoumat stěny boudy. Byly tvořeny z tenkých desek, nešikovně přibitých hřeby. "Pomoz mi," řekl. Pak přistoupil k rohu budovy, vrazil čepel sekery mezi dvě desky jako klín a páčením jednu z nich uvolnil. Lámfhada vzal za dřevo a podařilo se jim urvat prkno nějakých deset stop dlouhé a dvě stopy široké. "Ještě jedno," řekl Elodan. Když s tím skončili, odnesli obě fošny na břeh řeky a Elodan chvíli chodil nahoru a dolů podél proudu a hledal místo, kde se led zdál být nejtlustší. Potom na něj nasunul jednu desku, druhou si dal opatrně přes rameno a vstoupil na položené dřevo. Led chrupal a praskal, ale neprolomil se. Rytíř přešel po desce až k jejímu vzdálenějšímu konci, položil před ni druhou a přešel na ni. "Teď ty," zavolal Elodan. Na ledě se objevily černé praskliny a Lámfhada vyrazil rychle kupředu. Společnými silami otočili první prkno a přesunuli je dopředu. Pomalu a velice opatrně se sunuli přes zamrzlou řeku. Když se již protějščí břeh přiblížil, zaslechli příšerné zavřčení a Elodan se otočil.

Na břehu, který opustili, stálo na zadních obrovitě stvoření s černou šupinatou kůží, porostlou na ramenou šedou srstí. Stvoření poklesla na všechny čtyři a vyrazila přes led směrem k nim.

"Utíkej!" nařídil Elodan Lámfhadovi.

"Ten led!"

"K čertu s ledem! Utíkej!" Lámfhada seskočil z desky, uklouzl a skoro upadl, ale pak se rozběhl. Led mu praskal pod nohama, ale nepovolil, dokud nebyl skoro u břehu. Probořil se v místech, kde už bylo jen pár palců vody, a vytáhl se na pevnou zem. Když se otočil, uviděl Hlodana, stojícího na prkně se sekerou v ruce. Najednou rytíř seskočil z desky a vydal se doprava, kde byl led nejtenčí, Lámfhada viděl, jak se vrhá vpřed, s rukama a nohama roztaženými, a klouže po ledu dál. Stvoření změnila směr útoku - a vydala se za ním. Rytíř se převálil na břicho, zvedl sekerku a začal s ní bušit do ledu, po němž se rozběhly velké praskliny. Kra pod Hlodanem zajela částečně pod vodu. Obluda se pokusila zastavit, ale další kra se odtrhla a s velkým šplouchnutím se převrátila. Na chvíli se nad vodou vynořila hlava nestvořury, ale pak ji to vtáhlo pod led. Lámfhada zpozoroval, že se Elodan stále ještě drží své kry. Vstal a rozběhl se po břehu, ve snaze nalézt k němu cestu.

Elodan ho zahlédl. "Drž se zpátky," zařval a pokusil se vytáhnout na led, ale s jedinou rukou se mu nepodařilo zachytit. Led znovu povolil... a rytíř pod ním zmizel.

"To ne!" zaječel Lámfhada.

Hnal se po břehu řeky snad míli, protože viděl tmavý obrys přítele, unášeného pod ledem. Ale když uběhlo skoro půl hodiny, věděl, že je to beznadějně.

Lámfhada ušedl na padlý strom. Dopadla na něj plnou vahou únava a šok a on se rozplakal, ale nakonec mu slzy došly a on vyčerpaně vstal a podíval se na řeku. Zhruba o třicet sáhů níž po proudu zahlédl pod ledem u břehu tmavý obrys. Věděl, že je to Elodanovo tělo, a vydal se k němu. Proud vzbudil dojem, že se jeho přítel hýbe, zdálo se mu, že ruka buší do ledu. Lámfhada rychle uchopil tlustou větev a praštil s ní o led. Udeřil ještě dvakrát - a led praskl. Natáhl se, uchopil rytíře za kazajku a vytáhl hoven.

"Hned... oheň... dělej... pro všechno svaté," šeptl Elodan. Lámfhada vytáhl rytíře po zádech na břeh do malé prolákliny, stíněné stromy. Vyčistil zemi od sněhu, udělal ohniště a nasbíral dříví a chrástí, ale prsty měl příliš ztuhlé, než aby udržel ocílku a křesadlo. Chvilí si je zuřivě třel a pak to zkusil znovu, až nakonec vyskočil malý plamének. Opatrně ho rozfoukal a pak přidal malé kousky chrástí a větviček. Po chvíli, která se mu zdála být věčností, vzplanul konečně pořádný oheň. Pomohl Elodanovi ze zmrzlého šatstva a třel mu ruce a hrud', až se do nich vrátil život. Pak ze sebe sundal jednu z pokrývek a přetáhl ji příteli přes hlavu. Nato přiložil znovu na oheň, až plameny šlehalý tři stopy vysoko.

"Tak tímhle bych znovu projít nechtěl," řekl Elodan, když se mu vrátilo něco barvy do tváří.

"Jak to, že jsi přežil tak dlouho pod vodou?" zeptal se Lámfhada. Jsi snad také kouzelník?"

"Ne - ale vyznám se v přírodě. Mezi ledem a vodou je mezera, zhruba dva palce. Plaval jsem na zádech šikmo proudem a hledal místo u břehu, kde by byl led tenký. Ale skoro mě dostala ta zima; neměl jsem dost síly, abych led prorazil."

"Bylo od tebe velice odvážné, že jsi ohrozil svůj život, abys dostal tu potvora."

Elodan zavrtěl hlavou. "Neplet' si odvalu s nezbytností. Když nemáš na vybranou, pak to není věc odvahy."

"Mohl jsi utéct."

"Led by mě neudržel, " "To jsi nevěděl, pane rytíři," řekl Lámfhada. "Ne, to jsem nevěděl, A už o tom nemluvme. Zítra najdeme toho tvého kouzelníka. Ale teď - musím spát."

• • •

Rány na Svízelových zádech si vyžádaly více než čtyřicet stehů, ale i tak, když stál Nuada na stole uprostřed síně a vyprávěl těm, kdož se shromáždili, o boji s nestvůrou, seděl ve svém křesle. Vedle Svízele seděli Llaw Gyffes s Arian, a když básník začal, sňi ztichla.

Nejprve promluvil o recích minulosti, a jeho slova byla zpěvná, skoro hypnotická. Pak se postupně, skoro nepostřehnutelně, začal tón jeho vyprávění měnit. Mluvil o krvi a smrti, o hrůze zatracení. Přestože planuly ohně, naskakovala lidem husí kůže. Mluvil o zlu a o jeho díle.

"Není nic, čeho by se zlo nedotklo," řekl. "Protože zlo je jako nákaza, která se šíří skrze lidská srdce. Některých se dotkne a zkazí je hned, jiní nesou v sobě jeho šéme. Jen ti, kteří jsou velice silní, mu odolají," Umlkl a přeletí očima shromážděné. Sešlo se tu více než sto padesát mužů, z nichž mnozí dorazili toho rána i se svými rodinami, aby unikli před obludami, potloukajícími se po lese. "Jen ti, kteří jsou velice silní," opakoval. "Nu, a my jsme zaslechli, že mezi nás přišla tato stvoření — démoni. Jednu z nich zahlédl jistý chlapec; zahlédl ji, když se zhmotnila v záblesku světla na úbočí hory. Snad to byla právě tato," řekl Nuada a ukázal na obrovitou hlavu, narazenou na kopí v zadní části síně.

"Kdysi, za dávných časů, byly tyto stvůry dobře známy, a rytíři i hrdinové se za nimi vydávali, aby je zabíjeli, ozbrojeni kouzelnými meči či kopími, těla zakutá do zbroje zpevněné kouzly. A přece se minulé noci vydala za týmž nebezpečným úkolem, jako oni legendární hrdinové, skupina mužů, velmi obyčejných mužů. Neměli však

s sebou žádné kouzelné meče, žádné čáry - jen svoji sílu a odvalu. Dva z nich tu nejsou osobně přítomni - položili své životy, aby s tou hrůzou skoncovali. Ale jsou zde jejich duchové, vítání hosté mezi svými druhy ve zbraní. Stojí pyšně. Ať už spáchali ve svém životě cokoli, ve smrti jim bylo odpuštěno, neboť se zachovali ušlechtilé. Jejich jména, jež budou žít v písni navždy, jsou Askard a Duba-rin. Zde, u ohně stojí. Dejte jim poznat, jak velice si jich vážíme,"

Po celé síni pozdvihli muži svoje zbraně - meče, kopí, nože i sekery - ozvalo se hlasité provolávání slávy.

Nuada chvíli posečkal a pak pozvedl ruce na znamení, aby se utišili.

"A teď, mí přátelé, mí hrdinové z lesa, vyslechnou Askard a Dubarin poprvé svůj příběh. A pak se oba připojí k ostatním rekům dějin v proslavených síních nebeských, aby pili víno života, aby si užili blaha slávy."

Když příběh té noci ožil, naklonil se Svízel kupředu, za-sykl, jak ho stehy zatahaly, ale oči mu zářily. Stopování a děsivý nález, lučištníci na stromech, vůdce a Llaw Gyf-fes, sedící na otevřeném prostranství u ohně. Vzrušení, strach, děsivé očekávání... to všechno tam básník vetkal -a Svízel znovu cítil, jak sedí u toho ohně a čeká, čeká. Znovu viděl obrovské čelisti stvůry - démona, jak se na něj seshora vrhá, žaludek se mu sevřel strachem, když se kolem něj sevřely spáry té obludy.

"A vida půvabnou lučištníci v nebezpečí smrti, vrhá se Svízel zcela sám na vztyčenou obludu. Popatřete! Pohlédněte na ty tesáky a představte si je zaživa, představte si ony děsivé drápy. Avšak Svízel necouvl před nebezpečím! Dvěma krátkými meči zaútočil, do břicha obludy je vrazil. Její drápy ho rvaly... tak, jak věděl, že se stane. Avšak další z hrdinů byli nablízku."

Vyprávění dosáhlo svého vyvrcholení. Svízel odtrhl oči od básníka a pohlédl pozorně na muže v síni. Jak se příběh blížil závěru, oči jim zářily, ve tvářích se zračilo napětí. Askard a Dubarin položili své životy. Llaw Gyffes se držel na hřbetě stvůry. A každý z mužů sledoval Svízele, který přemohl svůj strach a zabil démonickou stvůru.

Každý z těch horečných, děsivých okamžiků znovu ožil. Svízel se zpotil a srdce mu divoce bilo. Cítil, že už více nesnese, chtělo se mu prchnout ze síně. Ale vyprávění právě skončilo a Nuada se obrátil k Svízeli a jeho společníkům. "A tady, mí přátelé, jsou hlavní hrdinové příběhu. Panna válečnice, která se bez ohledu na nebezpečí stvůře postavila, muž se sekerou, který na obludě jel, a Pán lesa, který vstoupil do jejího smrtícího objetí, a přece žije. -Necht' si vyslechnou vaše volání slávy."

Rozlehl se hlasitý řev, a Arian cítila, jak jí prkna podlahy vibrují pod nohama, jak muži rvali a dupali. Svízel vstal, ale podlomily se mu nohy a on se zapotácel, Llaw Gyffes se postavil vedle něj a podepřel ho. Dav se vrhl vpřed, poráží se stoly i židle; chopili se Svízele, a zatímco síni bouřil potlesk, pozvedli ho do výše. Arian vzala Llawa za ruku a vyvedla ho ven na vzhled.

"Vyprávěl to dobře," řekla, "ale ne tak, jak to skutečně

11 <C

bylo.

"V čem to bylo jinak?"

"Svízel neudělal nic z toho jen tak. Chtěl se dostat do dalšího z příběhů o hrdinech - a chtěl mi dokázat, jak je odvážný."

"A co je na tom tak hrozného? Cožpak tě nezachránil před tou stvůrou?"

Arian se zavěsila do Llawa a vedla ho k palisádě. Les byl temný, hrozivý, ale žádné vytí se neozývalo. "Ano," přiznala, "zachránil mne. A ty také. Co jsem udělala, bylo bláznovství — a i mně se líbilo, že se stanu součástí nových lesních bájí. Co myslíš, budeme teď mít chvíli klidu?"

"Klidu? Všechny ty potvory pozabýváme, ale klid nám to nepřinese. Proč tu jsou? Jaká moc je sem poslala? Ne,

žádný klid mít nebudeme, Arian. Myslím, že tohle je začátek války."

"Ty si myslíš, že tyhle stvůry posílá do lesa král?"

"Ne, král sám ne. Jeden z jeho čarodějů."

"Pak máš asi pravdu. Možná bychom mohli opustit les a vydat se do Cithaeronu."

"My?" zeptal se poodstoupil.

"Chci být tam, kde jsi ty, Llawe. Musíš přece vědět, že tě miluji."

Vzal ji za ramena a držel ji před sebou. V jejích očích se zaleskly slzy a vlasy jí v měsíčním svitu zářily jako stříbro.

"Poslední ženu, kterou jsem miloval, surově zavraždili. Nejsem připraven prožít takovou bolest znovu, Arian. A myslím, že nebudu připraven nikdy."

S tím odešel a nechal ji na hradbách samotnou.

10

JAK TAK SHEERA SEDĚLA U OHNĚ V JESKYNI a přikládala na něj, uvědomovala si, že udělala hroznou chybu. Když jí je ten hostinský představil, byli oba muži velice zdvořilí a uctiví, ale jak se dostali do lesa, poněkud se změnili. Strad, ten vyšší a společenštější, ztichl a začal působit bezmála zlověstným dojmem, zatímco Givan na ní teď často upřeně zíral a pásl se pohledem na jejích nohou a ěadrech. Ani jeden z nich se jí nedotkl, a navenek se jí i nadále snažili vyhovět, ale cesta zimmím lesem ji znepokojovala. Dvakrát se ukryli před vánicí, ale když se obloha vyčistila, poznala Sheera podle slunce, a později i hvězd, že se jejich trasa obrací zpět k moři jako půlměsíc.

Minulou noc se zahrabala do příkrývek, předstírala, že spí, a snažila se zaslechnout, co si povídají. Po nějaké chvíli k ní Strad přistoupil a potichu se jí zeptal, zda se jí leží pohodlně. Ani se nepohnula, a on se vrátil ke Giva-novi.

"Už jen dva dny tohotole hnusného počasí," řekl Givan. "A pak teplá postýlka a přítulná ženuška. U všech bohů, jak rád já ukážu tomuhle lesu záda."

"Nápodobně," souhlasil jeho kumpán.

Sheera horečně uvažovala. Jenom dva dny? Jak je to možné? Vždyť to bylo dobrých deset dní cesty za slušného počasí! Měla přece jen poslechnout Cartaina, když ji přesvědčoval, aby s ním odešla do Cithaeronu a pomohla mu sebrat mezi uprchlíky armádu. Ale ona měla hrozný vztek, a nesnesla představu, že by nechala Okessu a ostatní bez trestu.

Sedla si, natáhla dlouhé nohy před sebe a zády se opřela o stěnu jeskyně. Na děvče byla vysoká; měla černé, krátce přistřižené kudrny a tmavé oči mandlového tvaru. Ústa měla příliš velká, než aby se dala považovat za krásná, ale rty měla plné a zuby bílé a pravidelné.

"Myslíš na nějakýho panáčka, co, princezno?" zeptal se Givan, který si k ní přisedl. Byl malý a obtloustlý a rozšiřující se pleš na temeni hlavy mu propůjčovala vzezření neřestného mnicha.

"Myslela jsem na svou sestru."

"Tak? To je smutná záležitost. Velice smutná. Jednou jsem ji viděl v Mactha, když jela na hon. Pěkně rostlá ženská.

Trochu mi ji připomínáš, i když jseš vyšší a možná o chloupek štíhlejší."

"Jak dlouho nám bude trvat, než se dostaneme do východních údolí?" zeptala se.

"Ale, tak osm dru, víceméně. Nedělej si starosti, zásob máme dost,"

"O ty se nestarám, Givane, to je vaše starost. Ale pokud jsem tomu správně rozuměla, jsou v lese lupiči?"

"S těma si hlavu lámat nemusíš, v tyhle vánici ven nevylezou. A v každým případě u sebe nemáme nic, co by stálo za to ukrást - i když bych si dovolil říct, že jsou i takoví, kteří by tě považovali za velice cennou kořist."

Donutila se k úsměvu. "To je od tebe milé, že to říkáš, ale koneckonců tady mám tebe a Strada, abyste mne ochraňovali. To mne nesmírně uklidňuje,"

"Ale jistě, budeme tě chránit, princezno, co se toho týče, nemusíš mít vůbec žádné obavy. Já tě začal mít docela rád, to teda jo."

"Myslím, že se trochu prospím," řekla Sheera, otočila se k němu zády a přetáhla přes sebe příkrývky. Nějakou chvíli ještě cítila poblíž jeho přítomnost, ale pak odešel k ústí jeskyně, kde seděl Strad.

"Radši na tyhle záležitosti zapomeň," zašeptal Strad. "V Pertii je k maní spousta ženskéjch - natož potom, co dostáném zaplacíno."

"Dostala se mi pod kůži, kamaráde. Musím ji mít. Copak jim bude záležet na tom, že sem ji vobtáh? Oni uvidí jenom další špinavou kočovnici. Ne, chci ji víc než co jinýho, na co si dokážu vzpomenout."

"Ale ona nechce tebe," poukázal Strad.

"O to je to sladší, kamaráde."

Sheera počkala, dokud oba pevně neusnou, a pak vyklouzla z příkrývek. Rychle je srolovala a vydala se jeskyní ke vchodu. Venku už vánice utichla, ale vítr byl rezavě studený. Zabalila se do pláště z beraniny a natáhla si další vlněné kamaše. Když si přehodila zavazadlo přes záda, sebrala ještě svůj luk a toulec se šípy, vrhla pohled na oba spící muže, a vykročila do noci.

Hvězdy jasně svítily a ona zamířila směrem, který ukazoval Kopiník.

Šla skoro hodinu, pak se dala do hledání tábořiště a našla malou proláklinu, kam nefoukalo. Bylo tam několik padlých stromů, jeden z nich dopadl na skupinu balvanů. Sheera zalezla pod sněhem pokryté větve a zjistila, že se nachází v pohodlném, byť mělkém přístřeší - větve nad ní vytvářely slušnou střechu a balvany zeď kolem, s výjimkou západní strany. Sheera vytáhla křesadlo, které jí věnovala sestra po poslední Slavnosti slunovratu, a vyčistila místo pro malý ohniček, který se jí podařilo na první pokus rozdělat. Ted, když jí ten drobný ohniček poskytoval teplo, uložila se do pokrývek, aby se prospala.

Když ji probudilo klení, vrhla vzrušený pohled na malý ohniček. Zdálo se, že zcela vyhasl.

"K čertu s tím posledním sněžením," vztekal se Givan. "Ale daleko bejt nemůže."

"Každopádně nevím, proč vlastně utekla," stěžoval si Strad. "Myslíš, že mohla vědět...?"

"Drž hubu, ty blázne, může bejt někde blízko."

"To spíš chtěla někde v závěji. Přišli jsme o celý jmění, a to všechno jenom proto, žes na ni pořád přisprostle ču-
ví «
mel.

"Se mnou to nemělo nic společného. Řek bych, že věděla o směru víc, než bychom od ní vočekávali. Dvakrát sem si všim, jak určuje směr podle hvězdL"

Sheera se připlížila k západní straně svého přístřešku a lehla si na břicho, aby mohla mezi větvičkami vyhlédnout ven. První z mužů, kterého uviděla, byl Strad; ohledával zemi.

"Našel jsi něco?" zeptal se Givan.

"Ne. Ale cítím kouř. Co ty?"

Sheera otočila hlavu. Oheň, o němž se domnívala, že vyhasl, začal právě doutnat.

Právě když se připravovala, že se otočí a něco s tím udělá, ozval se zvenčí děsivý výkřik a ona přitiskla tvář k větším právě včas, aby zahlédla, jak se na Strada vrhá jakési obrovské tělo. Zdálo se, že je pokryté šedobílou srstí, i když z něj viděla jen mohutné nohy a kus boku. Něco jí vystříklo do tváře a na ruce, a když pohlédla dolů, zjistila, že je to krev.

Stradovo tělo dopadlo kousek od ní, s hlavou odervanou od těla.

Slyšela, jak Givan křičí: "Ne! Ne!" Následovalo hluboké zavrčení a zvuk lámaných a tříštěných kostí.

Sheera se stáhla zpátky do svého úkrytu a tak tiše, jak jen mohla, začala přikládat větvičky na doutnající oheň a rozfoukala ho. Větve po její levici se otřásly a zaslechla, jak to zvíře kolem čenichá. Donutila se ke klidu a pracovala dále na ohni. Dřevo olízl malý plamének, pak zesílil. Sheera vzala suchou větev a přidržela ji u plamene. Jak se obluda snažila prostrčit čenich dovnitř, začal ze stropu úkrytu padat sníh. Sheera přeoopatrně vytáhla čoudící větev z ohně, otočila se a pozvedla ji tak, že mohla skoro vidět hlavu obludy. Příšeře vnídl do nozder ostře páchnoucí kouř, a ta odfrkla a náhle se stáhla.

Sheera vrátila větev do ohně a čekala. Slyšela zvíře, jak se před jejím úkrytem krmí.

Vrátí se?

• • •

Nuada se probudil před rozbřeskem, když mu kdosi hrubě zatřásl ramenem. Posadil se, oči kalné a tělo celé bolavé ze všeho toho piva, které vypil. Na stole u postele stála lucerna a on poznal v rozložené postavě, sedící vedle něj, Svízele.

"Co... Proč jsi tady?" zeptal se Nuada. V ústech měl sucho, a tak sáhl po džbánu u postele. Pivo v něm bylo zvětralé, ale i tak to bylo lepší než nic. Otřásl se. Venku hustě sněžilo a škvírami špatně udělaných dveří profukoval studený vítr. Přitáhl si příkrývku k ramenům. "Něco není v pořádku, pane Svízele?"

"Ne," odpověděl psanec. "Alespoň o ničem takovém nevím. Večer jsi mluvil hezky. Ale nemůžu spát, a tak mě napadlo, že bychom si mohli promluvit."

Nuada vyklouzl z postele a vydal se k železnému ohřívadlu, v němž skomíral oheň. Nacpal do něj roští a větvičky, až uprostřed vzplál oheň. Pak přidal větší polena.

Svízele seděl potichu a hleděl do prázdna. Nuada se vrátil ke svému lůžku a čekal. Náčelník lupičů se zbavil hedvábné košile, měl teď na sobě obvyklou hnědou koženou kazajku lidí z lesa.

"Co tě znepokojuje, můj pane?"

"Nic. Nebojím se ničeho. Netoužím po ničem. Nejsem blázen, Nuado. Vím, že - kdyby ses tak rozhodl - mohl jsi ze mě udělat ničemů, svini, krvavého psa. Ty chlapy, co mi provolávali slávu, jsi mohl stejně dobře přesvědčit, aby mě pověsili. Já to vím... a taky vím, že nejsem žádné hrdi-

• v r r "

na. Vím...

Nuada i nadále mlčel a Svízele si prohrábl krátce zastřížené vlasy a otřel si ošklivou kulatou tvář. "Viš, o čem mluvím?"

Nuada přikývl, ale stále ještě nic neřekl. "To tvé vyprávění se mi moc líbilo," pokračoval Svízele, a jeho hlas se ztišil skoro k šepotu. "Líbilo se mi, že mi provolávají slávu. Ale teď cítím... vlastně nevím, co cítím. Snad je mi trochu smutno, jo. Rozumíš?" Upřel na Nuadu tmavé oči jako knoflíky.

"Stále ještě je to dobrý pocit?" zeptal se básník.

"Jo a ne. Zabil jsem hodně lidí, Nuado, loupil jsem a podváděl, lhal jsem. Nejsem hrdina. Ten oheň hrozil zničit všechno, co jsem vybudoval. A ta obluda? Chtěl jsem zapůsobit na tu holku. Nejsem hrdina."

"Člověk je tím, čím si přeje být," řekl tiše Nuada. "Nic není napevno dáno, nejsou v tom žádná železná omezení. Neodlili nás z bronzu. Hrdina Petric kdysi velel vojsku, které vydrancovalo tři města. Dost jsem toho o historii četl — jeho muži znásilnili a povraždili tisíce lidí. Ale nakonec si vybral jinou cestu."

"Já už se změnit nemůžu. Jsem, co jsem: uprchlejší otrok, kterej zavraždil svého pána. Jsem Opičák. Jsem Svízele, A nikdy jsem neměl žádné důvody litovat toho, čím jsem se stal."

"Tak co ti vadí?"

Svízele se předklonil a opřel se rukama o kolena. "Celý to tvé vyprávění byla lež. Pochlebnictví. A přece se mě dotkl, protože by mělo bejt pravdivý. Nikdy mi vůbec nezáleželo na tom, jestli mě má někdo rád. Ale dnes v noci mi všichni provolávali slávu, zvedali mě do vejšky. A to byla, barde, nejhezčí chvíle mého života. Nezáleží na tom, že jsem si to nezasloužil - ale přál bych si, aby tomu tak

l l "

bylo.

"Dovol nu, abych se tě na něco zeptal, můj pane. Když jsi stál před tou obludou a viděl jsi její děsivou sílu, nebyl jsi vyděšený?"

"To jsem byl," přiznal Svízel,

"A když se vrhla na Arian, napadlo tě, že bys mohl sám zemřít, když jsi na ni zaútočil, abys zachránil ji?"

"Nemyslel jsem na to, že ji zachráním."

"Ale věděl jsi, že ji chce zabít?"

"Ano, to je pravda."

"A zaútočil jsi na tu stvůru - a skoro zemřel. Všichni, co tam byli, to viděli. Jsi k sobě příliš tvrdý. Byl to hrdinský čin, a poznamenal každého, kdo to viděl,"

"Ty mě pleteš," řekl Svízel. "Řekni mi, miluje Arian Llaw Gýffese?"

"Myslím, že ano," odpověděl Nuada.

Vůdce psanců vstal. "Chystal jsem se, že ho dám zabít. Chtěl jsem ji dostat - ať už by byla svolná, nebo ne. Ale teď mu dlužím svůj život., protože kdyby on neskočil na tu obludu, byl bych teď mrtvěj a přišel bych o jedinej kou-zelnej okamžik svého života. Bohové, že jsem ale unave-nej. A mám v tom svým tlustým břichu až moc piva." Vydal se ke dveřím, ale Nuadův hlas ho zastavil.

"Můj pane!"

"Jo," řekl Svízel, aniž se otočil.

"Jsi lepší člověk, než si myslíš. A mě těší, že jsem ten příběh vyprávěl dobře."

Svízel vyšel ven do sněhu a Nuada zalezl zpátky do postele.

• • •

Po pět dní zuřila nad lesem vánice. Skupiny lovců pročesávaly západní část lesa a hledaly stopy po obludách.

Jednu velikou stvůru, podobnou vlku, našli mrtvou v závěji. Vyti už nebylo slyšet. Do lesa i hor vtrhla zima a teplota klesla až na čtyřicet stupňů pod nulou. Lidé v osadě, ohrazení palisádou, zůstávali po většinu dne pod střešou, a vycházeli jenom proto, aby nasbírali dříví. Svízele bylo vidět jen zřídka; začal vycházet do hor sám a svým mužům se vyhýbal. Nuada trávil čas s Arian a Llawem a brzy začal mít pocit, že ho nuda zabije ještě dříve, než zima skončí. Ve vesnici bylo jen několik málo žen, které nikoho neměly, a ty se věnovaly obchodu, který by on jen velice nerad podporoval.

Jak se dny táhly, volání Cithaeronu sílilo. Měl všechny zlatáky, které mu Svízel dal - víc než dost, aby mu zaplatily cestu. A tak si představoval mramorové paláce, krásné přítulné ženy a - nejvíce ze všeho - zlatý, teplý sluneční svit. Měkké postele, dobré jídlo - kořeněné, či udělané na víně - čisté šaty a horké koupele. Představoval si sám sebe, jak plave v modrém moři a slunce se mu opírá do zad.

Mluvil se Svízlovými muži. Královská cesta byla zjevně necelý půlden chůze odsud, a po cestě to byly do Pertie jen dva dny.

Ale i přesto se Nuada na takovou cestu nijak netěšil.

Jenže pak Svízel přerušil své vycházky do lesa a zůstal sedět ve velké síni, zachmuřený a nevrlý, a neustále upíral oči na Arian. Pokud si toho Llaw všiml, nedal to na sobě znát, ale vůdce lupičů se ho pokusil několikrát vyprovokovat. Bývalý kovář se nenechal. Nuada však věděl, že je pouze otázkou času, kdy se ti dva do sebe pustí, a nechtěl být ve vesnici, až k tomu dojde.

Měl rád Llawu, a jistým zvláštním způsobem i Svízele.

Ráno šestého dne vyklouzl Nuada z vesnice a pokračoval v cestě západním směrem, aby našel bezpečí Královské cesty s jejími hostinci a tavernami. Šel větší část dne a utábořil se v závětrí melice jeskyně. Pak rozdělal oheň a vynadal si za svoji hloupost. Ve vesnici bylo přinejmenším teplo a útulno, tady se po něm natahovala studenými prsty smrt. - Následujícího rána pokračoval, zmrzlý a vydešený, v cestě, ale zkratky, o nichž mu řekli, zakryl sním, a šedá, zamračená obloha mu neposkytovala žádné vodítko, co se směru týkalo. Potácel se na ztuhlých nohách dál, celý se třásl, a v poledne se už beznadějně ztratil.

Nebyla tu žádná jeskyně, která by mu pomohla, a tak se utábořil mezi několika velkými balvany a pokusil se rozdělát oheň, ale vítr mu ho zhasil. Padla na něj veliká únava a zdálo se, že chlad už není tak strašný. Naplnila ho touha lehnout si jen tak do sněhu a spát.

"Nebud' blázen!" řekl si, vstal a zvolna se vydal dál. Noha se mu propadla do závěje a on skoro upadl. Vztáhl ruku a uchopil sněhem pokrytou větev, vyčnívající ze sněhu. Větev povolila a sním z ní opadal. Nuada zaječel - protože to, čeho se držel, nebyla žádná větev, ale ruka, na kost zmrzlá a zčernalá. Vrh se doleva a narazil pod sněhem na něco pevného. Vyhrabal se na nohy. Sním zatím opadal ještě víc a odhalil horní část těla muže - šedou tvář, zuby vyceněné v parodii úsměvu, z níž se mu udělalo zle.

Nuada se rozhlédl kolem sebe. Všude viděl znamení smrti. Jak couval od mrazivého hrobu, zavalila ho vlna paniky.

"Tady já rozhodně neumřu! Ne tady!"

Pak ucítil pach kouře z hořícího dřeva. Někdo někde rozdělal oheň. Vítr mu vál do tváře, a tak vyrazil přímo proti němu a křičel. Potácel se dál, upadl do závěje a znovu se vytáhl. Kouř byl teď cítit silněji. Znovu vykřikl... a zhroutil se. Začal se plazit.

"Tady!" zaslechl volání a za paže ho uchopily čísi ruce.

Nuada se probudil v hluboké jeskyni, kde planul veliký oheň. Sedl si a shrnul ze sebe plášť lemovaný beránčí kožešinou, jímž byl přikryt. Kolem ohně sedělo sedm mužů a čtyři ženy a jejich tváře byly hubené, propadlé.

"Děkuji vám," řekl. "Zachránili jste mi život." Muži mu nevěnovali pozornost, ale jedna z žen, mladá, s vlasy havraní barvy, k němu došla a sedla si vedle něj.

"Obávám se, že je to jenom dočasná záchrana," řekla. "Žádné jídlo nemáme a cesty jsou uzavřeny."

"Odkud jste?"

"Odnikud," prohlásila. "Nejsme teď považováni za lidi, a tak jsme se snažili dostat do Cithaeronu. Před čtyřmi dny jsme

opustili půdu království a připojili se ke karavaně uprchlíků. Pak začalo sněžit."

"Kde jsou ostatní?"

Mávla rukou ke vstupu do jeskyně. "Někde tam. Někteří postavili zdi proti větru, další se pokusili prorazit si cestu na pobřeží. Umírají."

"Kolik vás je?"

"Dvě stě, když jsme vyrazili. Kolik zemřelo, nevím."

Nuada vstal a přitáhl si plášť kolem ramen. Vydal se ke vstupu do jeskyně a pohlédl vzhůru k obloze. Byla bezmračná, a hvězdy planuly jako démanty. - "Přivedu pomoc," řekl.

"Skoro jsi tam venku zahynul. Nevrať se. A dokonce i kdyby tě nedostala zima, je tam ještě ten vrah Svízel,"

"Půjč mi, prosím, ten plášť," řekl, "a já se vrátím s jídlem. Sežeň tolik z vašich lidí, kolik jen půjde. Ostatním řekni, ať nikam neodcházejí,"

"Proč bys to pro Kočovníky dělal?" zeptala se ho.

"Protože jsem blázen," odsekl. "Sežeň své lidi."

Vyšel do noci a začal šplhat k východu. Směr určil podle ukazováčku Hvězdného válečníka, který si spojil přímku s Velkým kopím.

Když už byl na prahu vyčerpání, našel jeskyni, v níž si na dvě hodiny odpočinul a ohřál se u nevelkého ohně. Pak vyrazil dál.

Uprostřed následujícího odpoledne zjistil, že stojí na vrcholku kopce, z nějž bylo vidět na palisádu. Jak už byl zesláblý z hladu a chladu, uklouzl a skutálel se dolů po úbočí. Llaw Gyffes ho z ochozu uviděl a slezl pro něj dolů.

"Vítám zpátky," řekl Llaw. "Byla to příjemná procházka?"

"Tam umírají lidé, Llawe, jsou na smrt vyhladovělí. Musíme jim pomoci."

"Nejdříve musíme pomoci tobě, pěvce. V obličejí jsi bílý jako křída." Zavedl ho do Arianiny chaty, kde děvče sedělo u ohniště. Když vešli, vysmála se mu.

"Á, mocný lovec se nám vrátil! Chytil jsi něco? Tedy kromě omrzlin?"

Llaw pomohl Nuadovi z promrzlých šatů a začal mu třít kůži, aby obnovil krevní oběh. Ariana zatím nahřála u ohně ručník a pak ho přiložila k Nuadově tváři. Jak se o něj starali, lehl si na záda a zavřel oči. Když se probudil, seděl Llaw u jeho lůžka.

"Tam v lese je uvězněných dvě stě lidí," řekl mu Nuada. "Jsou to Kočovníci. Nemají žádné jídlo a do Cithaeronu se nemohou dostat."

"To si vybrali k útěku mizernou dobu," poznamenal Llaw.

"Nejspíš měli na vybranou buď smrt, nebo tohle," řekl básník. "Musíme jim pomoci."

"Proč? Nikoho z nich neznám."

"Proč? Co myslíš tím proč? Jsou to lidé, Llawe, jako ty nebojá,"

"To tedy nejsou. Já jsem v bezpečí a teple téhle chaty a mám jídlo. Nic mě neomezuje."

"Půjdu za Svízelem," vyštěkl Nuada a vyklouzl z postele. Vstal a přistoupil nahý k ohni, kde schly jeho šaty.

"Pěkný pohled," poznamenala Arian. "Takový hezký, pikantní zadek." Pomalu se k ní obrátil tvář v tvář.

"Jen si dělej legraci, Arian. Směj se, zatímco děti umírají zimou. Směj se, když ženy pláčou nad jejich smrtí."

Zbledla. "Já se nesměju jim," řekla.

"Ne, ty na ně dokonce ani nemyslíš. Je mi z vás zle -z vás obou. Nejste o nic lepší než král. Po pravdě řečeno, jste ještě horší. On je odsuzuje k smrti, aby se mohl zmocnit jejich majetku, ale vy je odsuzujete zcela bezdůvod-

v «

ne.

Oblékl se a dusal sněhem do velké síně, kde bylo shromážděno nějakých čtyřicet mužů - kteří jedli, pili a vyprávěli si různé historky. Jeho příchod byl uvítán provoláváním slávy. Zamával jim a pokračoval dál, až se zastavil před Svízelem.

"Jsem rád, že jsi naživu," prohlásil psanec. "Chyběl jsi

* «

mi.

Vyprávěl Svízelovi o Kočovnících umírajících v lese, ale ten jenom pokrčil rameny. "Vybrali si k útěku špatný čas. Ale i tak, sníh může za pár dní zmizet. Někteří z nich se z toho dostanou."

"A ty jim nepomůžeš, můj pane?"

"Znáš snad důvod, proč bych měl? Mohou mi zaplatit?"

"To nevím. Ale řekni mi - kolik by stála ta kouzelná chvíle, o níž jsme onehdy mluvili?"

Svízelovi se zúžily oči. "Co to s tím má co dělat?" zašeptal. "Byl jsem opilý, změkl mi mozek. Lituju toho, co jsem řekl."

"Tak urči cenu těch opilých slov. Za kolik stojí taková vzpomínka? Deset raqů? Dvacet? Tisíc?"

"Odpověď přece znáš," zasykl Svízel, "Nedá se penězi zaplatit."

"A právě tolik ti tihle lidé mohou zaplatit. Nemusíš ani zabíjet žádné obludy. Nemusíš stavět na odív odvahy. Jen obdaruješ ty, kteří to potřebují."

"A ty, Nuado, co dáš ty?"

"Nic nemám."

"Máš těch dvacet zlatých raqů, které jsem ti dal na cestu do Cithaeronu. Zaplatíš jimi za obilí?"

"Ano, samozřejmě, ale..." Nuada zamrkal, když Svízel vztáhl ruku, potom otevřel svůj kožený váček a odpočítal mince. Svízel odsunul mince stranou a předklonil se. "A zůstaneš tady v lese, dokud ti nedovolím odejít?"

"Zůstat? Já..." - zahlédl ve Svízelových očích záblesk temné vítězoslávy a ztěžka polkl. V Cithaeronu by mohl opět zbohatnout a žít v paláci, s krásnými ženami, které by na něj čekaly. Slunce je tajn jasné a horké, podnebí příjemné. Ale

tady, v té nesnesitelné nudě?

"No?" trval na odpovědi Svízel,

"Zůstanu. - Ale i já mám podmínku. Kočovníky už nebudeš okrádat. Zůstanu tady kvůli hrdinovi Svízelovi, ne kvůli vraždícímu lupiči."

Svízel se potichu zasmál a poklepal Nuadovi na rameno. - "Souhlasím s tvou podmínkou. Svízel, ten prohaný krivopřísežník, ten zloděj a vrah, ti dává své slovo. Ať už má jakoukoliv cenu."

• • •

Přestože měl na sobě tlustý plášť, rukavice s beránkem, dva páry vlněných kamašů a kožšinové boty, byla Errinovi hrozná zima. Celé dva dny následoval Ubadaje zmrzlým lesem, dva dny jeli šnečí rychlostí, protože se obávali, aby se jejich koně nezranili. Některé stezky, v létě naprosto bezproblémové, se v zimě se svými zledovatělými kameny, dírami překrytými sněhem a zasněženými stromy, které mohly každou chvíli spadnout na stezku při sebemenším vánku, stávaly pro jezdce smrtící pastí. Ubadaj po celý první den nic neřekl, a když se utábořili, rozdělal pořádný oheň, zabalil se do příkrývek a spal až do rána. Errin věděl, že se Kočovník zlobí, a cítil i to, že za to nese velký díl viny. Dal Ubadajovi svobodu a Kočovník neměl nejmenší důvod následovat ho zpět do nebezpečí. Neměl však ani důvod vracet se do pevnosti v Mactha, aby svého bývalého pána zachraňoval. Mášlo ho to.

Třetího dne zrána, když se obloha vyčistila, pohlédl Errin k vycházejícímu slunci.

"Kam zamíříme dnes?" zeptal se Ubadaje, když si divoch sbalil příkrývky a přivázal je k sedlu svého koně. Ten ukázal na stezku, vedoucí mezi stromy.

"Ale to je na východ, nebo snad ne?" otázal se Errin. Ubadaj přikývl, ale neřekl nic. "No tak, Ubadaji, nechej toho a mluv se mnou. Proč míříme na východ?"

Kočovník zavrčel něco nesrozumitelného a pak se obrátil tváří k Errinovi. "Žádné stopy, ano? Všude čistý sníh. Není naděje najít ženu. My jdeme zpátky."

"Měli bychom ještě chvíli hledat - jsme tady teprve dva dny."

"Tohle je hledání. Dvě možnosti. Ti muži jsou buď dobří, nebo špatní, ano. Jestli dobří, projdou na jih blízko Královské cesty. Jestli špatní, obrátí se zpátky. Počkají, až Cartain odejde, a předají ženu v přístavu Pertia, až připluje flotila, ano? Jestli jsou dobří, ztratili jsme je. Jestli špatní, myslím, že půjdou tudy."

"To je ale pouhý dohad," řekl Errin.

"Ano. Ale já jsem stopař, ne kouzelník. První den jedou na východ - k tomu nemají dobrý důvod."

"Jak to víš?"

"Ta jeskyně včera, kde my spali? Byly tam zbytky dvou ohňů a stopy ukázaly tři lidi - jeden s malou nohou, ale dlouhým krokem. Jenom tři lidi? Tak proč dva ohně? Žena sedí stranou."

Errin pokrčil rameny. Na děláni nějakých závěrů toho bylo málo, ale v tomto případě to bylo na Ubadajovi. "Ty tady nechceš být, vid'?" zeptal se, když lezl do sedla.

Ubadaj se vyhoupl na koně, pak mávl rukou ke sněhem pokryté stezce a kysele se na něho zašklebil. „A ty ta (ly chceš být?"

"Tak jsem to nemyslel, pro mne je to povinnost. Ale proč ty jsi souhlasil, že půjdeš? Proč ses za mnou vrátil do Mactha?"

"Asi pěkná hloupost," zavrčel Ubadaj a popohnal svého koně kupředu.

Jeli dál po dvě hodiny, až sklouzli po příkrém svahu k malému borovému hájku. Ubadaj přitáhl svému koni otěže a zpod sedla vytáhl luk. Napnul na něj tětívu a začal si dýchat na prsty, aby šije ohřál.

"Co je?" zeptal se Errin a dojel k němu.

"Smrt," zašeptal Ubadaj. "A ještě něco. Zvíře - vlk možná."

"Tak proč šeptáš?"

"My jsme po větru. Nepozná, že jsme tady. Asi je lepší se vrátit."

"Jestli je to vlčí smečka, pak ji zaženeme. Mohla by tu být Sheera a mít potíže," dodal rychle.

"Nelíbí se mi tu," řekl Ubadaj. "Dostávám z toho husí kůži. Já mám dobrou kůži, a ona ví, kde chce být... a tam ona jít nechce."

Errin se usmál. "Vždyť už jsi vlky lovil. A medvědy -ba dokonce i lva, pokud se pamatují. Oba jsme slušní lu-kostřelci." V té chvíli se z boku ozvalo přízračné zavytí, hlasitostí překonávající všechny zvuky vlků, co kdy Errin zaslechl. "Na druhou stranu máš možná pravdu. Myslím, že v tomhle případě máme k obezřetnosti důvod." Ale právě když se chystal otočit koně vzhůru do svahu, prořízl ticho další zvuk - výkřik ženy.

Errin zaklel a pobodl koně ke stromům. "Nemáš luk!" zaječel Ubadaj a vyrazil tryskem za ním.

Errinův kůň vrazil na mýtinu - zahlédl obrovské, vlku podobné stvoření s šavlovitými drápy a děsivými slintajícími čelistmi, a zoufale se pokusil zabočit. Ale led pod kopyty mu neposkytl oporu a on si sedl na zadní. Když hřebec vrazil jako dělová koule do obludy, Errina to vy-

mrštilo ze sedla. Obě zvířata to srazilo k zemi, a to stvoření zaťalo koni do krku dlouhé drápy. Z rány vytryskla krev a umírající kůň vyhodil kopyty a odhodil sehnou do sněhu. Hřebec se s námahou pokusil vstát, ale to už byla obluda znovu na něm, kousala a rvala ho svými drápy. Errin se vyhrabal na nohy a tasil krátký, zakřivený meč, který mu dal Cartain. Byla to skvělá práce, s čepeli ostrou jako břitva, ale když tak hleděl na rozzuřenou stvůru, připadala mu jako hračka pro děti. Errin otočil hlavu - nedaleko od něj stála Sheera, bílá jako plátno, a v ruce držela čoudící pochodeň. Rozběhl se k ní. Obluda vzhledla od mrtvého koně a pomalu přešla mršinu. Potácela se a skoro při tom upadla. Potom se postavila na zadní a vydala se k nim. Errin si stoupl před Sheeru, položil ruku na přezku opasku a zašeptal "Ollathair".

Okamžitě mu připadlo, že se postup příšery zpomalil. Errin čekal, dokud nebyla skoro u něj, pak přidřep pod pomalu se

pohybující prackou a vrazil obludě meč do břicha.

Sheera se objevila vedle něj a vrazila větev obludě do Úamy. V té chvíli si Errin všiml, že se tlapa pohybuje směrem k ní, upustil meč, skočil po dívce a odtáhl ji stranou.

Za ním seskočil Ubadaj ze sedla, nasadil šíp na tětivu, napjal luk a vystřelil. Šíp proletěl vzduchem a zaryl se obludě do krku. Stvoření se zapotácelo a dopadlo na všechny čtyři, pak se převálilo na bok a zemřelo.

Errin s námahou vstal a přelétl očima mýtinu, zda tam nejsou nějaké další nestvůry. Po jeho pravici ležela lidská noha a na druhém konci mýtiny příšerné ostatky další oběti. Spokojen s tím, že tu žádné další obludy nejsou, dotkl se ještě jednou spony na opasku a pak se otočil kSheeře.

"Jsi v pořádku?"

"Ano, já..." V očích se jí objevilo poznání a ona před ním ustoupila.

"Errin? Co tady děláš?"

"Hledal jsem tě. Cartain byl znepokojený, říkal, že ti muži s tebou byli pravděpodobně v Okessově žoldu."

"Myslím, že byli. Ale když už mě musel nějaký člověk zachraňovat - proč jsi to musel být zrovna ty?"

Pokrčil rameny. "Lady, je příjemné mít úspěch alespoň v něčem."

Zrudla. "Nemysli si, že tě to zbavuje viny za vraždu mé sestry. To tedy ne! Nikdy a nic tě té viny nezbaví!"

"Dianu jsem miloval a udělal bych cokoli, abych ji zachránil. Ale nežádal jsem ji, aby kvůli mně zůstávala, a ani jsem nevěděl, že je v nebezpečí. Nezáleží mi na tom, zda tomu věříš, nemá to pro mě žádný význam." Zašel k obludě, vytrhl z ní svůj meč a oťel z něj krev o její srst. Pak meč přetočil a podal jí ho. "Chceš mne zabít, lady? Tak to udělej! No tak, chop se toho meče a vraž ho do mě."

Sheera se odvrátila. "Když jsem řekla Cartainovi, že chci, abys byl mrtev, byla jsem rozružená. Netoužím po tom - ale netoužím ani po tvé společnosti."

"V tom nemáš na výběr, Sheero. Jsem tu, abych tě doprovodil do přístavu Pertia a pak do Cithaeronu. Až budeš tam, můžeš si dělat, co chceš."

"Já do Cithaeronu nejedu. Najdu Okessu a postarám se, aby zemřel. A kdybys měl nějaký smysl pro čest, udělal bys totéž. Říkáš, že jsi Dianu miloval? To tedy dokazuješ skvělým způsobem, když prcháš do Cithaeronu."

Errin se zhluboka nadechl a potlačil vztek. "V Cithaeronu můžeme postavit vojsko. Tady dokážeme jen velice málo, s výjimkou toho, že budeme pobíhat po zasněženém lese a doufat, že se neztratíme. To snad může vyhovovat rozmazleným malým holčičkám, ale rozhodně ne mně. A teď si posbírej své věci." Jak se obracel, škubla mu za ruku, až se otočil, a v té chvíli mu přistála na bradě její pěst. Ubadaj zasykl, když spatřil, jak dopadá. Většina žen nedokáže pořádnou ránu pěstí dát, ale tenhle plavý švih

a drtivou přesnost musel obdivovat. Errin byl v bezvědomí dřív, než dopadl na zem.

Ubadaj k němu došel, poklekl vedle bezvědomého šlechtice a pak vzhlédl k užaslé Sheeře.

"Ty se mi líbíš, děvče," řekl. "Jsi hrozně hloupá."

11

NUADA ZUŘIL, KDYŽ MU SVÍZEL OTEVŘENĚ řekl, že mu nedovolí záchrannou skupinu doprovázet. Náčelník psanců shromáždil celkem třicet mužů, z nichž každý nesl jídlo - chleba, sušené maso a ovoce.

"Potřebuješ mě, abych vám ukázal cestu," zpěchoval se Nuada. "Potřebuješ mne!"

"Královskou cestu najdu, Nuado, bez jakékoliv pomoci. Ale podívej se na sebe - vždyť sebou div nesekeš. Tu cestu bys taky nemusel vydržet."

"Já ho tam dostanu - a zpátky taky," řekl Llaw Gyffes. Začalo opět hustě sněžit, a Llaw, podobně jako zbytek mužů, byl teple oblečen do šatů z naolejované ovčí kůže a vysokých loveckých bot s vlněnou vložkou. Plavé vlasy mu kryla kapuce a kolem krku měl ovázan dlouhý šál.

Svízel přistoupil k Nuadovi a položil mu ruku na rameno. "Každý krok, o který nás zpomalíš, může tam na Královské cestě znamenat smrt. Rozumíš tomu?"

"Nebudu vás zpomalovat, slibuji."

Llaw zatáhl Nuadu stranou a nabídl mu doušek ze své lahvice. Nuada si lokl - a začal se dusit.

"Bohové chaosu!" vyrazil ze sebe. "Co to je?"

"Obilná kořalka - doušek ti vydrží na dlouhou cestu. Je ti tepleji?"

"Cítím se, jako by mně právě někdo rozdělal v břiše oheň."

"Tak to je v pořádku. Můžeme jít."

Svízel vyrazil slušnou rychlostí a ohledával cestu vpřed holí, kterou zarážel hluboko do závějí. Jeho muži ho beze slova následovali. Nebavili se mezi sebou, a Nuada věděl, že většina z nich nechápe, jaký smysl tahle výprava má.

"Proč jsi chtěl jít s námi?" zeptal se Llaw, jak tak pochodovali kousek za záchrannou skupinou.

"Řekl jsem jim, že to udělám - a také se bojím Svízele."

"A to zcela oprávněně. Vedeš vlka do ovčince, takže nebud' překvapený, kdyby se jako vlk choval."

"Nebudu překvapený, Llawe. Ale řekni mi, proč jdeš s námi ty?"

Law se potichu zasmál a pomohl Nuadovi vyšplhat přes úbočí závěje. Vítr zesílil a hnal jim s vytím do tváří sních a led, takže byl další rozhovor nemožný. Cestu, která trvala Nuadovi den a půl, zvládla záchranná výprava za čtyři hodiny.

U vyhaslého ohně narazili na první těla. - Přitisknutí k sobě tam leželi dvě ženy, stařec a dítě. Všichni na kost zmrzlí. Svízel si odplivl. Huňaté obočí a krátkou bradku měl obaleny ledem. "Pitomci!" řekl. "Kdyby si udělali oheň támhle o dvacet sáhů dál, u těch skal, mohli být ještě naživu. Jak je mohlo vůbec napadnout, že je oheň na otevřeném místě zahřeje?"

Muži nechali těla ležet tam, kde byla, a pokračovali dál, až v polovině odpoledne dorazili k jeskyni. Bylo tam na-hloučeno nějakých čtyřicet lidí; čtyři byli mrtví. Svízel zavedl své muže dovnitř, a ti začali rozdělovat zásoby. Oba

ohně skomíraly a Llaw Gyffes se vrátil do lesa pro dříví. Nuada si bedlivě prohlížel unavené, vyhublé tváře, až to děvče zahlédl v zadní části jeskyně. Dřepěla vedle jakési starší ženy. Protlačil se k ní.

"Vrátil jsem se," řekl prostě.

"Je mrtvá," odpověděla mu dívka. "Zemřela před hodi-
ti
nou.

Nuada pohlédl do poklidné tváře. Té ženě bylo více než pětasedesát let, a působila dojmem urozené dámy. "Takže teď už jí nemůže vůbec nic ublížit," řekl. "Pojď, je tu jídlo,"

"Nemám hlad." Objal ji jednou rukou kolem útíých ramen a přitáhl k sobě.

"Myslíš, že by chtěla, abys také zemřela?" zeptal se. "Pojď se mnou." Vzal ji za ruku a odvedl ji k Svízeloovi, který jí dal trochu chleba a lahvičku s vodou.

"Do jeskyně jsme se všichni nevešli, ostatní jsou stále ještě venku," řekla jim dívka. Svízel se odvrátil a poslal tři skupiny pročesat les. Llaw Gyffes šel s nimi. V jeskyni padla k Svízeloovým nohám jakási žena, objala mu je a potichu se rozplakala. Nějaký muž k němu přistoupil a potřásl mu rukou; pak se připojili i další. Svízel přijímal jejich projevy vděčnosti celý nesvůj a nakonec se protlačil ven do vánice. Chvilí se procházel zcela sám a pozoroval muže, jak prohledávají snih; všude byla těla.

Už se chtěl vrátit do jeskyně, když zaslechl odkudsi zblízka zakňourání. Rozhlédl se, ale nic neviděl, a zvuk ustal. Vzal do rukou hůl a prošťoural křoví, ale nic nenašel. Zastavil se a poslouchal, ale vytí větru přehlušilo vše ostatní. Přikrčil se a porozhlédl nad zemí, ale stále nic. Po jeho levici byla malá sněhová závěj. Jak se tak díval, vítr ji rozvířil a on na chvíli zahlédl kousek látky. Došel k závěji a začal snih odhrabávat. Byli v ní pohřbeni muž a žena, pritulení k sobě a zmrzlí, ale mezi sebou chránili malé dítě, zabalené do vlněné přikrývky. Svízel si dokázal představit jejich poslední myšlenku. Chránili dítě až do konce a vlastními těly je zaštiťovali před větrem a sněhem. Děťátko pohnulo hlavou a otevřelo ústa. Rychle je zvedl a rozběhl se k jeskyni. Vevnitř se protlačil k ohni, stáhl

z něj promrzlou přikrývku a začal děvčátku třít útlé končetiny. Měla krátké, zlaté kudrny a byla hubeňoučká, děsivě hubeňoučká.

"Akisi!" zařval. "Kde k čertu jseš!"

Z davu vystoupil rozložitý muž. "Přinesl jsi to mlíko?" zeptal se ho Svízel,

"Skoro žádný nezbyvá, můj pane," odvětil muž. Od té doby, co vyslechli Nuadovo vyprávění o lovu na obludu, začali jeho muži používat básníkův způsob oslovení.

"Sežeň ho. Hned! A ohřeň ho."

"Ano, můj pane."

Hlava děvčátka mu klesla na rameno. "Opovaž se mi tu umírat!" zařval. "Jenom se opovaž!" Začal s ní třást, třít jí záda, a ona zakňourala. - "To je ono," řekl Svízel, "Křič! Koukej křičet a žít!"

"Mám ji vzít k sobě?" zeptala se jakási žena.

"Dej mi pokoj," vyštěkl Svízel, protože se právě Akis vrátil s trochou ohřátého mléka v dřevěné misce. Náčelník lupičů pozvedl děvčátku hlavu a přiložil jí misku ke rtům, ale mléko se jenom vybryndalo, protože dítě zavřelo pusou. "Zmáčkni jí nos," řekl Svízel, žena vedle něj přidřepla a udělala, k čemu ji vyzval. Dítě otevřelo ústa. Ze začátku se dusilo, ale pak začalo polykat. Když mléko došlo, klesla dívence hlava opět na Svízeloovo rameno. Právě se chystal, že jím začne znovu třást, když se ta žena lehce dotkla jeho ruky.

"Spí," řekla. "Prostě spí. Bude v pořádku. Zabal ji do teplé přikrývky a nech mi ji tady. Já se o ni postarám."

Svízel se nechtěl s děvčátkem rozloučit, ale nakonec to udělal a ještě jí odhrnul vlásy z čela. "Je hezká," řekl, "a má výdrž. To se mi na dítěti líbí. Jak je asi stará? Věk batolat moc odhadovat nevuním."

"Řekla bych, že asi tak dva roky. Možná o něco míň, ale je drobná a hubeňoučká."

"Takže se o ni postaráš," řekl Svízel a vstal.

"Ano, můj pane."

"Já nejsem žádný pán! Dohlédni mi na ni." Všiml si, že Llaw Gyffes pomáhá do jeskyně mladému páru, začínalo tu být dost těsno.

"Tam venku je to jako zlý sen," řekl Llaw. "Všude leží těla, může jich být ke stovce."

"Kolik jich přežilo?" zeptal se Svízel,

"Viděl jsem jich kolem třiceti. Tady pro ně všechny není místo, a pokud nenajdeme nějaký druh úkrytu, hodně z nich zemře."

"Asi tak tři míle odsud jsou větší jeskyně," řekl Svízel, "ale v některých z nich mají doupě medvědi."

"No, medvěda můžeš aspoň zabít," utrousil Llaw, "ale ne tenhle mráz." V ústí jeskyně se začali objevovat další z těch, kteří přežili, a křičeli, aby jim ostatní udělali místo. Ti, kteří byli uprostřed, tak byli tlačeni k ohňům a vypukly hádky. Svízel vylezl na balvan, aby viděl přes hlavy motajících se uprchlíků.

"Ticho!" zařval. Všichni ztuhli. "Musíme jít do ty vánice. Chci, aby ty nejsilnější z vás byli do hodiny připravený.

Zbytek tady zůstane. Nechám tu chlapy a jídlo a vrátíme se pro vás, až vánice utichne."

Někteří z uprchlíků začali křičet, odmítali opustit bezpečí jeskyně. "Zatraceně, uděláte, co vám říkám!" zaburácel Svízel,

"Nebo vás nechám všechny o hladu! Podívejte, zhruba hodinu cesty odsud jsou hlubší jeskyně. Tam mužem rozdělat ohně a udržet vás naživu. Každý, kdo věří, že to zvládne, se teď v jeskyni postaví nalevo. Ty, kdo si pře-jou zůstat, napravo."

Uprchlíci se začali zvolna šourat na svá místa.

Když Svízel slezl z balvanu, přistoupil k němu jakýsi postarší muž.

"Děkuji ti, pane, za tvou pomoc. Řekni mi, nejsi ty ten hrdina Llaw Gyffes?"

"Ne, já sem ten ďábel Svízel," Muži se rozšířily oči a on ustoupil.

"Ti vlevo, ven z jeskyně! Dělejte!" zařval Llaw Gyffes. "Tak pohyb, udělejte místo."

Svízel našel ženu, která pečovala o dítě, jež zachránil, a vzal spící holčičku do náručí, "Ty ji chceš vzít do toho mrazu?" zeptala se žena. "Je to moudré?"

"Bude v bezpečí," slíbil Svízel, rozeplnul si vestu z beránka a dítě pod ni schoval.

Venku se už vánice zmírnila, a když se Svízel ujal vedení malého zástupu a vyrazil, sněžilo už méně. V jeskyni zůstali Akis, Nuada a čtyři další, kteří rozdělovali jídlo a starali se o ohně. Bylo tam teď více místa a skupinu tvořili převážně ti starší, nebo naopak velmi mladí, Nuada byl unavený, unavenější než kdykoliv ve svém krátkém životě. Ale cítil se zvláště povznesen a plný jakési poklidné radosti. Usedl zády ke stěně jeskyně a pohlédl na lidi spící u ohňů. Na své lidi. Jeho krví a skutky. Dívka s havraními vlasy seděla vedle něj, tělo její matky spočívalo u zadní stěny jeskyně, tvář zakrytou tenkou lněnou látkou.

"Jmenuji se Kartia," řekla dívka. Stále ještě jí byla zima, a tak odhrnul přikrývku, kterou měl přehozenou přes ramena, přitáhl ji k sobě a látku přes ni přehodil. Neřekl nic, opřel se hlavou o skalní stěnu; a připadala mu jako prachový polštář.

A usnul bezesným spánkem.

• • •

Cesta k hlubokým jeskyním zabrala více než čtyři hodiny, ale sníh držel a teplota poněkud stoupla. Ale i tak potřebovalo mnoho ze slabších uprchlíků pomoc, a Llaw Gyffes a dva další kráčeli v odstupu za kolonou a starali se o ty, kteří odpadli. Llaw dal některým z nich loknout své ohnivé kořalky a pak jim pomohl na nohy. V průběhu cesty zemřel jediný muž, jehož srdce nevydrželo výstup na poslední kopec.

Když dorazili k jeskyním, rozdělovali velké ohně a uprchlíci se kolem nich vděčně shlukli. Dítě, které Svízel nesl, se probudilo, a on je nakrmil zbytkem mléka. Llaw Gyffes ho pozoroval, jak o dítě pečuje, ale z jeho světlých očí se nedalo vyčíst, co si myslí. Svízel, který vycítil, že se na něj někdo dívá, předal dítě jedné ze starších žen a vyšel k ústí jeskyně, kde usedl proti vysokému válečníkovi.

"Mám děti rád," poznamenal Svízel a upřel vyzývavě své temné oči na Llawa.

"To já také. Myslím, že vánice už přešla - to nejhorší už by mělo být za námi."

Svízel pohlédl k obloze. "Žádný mraky. Ještě se ochladí," dí,

"Co budeš s nimi se všemi dělat?" zeptal se Llaw., Jak je nakrmíš, jak se o ně postaráš? A jak se Nuadovi podařilo tě do toho uvrtat?"

Svízel pokrčil rameny. "Sýpku mám plnou, a oni si to jídlo odpracují. Můžou kácet stromy, sbírat dříví, - Ty mladší ženy můžou pobavit my chlapce, ženskéjch máme málo. V poslední době jsem přišel o tři muže, když se porvali kvůli ženskéj."

Llaw přikývl. Jí ta poslední otázka? Proč?"

"Na tu ti neodpovím, Llawe Gyffesi; nikomu do toho nic není. Když se rozhodnu, že něco udělám, tak to udělám.

Možná že se zejtra rozhodnu a dám je všechny pozabíjet. Je to na mně. Proč jsi šel s náma?"

Llaw pokrčil rameny. "Potřebuji se trochu rozhýbat. Cítil jsem se jako vlk v kleci. Co tvá záda?"

"Já se uzdravuju rychle."

"Radši by sis měl dát pozor, aby se ti to nezanítilo. Už jsem to párkrát u rány od zvířete viděl,"

"Tady ne," řekl Svízel, "Tady dělá vzduch ránám dobře. Co jsem přišel do lesa, neviděl jsem ani jeden případ sněti." Na chvíli zmlkl a vybavila se mu bolest a strach, když mu spáry zajely do masa. "Že to ale byla pořádná mrcha, co?"

"Zatraceně, skoro jsem o ni zlomil sekeru," souhlasil Llaw. "Došlo ti, co jsme to byli za blázný, že jsme seděli na otevřeném prostranství?"

, Jednou nebo dvakrát," přiznal Svízel, "Mí lovci jich zatím našli dalších šest, mrtvech ve sněhu. Ale ani náznak, odkud se tady vzaly. Nikdo nikdy o žádnéjch podobnejch neslyšel, A to jsem dokonce poslal chlapce, aby našli Dag-du a zeptali se jeho."

"Ty víš, kde žije?"

"Ne, ale ti chlapi projdou všechny osady a budou se na něj vyptávat," řekl Svízel, "Takže se to dozví - ať je kde

ít

je-

"Důležitá otázka," řekl Llaw, "by měla znít: Kdo je sem poslal? A proč?"

"Poslal?" odtušil Svízel, "To nebyla lovecká smečka. Neviděl jsem obojky. A nedovedu si představit chlapa, kterej by je dokázal cvičit."

"Vzpomínáš na toho chlapce? Říkal, že viděl, jak se jedna z nich prostě objevila v záblesku světla. Naši vlastní lovci našli stopy, které prostě začínaly na úbočí kopce. Ne. Někdo chtěl vnést do lesa smrt - a my potřebujeme zjistit, kdo."

"To teda jo," souhlasil Svízel, "pokud máš pravdu. Ale já tak přesvědčeněj nejsem. Jsou oblasti lesa, který nikdy nikdo neprozkoumal - vysokohorský údolí, osamělý sou-těsky. Ty mrchy mohl zahnat dolů nedostatek lovný zvěře - nebo dokonce jenom zvědavost."

"To je možné," řekl Llaw, "ale viděl jsi tu vlkovitou obludu. Nebyla pokrytá celá srstí; hrud' a boky jí kryla jen tmavá kůže. Je nepravděpodobné, že by taková potvora žila někde vysoko v horách, kde je vzduch studený. A ty ostatní, které jsme našli v závějích? Ty zabil mráz. Slyšel

jsi kdy o nějakém lesním zvířeti, které by nebylo připravené na zimu?"

"To je přesvědčivej důvod, ale kam nás to zavede? Že by nějakěj čarodějnej cvičitel zvířat vypustil svou smečku tady v horách? Jak ho najdeme? A poznáme, kdybychom ho našli?"

"Najít ho? To nemůžeme," přiznal Llaw. "Ale mohlo by se to podařit jinému kouzelníkovi."

"Předpokládám, že tím někam míříš?" vyštěkl Svízel, "Nemám pocit, že bys tady byl kouzelníkem přímo zavalenej."

"V mé vesnici je chlapec, který tvrdí, že býval učedníkem u muže, znalého magie. Jmenoval se Ruad Ro-fhes-sa. Až sních roztaje, poohlédnu se po něm"

Svízel vstal a protáhl se. "To znamená opustit bezpečí lesa. To je pěkně riskantní. Pevná ruko. S tou tvou ru-do-zlatou bradou a světlejma vlasama jseš snadno k poznání. A jak se nám, ubohýmu lesnímu lidu, potom povede, přijít o takovýho velkého hrdinu dřív, než postaví vojsko?"

"Myslím, že to hravě zvládneš, můj pane Svízeli - Velký zabijáku oblud a zachránce malých holčiček."

Llaw vstal a pohlédl na menšího muže. Svízel se usmál, ale úsměv se mu v očích neobjevil. "Myslím, že tě mám rád, Llawe. Opravdu."

"To mě těší - je to velice uklidňující,"

"Tak ať tě to neuklidní až moc. Lidi, co jsem měl rád, jsem zabil už dřív."

"Budu si to pamatovat."

• • •

Po pět dní Ruad čekal a každého večera otevíral Černou bránu a hodinu ji držel otevřenu. Jednou se jí pokusil prorazit obrovský ještěr s pilovitými zuby a on ho poslal hezky rychle zpátky výbuchem bílého ohně. Šestého dne byl už tak zesláblý, že se o kouzlo moci ani nepokusil a unaveně se vydal zpátky do vesnice.

Když vstoupil do malé chaty, kterou pro něho a Gwy-diona vyklidili, neřekl léčitel nic. Stařec jen položil svému příteli ruku na rameno. Ruad ji setřásl,

"Přišel jsem o něj," řekl a zhroutil se do křesla. Gwy-dion usedl vedle zbrojště, upřeně mu pohlédl do ošklivé široké tváře a spatřil v bronzové pásce přes oko svůj vlastní obraz. Ruad zaklel, "Poslal jsem ho na smrt, úplně stejně jako ty ostatní,"

"Byl to muž a učinil své vlastní rozhodnutí," prohlásil Gwydion. "Ach bohové, Ruade, za to nebezpečí to stálo. Kdyby se rytíři z Gabaly znovu shromáždili, mohli bychom vyčistit tuhle zemi od zla - mohli bychom postavit po-vstaleckou armádu."

"Všichni jsou mrtví, Gwydione. Nech mě, ať si odpočinu." Ruad se odpočácel ke slavníku, položenému u zdi, a natáhl se na něj.

Gwydion k němu přistoupil. "Dopřeji ti spánek," řekl a dotkl se prstem čarodějova čela. Ruadovi se zavřely oči a jeho dýchání se prohloubilo. Léčitel sáhl bez obtíží mezi barvy a s radostným úžasem nad silou zelené cítil, jak do něj proudí síla milionů stromů a zvířat i ptáků, žijících mezi nimi. Doplnil svoje síly a otevřel oči. Svíčka už beznála dohořívala, prskala, a tak od ní odpálil další.

Lehké zaťukání na dveře mu zmátlo myšlenky, a tak k nim přistoupil a otevřel. Stál tam jakýsi mladík a ve světle měsíce se leskly jeho plavé vlasy. Za ním stál další, vyšší muž, tmavovlasý, s tmavýma očima.

"Ano?" zeptal se Gwydion. "Někdo je nemocný?"

"Ne, pane," řekl mládenec. "Hledám Ruada Ro-fhessu. Jsem jeho učedníkem, jmenuji se Lámfhada."

Gwydion vztáhl niku a dotkl se mladíkova ramene. Žádné zlo v něm neucítil. "Vstupte," řekl, "ale mluvte potichu, protože Ruad spí - a potřebuje si odpočinout."

Návštěvníci vešli do srubu a Gwydion rozhrábl oheň a pověsil nad uhlíky konvici. "Nedáte si trochu bylinkového čaje? Je sladký a napomůže vám ke sladkým snům."

"Ty si na mne nepamatuješ, že ne?" řekl muž s tvrdou tváří. Vztáhl k němu pravou paží a odkryl kůži ovázaný pahýl, "Elodan? Slyšel jsem, že jsi mrtev. Jsem rád, když vidím, že se ta historka nezakládala na pravdě. Musíš mi promínout, už stárnu a zapomínám. Když jsem tě naposledy viděl, byl jsi rytířem oděným ve stříbrné zbroji, s přilbou s černým chocholem na hlavě."

"To už je dávno, Gwydione. Za jiných časů. Od té doby se svět změnil - a ne k lepšímu."

Gwydion nalil vařící vodu do měděného čajníku, přidal usušené listy a směs promíchal dřevěnou lžící. Několik minut ji nechal stát a pak ji přelil do tří hrnků s kulatým dnem.

"Proč jsi tady?" zeptal se stařec.

"Kojím se nadějí, že by mi kouzelník mohl dát do pořádku ruku," řekl Elodan. "Lámfhada mi tvrdil, že dokáže cokoliv." , Jak jste nás našli?"

Lámfhada se usmál. "Zabýval jsem se barvami. Ty hlavní nezvládám, ale mohu používat žlutou. A vycítil jsem, že je Ruad v lese, i když jsem nedokázal odhadnout kde, s výjimkou toho, že je to na východ od místa, kde jsem byl já. Pak jsme se doslechli o léčiteli a kouzelníkovi, a lidé také mluvili o třech zlatých psech. Byl jsem tam, když na nich Ruad pracoval, a tak jsem věděl, že se jedná o něho. Myslíš, že se bude hněvat, že jsem ho vyhledal?"

"Nemyslím," řekl Gwydion, "ale utrpěl hroznou ztrátu, a možná zjistíš, že se... změnil. Měj trpělivost, Lámfhado. A ty, Hlodané, toho od něj přespříliš neočekávej. Ruad je velice mocný kouzelník, ale jsou jisté věci, které překonávají lidské možnosti."

"Nikdy jsem si nedělal přehnané naděje, Gwydione. Ale uvidíme."

Léčitel upřel svoji pozornost k chlapci. "Žlutá," řekl, "je zázračná barva. I já jsem se díky ní naučil to, co umím. Je to barva snů."

"A přece nemá žádnou moc," posteskl si Lámfhada.

"Ale ne, ne, to se mýlíš. Žlutá nás přivádí k ostatním barvám. Je to průvodce. Bez ní by nebylo kouzelníků, léčitelů, mystiků, jasnovidců. Řekni mi, když si osedláš žlutou, která barva se ti tlačí do mysli jako další?"

"Žádná, pane."

"Přijde čas, kdy, až pronikneš do žluté, začne té přitahovat jiná barva, která do tebe přitom vnikne. U mne to byla zelená, a já se stal léčitelem. U jiných, jako je Ruad, je to černá. Pro některé, bohužel, je to červená. Ale žlutá tě přivede k barvě tvého života, ať už to bude k dobrému, či zlému."

"Takže všichni lidé jsou vedeni barvami, i když to nejsou čarodějové?" zeptal se Lámfhada.

"Pochopitelně. Protože barvy jsou život. Podívej se na Hlodaná - jakou barvu nese jeho duše?"

Válečník neřekl nic, ale Lámfhada se k němu otočil. "To nevím," přiznal mladík. "Jak se to dá poznat?"

"To chce jenom málo magie, chlapče," řekl Gwydion. "Sedlák je muž, který miluje zemi a oddává se jí. Jeho je zelená, barva růstu. Ale válečník? Jakou barvu má mít člověk, který žije jenom proto, aby mohl bít do svých bližních čepelí, ostrou jako břitva, nebo smrtícím palcátem či pronikajícím kopím? Elodanovou barvou je červená, a on to dobře ví. Vždycky to věděl. Mám pravdu, králův první rytíři?"

Elodan pokrčil rameny. "Vždy bude zapotřebí válečníků. Nestydím se za to, čím jsem... byl,"

"Tys ale nebyl válečníkem proto, že by toho bylo zapotřebí. Ty sis svoji cestu vybral proto, že tě boj bavil."

"To je pravda. Jsem snad kvůli tomu zlý?" "Ne, ale ani se tak nepřiblížíš ke svatosti," řekl Gwydion a zrudl. Zhluboka se nadechl. "Promiň mi. Hlodaně. Nemám právo tě zahrnovat výčitkami. Ale značnou část svého života jsem strávil léčením ran, které způsobily meče, šípy nebo sekery, měl jsem co dělat s následky nenávisti, chťe či touhy po penězích. Vím, že ty nejsi zlý -ale muže meče nesnáším. No, už je pozdě. Odpočín si tu a ráno si promluvíš s Ruadem."

• • •

Errin po chvíli přišel k vědomí a celý otřesený se posadil, Ubadaj mu pomohl na nohy. "Měkká brada," řekl Kočovník a zašklebil se. Errin se zapotácel,

"Mrzí mne to," omlouvala se Sheera. "Myslela jsem, že uhneš, nebo tak něco. Chci říct, ta rychlost, jak sis to vyřídil s tou potvorou. Jsi v pořádku?"

"Trvalé újmy došla jen moje pýcha," řekl Errin. "Mohu si někam sednout?"

"Tady ne," odvětil Ubadaj a mávl rukou k tělům. "Krev přivede mnoho stvoření - vlky, lvy, kdo ví? Sednout si můžeš na mého koně."

"To tedy nemůže," usmála se Sheera. "Utekl, jen co jsi sesedl,"

JPořád lepší," zavrčel Ubadaj. Kočovník se rozhlédl po okolí a pak ukázal k nedalekému kopci. "Tam by měly být jeskyně — s naším štěstím tam budou šelmy. Plno šelem. Ale..." Sundal sedlové brašny a zásoby z Errinova mrtvého koně a počkal, dokud Sheera nepřinesla svůj hubený uzlíček z úkrytu pod stromy. Když se pak vydali dolů z kopce, Errina podepřel. Čistý horský vzduch šlechtice brzy osvěžil. Jak Ubadaj předpověděl, bylo tam mnoho mělkých jeskyní. Vstoupil do jedné z nich na východní straně, ale rychle vycouval. "Medvěd," řekl. Druhá jeskyň byla prázdná a Kočovník tam nanosil dříví a rozdělal oheň.

Sheera zůstala u ohně, vděčná za jeho teplo, a sedíc pozorovala Errina, "Skutečně mne to mrzí," řekla.

Pokrčil rameny. "Ale to nic. Nikdy jsem se nedokázal zvlášt' dobře bránit. Můj starý učitel šermu říkával, že mám zápěstí silná asi jako zvadlý list salátu,"

"Proti té potvoře ses ale pohyboval až dost dobře, a ta rána mečem ji skoro vyvrhla."

"Obluda už stejně umírala," řekl jí Ubadaj. "Mohlas ji zabít i tou větví."

"Co tím chceš naznačit?" zeptal se Errin.

Ubadaj pokrčil rameny. "Nemocná, asi. Ale když zabila koně, skoro upadla. Neskočila - jen se potácela,"

"Rozkošná myšlenka," vyštěkl Errin. "Vítězný rytíř zabíjí nemocné zvíře - to je jen stěží vhodný podklad pro velkou hrdinskou píseň. Mně tak nemocná nepřipadala."

"Mně ano," řekla Sheera. "Hrud' měla promodralou. A předtím, než zaútočila, upadla,"

"Měla tenkou kůži," řekl Ubadaj. "Není to dobré pro zimu."

"Nemohli bychom už tu mrchu přestat litovat?" zeptal se Errin. "Nebyl to tak úplně neškodný zraněný králíček."

"Počkejte tady," řekl Kočovník. "Já najdu koně."

Poté, co odešel, přiložila Sheera na oheň. "Nezáleží na tom, jestli ta obluda byla, nebo nebyla při plné síle, Errine. Ty sis to s ní vyřídil - a zpod těch drápů jsi mne vytáhl překvapivě rychle."

Usmál se na ni. "Docela mne to potěšilo." Chtěl jí říci o opasku, ale pak si to rozmyslel. Bylo příjemné vidět se v roli hrdiny. Když se podíval pořádně na Sheeru, užasl nad tím, jak je podobná své sestře: tytéž velké oči a plné rty, též pronikavý pohled. Sheera byla vyšší, měla kratší, kudrnatější vlasy, ale o rodové spřízněnosti nemohlo být pochyb. "Co se ti nezdá?" zeptala se, když si všimla, že se výraz jeho tváře změnil.

"Nic. Nedala by sis něco k jídlu?"

"Právě teď ne. Z toho boje se mi stále ještě trochu houpe žaludek,"

"To bylo od tebe statečné, jak jsi stála před tou obludou, v ruce jen hořící větev," poznamenal. "Vypadala jsi velice působivě,"

"Neměla jsem čas ani místo, abych mohla použít svůj luk. Zato ty jsi prokázal skvělé jezdecké umění, když jsi na ni zaútočil s koněm."

"Tak za to jsem vlastně nemohl, to ubohé zvíře se snažilo zastavit a uklouzlo." Sklopil zrak a mezi nimi se rozhostilo ticho. "Podívej," řekl nakonec. "Co se týče Dia-

u

nu...

"O tom se nebavme," řekla, a zatvrdila se.

"Je pár věcí, které musejí být vyřčeny. Byl jsem blázen; to vím, a ať se budu bít na znamení kajcnosti do prsou jakkoliv

dlouho, neodčiním to. Ale o nebezpečí, ve kterém se nachází, jsem nevěděl nic. Nevěděl jsem, že v sobě máte krev Kočovníků."

"Zabil jsi ji, Errine. Střelil jsi ji šípem do srdce."

Zavřel oči, po chvíli je znovu otevřel a zahleděl se do plamenů. "Ano," přiznal. "Byl to můj šíp, ale ty nevíš, jaké to bylo. Měl jsem zlomenou nohu a byl jsem na útěku. Chtěl jsem ji zachránit, ale nemohl jsem ani sesednout z koně. Když jsem vyjel na vrcholk kopce, přivazovali ji ke kůlu na hranici,"

"Já to nechci slyšet!"

Ale Errin pokračoval. "I kdybych se k ní dostal, nebyl bych schopen ji osvobodit. Buď by uhořela pomalým plamenem, nebo by se udusila kouřem. Co bys dělala ty, Sheero?"

"Všichni ti lidé tam," zašeptala. "Mnoho z nich musela znát. Dávala jim v Mactha dary - jídlo a peníze těm, kteří to potřebovali. A přece jásali, když ji vedli ke kůlu, to jsme se doslechli v Pertii. A ječeli vztekem, když jsi je připravil o jejich zábavu. Proč se tak lidé chovají? Jak jen mohou být tak krutí? Tak zlí?"

Potřásl hlavou. "Co ti na to mám říci? Před několika týdny utekl jistý chlapec - otrok, kterého jsem zakoupil jako dar pro vévodu. Štval jsem ho jako zvíře, a když mi skoro unikl, střelil jsem ho šípem do zad. Proč? Jak může kdo odpovědět?"

Byl můj, neposlechl mne, pozoroval jsem ho, jak se plíží do lesa, aby tam o samotě zemřel. Od té doby na to pořád myslím. Nemohu se ospravedlnit — a stejně tak nemůže ospravedlnit své jednání žádný z těch lidí, kteří tam byli, když Dianu umírala,"

Jsi si jist, že ten chlapec zemřel?"

"Ne, ale šíp se zaryl hluboko."

Chvíli seděli potichu a pak Sheera opět promluvila. „Je těžké věřit tomu, jak rychle se může svět změnit. Strávila jsem čtyři roky ve Furbolgu - chodila do školy, užívala si zábavy, plesů a hostin. Dokonce jsem se setkala s králem. Byl vysoký a nijak starý, ale oči měl cizí a studené. Nelíbil se mi ani on, ani jeho noví rytíři. Vyprávěly se o nich nejruznější věci. Někteří lidé tvrdili, že jsou to démoni z jiného světa, další, že jsou to černokněžníci, kteří obětují na tajném oltáři živé oběti. Pak se objevil strach - zatýkání, popravy, davy poťávající v ulicích. V noci jsem chodívala po Vonné cestě - pamatuješ si na ni?"

"Ano," řekl. "Oblíbené místo milenců. Celou cestu až do Královského parku lemovaly růže a mnoho dalších květin."

"V posledním roce mého pobytu ve Furbolgu ji nepoužíval nikdo. Čtyři ženy, které po ní šly, zmizely, dvě další kdosi přepadl a znásilnil je. Stalo se z ní místo, kterého se všichni báli. A těch vražd a loupeží! Neminul den, aby se člověk nedozvěděl o nějaké nové ukrutnosti, ale ani toho nebylo dost, aby to začalo urozence zajímat. A pak se jednoho dne v paláci všechno změnilo. Král přikázal uspořádat zvláštní hostinu. Dorazili jsme pozdě, a zjistili, že je hodovní síň plná lůžek a divanu a všichni, kteří tam byli, spolu souložili. Otroci u dveří strýci řekl, že žádnému muži není povoleno zůstat se svou ženou, všichni si museli najít nové partnery. Tak jsme vyklouzli pryč, a tehdy mne strýček poslal k Dianu a zrodil se náš plán útěku."

"Takže král proměnil palác v nevěstinec?" vykřikl Errin. "A šlechtici to připustili?"

"Čtyři, kteří se toho odmítli zúčastnit, byli později obviněni ze zrady. Právě tehdy opustil králův první rytíř Elodan službu u dvora, a vyzval toho rudého rytíře, Cairbre-ho. To už jsme byli na cestě, ale o tom souboji jsme se doslechli."

"Ano," řekl Errin potichu. "Cairbre mi o tom vyprávěl. Svět přišel o zdravý rozum."

"Celý svět ne, Errine. Jen Gabala."

"Snad se Cartainovi podaří postavit dostatečně silnou armádu!"

"Ne, to se mu nepovede," pravila Sheera ohnivě. "Cit-haeron je daleko. A tady už v každém případě vojsko je. Neslyšel jsi o Llawu Gyffesovi? Teď je ta správná doba, Errine. Ne za rok nebo za deset let. Teď!"

"Ale ten chlap je kmán - to nemůžeš myslet vážně."

"Kmán? Ať mi radši vládne poctivý sedlák, než šílený král. Jestli se s ním spojí muži jako ty, poroste jeho vojsko mnohem rychleji."

Errin zavrtěl hlavou. "O tom proslulém vrahovi, co zabil svou ženu, jsem slyšel mnoho historek, ale jeho vojsko jsem dodnes neviděl. A kdo by v něm byl? Zloději, lupiči, vrazi? Skoncovali by s Ahakovou hrůzovládou - nebo by ji ještě zhoršili?"

"Když jsem byla ještě malá," řekla Sheera, "došlo na našem panství k požáru. Naši lesníci před ním založili jiný oheň a spálili mu v cestě všechno, co mohlo hořet. Ten první oheň pak zeslábl a uhasí a zem byla v bezpečí. A během několika let bys nepoznal, kde k těm dvěma ohňům došlo."

Do jeskyně vešel Ubadaj. - "Není to dobré," oznámil. "Kůň se splašil a viděl jsem stopy vlka. Odted' jdeme pěšky."

"Zpátky do Pertie?" vyzvíдалa potichu Sheera.

"Ne," řekl Errin. "Najdeme Llawu Gyffese."

"Pořád lepší," zavrčel Ubadaj.

12

LÁMFHADA LFIŽEL V TEPLÉM KOUTKU SRU-bu, přikrytý tíustou vlněnou přikrývkou, a hlavou spočíval na vyšívaném polštáři. Slyšel, jak Elodan tiše rozmlouvá s Gwydionem, ale když se dotkl žluté, ztratily pro něj ty zvuky význam. Toužil vědět, která barva se objeví na okraji žluté. Bude z něj léčitel, kouzelník, jasnovidec, nebo bude schopen vyrábět magické předměty? Zavřel oči, přitáhl k sobě žlutou a pocítil její teplo. Jeho tělo ztratilo veškerý pocit tíže, a jemu se zdálo, že se bez jakékoliv námahy vznáší v teplém moři, převaluje se, a přitom stoupá k září nad sebou. Tohoto stavu dosáhl již častokrát, ale většinou se zastavil těsně před ní a nechal se omývat žlutou. Těto noci stoupal a stoupal, hledaje barvu svého života. Žlutá se prohloubila ve zlatou, a on najednou otevřel oči a spatřil oblohu planoucí barvami: červenou, zelenou, bílou, modrou, černou, fialovou a - zlatou. Barvy se mísily a proplétaly a on cítil, jak ho

unáší kouzelná řeka vířící nad lesem. Ze začátku ho to děsilo a pokusil se vrátit, ale zlatá mu přinesla klid a on se jí přidržel,

A z nejtemnějšího, nejhlubšího zákoutí jeho paměti přišlo pochopení, že se zlaté dotkl už kdysi dávno - jako devítileté dítě, zdeptané smutkem ze smrti matky. Vzpomněl si na muže v kápi, prozpěvujícího na kopci, a uvědomil si, že to byl Ruad Ro-fhessa, kouzelník Oliathair. Ale vzpomněl si, že byl nablízku i další muž. Ten, který poslal vyděšeného chlapce domů. Ale jeho jméno Lámfhadovi stále unikalo.

Když dosáhl okraje lesa, jeho střemhlavý let se zpomalil. Když se na sebe podíval, zjistil, že je nahý a že stojí na zlatém kruhu. V hloubce pod ním ležely stromy a on zahlédl na úbočí jelena, pronásledovaného vlky. Otřásl se, a protože se začal obávat, že by mohl z kruhu spadnout, začal si přát, aby měl stěny. Kruh se proměnil ve zlatou polokouli a on usedl jako na trůn.

To bylo úžasnější než cokoliv, o čem kdy snil.

Lámfhada spatřil, jak zvíře sklonilo hlavu. První vlk vyrazil - a byl odhozen. Druhý jelena obešel... pak ještě jeden. Jejich zuby se zaryly do těla jelena a vlci ho strhli k zemi s rozervaným hrdlem, z něhož prýštila krev na zem. Lámfhadý se zmocnil strašný smutek, a zlatá polokoule se snesla k zemi. Vlci, vyděšení světlem, prchli. Lámfhada vyšel z polokoule a přistoupil k mrtvému jelenovi. Byl starý, srst na hlavě měl prošeďavělou. Chlapec vedle něj poklekl a vztáhl k němu ruku. Ale ta zvířetem prošla a on si uvědomil, že létat může pouze jeho duch. Z ruky mu vytrysklo zlaté světlo a naplnilo tělo zvířete. Rány se uzavřely a šedé chlupy zmizely. Staré, znavené svaly se naplnily novým mládím a životní silou. Jelen zvedl hlavu, potom vstal a jediným skokem vyrazil po úbočí kopce pryč. Vlci se znovu rozběhli po jeho stopě, ale jelen teď byl mnohem rychlejší, a tak včas doběhl k útočišti mezi vzdálenými stromy.

Když Lámfhada znovu vstoupil do polokoule a vzhlédl k nebi, zaplavila ho vlna radosti.

Poté, co znovu dosáhl okraje lesa, pohlédl dál do království a spatřil sílicí červenou, podobnou vzdálenému východu slunce. Ucítil čísi přítomnost, a pak uviděl na obloze vznášejícího se muže. Muž byl oblečen do šarlatové zbroje a jeho vlasy bíle jiskřily v měsíčním světle - a přece, když si ho Lámfhada prohlédl lépe, měl pocit, že je ten rytíř bezmála průhledný.

"Kdo jsi?" zeptal se.

Rytíř na něj pohlédl krvavě rudýma očima a pokusil se přilétnout blíž. Ale zlatá ho zahnala.

"Jsem Cairbre," zašeptal rytíř. "A ty?"

"Lámfhada. Proč jsi tady?"

"Abych viděl, poučil se. Jsi s Llawem Gyffesem?"

"Ano. Ty ho znáš?"

Rytíř se usmál. "Ne, ale poznání ho... už brzy. To jeho ubohé malé vojsko pozná sílu Nové Gabaly. Vyříd' mu má slova. Vyříd' mu, že na jaře sem přijde král se všemi svými vojáky. Vyříd' mu, že se před rudými rytíři nemá kam schovat."

"On se nebude schovávat," řekl Lámfhada. "A nebude se tě bát."

"Všichni tvorové z masa a krve by se mne měli bát," prohlásil Cairbre, "i všech těch, kdo jedou po mém boku. Poslyš, chlapce, jaký je zdroj tvé moci?"

"To nevím," řekl Lámfhada obezřetně. "Barvy jsou pro mne nové."

"Je jen jediná barva, která má nějaký význam," vyštěkl rytíř.

"Mluvíš o červené. Ta ale neumí léčit."

"Léčit? Dokáže stvořit podobu, která léčení nepotřebuje. Ale proč se s tebou vlastně bavím? Zmiz, chlapče! Nechci tě zabít."

"Bolí tě něco?" zeptal se náhle Lámfhada. "Jsi snad ne-fnti

mocný?"

Cairbreho oči rudě zaplály a on vytasil ze své přízračné pochvy meč a ťal po zlaté kouli. Ale zbraň odskočila a rytířova tvář zbledla ještě více.

Upustil meč, který mu připnul k boku. "Zabij mne," řekl. "No, tak chlapče, dělej, zabij mne."

"Proč? Proč bych měl udělat takovou hroznou věc?"

"Hroznou? Nemáš ponětí, co to slovo znamená. Ale pochopíš, až si pro tebe na jaře přijdeme. Řekni Llawu Gyffesovi, že jsi mne viděl. Řekni mu to."

"Udělám to. Proč ho nenávidíš?"

"Nenávidím? Nic takového k němu necítím, chlapče, nenávidím sám sebe. Na nikom jiném mi nezáleží." Rytíř se odvrátil a ještě více zprůhledněl, pak se náhle otočil a jeho tělo zalila šarlatová záře. "Ollathair!" vykřikl. "Ty přicházíš od OUathaira!"

Lámfhada uskočil a mezi nimi se zhmotnila zlatá stěna.

Rytíř se rozesmál. "No tohle je tedy něco! Běž za ním. Předej mu mé pozdravení. Že mu Cairbre - Pateus přeje všechno nejlepší!"

A byl pryč.

Lámfhada prchl zpátky do srubu a do bezpečí svého těla. Okamžitě se probral a začal uvazovat, zda si ten let ne-vysnil, ale stále na sobě cítil rytířovy planoucí oči.

Posadil se. V protějším rohu spal Elodan. Gwydion seděl u stolu a hleděl do poháru. Lámfhada vstal,

"Nemůžeš spát?" zeptal se léčitel,

"Mohl bych si s tebou promluvit, pane?"

"Proč ne? Není mnoho jiného, co bychom mohli dělat."

"Nalezl jsem svoji barvu."

Gwydionovi zajiskřilo v očích a on poklepal chlapci po rameni, "To je dobře. Doufám, že je to zelená, svět léčitele potřebuje."

"Je to zlatá."

"Žádná zlatá není, chlapče. Jsi stále ještě ve žluté."

"Ne, pane. Plul jsem ve zlatém člunu a viděl jsem smrt starého jelena. Vrátil jsem mu život a on znovu vstal."

"Pche! To byl jen sen - ale zní to velice hezky."

Lámfhada zavrtěl hlavou. "Počkej! Dovol, ať to zkusím ještě jednou." Zavřel oči a hmátl po barvách. Žlutá ho zvala, ale po zlaté nebylo ani stopy.

"Nenechej se odradit," řekl Gwydion. "Tyhle věci chtějí čas. Co jsi ještě viděl?"

"Viděl jsem rudého rytíře, který se vznášel na okraji lesa. Dal mi vzkaz pro Ollathaira. Řekl, že mu Cairbre -Pateus posílá pozdravy,"

Gwydion ucukl a z tváře mu zmizela barva.

"Opovaž se tu zprávu předat. Ani o ní nemluv. Dokonce na ni ani nemysli."

"Tomu nerozumím."

"A tak to má také být. Ale důvěřuj mi, Lámfhado. Neříkej nic. Byl to prostě jen sen... velice ošklivý sen."

• • •

Ubadaj poklekl vedle těla, které leželo přes stezku. Bylo pokryté šupinami a mělo šest nohou. Čelisti byly delší než ruka muže a lemovaly je tři řady zubů.

"Nikdy jsem nic podobného neviděl," prohlásil Errin. "A není na tom ani stopa po nějaké ráně,"

Ubadaj položil ruku zvířeti na hrud'. "Všechno svaly," řekl. "Žádný tuk, tohle zmrzlo."

"V oboře ve Furbolgu měli spoustu prapodivných zvířat," ozvala se Sheera. "Nemohla utéct někomu, kdo je sem vzal z pobřeží?"

Ubadaj pokrčil rameny. "Ale já dospěl ve stepi a nikdy jsem neslyšel o ještěrovi se šesti nohama. Na tábor bychom měli najít bezpečné místo. Slunce zapadá - možná víc bestii."

Opatrně se vyhnuli mršině a pokračovali po vinoucí se stezce. Na vrcholku kopce se cesta rozšířila a rozdělila. Jedno rameno vedlo na východ, druhé na jih. Ubadaj nasál vzduch. "Tudy," řekl a ukázal k východu.

Errin byl příliš unavený a prochladlý, než aby to rozebíral. Přehodil si své sedlové brašny přes rameno a šlapal dál. Po další čtvrtině míle došli k místu, kde pěšina záhy-

bála, a před nimi stál malý, z kamene vystavěný dům, který se tiskl k příkré skalní stěně. Ve sněhu před domem seděl stařec ve vybledlých modrých šatech. Kulatou hlavu měl zcela bolou, ale rozdělený plnovous mu sahal až na prsa.

, Je mrtvý?" zeptal se Errin, když Ubadaj došel k muži.

Stařec otevřel oči.

"Ne, nejsem mrtvý," vyštěkl. "Uvažoval jsem, užíval jsem si samoty."

"Přijmi, prosím, moji omluvu," řekl Errin a hluboce se uklonil. "Ale není ti zima, když tu tak sedíš?"

"Co je ti do toho, jak se mi vede? Tohle je můj dům a moje tělo. Pokud je mu zima, je to jen jeho věc."

"To jistě, pane," připustil Errin, nutě se k úsměvu. "Podívej, já a mí společníci hledáme přístřeší. Mohli bychom té požádat, abys nám dovolil strávit noc ve svém domě?"

"Nemám rád společnost," odtušil stařec.

"Tak sed' venku na sněhu," řekl Ubadaj. Pak se obrátil k Errinovi. "Proč ztrácet čas se starým bláznem? Jdeme dovnitř."

"Ne!" řekl Errin. "Najdeme jeskyni, nebo něco podobného."

Stařec se zašklebil. "Změnil jsem svůj názor," sdělil jim. "Můžete tady zůstat. Předpokládám, že budete chtít rozdělat oheň. Dříví tady nemám, budete si muset nějaké obstarat. Řekl bych, že se tu najde moje stará sekera."

Ubadaj cosi zabrblal pod vousy, /mizel v domě a za malou chvíli se objevil se sekerou. Errin se muži, sedícímu ve sněhu, znovu uklonil.

"Proč jsi změnil názor?" zeptal se.

"Protože mám vrtkavou povahu. A teď běžte pryč a nechejte mne přemýšlet."

Errin a Sheera vstoupili do příbytku. Tvořila ho jediná místnost, útulně uspořádaná. V jednom rohu bylo lůžko a uprostřed stůl se dvěma lavicemi. Ohniště bylo vychlad-

lé, prázdné, a nebylo tu ani stopy po nějakých potřebách na vaření, ba ani po jakémkoliv jídle.

"Seženu něco na podpal," navrhla Sheera. Errin přikývl a shodil sedlové brašny ke stěně. Kamenný dům byl mrazivější než smrt. Na severní stěně, kde dírou ve střeše protékala voda, se tvořil led. Errin přistoupil k lůžku, kde ležela jediná prodřená přikrývka. Nebyla tam žádná žíněnka, jen prkénka.

Errin se rozhlédl. Místnost byla pustá a nehostinná. Vyšel tedy do houstnoucího soumraku a připojil se k Sheere při sbírání dříví. Z dálky slyšeli vytrvalé bušení sekery. Za nějakou chvíli posbírali veškeré suché dřevo, které dokázali najít, a odnesli je do domu. Sheera rozdělala oheň, ale trvalo celou věčnost, než se v mrazivém obydlí trochu oteplilo.

Ubadaj dorazil za necelou hodinu a odhodil sekeru ke vzdálenější stěně. Tvář měl rudou a lesklou potem. "Potřebuju pomoc," zamumlal. Errin se Sheerou ho následovali na mýtinu, kde Kočovník porazil suchý strom a rozsekal ho na polena a kusy, které se daly odnést. Než dříví odtahali do domu, snesla se tma, ale oheň v ohništi vesele planul.

Trojice seděla u plápolajícího ohně dlouho do noci, jen Errin tu a tam vstal, došel ke dveřím a pohlédl v měsíčním svitu k místu, kde seděl stařec. Začalo sněžit. Nakonec Errin vyšel ven k sedícímu starci a přidřepl před ním.

"Promiň, pane,"

Stařec otevřel tmavé oči. "Zase ty? Co je zas? Máš dům - co víc ještě chceš?"

"Pokoušíš se zemřít?"

"A co když ano?"

"Já, já vím, že je to tvoje věc, ale v domě je teď teplo, a já bych se cítil lépe, kdyby ses k nám připojil. Snad bychom si mohli promluvit. Smrt je zřídka kdy odpovědí na cokoliv."

"Nebud' blázen, hochu. Smrt je konečnou odpovědí na cokoliv. Je koncem každé cesty, je mírem a koncem svátosti."

"Ano," souhlasil Errin, "ale je to rovněž konec smíchu a radosti, přátelství a lásky. A co je ještě podstatnější, je koncem veškeré naděje a touhy."

"To jistě je, ale pro člověka, který nemá žádné touhy a sny, nepředstavuje nic hrozného. Napadlo tě někdy, že čím větší je naše láska, tím větší je i náš smutek? Protože všechny věci jednou skončí. Žádný sen nelze zcela naplnit."

"A nelze to říci i jinak?" navrhl Errin. "Čím větší je náš smutek, tím větší je naše radost. Jak bychom poznali cokoliv z toho, pokud by to nebylo v rovnováze s tím druhým?"

"Odpověz mi na tohle, mladý odpůrce. Když muž nuluje po čtyřicet let nějakou ženu, zbožňuje ji, žije pro ni, jak velká je jeho bolest, když ona zemře a nechá ho samotného? Pokud by dostal možnost vrátit se a začít vše znovu, nebylo by snad od něj moudré, kdyby se vyhnul prvnímu setkání a prožil život bez lásky?"

Errin se usmál. "Cožpak člověk, žijící v zimě, lituje toho, že bylo léto? Vybral by si snad život v nekončícím podzimu? To nebyl dobrý argument, pane. Pojď dovnitř a užij si ohně."

"Na ohni nezáleží, ale připojím se k vám." Stařec svižně povstal, setřásl ze šatů sníh a následoval Errina dovnitř. Sheera spala vedle ohně a Ubadaj brousil starou sekeru. Vzhledl ke staříkovi.

Ještě ne mrtvý?" řekl Kočovník.

Ještě ne," souhlasil muž.

Errin zavřel dveře, přistoupil k ohni a vztáhl k příjemnému teplu dlaně. Sňal ze sebe plášť a vnější halenu a dovolil teplu, aby ho zaplavilo. Jak jsi tam mohl sedět tak dlouho?" zeptal se, když stařec přisedl vedle něj.

"Sáhni mi na ruku," řekl ten podivný muž. Errin se jí dotkl a zjistil, že je teplejší než jeho vlastní.

"To je neuvěřitelné. Jak to děláš?"

"On je kouzelník," řekl Ubadaj. "To jsem ti mohl říct sám."

"Jsi skutečně čaroděj, pane?" zeptal se Errin.

"Svým způsobem. Já jsem Dagda. Ale nekouzlím - jste tu v bezpečí,"

"A jaké povahy je tvoje magie?"

"Neptej se!" vyštěkl Ubadaj.

"Říkám pravdu," odvětil Dagda, "a v točícím se kole života vidím všechny barvy: minulost, přítomnost i všechny budoucnosti."

"Předpovídáš budoucnost," řekl Errin. "Můžeš říci, co čeká mne?"

"Mohl bych, lorde Errine. Mohl bych ti říci vše, co tě očekává."

"Pak to tedy, prosím, udělej."

"Ne. Vidíš, líbíš se mi." Obrátil se k Ubadajovi. "Ale tobě to řeknu, pokud budeš chtít."

"Pche! Já nechci. Vy šamani jste všichni stejní. Nic mi neříkej, starce."

"Velice moudré, Ubadaji," prohlásil Dagda a rozesmál se.

"Odpovíš mi na jednu otázku?" zeptal se Errin.

"Snad."

"Lze královo zlo porazit?"

„Jsi si jist, že je Ahak zlý?"

"Ty snad vidíš v jeho činech něco dobrého?" oponoval Errin.

"Mluvíme o muži, který vedl poslední vítězné vojsko a úspěšně uzavřel mírovou smlouvu, kterou ukončil existenci říše. Mluvíme o králi, který zahájil reformu zákonů, aby tak pomohl chudým, který zavedl zvláštní daň, aby bylo možné rozdělovat jídlo lidem, postiženým chudobou."

A zapomněl jsi snad na léky zdarma pro choré a potřebné?"

"Nezapomněl," odvětil Errin. "Ale stejně tak nemohu zapomenout na hromadné vybíjení Kočovníků, ani na nechutné věci, které se teď dějí v hlavním městě."

"A co z toho pro tebe vyplývá?"

"Že se stal zlým králem."

„Jistě, lorde Errine. Ale důležité je to slůvko stal. Existuje něco, co vstoupilo do tohoto království, co kazí vše, čeho se dotkne,"

"O tom nic nevím," řekl potichu Errin, "ale ať už to přichází odkudkoli, lze nad tím zvítězit?"

"Odpovědí je nutně ano. Většina zla pochází ze srdcí lidí. A všichni lidé musejí zemřít - a jejich zlo tudíž zemře s nimi. Ale tvoje otázka byla asi určitější. Lze toto zlo zničit rychle, prostřednictvím Llawa Gyffese? Odpověď pro teď, jak tu sedíme, zní ne."

"Ale může se to změnit?" naléhal Errin dál.

"Je mnoho budoucností, a každý z lidí má možnost dát podobu té své. Barvy jsou v pohybu a soulad zmizel. Ale ano, může se to změnit. Víš, úspěch či neúspěch té vaší záležitosti závisí na chvilkovém rozmaru jistého zloděje a vraha."

"Llawa Gyffese?"

"Ne. Vyspěte se trochu, lorde Errine. Ráno budu pryč. Odpočiňte si tady, dokud nebudete připraveni vyrazit, a potom se vydejte na východ. Muže, jehož hledáte, naleznete."

"A kam se vydáš ty?"

"Kamkoli se mi zachce," odvětil Dagda.

• • •

Svízel s podivem zjistil, že se mu s tím zlatovlasým dítětem, které vynesl z vánice, nechce rozloučit, ale když našli pro uprchlíky ubytování uvnitř palisády, vyhledala ho jakási starší žena, tvrdící, že je babičkou děvčátka. Děvčátko se jmenovalo Evai, a Svízel pocítil současně bolest i vděčnost, když ji babička odváděla k nově vystavěným chatrčím u severní zdi, a ona začala plakat.

Sledoval ze dveří, jak se stařena s dítětem brodí sněhem, a když se Evai ohlédla, zamával jí, Arian ho zahlédla a připojila se k němu.

"Na nějakou dobu tady bude pěkně přeplněno," řekla. "Myslím, že se vydám domů."

"Blíží se další vánice," řekl jí a ukázal prstem na nízko visící mračna. "Za dva za tři dny bude cesta bezpečná. Pojd' dovnitř, dáme si pohár vína. Je dobrý, deset let starý." Aniž by čekal na odpověď, vešel zpátky do síně a vydal se k planoucímu ohni. Arian chvíli nejistě stála ve dveřích. Ale byla teď osamělá. Llaw se jí vyhýbal a Nuada žil v jedné chatě s tou tmavookou uprchlicí Kartiou. Sňala z ramen plášť z beraniny, přišla k ohni a vzala si nabídnutý stříbrný pohár, naplněný rudým vínem. Napila se a pak usedla naproti Svízeli.

"Ta stařena se za ochránce toho dítěte nehodí. Možná že nepřežije ani tuhle zimu," řekl, dívaje se do tančících plamenů.

"A ty bys byl jako matka lepší?"

Pohlédl na ni svýma tmavýma očima. "Nevysmívej se nu, děvče," zasyčel.

Ztěžka polkla. "Promiň, ale nemyslela jsem to tak, jak jsem to řekla."

Pokrčil rameny a hněv z očí se mu vytratil. "Něco na tom ale je. Nemohl bych vychovávat dítě, nevěděl bych jak. Ale ty ano."

"Až budu připravená, budu mít své vlastní."

"O tom nepochybuji, boky na to máš. Ale tak jsem to nemyslel. Mohla bys tu zůstat, se mnou. Mohli bychom to děvčátko vychovat - a také pár vlastních. V celým lese

nenajdeš lepší partii. Mám tady všechno. A až budu připravenej, odpluju do Cíthaeronu. A, u všech bohů, budu tam patřit mezi ty nejbohatší."

Arian usrkla vína a bleskově zauvažovala. Jak si jen může tenhle ošklivý opičák myslet., že by si ho vzala? Jenom z pomýšlení, že by se jí dotkl, se jí dělalo špatně. No ano, byl silný - a, zcela jistě, všemi těmi krádežemi a vražděním zbohatl. Ale jako životní partner?

"Necítím k tobě lásku," odvětila nakonec a připravila se na výbuch jeho vzteku. Ale jeho odpověď ji překvapila.

"Lásku? Ty věříš, že to je šíp, poslaný z nebes? Není. Viděl jsem už muže a ženy, kteří žili spokojené životy, i když se nemilovali. V každém případě je láska něco, co narůstá sdílením. Ani já tě nemiluj u, Arian, toužím po tobě. Ale to je jen začátek. A vím, co vidíš, když se na mě podíváš, šlépěj nejsem. Nejsem vysoký a hezký, jako je Llaw, ani nadanej veršotepec jako Nuada. Ale jsem silnej a budu tady stále, když už to oni budou mít dávno za sebou."

"Ne," odpověděla. "Nemohu si tě vzít. Mluvíš o touze jako o začátku. Já věřím, že... a netoužím po tobě. Tvoje bohatství mě nezajímá, ani život kithairónských boháčů. Přála bych si tohle říci jinak, aby tě to bolelo méně, ale se slovy to neumím."

Přikývl a v jeho tváři se nezračily žádné pocity. Pak se usmál. "Po většinu mého života jsem nemoh dostat to, po čem jsem toužil. Když sem útek a přišel jsem sem, rozhod jsem se, že už mi nikdo nic upírat nebude. Požádal jsem tě o ruku - jak by to měl chlap udělat. Ale já tě dostanu, Arian, ať už s tvým souhlasem, nebo bez něj. Takže máš pár dní na to, aby ses nad mou nabídkou mohla zamyslet."

"Nemám ráda, když mi někdo vyhrožuje," řekla s planoucíma očima. "A pokud si myslíš, že mě dostaneš, tak si to rozmysli. Zabiju tě,"

"Myslíš, že bys to dokázala?"

Arian se náhle rozesmála. "Tak mě vezmi do své postele, Svízeli, ale pozor, abys někdy neusnul."

"I tak by to za to stálo," řekl.

"To se nikdy nedozvíš," odsekla a vstala. Přehodila si přes ramena plášť a vyšla zpět do světla zimního dne. Jak se prodírala závěsemi ke své chatě, hustě sněžilo. Na cestě k chatě si všimla, že dva strážní otevírají křídla hlavní brány, a překvapilo ji, když spatřila, že se uklánějí jakémusi starci ve vybledlých modrých vlněných šatech. Měl holou hlavu, ale bílý, rozeklaný plnovous mu spadal až na prsa. Strážní od něj ustoupili, a přece stála Arian jako přimra-zená. Zdálo se, že cizinec po sněhu snad klouže, protože skoro nezanechával stopy. Zastavil se uprostřed vesnice, kde usedl do sněhu. Jeden ze strážných se k němu rozběhl a nabídl mu chleba. Pak vyšli ze svých domovů i ostatní vesničané a shlukli se kolem něj. Arian, kterou všechn ten zmatek překvapil, se tam vydala a Llaw Gyffes se k ní připojil, "Co to dělá?" zeptala se Arian, když stařec na udusaný sníh přel se sebou rozložil asi třicet černých kamenů.

Llaw se vesele zašklebil. "Už jsi o něm slyšela, Arian - a teď ho viciáš. Tohle je Dagda. Máš odvahu se ho na něco zeptat?" Vzhlédla k němu, aby zjistila, že si z ní dělá legraci.

"Udělám, co ty," řekla, ale on jen zavrtěl hlavou.

"Já si nepřeji znát budoucnost, a nejsem tak obratný, abych se ho zeptal správně. On ví všechno, až do okamžiku smrti kohokoliv."

"Vždyť zmrzne, když tam bude jen tak sedět," poznamenala.

Llaw se otočil, poklepal Arian na rameno a ukázal k síni. Z té právě vycházel Svízel s těžkým pláštěm z beraniny. "To je součástí rituálu v každé vesnici, ve které se zastaví - čeká, až ho náčelník pozve do svého obydlí. Jen málokterý odmítne."

"Proč? To by je proklel?" zeptala se.

"Něco horšího, řekl by jim pravdu."

Dav se před Svízelem, který se Dagdovi uklonil, rozdělil. Starec posbíral své černé kameny a nasypal je do koženého

váčku; pak vstal a přijal plášť. Když ho Svízel odváděl do tepla síně, dav je následoval.

"Chtěla bys ho vidět při práci?" zeptal se Llaw. Arian přikývla.

Uvnitř síně byl vyklizen prostor u jednoho z ohňů a stařec znovu usedl a rozhodil kameny. Vzhledl ke Svízelovi, ale ten zavrtěl hlavou. Dav zneklidněl. Svízel ukázat na Arian a mávl na ni, aby přistoupila blíž. Llaw šel s ní a oba usedli před Dagdou.

"Ty první," řekla Arian a Llaw si odkašlal. Dagda se nepatrně pousmál.

"Vyber osm z těch kamenů," řekl, a jeho hlas zachrastil jako vítr mezi větvemi uschlého stromu. Llaw pohlédl na kameny. Byly ploché, bezmála kulaté, a zjevně pocházely ze dna nějakého potoka. Pomalu si jich osm vybral a pak je stařec otočil a zkoumal různé runy, kterými byly označeny. Pak zvedl světíc oči.

"Tak se mne zeptej, co tě v životě čeká, Llawe Gyffesi."

Llaw polkl. "Nevím, na co se mám zeptat, Dagdo," zamumlal a zrudl.

"Mám ti tedy říci vše?"

"Ne!" vyrazil ze sebe Llaw. "Všichni lidé umírají - takže místo a čas znát nechci. Řekni mi, zda budeme mít dobré jaro, jestli bude dostatek zvěře."

"Jaro bude krásné," řekl Dagda s dalším pousmáním. "Přijde dříve a zvěře bude víc než dost. Ale na lov budeš mít jen málo času, Llawe Gyffesi, protože tví nepřátelé se shromažďují, A v době tání budou tady."

"Já žádné nepřátele nemám," prohlásil Llaw.

"Tví nepřátelé jsou děsiví, jsou to nesmírně zlí lidé. Bojí se tě, Llawe. Obávají se tvé armády a tvého jména. Musejí tě zničit, a vyjdou proti tobě s třípytívy meči a temnými kouzly."

"Pak tedy odejdu do Cithaeronu. Ať si sem klidně přijdou."

"Cithaeron nikdy nespátíš, Llawe Gyffesi."

"Mohu ty své nepřátele porazit?"

"Kohokoliv lze porazit. Vidím dvě vojska. Chceš vědět, jak to dopadne?"

"Ne. Děkuji za radu."

Dagda se usmál a obrátil se k Arian. Pootáčet kameny a svými dlouhými, kostnatými prsty je rozprostřel. Vybrala si osm a čekala.

"Ptej se, Arian, a já ti poskytnu poučení."

"Vyhraje Llaw?" zeptala se. Llaw zaklel a vstal, ale dříve, než se mu podařilo zmizet z doslechu, zazněl starcův hlas.

"Vidím ho ležet bez života na pláni u lesa, a démona, scházejícího z kopce; rudého démona s černým mečem."

"Ty huso pitomá," vyštěkl Llaw, vztekly oči upřené na Arian. "Proklínám tě!"

Vyrazil ze síně a vedle Arian poklekl Svízel, "Zeptej se ho na nás," zašeptal. Ve tváři byl celý bílý. Arian zavrtěla hlavou. "Nic víc už vědět nechci. Mrzí mne to, Dagdo."

Když se pokusila vstát a následovat Llawu, Svízel ji chytil za ruku. "Zeptej se ho! Zachovám se podle toho, co ti řekne."

Výtrhla se mu a zhluboka se nadechla. "Řekni mi o Svízelovi," zašeptala. Vůdce lupičů zbledl hrůzou.

"I on na jaře zemře. Vidím koně, bílého koně - a jezdce v zářivém stříbře. A dítě na úbočí kopce. Démoni se shromažďují a na les se snese převeliká bouře. Ale Svízel ji nespátí."

"Co máme dělat?" zeptala se Arian.

"Cokoliv chcete."

"Musí Llaw zemřít?"

"Všichni tvorové umírají. Někteří dobře, jiní pak zle." Vzhledl k Svízelovi. "Chtěl bys slyšet více, můj nový pane Svízeli?"

"Nikdy jsem se tě sám na sebe nezeptal, ale celý roky jsi mně to chtěl říct., ty parchante! No, tak já teda budu žít dýl než ty! A až si pro mě ten stříbrnej jezdec přijde, zabiju ho taky! Já ti nevěřím, Dagdo. V těch kamenech není vepsaný nic, co by silnej chlap nedovedl změnit. Já se rozhodnu sám."

"To samozřejmě uděláš. Pouvažuj o tom, až se setkáš se stříbrným jezdce." Stařec zaměřil svoji pozornost opět k Arian. "Zeptala seš, co máte dělat. Já neradím, jenom říkám, co vidím. Ale vidím jednorukého šermíře a dítě moci. Vidím řemeslníka, kouzelníka s břemenem viny. Ti všichni se musejí sejít. Musí být obnovena rovnováha."

Tehdy Arian odešla a rychle se vydala do Llawovy chatrče, protože se zoufale chtěla omluvit. Nechtěla tu otázku položit, vyplynula z jejích obav. Přece to musí pochopit!

Ale Llawova chýše byla prázdná a jeho věci zmizely. Rozběhla se k bráně a vyšplhala po žebřílku na hradbu. Padal čerstvý sníh, ale i tak viděla jeho stopy, vedoucí pryč do temného lesa.

• • •

Llaw pracně pokračoval dál a dál, až do setmění zbývala jen asi hodina. Pomalu se ploužil sněhovými závějemi, dolů po zledovatělých svazích, přes zamrzlé potoky, rozhodnut zvětšit vzdálenost mezi sebou a Dagdou, jak jen to bude možné. Ten člověk byl v lese pochmurnou legendou. Nikdo nevěděl, kde žije, ale příběhy o jeho cestách tvrdily, že kráčí Přímořským lesem po více než století. Podle některých z nich to byl bývalý rytíř, podle jiných kněz, ale vesměs se shodovaly v tom, že jsou jeho slova dvojznačná.

A přece se muži i ženy stále hlučně dožadovali možnosti slyšet, co je čeká - ať už by jejich budoucnost byla jasná, či temná, naplněná radostí, či bolestí.

Za soumraku už měl Llaw u kmene staré břízy zapálen oheň. Potom si vybudoval na severní straně ze sněhu zídku, abych ho chránila před mrazivým větrem, a usedl, aby přečkal noc.

Zatracená holka! Na jaře zemře... bude ležet bez života před armádou nepřátel, které nikdy nevyhledával. Pod jakou nešťastnou hvězdou se to narodil? Kterého z bohů urazil, že mu tak zničil život? Nejdřív Lydia - to byla děsivá rána - a

teď ho čeká taková nesmyslná smrt.

Když Llaw přiložil na oheň a zachumlal se do pláště, hvězdy zářily jako dýmky. Zaslechl, jak se v podrostu cosi tiše pohybuje, a tak vytáhl zpoza opasku sekeru a otočil hlavu. Nějakých patnáct sáhů od ohně, zíraje na něj zlověstnými očima, seděl obrovský šedý vlk. Llaw si všiml, že má mordu bílou; byl starý, vyvrženec smečky. Podle velikosti zjizvených plecí odhadoval, že kdysi mohl být jejím vůdcem, ale jako všem tvorům, i jemu vysálo stáří sílu, a mladší samec ho odstavil. Llaw hrábl do vaku a vytáhl kus sušené hovéziny, kterou vlkovi hodil. Zvíře si jí nevšímalo. Bývalý kovář sklopil zrak a přidal na oheň dříví. Když se znovu ohlédl, maso bylo pryč, ale vlk tam stále ještě seděl, "Máš svoji hrdost, co?" řekl Llaw. "To není špatná věc, ani u zvířete, ani u člověka." Hodil mu další kus masa, tentokrát tak, aby dopadlo trochu blíž k němu. A vlk znovu čekal, až se otočí, než vzal maso do zubů. Bylo jen pár doložených případů, kdy vlci zaútočili na člověka, a Llaw se nebál, že by nebyl schopen tohle zvíře zabít. Sekeru měl ostrou, ruce silné. Ale byl rád, že má nějakou společnost. "Tak pojď, Šediváku. Užij si ohně."

Před vlkem přistál další kus masa, tentokrát napravo od něj a blíže ohni. Když se vlk přiblížil k masu, uviděl Llaw na jeho plecích známky nedávného boje a zubaté stopy tesáků, které se zaťaly hluboko do boku. A na pravé zadní noze bylo stále vidět starou jizvu, díky níž kulhal. "Tuhle zimu už nepřežiješ, Šediváku. Uteče ti dokonce i unavený králík, a žádného jelena nestrhneš. Bude lépe, když se mnou nějakou tu chvíli zůstaneš." Vlka zalehl, vděčný za teplo a první jídlo po deseti dnech.

K ránu na zadní přišel v létě, když jeho družku napadl obrovský hnědý medvěd. Vlka na něho zaútočil a skočil mu po krku, ale tesáky mu sklouzly po husté kožešině a rána dlouhými medvědími spáry mu rozřezala bok. Jeho družka zemřela, jeho vlastní rána se hojila velice dlouho. Když se smečka sešla na zimu a jako vždy došlo na výzvy, neměl ani vůli, ani sílu, aby se jim postavil. A tak ho před mnoha dny vyhnali.

Živil se mršinami a pozůstatky hostin jiných maso-žravců. A pak, když už spotřeboval skoro všechnu svou sílu, ucítil pach člověka a chystal se na něj zaútočit. Teď už si nebyl jist, ale maso bylo dobré a oheň hřál. Obezřetně se usadil, a když trochu utišil hlad, upřel žluté oči na toho člověka.

Llaw přehrabal vak, byly v něm ještě tři kusy masa. Dva z nich vytáhl a do jednoho se zakousl. Vlka zvedl hlavu a Llaw mu hodil druhý kus. Tentokrát jej zvíře zhltnulo okamžitě.

Poté, co Llaw přiložil znovu na oheň, uložil se vedle vlka. Toho, že by zaútočil, se nebál. Proč také? Cožpak Dagda neřekl, že zemře až na jaře?

Spal spánkem beze snů a probudil ho ranní mráz. Z ohně zbyly jen doutnající uhlíky a vlk byl pryč. Llaw měl pocit, jako by něco ztratil. Sedl si, naskočila mu husí kůže, a tak rozhrábl oheň, přidal roští a větvičky, které předchozího odpoledne nasbíral. Pak vyndal z vaku měděný kotlík, naplnil ho sněhem a položil na okraj ohniště. Když sníh roztál, přidal pár dalších hrstí sněhu, až byla nádoba

naplň plná vody. Nasypal do ní něco ovesných vloček a míchal větvičkou, až kaše zhoustla.

Stále ho pronásledovala Dagdova slova. Jeho nepřátelé se houfovali a on se nemohl setkat s nimi vyhnout. To ponechávalo bývalému kováři jedinou naději. Bude se muset pokusit o to, co, jak tvrdily legendy, se už párkrát stalo. Bude muset postavit vojsko. Válčit s nimi.

Ale jak? Jak by mohl bývalý kovář postavit takovou sílu?

Zasmál se sám pro sebe. "Začneme s jedním člověkem, Llawe. Najdeme jednoho muže... a pak dalšího. Les je plný vzbouřenců." Myšlenky mu zabloudily k Elodanovi, tomu bývalému rytíři. Elodan se přinejmenším vyznal v tom, jak válku vést. A ten kouzelník, který pomohl Lámfhado-vi, i ten by mohl pomoci. Llaw dojedl horkou ovesnou kaši, udusil oheň a vyrazil směrem k východu.

13

VÉVODA, KTERÝ POSEDÁVAL NA HRADBÁCH a bez zájmu hleděl do zasněžené krajiny, byl mírně opilý. Vedle něj stálo železné ohřívadlo, ale rezavé uhlíky mrazivý vítr zaháněly málo.

V dále jen tak tak viděl černou hranici lesa, za ním si představoval moře a cestu do Cithaeronu. Jitro bylo jasné a na věži se probouzeli holubi a kroužili kolem ní. Vévoda se otřásl a natáhl ruce k uhlíkům.

Ještě před třemi dny choval naději, že bouřlivý čas nového věku přechází. Ale pak dorazil král s tisícem jezdců. Audience byla krátká, a když byl vévoda povolán do svého vlastního sálu, seděl tam po králově pravici Okessa. A kolem trůnu stálo těch osm démonických rudých rytířů. Vévoda se hluboce uklonil.

"Tohle je obtížné zvladatelné vévodství" řekl Ahak, vládce království, velitel deseti tisíc kopiníků. Vévoda vzhledl do jeho zarudlých očí a nenacházel slov. Otřes z toho, jak král vypadá - bílé vlasy, šedá tvář - ho vyvedl z míry. "No? Nemáš nám snad co říci, bratránku?"

"Já, láme mi srdce, že ti to činí nesnáze, můj lenní pane. Snad byly zprávy, jichž se ti dostalo, zbytečně znepokojujivé.

Objevíli jsme všechny, kteří byli kočovnického rodu, daně jsme vybrali a odeslali do Furbolgu. V čem jsou ony obtíže?"

Ahak zavrtěl hlavou a obrátil se k Okessovi. "Ptá se, v čem že jsou ony obtíže? Nechápe on nějak pomalu?" Okessa pokrčil rameny a král se otočil znovu k vévodovi. "Kde? Není snad tohle hrad, z něhož utekl vzbouřenec Llaw Gyffes, aby v tom prokletém lese postavil tu svou vzbouřeneckou armádu? Není snad tohle vévodství, které bylo svědkem, jak se tvůj vlastní pořadatel oslav - muž, kterého jsi nám doporučil, aby se staral o naši návštěvu a nás samotného - ukázal být zrádcem?" Okessa se naklonil ke králi a zašeptal mu cosi do ucha. "Aha ano," zasyčel Ahak. "A co ten čaroděj Ollathair, kdo mu dovolil uprchnout? A ty stále ještě nechápeš, v čem je problém?"

"Můj lenní pane, nemohu než přiznat, že jsme utrpěli jistě... neúspěchy. Ale ten člověk, Llaw Gyffes, byl pouhý kovář, který zavraždil svoji ženu. Ano, uprchl. Ale z těch, kteří unikli s ním, byli všichni až na hrstku znovu lapeni, a co se týče Errina, dávám za vinu lordu Okessovi, že ho před radou vyprovokoval. Ten muž měl starosti kvůli ženě, již miloval."

"Kvůli kočovnické čubce? Kdo ví, jak ohavnou zradu mohli ukout? Jsme s tebou nespokojeni, bratráčku. Ale o tom, co s tím provedeme, rozhodneme, až se s tímto vé-vodstvím seznámíme zblízka. A teď běž."

Vévoda, vykázaný z vlastního sálu, nebyl od té doby ke králi povolán. Ale viděl jiné, kteří to potěšení měli. Především přivedl jeden z Okessových služebníků na nádvoří tři mladé vesničanky. O hodinu později, když už ležel v posteli a nemohl spát, zaslechl vévoda děsivý křik. Děvčata od oné noci již nikdo neviděl, ale vévoda si všiml, jak z králových komnat vynášejí tři pytle, jejichž obsah byl zahrabán za stájem. O hodinu později vyklouzl na nádvoří sám a našel čerstvě zrytou půdu. Když do ní zaryl prsty, našel malou lebku, kterou urychleně znovu pohřbil.

Následujícího rána nařídil, aby mu připravili koně pro obvyklou vyjížďku kopci, ale jeho velitel ho informoval, že si lord Okessa vyžádal jeho přítomnost v pevnosti pro případ, že by s ním chtěl král mluvit.

Byl vězněm ve vlastním hradě a hlídali ho jeho vlastní vojáci.

To bylo skoro neuvěřitelné, ale taková byla i změna, která se stala s Abakem. Vévoda věděl vždycky, že je král bezohledný. Před šesti lety se rozšířily zprávy, že nařídil otrávit svého strýce, který byl jeho předchůdcem na trůně, ale tehdy byl Ahak v nejlepších letech, na vrcholu svých fyzických sil - vlasy měl černé jako havran, oči jasné. Jednou na jakési hostině zvedl nad hlavu dvacetigalonový sud s vínem a držel ho tam po deset tepů srdce. Teď byl jenom stínem muže, jímž býval. A přitom, kolik mu tak mohlo být? Třiatřicet? Čtyřiatřicet? Víc určitě ne.

Když uhlíky v ohřívadle vyhasly, vrátil se vévoda zpátky do svých komnat. Sloužící mu přinesli teplou vodu a on se s pomocí stříbrného zrcadla oholil, vyhýbaje se bradce, a přitom si povšiml, že se mu začínají na spáncích objevovat bílé vlasy.

Tvář měl hubenou a výraznou, hluboko posazené oči měl blízko sebe a orlí nos. Nebyla to hezká tvář, to věděl, ale rázná ano. Odložil zrcadlo a otřel si obličej nahřátým ručníkem.

Vzbouřenci v lese! Zoufale si přál, aby tam to vojsko bylo a připravené zaútočit. Ale všichni jeho vyzvědači se shodovali v tom, že legenda o Llawu Gyffesovi je přesně tím, čím legenda je: pouhou báchorkou. Smutně se usmál. Dokonce i kdyby pověst mluvila pravdu, a to vojsko vtrhlo do Mactha, nebyl by v jiném postavení, pořád by byl vězeň. Vévoda byl nenáviděný muž; to byla lekce, kterou mu uštědřil jeho vlastní otec.

"Muž může vládnout, používá buďto lásku, anebo strach," řekl. "Ale strach je silnější," Ale teď, když vévoda čekal na zprávy o tom, co s ním bude, věděl, že v Mactha není jediný člověk, který by mu pomohl, a že by ho lidé nijak neoplákali, kdyby byla prolita jeho krev.

"Snidani, můj pane?" Pohlédl na děvče. Byla mladá, tmavovlasá a hezká. Věděl, že si ji vzal někdy v zimě do postele, ale nijak zvlášť si na to nevzpomínal. Odešel do ložnice. Byl rád, že se nikdy neoženil. Jistě, plánoval to, aby získal dědice, ale potom se rozhodl, že počká do padesátky. Teď se přinejmenším nebude muset strachovat o rodinu, kterou by očekával týž osud jako jeho.

Když zaslechl na nádvoří dusot kopyt, přistoupil k oknu. Pět stovek králových jezdců v černých pláštích vyjíždělo z hradu, a on je po nějakou chvíli pozoroval, jak míří k lesu.

Dal si zavolat svého velitele stráží. "Kam jedou?" zeptal se.

"Pokud jsem to pochopil správně, král vydal rozkaz, aby pronikli do lesa a zjistili sílu vojska Llawu Gyffese."

"Vždyť tam vůbec žádné vojsko není," vyštěkl vévoda. "Najdou pár osad a budou vraždit a znásilňovat. Bohové! Tenhle svět zešlel," Muž neřekl nic.

Vévoda ho mávnutím ruky odeslal pryč. "Běž," řekl. "Běž a nahlas, co jsem řekl. Nepochybuji, že tě za to Okessa odmění."

Muž se uklonil, vycouval a zavřel za sebou dveře.

Vévoda zaslechl, jak se klíč v zámku otáčí...

• • •

Manannan odhrnul přikrývky, zvedl ze svých prsou dívčinu ruku a vyhrabal se z postele. Sám si nalil pohár zlaté ambrie a pozoroval, jak nad horami vychází ve zlaté nádheře slunce. Pocítil přival síly, a když se otočil, zjistil, že už je děvče vzhůru. Usmála se na něho a posadila se.

"Jak se cítíš, urozený rytíři?"

Potichu se zasmál, vrátil se do postele a pohládl ji po rameni. Pak ji odhrnul dlouhé vlnité vlasy, aby ji mohl políbit na krk. Pleť měla jako z alabastru a její tělo bylo měkké. Zavalila ho vlna touhy.

O hodinu později ji pozoroval, jak odchází, a potom se v posteli převalil na záda. Otevřeným oknem dovnitř proudilo sluneční světlo, zalévalo jeho tělo, a z provoněných zahrad se sem nesla ptačí píseň.

Manannan se ještě jednou napil elixíru, pak se vykoupal a oblékl do hedvábných šatů. Zašel do stupňovité zahrady a procházel se mezi květinami a kvetoucími stromy. Našel tam malou skupinku básníků, seděli mezi kamélie-mi a potichu se dohadovali s několika malíři o tom, co je to krása. Nějakou dobu je poslouchal, ale pak ho odlákal zvuk hudby do pavilonu, kde tančily ženy.

Slunce zářilo nesnesitelně jasně.

Ollathair měl pravdu. Tunel za Černou branou byl zlý sen, který by člověku zmrazil duši; svítící oči ve tmách, ledový pot na čele. Ale za ním ležela země tak krásná, že se jí nic nevyrovnalo, a město, jemuž podobné Manannan nikdy neviděl. Budovy z bílého kamene se tyčily nad krajinou, ulice byly lemovány sochami a všude byly zahrady a doslova lesy kvetoucích stromů.

U městské brány ho uvítal jakýsi Paulus, básník a smířčí soudce. Tento vysoký muž s bílou bradou se hluboce uklonil.

"Vítej konečně, Manannane. Je pro nás požehláním, že jsi dorazil,"

"Ty mne znáš?" zeptal se a seskočil z koně.

"Znáš tě, můj milý? Samildánach o ničem jiném nemluvil. Srdečně tě vítám. Bude rád, až se dozví o tvém příjez-

J "

du.

"On je tu? Živý?"

"Tady ne," řekl Paulus s úsměvem. "Ale ano, je velice naživu - a stejně tak jeho přátelé. Rozhodli se, že zůstanou mezi Vampy a budou nám pomáhat s našimi obtížemi. Ale ty jsi po svých cestách jistě unaven. Následuj mne do mého domu, tam se můžeš vykoupat a osvěžit."

Dům smírčího soudce byl ve skutečnosti palác výjimečné krásy, obložený ze strany ulice mramorem a obklopený stupňovitými zahradami. Vyšly z něj mladé ženy, aby ho uvítaly, a Manannan přivolil, aby byl Kuan odveden do stájí, které se nacházely za zahradami.

"Máš mnoho otroků," řekl obdivně Paulovi, když vešli dovnitř.

"Žádné otroky, pomocníky. Služebníky, chceš-li." Zavedl bývalého rytíře do pokojů pro hosty a nabídl mu první pohár ambrie. Když se Manannan napil, pocítil, jak mu tělem proudí síla.

"Co je to?" zeptal se překvapeně.

"To je základní kámen naší civilizace. Je to život, Ma-nannane. Pij tohle, a nebudeš nikdy potřebovat léky, ani nezestárneš."

Samildánach a ostatní rytíři byli někde na severu, jak mu sdělili, ale do měsíce se vrátí. Ze začátku byl Manannan znepokojený a neklidný. Neměl by se vydat za nimi? Paulus souhlasil, že by mohl, ale poradil mu, aby si pár dní odpočal, nasbíral síly, že mu pak poskytne průvodce. Ale dny plynuly a Manannan si město s bílými věžemi zamiloval. Bylo na něm něco, co přímo otevíralo duši; obtíže království se zdály být tak vzdálené, a svět, který opustil, odtazitý a ubohý.

Koupal se ve vonné vodě a ani nepotřeboval jíst - jediný pohár, a během několika vteřin se mu veškerá síla vrátila. Lidé tady byli laskaví, a on strávil pár dní tím, že se potloukal po knihovnách a muzeích a studoval zvyky Vampů. Nebyla to rasa válečníků, i když svého času - podle dějepisců — mívali velická vojska. Nyní používali k ochraně hranic námezdné síly, ale z okolních zemí hrozilo jen malé nebezpečí.

"Kde je Samildánach?" zeptal se Paula čtvrtého dne svého pobytu.

"Pomáhá zachránit nějaké lidi z vaší vlastní rozbořené země. Myslím, že se jim říká Kočovníci. Otevřel pro ne bránu, aby se mohli usídlit na naší půdě."

"To je od vás laskavé."

"Ne, to není jenom laskavost, Manannane. V posledních třiceti letech nám tu zuřil strašlivý mor, a zbylo jen málo lidí, kteří by obdělávali zemi a starali se o naše potřeby. Země nutně potřebuje novou krev. Na severu se už usídlily nějaké dva tisíce Kočovníků. - Možná, až se Samildánach vrátí, budeš moci navštívit nová města, která tam stavějí,"

Pátého dne začal být Manannan neklidný. Cítil se silný jako lev, ale něco mu chybělo. Promluvil o svých pocitech s Paulem, který se usmál a poklepal ho po rameni. "Pochop," řekl smírčí soudce, "že teď v tobě pracuje ambrie, která přestavuje tvoje tělo a činí tě silnějším, než jsi kdy byl, A také způsobuje, že si své tělo více uvědomuješ. To, co potřebuješ, je společenství do lůžka,"

"Přisahal jsem, že budu dodržovat celibát," řekl mu Manannan,

"Skutečně? A z jakého důvodu? Muž byl stvořen proto, aby měl družku. Věř mi, Manannane."

Té noci mu poslal Drayu, která nejenže božsky vypadala, ale byla i chytrá, vtipná a okouzlující. Vyprázdnili spolu džbán ambrie a po celou noc se milovali. Paulus měl pravdu. Napětí, které Manannan pociťoval, bylo pryč; cítil se skvěle a uvolněně, v souladu s tímto novým světem. Po Draye si užíval se Senlis, Marin a několika dalšími, jejichž jména si už nepamatoval.

Radost z toho všeho byla skoro nesnesitelná.

Město Vampů se blížilo Manannanově představě ráje. Mělo vše s výjimkou všemocného boha, a popravdě řečeno, tím bylo svým způsobem snad ještě lepší než ráj samotný. Nebyli tu žádní soudci, zdálo se, že jediným zákonem je být šťasten.

Dny plynuly. Manannan četl vampské knihy, učil se jejich poezii, prohlížel si jejich malby a sochy, miloval se s jejich ženami. Bývalý rytíř byl poprvé v životě zcela spokojen.

Samildánach se brzy vrátí, a potom vyjedou zachránit Ollathaira, dají království do pořádku a vrátí se sem a budou si užívat odměny pozeňaných.

Šestnáctého večera Manannan usnul s hlavou plnou takovýchto snů. Probudil se někdy v noci, prochladlý a s husí kůží, a hmatl po ambru, jenomže zjistil, že je džbán prázdný. Zaklel a vstal - byl si jist, že byl plný, když usínal, ale Paulus bude ještě nějakou mít. Když vstal, uviděl ženskou postavu, sedící v křesle u okna - seděla zády k měsíčnímu svitu a tvář měla ve stínu.

"Kdo jsi?" zeptal se. "No, to nevádí. Počkej, jen co se napiji, a pak si spolu promluvíme."

"Ty se potřebuješ napít, abys mohl mluvit?" odpověděla tichým hlubokým hlasem. V Manannanově paměti se cosi pohnulo, ale tančilo to jako ranní mlha a když se toho dotkl, zmizelo to.

"Ne, jistěže ne. Ale je mi zima." Vydal se ke dveřím.

"Tak si aspoň přehoď přes ramena přikrývku. Vypadáš jako blázen, když tu tak stojíš nahý, jen se džbánem v ruce."

"Kdo jsi?"

"Jsem přítel, Manannane. Jediný přítel, kterého tady máš."

"Nesmysl, Získal jsem si tady více přátel než za celý život."

"Pojď sem," řekla, "sedni si, popovídáme si,"

"Potřebuji se něčeho napít."

"Máš tady čerstvou vodu," nabídla mu.

"Vodu nepotřebuji," odsekl.

"Ne," potvrdila, "potřebuješ ambriu. Potřebuješ nápoj bohů. Je snad už pro tebe příliš pozdě, Manannane?"

"Nemluv v hádankách, paní. Nemám na to čas. Nežádal jsem tě, abys sem přišla."

"Ne, to jsi skutečně neudělal. Ani já jsem netoužila být v tomhle prokletém městě. Ale takhle si život zahrává. Jsi rytíř z Gabaly, a to pro svět kdysi cosi znamenalo. Jenom ti nejsilnější, nejušlechtlejší směli snít o tom, že jednou odějí stříbrné brnění. Jsi silný, Manannane?"

"Nikdy jsem nebyl silnější."

"Tak mi dovol, abych ti uložila jistý úkol - nijak obtížný úkol. Zůstaň tu se mnou sedět až do rána - neopouštěj tenhle pokoj, dokud slunce nevyjde. Je to snad příliš obtížné, urozený pane rytíři?"

"To je nesmyslná otázka. Samozřejmě že by to nebylo obtížné, ale mně se prostě nechce hrát tuhle hru. A teď mi dej pokoj."

"Volání ambrie je silné, vid'š? Já to vím. Nemohu mu odolat. Pro mě to trvalo příliš dlouho, a nikdo mne neva-royal před jejími děsivými vlastnostmi."

Manannan odhodil džbán. "Zatraceně, paní, cožpak to tvé dětské žvatlání nikdy neskončí?" Vrh se k ní a jediným trhnutím ji postavil na nohy. V té chvíli se k němu obrátila a měsíční švédlo dopadlo na její tvář. Manannan ucukl, jako by dostal rájiu. "Morrigan? Dobří bohové, jsi to ty, Morrigan?"

"Jsem vděčná, že si na mne vzpomínáš."

"Jak ses sem dostala?"

"Přivedl mne sem Samildánach. - Deset dní poté, co jste... co projeli Černou branou. V noci ke mně přišel, vzal mne do náručí a řekl mi, že mne miluje. Řekl, že mi ukáže ráj." Ponuře se zasmála. "Místo toho jsme přišli sem."

"Ale tohle není zlé místo."

"Protože jsou vzdělání a chovali se k tobě dobře? Udělali s tebou strašlivou věc, Manannane."

"Ale ne. Jsem silný a jsem šťastný. Co je to za strašlivou věc?"

"Proč jsi sem vlastně přišel?"

"Abych našel Samildánacha."

"Abyste se vrátili domů?"

"Ano."

"Abyste se postavili zlu v království, které působí král a jeho rudí rytíři?"

"Ano."

Morrigan se posadila a chvíli mlčela, hledíc na zahradu, zalitou měsíčním svitem. Pak vzhledla k Manannanovi. "Rudé rytíře vede Samildánach. Jsou to tví přátelé, jsou to rytíři z Gabaly."

"Tomu nevěřím. Paulus řekl, že jsou na severu, že převádějí Kočovníky."

"To skutečně jsou, či spíše byli. Ale nevyslechl jsi to ještě všechno. Kočovníci sem přicházejí po tisících, ale ne proto, aby obdělávali zemi. Oni jsou ambrie, jsou potravou pro Vajnpy. A právě to jsme - pijáci duší. To je ta nesmrtelnost, Manannane. Vysáváme z ostatních lidských bytostí životní sílu. Nejsme nesmrtelní, jsme jen nemrtví. To je ten nápoj, po kterém tak toužíš - pokud po něm stále ještě toužíš. Běž a najdi si ho."

"Ty lžeš. Není možné, aby to bylo tak, jak říkáš. Není to možné."

"Chtěla bych, aby sis vzpomněl na muže, jímž jsi byl, když jsi sem přijel - na sny, které jsi mívával. Vzpomínej na vše, co ti bývalo drahé. Vzpomínej na mne, jaká jsem kdysi byla. Zkazili tě, stejně tak, jako zkazili dokonce i Samildánacha a ostatní - velké, ušlechtilé muže, kteří teď tráví své dny tím, že obstarávají pro Paula a Vampy lidské duše. Podívej se na mne, Manannane!"

Náhle vstala, uchopila ho za ramena a vycenila zuby.

Jak se tak díval, řezáky se jí prodloužily v tesáky, špičaté a duté. Odstrčil ji od sebe.

"Ty to nevidíš?" vykřikla zoufale.

"Odstup ode mne! Jsi démon - ty vůbec nejsi Morrigan. Zmiz!"

"Už je pro tebe příliš pozdě, Manannane," zašeptala, když kolem něho procházela ke dveřím. "Strašně mě to mrzí."

"Počkej!" vykřikl, když vstoupila do dveří. "Morrigan, prosím." Otočila se. Potil se a chtělo se mu zvracet. Zhluboka se nadechl a přistoupil k oknu, kde usedl na parapet a zhluboka dýchal provoněný vzduch. Vrátila se do pokoje a zavřela za sebou dveře.

"Nedokážu ti uvěřit," řekl potichu, "ale budu ti naslouchat. A přijímám tvoji výzvu, abych tu proseděl celou noc."

Přikývla a usedla do měsíčního světla proti němu. Její tvář byla bledá a v dlouhých zlatých vlasech měla stříbrné prameny, ale její oči byly takové, jak si je pamatoval - velké, tmavé a skoro šikmé.

"Samildánach mne provedl Černou branou. Všude tam byly obludy, démoni, ale on je udržel svým stříbrným mečem v bezpečné vzdálenosti a my jsme vyjeli k městu. Nemohla jsem uvěřit tomu, jak je krásné, a žasla jsem nad přivítáním, jehož se nám dostalo. Paulus a několik dalších otevřeli rytířům své domy. Krmili nás ambrií, a my byli šťastni. Nikdy předtím, ani potom, jsem takové štěstí nezažila. A my jsme se měnili, Manannane, stejně jako se teď měníš ty. Zkoušela jsem přestat ambrii pít, ale nedokázala jsem to. Ambrie lne k duši, kazí... pokrývá. Objevily se nové věd, a my se dozvěděli, že Vampové umírají, že mizí zdroje jejich výživy. Že brzy žádná ambrie nebude,"

Manannan se předklonil. "Jak k tomu došlo? Což v téhle zemi nejsou lidé?"

Usmála se. "Ten poloprázdný džbán, který jsi tu měl, když jsem přišla, mohl stát nějakých padesát životů. Tohle je velké město, Manannane. K tomu, aby se nakrmilo, po-

třebuje celý národ - řekněme - nižších bytostí. Proto ti Kočovníci. Samildánach s ostatními se vrátili do království a vzali s sebou ambrii pro krále. Měli tehdy nové zbroje, kouzelné oděny od starších Vampů, válečnické rasy, která kdysi

první dobyla tuto zemi. Byli tam dobře přijati a král je přibral do své rady. Pak ale ambrie došla a král byl poučen - právě tak, jako Samildánach - jak získávat život z živých obětí."

"Je tak těžké tomu věřit," řekl Manannan. "Vždycky byl tím nejušlechtilejším z mužů." Náhle se chytil za břicho a zasténal. "Kam jsi dala tu ambrii? Jen doušek, a bude mi dobře."

"Počkej! Musíš být silný. Uvidíš! Zhluboka dýchej, Ma-nannane."

"Nemůžu. Z toho smradu ze zahrady se mi dělá zle."

"To je to, co říkám. Ambrie mění vnímání. Rozhlédni se kolem sebe po pokoji." Udělal, k čemu ho vyzvala. Bílé zdi mu teď připadaly spíš sedé a nad oknem si všiml plísně. Hedvábné podušky na posteli byly špinavé, zvlhlé, a pokoj páchl hnilobou. Obrátil se zpátky k Morrigan a zjistil, že její plet' barvy slonoviny je vyschlá, oči má kalné a rty promodralé. Manannan ztěžka polkl. "Je to skutečné? Já už nevím vůbec nic."

"Je to skutečné," zašeptala. "Žiješ ve městě nemrtvých. Jsi v pekle, Manannane. Samildánach to skoro zjistil, ale pak ho ambrie dostala."

Manannan vyhlédl do zahrady, kde byly skalky zarostlé plevelem. "Je tu nějaká voda?"

"Ano," řekla a přinesla mu z předpokojů džbán. "Ale dávej si pozor, nebude ti chutnat dobře, protože ambrie je žárlivá." Zhluboka se napil a začal se dusit. "Napij se ještě, udělá ti to dobře."

Žaludek se mu bouřil, ale on se přinutil vodu spolknout. "Musíme odsud," řekl, "zpátky k bráně."

"Já bych ji otevřít nedokázala," řekla mu, "ale Paulus

« ano.

Znovu zasténal. "Co se to se mnou děje? Cítím takovou bolest."

"Začínal ses stávat jedním z nás. Teď se tvoje tělo -a tvůj život - začínají bránit."

Hlava mu klesla a on si protřel oči. "Proč pro mne tohle děláš? Jak je možné, že na tebe ambrie nepůsobí?"

Rozesmála se a vstala. "Že nepůsobí, Manannane? Ale ano, působí. Vypila jsem tvoji půlku džbánu. Když se rozhlédnu kolem sebe po pokoji, vidím jen krásu - a muže, po němž toužím. Ale dokážu si vzpomenout, jak jsem se cítila, když jsem sem prvně přišla... když byl pro mne Samildánach bohem. Držím se úporně té vzpomínky a nechci vidět tebe - svého nejstaršího a nejdražšího přítele — jak odsud odjíždí, aby shromáždil duše pro Vampy."

"Pomoz mi s oblékáním." Rozhlédl se kolem sebe po pokoji. "Kde je moje zbroj?"

"Tam, kam půjdeš, nebudeš zbroj potřebovat," ozval se ode dveří Paulus. Za ním stálo několik válečníků v černé zbroji, se sklopeným hledím přileb, v rukou tasené meče. "Nabídlí jsme ti nesmrtelnost, Manannane. Teď prostě napomůžeš té naší."

Válečníci vtrhli dovnitř, aby pevně uchopili bývalého rytíře za ruce.

Paulus zavrtěl hlavou. "Taková škoda. Myslel jsem si, že jsi silný jako tvoji bratři. Ale to ne - dokonce i padlá žena tě dokáže odvrátit od skvělé budoucnosti, která na tebe čekala. Tvá hloupost mě uráží. Odvedte ho!"

14

NUADU PŘEKVAPILO, KDYŽ SI PRO NĚJ DAG-

da po pěvcově večerním vystoupení ve velké síni poslal. Stařec dostal chýši poblíž té, kterou sdílel Nuada s Kartií, a stráž pro něj přišla krátce před půlnocí.

"Myslím, že bys neměl chodit," řekla Kartia Nuadovi a chytila ho za ruku. "Je to ďábelský člověk, a lord Svízel říká, že nikdy neposkytuje dobré zprávy."

Nuada pokrčil rameny. "Setkal jsem se se skutečnými jasnovidci jen velice zřídka, a tohle nemůžu jen tak nechat být.

Ale nebudu se ho ptát na smrt. Neboj se, Kartie." Usmál se na ni a políbil ji na tvář. "Hned jsem zpátky."

Vyšel do chladné noci a vzhlédl k zářícím hvězdám. Rozklepal se zimou, a tak si přitáhl plášť kolem ramen. Strážný ukázal na dveře, jimiž ven prosvítala jantarová zář ohřívadla. Vstoupil dovnitř a spatřil Dagdu, sedícího se zkríženými nohama na předložce z kozí kůže, se zavřenými očima a rozpaženými rukama. Nuada si odkašlat a zaťukal na rám dveří.

"Vstup, pěvce. Neobávej se ničeho," řekl Dagda otevíraje oči, a Nuada za sebou zavřel dveře. Nebyly tu žádné židle ani jiný nábytek, a tak si sedl na předložku vedle starce. "Je něco, na co by ses mne chtěl zeptat?" zeptal se Dagda.

Nuada se pousmál. "Nikoliv pane. Nepřeji si poznat den své smrti."

"Proč jsi tedy vyhověl mému pozvání?" zeptal se Dagda a pronikavé tmavé oči upřel na Nuadu.

"Abych se o tobě něco dozvěděl, pane. Řekl bych, že ve tvých cestách je skryta píseň, a mne by velice potěšilo, kdybych ji mohl zazpívat."

, Jsou věci, o nichž se zpívat nehodí, chlapče, a některé životy je lepší ponechat záhadám a magii. Ale ty mne zajímáš. Víš něco o barvách?"

"Samozřejmě," odvětil Nuada, "i když to s nimi nijak zvlášť neumím. Proč se ptáš?"

Stařec si pročísl rozeklanou bílou bradu, potom vstal a přiložil do ohřívadla dříví. Zdál se být starší než čas, a přece byly jeho pohyby plynulé, bezmála plynulé. Ruce měl sice štíhlé, ale silné, a na jejich hřbetě nebyly patrné žádné jaterní skvrny.

"Barvy," řekl Dagda, když znovu usedl před básníka, "pocházejí ze souladu. My všichni z barev ubíráme, nebo k nim cosi přidáváme. Ale i teď, co tu hovoříme, sílí v ga-balském království červená. Všude převládají ty nejnížší z citů. Ve Furbolgu vládne chtíč a sobectví. Jenom zřídka tam lze zahlédnout účast a lásku. Je tedy velmi zvláštní, že tady v lese, obydleném zločinci, má červená jen malou moc. Jak bys to vysvětlil?"

"Žádná odpověď mne nenapadá," řekl Nuada. "Jsem bard, opakuji jen příběhy."

"Vidíš v lidech barvy?" zeptal se Dagda náhle. "Jsi schopen pohlédnout do očí člověka a spatřit jeho duši?"

"Ne. Ty snad ano?"

Dagda se pousmál. "Ano, dokážu to. Je to dar i prokletí. Byl jsem tu loni, v téhle pekelné osadě. Všude tu převládala červená. Teď zmizela a převládá tu bílá. Jen tak, představ si. A víš proč?"

"Kladeš mi stejnou otázku. Nedokážu odpovědět jinak."

"To ty jsi přece tou odpovědí, chlapče. Dnes v noci jsem tě pozoroval, jak jim plníš hlavu ušlechtilostí a silou - více než té kryse Svízelovi. Jsi kamenem, jenž dopadl doprostřed jezera a od nějž se šíří vlnky všemi směry - i k nejvzdálenějším břehům. To už stojí za to, mít takový

J " dar.

"Přestávám rozumět tomu, co se mi snažíš říci," řekl Nuada. "Myslíš to tak, že mé příběhy mění lidská srdce? Tomu nemohu uvěřit. Uznávám, že dokážu - na jistou dobu - potlačit jejich nevíru. Ale ráno, když se probudí, jsem už zase jen součástí včerejší zábavy."

"To ne, Nuado. Člověk je složitý tvor, a jeho duše je jako houba, která nepředvídatelným způsobem nasává pocity. Udeř ho, a rozzuří se. Nakrm ho, pohlad', ukaž mu svou lásku - a jeho duše změkne, hrany se otupí a on se změní. Ty je naplňuješ slávou, přesvědčuješ je o tom, že mohou být lepší, silnější. Nutíš je, aby do sebe přijímali moc i i " bíle.

Nuada nad tím chvíli rozvažoval.,A je to něco špatného? V čem?"

"Ale vůbec ne, blíží se to svatosti. Člověk je tím, co zná. Ale jeho duše bude toužit po všem, co nezná, protože všechno, čím být může, je skryto."

"Pokud tomu rozumím správně, pane," řekl Nuada nejistě, "pak v našem rozhovoru o čemsi jde, a tys to ještě nevyslovil? To ano, a vyslovil jsem to. Můžeš si vybrat z mnoha možností, Nuado. Nemohu ti říci, které z nich by ses měl obávat, protože to nevím. Stává se to snad u jediného člověka z tisíce. Můžeš žít dalších padesát let, ale můžeš také být mrtev během několika dní. Všechno záleží na tom, jaká budou tvá rozhodnutí. Ale jsi muž moci, a to znamená, že k sobě budeš vábit zlo. Tomu se nelze vyhnout. Král je šílený, svolal vojsko a je rozhodnut vstoupit do tohoto lesa a zničit všechny, co zde žijí."

"Proč? Vždyť tu nic není - žádné bohatství, žádné vojsko, a zcela jistě ani žádná hrozba."

"Hrozba tu je, a jsi to ty. Zatímco spolu rozmlouváme, sedí král v Mactha se svými rádci. Obracejí oči k Přimořskému lesu a vidí, jak jsou bílá a zelená silná. Červená tu slábne... jejich barva, jejich síla. To nemohou dopustit. A tak se obávají - a musejí se obávat - kdy se bílá začne vzrůstat i jinde."

"Chceš snad říci, že se král a jeho rytíři bojí jakéhosi básníka oprávněně? To je šílenství."

"Cožpak jsem neřekl, že je šílený? Všichni zlí lidé jsou šílení, Nuado. Otázkou je - a na tom záleží - co s tím uděláš?"

"Co s tím udělám? Co s tím mohu udělat? Budu vyprávět své příběhy a půjdu dál. Na jaře už budu v Cithaer-

cc

nu.

Dagda přikývl, "To je dobrá volba. Tam budeš žít dlouho a šťastně a vychováš dobré syny."

"Je příjemné to vědět, ale ve tvých očích vidím, že tě to zklamalo."

"Ale vůbec ne," řekl Dagda ostře. "Není ničeho ve světě lidí, co by mne překvapilo, či ve mně vzbudilo zklamání. Když odejdeš, bílá zeslábně a červená opět převládne. Mnozí zemřou - a zemřou děsivou smrtí, Z lesa se stane márnice,"

"A pokud zůstanu, bude tu snad vládnout klid a mír? Nemyslím, Dagdo."

"Uvažuješ správně. Ale šance budou alespoň vyrovnané. A bílá by mohla zvítězit - s tvou pomocí,"

"A budu i pak žít ještě padesát let a počnu skvělé syny?"

Dagda zmlkl a Nuada se pousmál, aniž v tom byla stopa jakéhokoliv veselí. "Myslím, že ne. Není správné, že na mne takhle tlačíš. Neudělal jsem přece nic, čím bych ti ublížil."

"Naopak, mladý muži, udělal jsi mnohé, co mne potěšilo. Nebyla to tak úplně pravda, když jsem řekl, že není ve světě nic, co by mne překvapilo. Procházím tímhle lesem už dlouho, a vídám krutost a surovost člověka. Je mnohem příjemnější vidět Svízela, když se chová jako hrdina, spatřit, jak pečuje o jakési zlatovlasé dítě. Bylo dobré, že tě potkal, dokonce díky tobě dobře zemře,"

"Nechci, aby kvůli mně kdokoliv umíral - a už vůbec ne Svízel, Bohové, vždyť já mám toho prcka rád!"

"A proč taky ne?" ozval se Dagda. "Je už mnoho důvodů, proč ho mít rád,"

"Rádíš mi tedy, abych zůstal? Znamená to, že je mou povinností postavit se králi a rudým rytířům?"

"Není na mně, abych ti radil ve věci povinnosti, Nuado. Jsi muž - a dobrý muž. Jsem tady, abych ti řekl o možnostech a volbách, které před tebou leží - nic než to. Nebudu tě soudit, pokud se rozhodneš žít v Cithaeronu."

"Ne, jen se snažím zajistit, abych byl soudcem sám sobě. Nehraj si se slovíčky, starce. Řekni, co je nutné učinit, aby bylo bílé pomůženo?"

"Rytíři z Gabaly se musejí znovu objevit."

"Nikdo neví, kde jsou."

"Jsou s králem," řekl Dagda. "Jsou jeho rudými zabijáky, pijáky duší. Jsou to vampýři, Nuado."

"Jak by tedy mohu znovu vyjet do boje na straně bílé?"

"Oni ne. Jsou zkaženi zlem, které našli, než aby je mohli zničit."

"Tak nechej těch hádanek," zahřměl Nuada. "Jak by mohli rytíři znovu povstat?"

"Musejí se objevit noví rytíři, aby obnovili rovnováhu. Ba co více, musejí být podobní těm starým. Měli jsme tady osm dobrých mužů, kteří propadli zlu. Musíš tedy pomoci nalézt osm lidí, kteří se mohou stát dobrými. Vyhledej muže, kterému se říká Ruad Ro-fhessa. On je zbrojífem, poradí ti."

"Kde bych ho našel? A kolik rytířů je zde v lese?"

"Je tu jeden urozený pán — a ty sám jsi mu ten titul dal."

"Svízel? Myslíš, že by se Svízel mohl stát rytířem z Gabaly?"

"On bude tím prvním, Nuado. Prvním z tvých rytířů temné pověsti."

• • •

Ruad se procházel po lučinách vysoko v kopcích sám, když ho Lámfhada dohonil. Mladík se držel chvíli zpátky a čekal, až ho Ruad pozná. Remeslník očistil sníh z jednoho z balvanů a usedl. Potom si sundal bronzovou klapku z oka a protřel si svraštelou kůži v očním důlku pod ní. "Nepříjemně to svedl, chlapče," řekl a pokynul Lámfha-dovi, aby přistoupil blíže. Donutil se k úsměvu. "Co tě trápí, hochu? Když jsem se dnes ráno probudil, zdálo se být starý Gwydion špatně naložený. Bylo to kvůli něčemu, co jsi mu řekl?"

Lámfhada přikývl. "Po většinu noci jsem byl vzhůru, Ruade. Gwydion mi řekl, že to byl jen zlý sen, ale já věřím, že jsem nalezl svoji barvu. Je to zlatá, Ruade. Jsou to všechny barvy, smíchané dohromady."

"Řekni mi o tom všechno," řekl kouzelník vážně. Lámfhada mu vysvětlil, jak to bylo s jeho prvním letem, když byl ještě dítě, kdy viděl rytíře, projíždějící Černou branou, a jak zničil vlkovité stvoření zlatým bleskem. Potom se rozhovořil o letu nad Přímořským lesem, o zlaté kouli a o tom, jak rozehnal vlčí smečku a znovu oživil jelena. A přece se nedokázal přinutit, aby mu řekl i o tom rytíři Pateovi. Ruad potichu naslouchal, dokud mladík neskončil své vyprávění.

"Věděl jsem, že máš moc, můj hochu. Dokážu ti v tobě vycítit. Stále ještě si vybavuji, jak padající peříčka tvého ptáka změnila směr letu. Tvé nadání bylo ponořeno hluboko, a stále ještě je. Ale vynoří se na povrch, a příště to bude silnější. Pamatuj na to. Taková síla není někomu dána jen tak bezdůvodně. Budeš ji potřebovat."

Lámfhada vstal a odvrátil pohled. - "Nejsem moudrý, Ruade. A skutečně nevím, jestli to mám říci. Když jsem řekl Gwydionovi o svém letu a o tom, co se stalo, rozrušil se a snažil se mne přesvědčit, abych ti o tom neřekl. Ale já si myslím, že se mýlil. Doufám, že se nerozzlobíš - ale ve svém příběhu jsem něco vynechal." A potom, pomalu a zdráhavě, mu Lámfhada vyložil všechno o rudém rytíři, a s rostoucími obavami pozoroval, jak se z Ruadových lící ztrácí barva.

"Pateus? On řekl, že se jmenuje Pateus?" "Ano, pane. Cairbre - Pateus. Kdo to je?" "Je rytířem z Gabaly, nejstarším z mých rytířů. Je hříchem, který zavinila moje pýcha, hříchem, který se vrátil, aby mne pronásledoval," Ruad si všiml obav v Lámfhada-vě tváři, "Ne, chlapče, neboj se. Měl jsi pravdu a Gwydion se mýlil - strašlivě se mýlil. Před nějakým časem, než jsem přišel do tohoto lesa, se mi zjevilo osm rudých rytířů. Hluboko uvnitř sebe jsem věděl, kým jsou, kdo je vede. Ale nedokázal jsem se postavit svým obavám tváři v tvář." "Co se s nimi stalo?" zeptal se Lámfhada, který se vrátil, aby usedl vedle řemeslníka.

, Jsou ztraceni. Prostě ztraceni. Nalezli zlo, a to nad nimi zvítězilo."

Jak se to mohlo stát? Vždyť to byli největší z rytířů. "Na to neznám odpověď s výjimkou toho, že zlo zřídka kdy kráčí po zemi s rohy a zahalené plameny. Pokud by tomu tak bylo, všichni by se od něj odvrátili. Pochop to, Lámfhado... poslal jsem devět dobrých mužů do neznámé říše, naplněné děsivými nebezpečími. Bylo to správné? Neudělal jsem to proto, abych pomohl světu, ale pro svoji vlastní slávu. Namlouval jsem si, že u toho není nic špatného, ale poslo z toho zlo ještě větší. Chceš si o tom se mnou promluvit?"

"Já příliš na rozhovory nejsem, pane. Ale v tobě žádné zlo nevidím."

"Ne? Ale kdybys znal Samildánacha, Patea či Manan-nana, řekl bys o nich totéž."

"Co s tím můžeš udělat, Ruade? Jsou stejně silní jako předtím?"

"Pokud teď může Pateus létat s pomocí barev, potom je silnější než kdy dříve. A jen Pramen ví, jak silným se stal Samildánach. Potřebuji si to dobře rozmyslet, Lámfhado - a nejlepší asi bude, když mne necháš na chvíli o samotě."

Mladík chvíli jen tak stál a přál si, aby mohl něco říci, něco udělat pro člověka, který se stal jeho přítelem. Ale na nic nepřišel, a tak se smutně odvrátil. Na úpatí kopce narazil na Hlodan, který házel kameny po terči, který si namaloval křídou na strom. Žádná ze střel se cíli ani zdaleka nepřiblížila, a jeho postoj při házení byl nešikovný a prapodivný.

"Mor na to!" vyštěkl Elodan. Pak zahlédl Lámfhadu a usmál se. "Nikdy se, chlapče, nevzdávej, v tom to je. To odlišuje člověka od stádních zvířat. Problém spočívá ve třech věcech. Člověk je buď pravák, nebo levák - a týká se to ruky, nohy a oka. Já se snažím, změnit své těžiště, stát se levákem, pokud se to tak dá říci,"

"Je to vůbec možné?"

"O tom pochybuji, ale budu ve svém úsilí pokračovat až do smrti. Víc udělat nemohu. Nebudu sedět v nějaké chatrči a snít o tom, kým jsem kdysi býval. Tak pojď, najdeme si něco k jídlu." Pohlédl na Lámfhadu. "Co se stalo, chlapče?" Lámfhada mu řekl o svém rozhovoru s Ruadem a Elodan si povzdechl. "To jsou zlé zprávy. Samildánacha jsem znal. To byl ale Šermíř! Je těžké tomu věřit."

"Ruad říká, že zlo není vždy ošklivé, ale nejsem si jistý, jestli chápu, co tím chce říci."

"Tak to ti vysvětlím, ale nejdřív se najíme," řekl Elodan, když se vrátili ke srubu, před nímž seděli jako sochy tři zlatí psi. Když dorazili, byl Gwydion pryč, a tak si dali něco studeného masa a sýra a spláchli to chladnou pramenitou vodou. Pak Elodan rozdělal oheň a usedl naproti chlapci.

"Před velmi dávnou dobou, to jsem byl ještě mladý, jsem spatřil jistou ženu, a z ní se mi úplně zpěnila krev. Potkal jsem ji jednou v Královském parku, kam chodívala spolu se svými služebníky trhat květiny. Byla krásná, ale vdala se za šlechtice, který mohl být jejím otcem, a byla velice nešťastná. Setkali jsme se náhodou, podruhé už úmyslně. Zamiloval jsem se do ní - až po uši, beznadějně. Snil jsem o tom, že ji odvedu na své panství na severu, že založíme rodinu. Ale to nebylo možné - ne, dokud její manžel žil. Začal jsem ho nenávidět - i když to v nejmenším nebyla jeho vina. V mezích svých možností to byl vlastně dobrý člověk. Ale kdykoliv jsem usnul, zdálo se mi o tom, jak umírá. Není přece správné, rozhodl jsem se, aby musel někdo tak mladý a krásný mít na krku takového manžela. V každém případě jsem jednoho dne požádal svého přítele, aby mu o mně řekl a sdělil mu, že se potají vídám s jeho ženou. Manžel neměl jinou možnost, než mne vyzvat na souboj. Byl starý, ale stále ještě šikovný. Ale jeho léta ho zradila - a já ho zabil. A to byl zlý skutek," Lámfhada ztěžka polkl. "A co ta žena?"

"Zdělala jeho majetek - a vzala si svého milence. Já byl jen nástrojem k jejímu osvobození. Ale já věřil, že dělám správnou věc, přesvědčil jsem sám sebe, že je zlý a krutý. Podvedl jsem sám sebe, Lámfliado! A proto jsem se postavil za Kestera proti králi. Už rozumíš něčemu z toho, co tím chtěl Ruad říci?"

"Nejsem si jist. Zaslechl jsem, že se ve Furbolgu dějí strašlivé věci, že tam vraždí rodiny Kočovníků. Jak by v tom mohli uvážliví muži nevidět zlo? To není totéž, jako zamilovat se do krásné ženy a bít se v souboji."

Elodan pokrčil rameny. "Mluvíme o sebeklamu. Samildánach miloval království, tak jako většina mužů miluje ženu. Pokud začal věřit, že jsou Kočovníci zodpovědní za jeho úpadek, řekl bych, že je mohl začít nenávidět. Ale nemohu mluvit za něho."

"Oni věří, že Llaw Gyffes má vojsko, a na jaře sem přijdou. Myslím, že to bude hrozné, až dorazí."

Elodan přikývl a podíval se na pahýl pravé ruky. "Dokonce i kdybych nebyl mrzák, nemohl bych se rytířům z Gabaly postavit. Cairbre mě dostal stejně snadno, jako já toho manžela. Zatracený Llaw Gyffes!" Elodan vstal. "Musím se vrátit ke své práci. Ještě se uvidíme."

Lámfhada ho pozoroval, jak odchází, pak sesbíral talíře a za srubem je omyl. Když vzhlédl, uviděl v dálce jelena. Ten náhle zvedl hlavu a vyrazil pryč. Lámfhada se pozorně rozhlédl po kraji, zda neuvidí vlka...

A spatřil proti obzoru obrysy pěti set jezdců v černých pláštích.

• • •

Když jezdci vyrazili přes půl míle zasněžených luk, rozběhl se Lámfhada k vesnici a křičel ze všech sil. Ze srubů vybíhali ven lidé, zahlédli jezdce a jali se prchat do bezpečí stromů. Elodan se chopil sekery a připojil se k Lámfha-dovi.

"Běž za Ruadem. Nesmějí ho dostat," řekl zmračený válečník.

"Co budeš dělat ty?"

"Zůstanu s opozdílci." Někteří z mužů se ozbrojili luky a noži a Elodan na ně zařval, ať utíkají k lesu. "Držte se pohromadě a na vrcholku kopce vytvořte řadu." Ve skupině bylo čtrnáct lučištníků, včetně Briona, Ahmtina manžela.

"Proč na nás útočí?" zeptal se Brion za běhu. "Vždyť tu nemáme nic, co by je zajímalo."

"Zeptej se jich, až sem dorazí" odsekl Elodan.

Nájezdníci vpadli s tasenými meči do vesnice. Jakýsi stařec - pomalejší než ostatní uprchlíci - byl prvním, koho dostali, když mu vjelo kopí do zad a zvedlo ho ze země. Snad na vteřinu mrskal nohama ve vzduchu, pak se kopí zlomilo a on dopadl na zem mezi dusající kopyta. Z jednoho srubu vyběhlo dítě, ječící hrůzou; jeho matka se nahoře na kopci obrátila a rozběhla se zpátky dolů. Dítě zemřelo pod kopyty koní a matku zabilo kopí.

To už vojáci projeli mezi sruby a zamířili k vrcholu kopce. Elodan zformoval lučištníky do řady. „Jezdců si nevšímejte. Mířte na koně a trefujte se. To je jediný způsob, jak zastavit útok. A nevypouštějte šípy, dokud vám to nenají dím," Na dlouhé luky byly urychleně napnuty tětiny a nasazeny šípy. "Napněte luky!" zarval Elodan. Jak si kopec vybíral svoji daň na koních, začínali jezdci zpomalovat, ale i tak se rychle blížili. Když byli jen čtyřicet kroků daleko, mávl Elodan rukou. "Ted'!" vykřikl. Šípy udeřily do středu řady a koně se vzpínali a padali. Ale obě křídla útočící řady pokračovala vpřed a začala lučištníky obkličovat. "Střílejte nalevo!" nařídil Elodan. Lučištníci hbitě nasadili další střely a vypustili je. Koně se hroutili do sněhu a shazovali jezdce. "A teď vpravo!" To už byli jezdci skoro u nich, ale dva z obránců ztratili nervy a vyrazili ke stromům. Elodan si jich nevšímal, protože zbývající napnuli luky a vypustili šípy téměř vodorovně. "A teď p/vc!" zarval Elodan, otočil se a vyrazil ke stromům. Zaslechl však za sebou dusot kopyt, a když se otočil, zjistil, že se na něj řítí kopiník, skloněný nízko nad sedlem, a míří mu zbraní přímo na hrud'. Mrzák švihl rukou dozadu a vši silou mrštil svou sekerou. Ta přelétla hlavu koně, zaryla se jezdci do obličeje, a ten se zřítíl ze sedla.

Jeden z lučištníků už byl mrtvý, dostal ránu mečem. Ostatní prchali ke stromům. Elodan zaklel. Nemohou to stihnout. Najednou vyletí z podrostu deset šípů a zaryl se do útočících jezdců. A pak další... a další. Vojáci otočili koně a prchali po úbočí dolů.

Z křoví vyšel Llaw Gyffes a postavil se vedle Elodan. "Ty jsi snad ze železa," řekl.

"To tedy musí být významná pochvala - když to řekl kovář?"

"To ano. Potil jsem krev, když jsem tě viděl, jak tam řadiš k boji tu bitevní linii."

"Oni se vrátí, Llawe - a my nemáme dost mužů na to, abychom je zadrželi. Ale jsem rád, žeš přišel, když jsme tě potřebovali."

"Člověk potřebuje trochu štěstí," řekl Llaw. "Narazil jsem na skupinu lovců z téhle vesnice, a ti mi řekli, že tam jsi, tak jsem se vydal s nimi. Pak jsme zaslechli ječení a rozestavili se v křoví."

"Tak," zašeptal Elodan, "ten slavný hrdina Pevná ruka mne hledal? Smím se snad zeptat proč?"

"Potřebuji někoho, kdo ví, jak vést válku."

"Takže ty skutečně sbíráš vojsko. Už bylo načase, Llawe. Tenhle mrzák ti s tím pomůže - tedy pokud budeš chtít."

Llaw ho poplácal silně po rameni. "Ten hod sekerou se ti povedl. Řekl bych, že se zlepšuješ."

"Mířil jsem na koně," odsekl Elodan. "A netrefil jsem ho - ani ne na deset stop."

"Neřeknu to živé duši," slíbil Llaw. "A teď se vraťme. Brion vede vesničany k hlubokým jeskyním. Budeme ale potřebovat jídlo a dříví na oheň."

"Smím něco navrhnout?"

Llaw se zazubil. "Ty jsi náš generál."

"Nech mi tu dvacet mužů, budeme vám hlídat záda, až vyrazíte,"

"Dej si pozor, Elodan. Nerad bych o tebe přišel takhle brzo."

"Rozpoutali válku, přáteli. A teď se poučí, co to známe-

x «

na.

• • •

Bavis Ťan, velitel nájezdníků, sesedl z koně před srubem, kde seděli tři zlatí psi. Došel k hrubé verandě nad vchodem a poklekl vedle soch.

"U Chery! Vždyť jsou ze zlata!" zašeptal. Jeho poboč-nílc Lugas se k němu připojil a tiše stál, zatímco Bavis zkoumal sochy. "No?" vyštěkl velitel nakonec. "Nestůj tady jen tak, Lugasi. Podej hlášení," Lugas rázně zasalutoval. "Ztratili jsme osmnáct koní a devět mužů. Osm dalších chlapů je zraněných. Máme je pronásledovat i v lese?"

Bavis, vysoký, hubený muž kolem čtyřicítky, vstal. Sejmul přilbu a prohrábl si rukou silně prošedivělé vlasy. "Ne. Jakmile bychom pronikli mezi stromy, mohli by nás sundat jednoho po druhém. Dnes jsme zaútočili na dvě osady a poskytli jim námět k přemýšlení. Utáboříme se tady a zítra udeříme tím údolím k severu."

"Ano, pane."

"Co si myslíš o těchhle sochách?"

, Jsou krásné, pane."

"Není ta podoba přesná? Vezmu je s sebou do Mactha, jako dar po krále."

Dveře srubu se otevřely a v nich se objevil rozložitý muž. Bavis se otočil a sáhl po meči. Ten chlapík vypadal, že má sílu, a honosil se bronzovou klapkou na oku. Zpoza něho vykukoval jakýsi plavovlasý mladíček s vyděšenýma očima.

"Kdo, k čertu, jsi?" zeptal se Bavis.

"Majitel těch psů. - Obávám se, že jsou příliš drahocenní, než aby se dostali do rukou takového pitomce, jako je Ahak. Nedokázal by je ocenit - víte, oni v sobě nemají krev."

"To, cos řekl, tě označilo za zrádce," zavrčel Lugas a tasil meč.

"A tvoje skutky tě označily za řezníka," odvětil klidně muž a spustil ruku na hlavu nejbližšího psa. "Ollathair," řekl. Psovy rubínové oči se s cvaknutím otevřely a ve chvíli, kdy Lugas pozvedl meč, pes skočil, a jeho zuby se zaryly důstojníkovi do předloktí. Ještě než mohl vykřiknout, čelisti se sevřely a ruku ucvakly. Lugas klesl na kolena a nevěřícně zíral na krev, tryskající z pahýlu.

Generál ztuhl. Muž s klapkou přes oko vešel zpátky do srubu a všichni tři psi ho následovali. Potom se dveře zavřely. Z otevřeného okna srubu se rozlila zlatá záře. Bavis Lan zamrkal, rozběhl se vpřed a kopnutím vyrazil dveře z pantů. Srub byl prázdný.

"Pomozte mi!" žadonil Lugas. "Dobří bohové, pomozte .,« mi!

"Ranhojiče!" zařval Bavis. "Sežeňte někdo rychle ranhojiče!"

Nahoře na úpatí kopce se vzduch rozletl v záblesku světla a z něj vystoupil Ruad, následovaný Lámfhadou a psy. Kouzelník se tvářil ponuře a třásl se mu ruce. Otočil se, vyrval psovi z tlamy zkrvavenou ruku a zahodil ji.

"Všechny je proklínám!" zasyčel,

"Meh" bychom našli ostatní," řekl Lámfhada potichu, neschopen odtrhnout oči od ukousnuté končetiny, ležící ve sněhu...

Ruad ho neslyšel. Upřeně hleděl dolů na vesnici a pozoroval vojáky, přibíhající na pomoc zmrzačenému důstojníkovi.

"Za tohle zaplatíš, Ahaku," zapřisáhl se. "Tak či onak, Ollathair tě donutí zaplatit," Pak se otočil a vyrazil svižným krokem ke stromům. Psi poklusávali vedle něj.

Hlubokých jeskyní dosáhli za soumraku a našli tam Gwydiona, který právě pečoval o jakéhosi zraněného muže. Uvnitř jeskyní planuly ohně a kolem nich se shromáždili uprchlíci. Llaw Gyffes přistoupil k jednookému kouzelníkovi.

"Ty jsi řemeslník?"

"To jsem," řekl Ruad. Prohlédl si pečlivě plavovlasého válečníka se širokými rameny a všiml si jeho bledě modrých očí a rudozlaté bradky. "A ty jsi Pevná ruka. Doufám, že ti to jméno sedne, chlapče - než sníh roztaje, budeš potřebovat všechnu svoji sílu,"

"To vím. Dagda mluvil o králově armádě. Pomůžes

x n"

nám?

"Udělám, co budu moci. Ale měl bys vedet, že královny voje vedou rytíři z Gabaly, a zjistíš, že to jsou smrtelně nebezpeční nepřátelé."

Llaw se usmál, "Když se do toho dám, kouzelníku, dokážu být stejně nebezpečný. Měl bys mít trochu víc důvě-

(C

ry-

"To není důvěra, co mi chybí. Pevná ruko. Ale ti rytíři

nosí zbroj, chráněnou kouzly, a jejich meče v sobě mají tajemnou moc - a dokonce i bez těchto... darů... jsou výjimečně schopní."

Law položil obrovské ruce na Ruadova ramena. "Nevyprávěj mi o jejich síle, kouzelníku. Spíš přemýšlej o tom, jak je porazit."

"To nebude tak jednoduché."

"O tom nepochybuji. Ale oni žijí a dýchají, takže musí být smrtelní. Nalezni způsob, jak bych je mohl zabít."

75

KDYŽ SE STRÁŽE MANANNANA CHOPILY, uvolnil se a hlava mu klesla na prsa. A pak, jediným prudkým výbušným pohybem, vyrval pravou ruku ze sevření a vrazil loket strážci do krku. Ten vykřikl a zapotácel se. Nato se Manannan otočil k druhému z mužů a nabral ho čelem do obličeje. Jakmile byl znovu volný, vyrval strážnému z opasku dýku, skočil po Paulovi, chytil ho za dlouhé bílé vlasy a přitáhl si ho k sobě tak, že hrot čepele spočíval na vrásčité kůži Paulova krku.

Čtyři zbylí strážci tasili zbraně, ale jen nejistě postávali.

"Propusť je," přikázal Manannan, "nebo tě na místě za-

I ... U

biji.

"Stáhněte se," zaječel Paulus. "Nechte nás!" Muži pomohli zraněným druhům z komnaty ven a zavřeli za sebou dveře. Manannan zaklonil Paulovi hlavu a naříz mu kůži na krku, takže z rány začal na bílou tuniku vytékat tenký pramínek krve.

"Teď nás dostaneš na místo, kde je mé brnění a kůň," zasyčel Manannan, "a pak tě možná nechám žít." Letmo pohlédl na Morrigan. "Půjdeš se mnou?"

"Kam jinam bych mohla jít?"

"Tak nás veď k zadní části paláce. Teď už tam zřejmě budou stráže, ale my mezi nimi projdeme."

Táhnouce knourajícího Paula s sebou, vešli do zahrad. Z pachu květů se jim skoro udělalo zle. Shromáždilo se tam několik strážných v černých pláštích, ale ti se po celou dobu, co Manannan kráčel podle Paulových instrukcí ke stájím za vysokou bílou zdí, drželi zpět. A tam byl Kuan, stojící nehybně jako socha. Manannan ho pohladil po hřbetě, ale Kuan se ani nepohnul.

"Co jste to s ním udělali?" zahřměl bývalý rytíř.

"Učinili jsme ho lepším, než kdy býval," řekl Paulus, "stejně tak, jako jsme to dělali s tebou. Proč tomu nechceš rozumět, Manannane? Ze svobodné vůle jsme ti poskytli dar nesmrtnosti!"

Bývalý rytíř udeřil starcem o zeď. "Nesmrtnost? Skoro jste ze mne udělali jednoho z vás - pijáka duší,"

"Nebud' tak romantický," vyštěkl Paulus. "Cožpak vy nevráždíte zvířata kvůli masu? V čem je rozdíl? Nebo mi chceš snad říci, že býk nemá duši? Je to živoucí bytost, kterou tvoří maso, krev a kosti - a přesně totéž je člověk. Dovedli jsme elixír života k dokonalosti. Jaké máš právo nás soudit?"

"Nebudu se s tebou hádat, vampýre. Nemá to smysl, A teď, kde je to brnění?"

Paulus ho zavedl do rozlehlé místnosti v zadní části stájí. Tam viselo na dřevěných stojanech devět souprav stříbrných zbrojí, V Manannanovi vzplanul vztek a on ztěžka polkl.

"Tak tohle je všechno, co zbylo z pravých rytířů, kteří sem přišli! Ti hrdí muži, kteří je nosili, jsou po smrti - jako jsi mrtvý i ty, Paule. Možná se procházíš ve slunci, ale jsi mrtvý. Jsi jen zkažená nečistá věc." Obrátil se k Morrigan.

"Osedlej Kuana."

"Venku se shromáždí stráže," řekla mu.

"Nevšímej si jich. Osedlej mého koně."

"Oni nás nenechají odejet."

"Tak si prosekám cestu. A teď už osedlej Kuana."

"Ještě pro tebe není příliš pozdě, Manannane," zašeptal Paulus. "Předtím jsem promluvil unáhleně, ale stále ještě se k nám můžeš připojit. Počkej a promluv si se Sa-mildánachem - je to tvůj přítel,"

"Je mrtvý, Paule. A já s mrtvými nerozmlouvám." Morrigan přivedla studeného koně do místnosti, Manannan se před něj postavil a přitáhl Paula s sebou. Pak předal dýku Morrigan. "Jestli se jen pohne, natož kdyby se bránil, zabij ho. Zvládneš to?"

"Bude mi potěšením," řekla a přiložila čepel k Paulovu krku.

Ten se výsměšně pousmál. "A jak dlouho přežiješ, má drahá, v tom světě krve bez své ambrie? Budeš se muset krmit - a oni tě za to budou nenávidět. Zničí tě."

Morrigan sice neřekla nic, ale bývalý rytíř si povšiml, že vyřčená pravda vnesla do jejích očí záblesk strachu. Nedokázal najít slova, jimiž by ji utěšil, a tak se vydal ke své zbroji.

"Pozor!" vykřikla náhle Morrigan, a Manannan se bleskově otočil a uhnul oštěpu, který mu mířil do zad. Srazil ho rukou, ale to už strážný, který jej vrhl, vyšel ze stání a rozběhl se k němu s taseným mečem. Bývalý rytíř hmatl rukou a z pochvy, visící na stojanu, vytáhl svou vlastní zářivou stříbrnou čepel.

"Nemáš na to, aby ses mi mohl postavit," řekl strážnému. "Měj rozum - a budeš žít."

Strážný jen vykřikl jakousi sprostou nadávkou a vrhl se dopředu. Manannan odrazil jeho nešikovný útok, a jak se vracel, proťal muži krk. Useknutá hlava dopadla na zem a za ní se na podlahu, posypanou senem, zhroutilo i tělo. Manannan se urychleně oděl do brnění, připnul si přední i zadní plát a zasunul na místo nárameníky. Zvedal se mu žaludek a on se celý roztřásl. Do očí mu stékal pot.

"Bud' silný, Manannane," prosila Morrigan. Donutil se k úsměvu a přistoupil k Paulovi.

"A teď, vampýre, máš, pokud ti na tvém polovičním životě záleží, svoji poslední šanci. Otevři bránu mezi světy."

"To nemohu, tady ne. Vstoupí sem obludy. Pro tunel musí být místo."

"Tak tu tedy zemři," řekl Manannan potichu a přitlačil hrot meče Paulovi k břichu.

"Počkej!" zaprosil stařec. "Mohu se spojit s Ollathai-rem! On tu bránu otevře!"

"Tak to udělej!"

Paulus přikývl a zavřel oči. Na vzdálenější stěně se objevil kruh zlatého světla, rozšířil se, a Manannan spatřil jeskyni plnou lidí a Ollathairů, který rozmlouval s jakýmsi vysokým mužem s rudozlatým vousem. Uviděl, jak kouzelník ztuhl a otočil se. V duchu uslyšel Ollathairův hlas.

"Neposmívej se nu, Manannane! Ztrať se! Připoj se ke svým bratřím!"

"Potřebuji pomoc, Oliathaire," řekl bývalý rytíř hlasitě. Je tu se mnou Morrigan. Musíš otevřít bránu."

, Jestli je to jen nějaký ďábelský trik, zodpovíš si to."

Manannan zavrtěl hlavou. "Prostě otevři bránu, zbroji-ři. Odpovědi ti poskytnu."

"Jako by se stalo," řekl Ollathair a obraz se ztratil.

Manannan položil meč Paulovi na rameno. "Morrigan, myslím, že by bylo nejlépe, kdyby sis rovněž oblékla zbroj.

Vezmi si tu zcela vlevo, kdysi patřovala Pateovi, a ten byl dostatečně štíhlý."

Sledoval, jak se svléká z šatů, a pak věnoval pozornost opět Paulovi. "Měl bych tě zabít," šeptl, "U Pramene, že si to ale zasloužíš! Jenže já to neudělám."

"Nepoužívej tenhle vznešeně mravní tón, když se mnou mluvíš, Manannane, jenom proto, že se náš přístup liší od vašeho. V tom vašem ubohém světě umírají ve válkách, na mor a při krveprolití tisíce lidí. Jejich těla neposlouží ničemu. Tady dochází k poměrně málo úmrtím, neznáme války a nemoci. Můj lid je kultivovaný."

"Žijete ze smrti, Paule - z neštěstí jiných lidí. Křičí o milost, když je táhnete na smrt? A nečítí snad strach, stejně jako před chvílí ty? Neprosí snad o své životy stejně, jako jsi to chtěl sám udělat?"

"Dokážu si představit, že ano," přiznal Paulus, "i když nádrže na ambrii jsou na sever od města a já nepokládal nikdy za nezbytné je navštívit. Což ale ve vašem světě neodsuzují králové a knížata lidi k trestu smrti? Nevlastní snad otroky, jejichž život závisí na chvilkovém rozmaru jejich pána?"

"Není nic, co by mohl některý z nás říci, aby to ten druhý pochopil," řekl Manannan "Ty a vaše rasa jste zlí -ale to jsou pro tebe jen slova. Zničíme vás, až přijde čas." Pohlédl na Morrigan, která si právě připínala k lýtkům stříbrné chrániče, počkal, dokud si nepřipjala k pasu meč, a pak poplácal Kuana po krku. "Tak pojď, můj chrabrý příteli, vracíme se domů."

"On tě neslyší," řekl Paulus. "Ten hřebec je mrtvý. Ale zjistíš, že je rychlejší než kdy dříve, nikdy tě nezklame."

"Nezklamal by mě ani živý - a přitom by to byla jeho volba," řekl mu Manannan. "Běž, Paule. Jsi volný."

Stařec se otočil a zjistil, že stojí tvář v tvář Morrigan s mečem v rukou.

"Co to děláš?" zašeptal Paulus. "On řekl, že jsem volný."

"On možná ano," zasyčela Morrigan, "ale já teď patřím k Vampýrům a jsem zlá. Jsem tím, co jsi ze mne udělal."

"Nedělej to! Prosím! Na kolenu tě prosím, Morrigan. Přinesu ti ambrii, já..."

Její meč se mu zaťal do boku, vnitřnosti se vyvalily ven a on se zhroutil s ječením na podlahu.

Morrigan se rozběhla k Manannanovi a vyhoupla se za něho do sedla. "Jed!" vykřikla.

Mrtvý hřebec napnul svaly a vyrazil tryskem ze stáje. Když vrazil mezi strážné, ti se vrhli stranou. Od Manannanovy zbroje se odrazilo pár šípů - a pak už z toho byli venku a uháněli volnou krajinou.

Před nimi ležel les a temný stín - strašidelný vstup do tunelu brány.

"Proč jsi ho zabila?" vykřikl Manannan.

"Proč jsi ho nezabil ty?" opáčila.

Kuan se hnál dál pravidelným tempem. Z jeho mrtvého těla vyčnívaly dřívky šípů a na Manannana dopadl těžký pocit ztráty a velkého smutku. Pak vjeli tryskem do tunelu a veškeré světlo zmizelo, ale když Manannan pozvedl svůj meč a vykřikl "Ollathair!", čepel vzplanula oslnivým bílým světlem, které se napravo i nalevo odráželo v desítkách očí

"Bestie přicházejí!" zaječela Morrigan, a když se Manannan ohlédl zpět, uviděl smečku obrovských, mohutných stvoření, podobných vlkům, která se jim hnala v patách. Obrátil se... byli na konci tunelu.

A brána byla stále ještě zavřená.

• • •

"Tak tohle byl nepřítel?" zeptal se Llaw, když se zlaté okno ztratilo.

"Doufám, že ne," odvětil Ruad. "Byl to Manannan, Poslal jsem ho Černou branou, aby našel rytíře z Gabaly, a musím ho přivést zpět."

"Ale řekl jsi, že je zlo za branou přemohlo. Jak víš, že Manannana neovlivnilo? Mohl by to být uskok,"

"Pokud se ukáže, že tomu tak je, pak toho bude - budou - litovat. Nejsem zcela bezmocný. Ráno se sem vrátím," Když se Ruad vydal k východu z jeskyně, Llaw na něho zavolal.

"Nemám s tebou poslat pár chlapů?"

"Ne. Jestliže to je past, nedokázali by mi pomoci, a pokud není, pak jejich pomoc nepotřebuji."

Čaroděj vyšel ven do sněhu a byl rád, že se vzdaluje jeskyni a naději v očích Llawy Gyffese. Jak by ten člověk mohl pochopit, oč v magii jde? Vždyť to byl jenom kovář a člověk téměř nevzdělaný. Co se Llawy týkalo, byli jeho nepřátelé pouhými lidmi. Skutečnost, že vládou strašlivou silou, kterou jim poskytovala červená, ho nezajímala. Koneckonců teď byl se vzbouřenci sám velký Ollathair.

"Nalezni způsob, jak bych je mohl zabít."

Domníval se snad, že je to tak snadné? Samotný Samildánach se jako čaroděj Ruadu Ro-fhessovi skoro vyrovnal - a to bylo ještě předtím, než prošli branou. Kdo ví, jakých děsivých výkonů byl schopen teď? Ruad se vlekl dál a posléze dorazil na vrchol nevysokého kopce nad jeskyní. Kolem něj kvílel vítr a on vešel do kruhu stromů. Našel si místo v závětrí, nasbíral dříví a zbudoval z něj hrubou pyramidu. Křesadlo nepotřeboval. Sáhl po červené a přešel rukou po větví. Ze dřeva vyrazily plameny a on zasunul větve do pyramidy.

Chvilí seděl a zvažoval, co všechno by se mohlo stát. Pak se napřiml a sáhl po klidu bílé.

Již brzy otevře bránu, ale nejdříve to musí rozvážit, naplánovat. Pokud se Manannan změnil, zvrhl, bude ho Ruad muset zabít. A Morrigan také. Pokud ne, pak se s bývalým rytířem poradí a naplánují - jak to po nich Llaw žádal - způsob obrany proti Samildánachovu zlu.

Zlu? Zvažoval to slovo ze všech stran. Co to znamená? Samildánach býval rytířem z Gabaly, přísahal, že bude bojovat proti bezpráví. Zlo vždy nenáviděl, A přece se teď stal člověkem, jehož se Ruad obával více než kohokoliv jiného. A co si myslí Samildánach o něm? Že on představuje zlo? Je snad všechno relativní? Jenom úhel pohledu? Rytíři z Gabaly strážili Devět vévodství a přinášeli spravedlnost - ale za nimi stála jejich dovednost s mečem a kopím, což znamenalo, že jejich moc vzbuzovala strach. A strach je vlastně bratrance zla.

Ruad zavrtěl hlavou. Teď není vůbec čas na takovéhle úvahy.

Znovu si vybavil Manannanovu tvář a stínové pozadí, které za ním oknem zhlédl. Něco tam bylo, vzpomněl si, něco, co

upoutalo jeho pozornost. Soustředil se, pokusil se ten vjem zaostřit. Snad zrcadlo? Ne, zrcadlo ne. Válečník ve zbroji? Ne, ne tak úplně. Bylo to nehybné, bez života, a přece podivuhodně známé.

Uvažuj, člověče!

Znovu se pozvedl k bílé, pročistil si mysl a osvobodil se od strachu a pochyb. Vše, na čem záleželo, byl ten lesklý předmět. Vše ostatní pobledlo.

A pak mu to došlo. Byl to ozdobný plátový nárameník, který vyrobil pro Edrina. Spočíval na dřevěném stojanu, a spolu s ním tam byla i Edrinova stříbrná zbroj.

Ruad otevřel oko - v ústech měl sucho a srdce se mu divoce rozbušilo. Znovu se pokusil uklidnit, ale bylo to nemožné. Původní brnění gabalských rytířů bylo na dosah, protože, pokud tam mohla být Edrinova zbroj, proč by tam nebyly i ostatní?

Zamyslel se nad Manannanem. Brzy bude nutné otevřít bránu, ale trochu času ještě zbývalo. Potřeboval sílu, a tak vzletl do černé a naplnil se jí, až se mu svaly nadouvaly. Pak vyhledal červenou. Když se přes něj barva přelila, pocítil strach - tak mocné kouzlo bude vyzařovat daleko. Musí to udělat rychle, jinak ho Samildánach zaměří a projde mlhami, aby ho zabil. Představil si zbraně a zbroje, které vyrobil pro gabalské rytíře - ozdobné přilby, drátěné košile, chrániče holení a rukavice, meče ze stříbřité oceli, které se nikdy neotupí. Přitáhl si vzpomínky a natáhl se po nich. Točila se mu hlava. Vlny bolesti ho skoro připravily o vědomí.

Tohle už kdysi zkoušel - před šesti lety - a zabránila mu v tom kouzelná stěna. Ta ale teď byla pryč. Když ucítil, že jsou jeho výtvary blízko, otevřel své duchovní oči

a spatřil Manannana a Morrigan, jak se řítí plnou rychlostí k braně. Žena měla na sobě Pateovu zbroj.

Rychle se v duchu znovu natáhl. A bylo to tam! Sedm zbrojí a sedm mečů v jakési rozsáhlé místnosti. Vrátil se do svého těla, a drže si obraz toho místa pevně v mysli, vyřkl slova povolávání. Vzduch zapraskal a bolela ho hlava.

Zasténal a ucítil na tváři vlhkost, z nosu mu tekla krev.

Teď už bylo příliš pozdě, aby proces zastavil. "Pojďte ke mně!" zařval, "Pojďte k Ollathairovi!" Ze země před ním vyrazil blesk a rozmetl oheň. Smetl z klína uhlíky a bojoval se spalující bolestí v prsou. Přestával vládnout levou rukou a cítil, jak ho zachvacuje panika. Jestli mu teď vypoví srdce, bylo to...

Klid! Uklidni se, řekl si, "Pojďte ke mně!" zašeptal.

Zářící světla začala tvořit kruh kolem Ruada, mihotala se, a v měsíčním světle nebyla skoro vidět. Přihlížel, jak se postupně zhmotňují. Zhroutil se na zem a trhaně lapal po dechu. Kolem něj, podobny přízračným obrněncům, stály zbroje gabalských rytířů, a díky nim, spolu s Ruadovými neuvěřitelnými silami, by mohl mít Llaw Gyffes jistou naději. S obtížemi vstal.

Musí otevřít bránu pro Manannana. Shromáždil slábnoucí síly, naposled se podíval na osm mlčenlivých soch a započat s kouzlem otevírání. Hrud' mu rvala bolest a v prstech levé ruky ztratil cit.

Objevila se Černá brána. Ruad věděl, že je na pokraji sil, že, jakmile se brána otevře, bude ji schopen udržet pouze několik vteřin. Bylo by více než tragické, kdyby ji otevřel příliš brzy... ale příliš pozdě by nebylo o mnoho lepší. Vybavil si rychlost, již se Manannan řítí tunelem, a odhadl, že by měl být u brány brzy, pokud tam už není. A to by znamenalo, že po něm jdou stvůry Chaosu. Zasténal, když se ta děsivá bolest ještě zhoršila, a chytil se za prsa. Když klesl na kolena a pokusil se zklidnit své nepravdělně bijící srdce, dýchal trhaně a do oka mu stékal pot.

Pak bolest trochu ustoupila. Ruad začal pomalu dokončovat kouzlo.

Zprava se ozval skřípavý zvuk. Otočil se a přejel očima po kruhu, mrkaje, aby se zbavil potu v očích. Všude bylo zase ticho, jen měsíční svit se odrážel na osmi zbrojích. Osmi? Vždyť by jich mělo být jen sedm! Síla, podobná neviditelným rukám, ho postavila na nohy a vlekla k nejbližšímu z brnění. Ruad vzhledl právě včas, aby viděl, jak se hledí pomalu otevírá. Pokusil se zastavit, ale byl na to příliš slabý. Zbroj se blížila a blížila, ale on nemohl dělat nic jiného, než pozorovat otevírající se hledí. Pak tah pominul. Chtěl utéci, ale nemohl odtrhnout oči od helmy s chocholem a temnoty v ní.

Pak z mraků vyšel měsíc. Stříbrné světlo zalilo postavu a Ruad pozoroval, jak brnění tmavne, až nabylo temně šarlatové barvy.

Pohlédlo na něj dvě krvavých očí.

"Je čas zemřít, zrádče!" řekl Samildánach. Příliš pozdě si Ruad všiml dýky, kterou svírala ruka v rukavici. Čepel se zaryla kouzelníkovi do břicha a projela až do plic.

Ruad se zhroutil na zem.

Samildánach udělal krok zpátky... a zmizel.

Čaroděj se pokusil převálit na břicho, ale bolest byla strašlivá. V hrdle mu bublala krev a on se ji pokusil spolknout, ale rozkašlal se a z úst mu vystříkla krvavá pěna, která mu potřísnila plnovous i tuniku.

Ruad, který věděl, že mu zbývá stěží pár vteřin života, se převálil na záda a zamířil rukou na bránu.

"Otevři se!" zasyčel, a dokončil tak kouzlo. Když vzhledl ke hvězdám, zalilo ho velké teplo a veškerá bolest zmizela.

Znovu viděl ten den, kdy se stal zbrojířem, a vybavil si radost na tvářích svých rytířů.

"V čele s tebou změníme svět, přáteli můj," řekl mu tehdy Samildánach.

"K tomu mne nebudete potřebovat," opáčil Ruad.

Jak se začala sbírat sněhová mračna, světlo hvězd zesláblo a Ruad uslyšel zvuk, podobný hukotu mořského příboje.

"Nechci zemřít," zašeptal. "Chci..." Velká sněhová vločka se dotkla jeho oka, a když roztála, stala se jedinou slzou, která stekla mrtvému po tváři.

• • •

Tři z oblud již nepředstavovaly nebezpečí - jedna z nich sebou zmítala napříč stezkou a křečovitě svírala pahýl své odřaté končetiny. - Zatímco se dalších dvanáct oblud opatrně přibližovalo, couvali Manannan s Morrigan k braně.

Nemrtvý Kuan nehybně stál, aniž vzbudil zájem smečky, tu zajímalo jen živé maso.

Obrovské stvoření, větší než medvěd, kleslo na všechny čtyři a vrhlo se na Morrigan. Ta mu vrazila do tlamy svůj stříbrný meč, až zajel hluboko do hrdla. Síla nárazu dokonce i již mrtvého zvířete ji vrhla dozadu k bráně.

Manannan neměl čas na to, aby jí pomohl. Jeho stříbrný meč, jímž se kolem sebe oháněl, mu zatím držel ostatní zvířata od těla, ale i tak se začínala odvažovat víc a víc -přiskakovala a odskakoval, sekala po něm dlouhými zakřivenými drápy. Obrovité, vlku podobné stvoření kleslo na všechny čtyři a začalo se plížit do stínu po Manannanově levici. Bývalý rytíř si ho nevšiml, dokud nebylo příliš pozdě. Obluda po něm náhle skočila, srazila ho na zem a jemu vypadl meč z ruky. Převalil se pod vlkem a vrazil mu obrněnou pěst do tlamy. Okamžitě se na něj vrhla i ostatní stvoření, rvala za jeho zbroj, snažila se mu zatnout spáry do přilby, tahala a trhala jím, snažíce se nalézt to teplé maso pod stříbrnou ocelí.

"Kuane!" vykřikl. "Ke mně!" Nemrtvý kůň se roztřásl. Pak se zvolání ozvalo znovu a Kuan ustoupil, potřásaje velkou hlavou. V prázdných šedých očích se zaleskla jiskra života.

"Kuane!"

Hřebec napjal svaly a zaútočil na smečku - bil do ní předními kopyty a děsivou silou vyhazoval zadníma nohama.

Stvůry se před ním rozprchly, a Manannan natáhl ruku, uchopil otěže a s jejich pomocí vstal. Pak sebral svůj meč.

Morrigan se zatím vyprostila zpod mršiny obrovského medvědotivého stvoření, došla k Manannanovi a postavila se mu po boku. Smečka byla zprvu hřbecovým útokem zmatená, ale teď se začala znovu houfovat k dalšímu útoku.

Manannan poplácal Kuana po krku. "Vítej doma, můj statečný příteli," řekl.

Když smečka vyrazila vpřed, vrhl se kůň přímo do jejich středu. Manannan se ho pokusil zastavit, ale mohl jen s hrůzou sledovat, jak se hřebci do těla zarývají strašlivé spáry. Náhle ozářil scénu paprsek měsíčního světla. Manannan se bleskově otočil a uviděl zvolna se otevírající bránu a za ní hvězdy světa, do něhož patřil. "Zpátky!" zařval na Morrigan. Ta nemeškala ani chvíli, a proskočila úzkou štěrbinou průchodu.

"Kuane!" vykřikl Manannan, ale hřebec ho už neslyšel. Stále ještě bil kopyty a kopal, ale jeho rány byly velice vážné... děsivé tržné rány a hluboká, přehluboká kousnutí.

"Manannane!" vykřikla Morrigan. "Brána se zavírá!" Manannan ještě chvíli stál a díval se na poslední chvíle svého koně, pak se otočil a rozběhl k bráně. Ta se před jeho očima zamihotala, a on posledních pár sáhů skočil. Dopadl na zem, pokrytou sněhem, a převalil se. Když nakonec vstal a ohlédl se, byla brána pryč.

Morrigan se dotkla jeho ruky. Rychle se obrátil a spatřil přízračný kruh a výhrůžně mlčící gabalské rytíře.

"Dobré nebe!" zašeptal. Pak si všiml nehybného Olla-thaira a rozběhl se k němu. Ollathairova tunika byla promáčena krví, stejně jako sníh kolem něj.

"Podívej se," Morrigan mu cosi ukazovala. Do sněhu vedle kouzelníkovy těla se otiskly šlépěje, které zjevně nikam nevedly.

"Samildánach," řekl Manannan. Stáhl z pravé ruky ocelovou rukavici a něžně zatlačil Ollathairovi oko.

"Co teď?" zeptala se Morrigan. "Máme bez něj vůbec nějakou naději?"

Bývalý rytíř nebyl vůbec schopen slov. Bylo to už velmi dávno, co Ollathair býval jeho rádcem, učitelem a přítelem. Zbrojír byl jim všem bezmála otcem, a rytíři ho vroucně milovali. Byl laskavý a moudrý, a díky barvám měl mnohá nadání. A teď ležel tiše ve sněhu, zabít přítelem.

"To není správný konec pro takového člověka," zašeptal Manannan,

"Já ho ráda nemám," řekla Morrigan. "Když poslat rytíře branou, přivolal tak svůj vlastní zlý osud. A pojďme odsud. Je mi zima."

Manannan zahlédl jakýsi pohyb, otočil se a spatřil velkou skupinu mužů nesoucích pochodně, která k nim pochodovala přes vrchol kopce. Čekal, dokud se nepřiblížili ke kruhu. Dovnitř vstoupil vysoký válečník s rudozlatou bradou.

"Takže to byla past, ty všiváku!" řekl Llaw Gyffes a vytáhl od pasu sekeru.

"Já ho nezabil," řekl bývalý rytíř. "Podívej se na ty sto-

«

py-

"Braň se!" zařval Llaw a vrhl se dopředu. - Manannan uhnul před nešikovným sekem a drtivým pravým hákem nabral válečníka do brady. Llaw Gyffes dopadl tvrdě na zem, ale vstal.

"Nech těch pitomostí!" řekl Manannan. "Ten muž byl mým přítelem."

Llaw se připravoval k novému útoku, ale to už se prodral mezi ostatními Lámfhada a poklekl vedle Ruadova těla. Když se Llaw Gyffes začal znovu přibližovat k Ma-nannanovi, mladík na něj zavolal, ať toho nechá.

"Podívej se na tu ránu," řekl Lámfhada. "Tohle neudělal meč, ale nějaká úzká čepel, jako dýka. A on nůž nemá."

Llaw přiklekl, prozkoumal ránu a pak vzhlédl k Ma-nannanovi.

"Stále ještě ti nevěřím," prohlásil, "ale řekl bych, že na tom teď příliš nezáleží. Nepřítel shromažďuje velké vojsko, které vedou rytíři-čarodějové, a my nemáme žádného kouzelníka, který by nás bránil," Otočil se k němu zády a zahleděl se do dálky.

Bývalý rytíř došel k němu a postavil se vedle něj. "Ještě se mi naučíš věřit," řekl, "protože já nikdy nelžu a jsem věrný svým přátelům."

Llaw se usmál. "To nám tedy hodně pomůže. Snažím se vymyslet, jak bojovat proti nepříteli, kterého nemohu porazit. Nejsem žádný vojevůdce." Obrátil se a upřeně pohlédl na kruh tváří, osvětlených prskajícími loučemi. "Jen se na ně podívej," řekl. "Lesáci, zběhlí sedláci a kněží. Nemají mezi sebou jedinou drátěnou košili. Co budeme dělat, až přitrhne

nepřítel?"

"Bojovat, nebo utíkat," řekl Manannan "To je jediné, co máme na vybranou."

"Utíkat nemůžeme. Včera přišel jakýsi muž se zprávou, že v Kithairónu přistála královská flotila a vylodila tam tisíc ozbrojenců. Teď už není, kam se stáhnout. Budou nás honit jako vlky."

Manannan chvíli mlčel, "Tak se rozhlédni kolem sebe," řekl nakonec. "Tenhle les je strašně veliký - a není to pro vojsko to nejvhodnější místo, kde by si mělo vynutit rozhodnou bitvu muže proti muži. Nedovol, aby tě zlé věci, k nimž dnes došlo, dohnaly k zoufalství. Pojď, pohřbíme Ollathaira a několika slovy na rozloučenou naposled pozdravíme jeho ducha."

Na okraji kruhu došlo k jakémusi zmatku a muži se rozestoupili, aby mohli projít Nuada se Svízelem. Rozložitý vůdce lapků přešel očima po mrtvole.

"No," řekl, "tak tohle je ten velkej čaroděj. To nám skutečně hodně pomohl."

"Co tady děláš?" zeptal se Llaw. "Není to trochu daleko od oblasti tvého působení? Mimochodem, není tu koho oloupit."

"Jo, já tě taky vidím rád, Llawe," řekl Svízel, "Ale jsem tady, jak mi řekl Nuada, protože je to můj osud. Mluvil s Dagdou, a oba rozhodli, že se ten hrdina Svízel má setkat s kouzelníkem Ollathairem. No, tak jsme se teda potkali. Bylo to krátký setkání, ale takovej je život. Ráno se vracím domů."

"Počkat!" ozval se Nuada. "Takhle to Dagda neřekl, a ty to vb. Ale tohle není ani vhodné místo, ani správný čas pro to, abychom to rozebírali. Pohřbíme toho člověka, a já nad ním řeknu pár slov."

"Za celý život jsi neřek jenom pár slov, pěvce," řekl Svízel, Psanec pohlédl na Manannana, oči se mu zúžily a on se beze slova otočil a začal se prodírat z kruhu mužů pryč-

Llaw nařídil, aby bylo Ruadovo tělo odneseno do jeskyně. Ostatní muži s námahou posbírali gabalská brnění.

Manannan se znovu připojil k Morrigan, která byla v průběhu setkání podivně tichá.

Bývalý rytíř jí pohlédl upřeně do tváře. V měsíčním světle byla bleďá a vyhlížela nemocně. "Jsi v pořádku, Morrigan?"

"Nechej mne o samotě," zašeptala. "Já odsud musím pryč."

"Proč?"

"Jsem unavená. Potřebuji... odpočívat. Nech mne jít."

"Tak pojďme do jejich tábora. Můžeš si odpočinout tam. A co se jídlá týče..." Ztišil hlas až do šepotu. "V tom to je, že? Potřebuješ ambrii, nebo... Poslyš, Morrigan, musíš s tím bojovat. Musíš."

"Budou. Jen mi dej na chvíli pokoj, potřebuji být sama."

"To je přesně to, co nepotřebuješ."

Vytrhla svoji ruku z jeho sevření a oči jí zaplály. "Dej mi pokoj!" zasykla, ale on si stál na svém.

Já vím, že jsi měla oči jen pro Samildánacha," řekl potichu, "a já byl pouze přítelem, kterému ses mohla svěřovat. Ale já tě miloval, Morrigan, a miluji tě stále,"

Na chvíli se zdálo, že vzduch mezi nimi jiskří, pak jako by Morrigan cosi vzdala. "Dobří bohové Světla," zašeptala.

"Pomozte mi!" Udělal krok vpřed a vzal ji nešikovně do náručí, jelikož mu překázelo brnění, do kterého byli oba oděni.

"Pojď se mnou," řekl a vedl ji za zástupem světloňošů.

Když dorazili do jeskyně, sňala ze sebe Morrigan zbroj a pojedla trochu masa a křížal. Pak si vypůjčila nějaké přikrývky a vydala se zpět do stínů u zadní stěny jeskyně, aby se vyspala.

Mnozí z mužů doprovodili Llawu s Nuadou, aby byli přítomni pohřbu kouzelníka Ollathaira a vyslechli pěvcovu řeč nad hrobem.

Když se pozvolna vraceli, jeden z mužů se opozdil. Byl unavený, a od starého zranění, kdy s ním spadl kůň a přimáčkl ho k zemi, ho bolelo koleno. Zastavil se a na chvíli usedl na vyvrácený strom.

Masíroval si koleno, dokud bolest nepolevila, a pak se pokusil vstát. Tehdy si všiml, že kousek od něj stojí jakási žena. Byla mladá, pobledlá a krásná, a její vlasy zářily v měsíčním světle jako stříbro.

"Raději by ses měla vrátit," doporučil jí. "Tady venku je zima."

"I mně je zima," řekla, usedla vedle něho, položila mu hlavu na rameno a rukou se dotkla jeho stehna. "Ale jeskyně jsou tak přeplněné. Zůstaň se mnou chvíli." Otočil

se k ní, vsunul ruku pod přikrývku, do níž byla zabalená, a přešel jí po boku. Měla velice hebkou pleť. Stěží věřil svému štěstí, že mu v tom nebrání... jemně jí položil ruku na ňadro.

Zvedla k němu tvář a políbili se. Když z ní začal nešikovně strhávat šaty, na zimu úplně zapomněl,

"Nemůžu tomu věřit," zašeptal. "Nic takovýho se mi ještě nikdy nestalo. Tohle je tedy noc, kdy budu mít konečně štěstí,"

Morrigan neříkala nic.

A její rty se přibližovaly k jeho krku...

16

LÁMFHADA SEDEĽ VEDLE GWYDIONA A PO-zoroval tající sníh a drobné bílé a žluté kvítky, které prorážely ledovou přikrývkou na louce. Nebe bylo nádherně modré a slunce nad horami zářilo. Stařec vztáhl ruku a poklepal mladíkovi na rameno.

"Nezoufej, příteli," řekl léčitel, "Vím, že by s tím mnozí nesouhlasili, ale já věřím, že náš přítel teď došel klidu na místě mnohem lepším, než je tohle,"

"Byl na mne hodný," řekl Lámfhada. "Vzal mě do svého domu, naučil mě spoustu věcí. A já jsem vyrobil kovového ptáka, který létal. Otevřel mi svět,"

"Byl to dobrý člověk - a zemřel ošklivou smrtí. Ale tohle není konec, věř mi. Měl bys věřit mým šedinám, viděl jsem toho ve světě hodně a poučil jsem se."

Lámfhada zavrtěl hlavou. "I já jsem se poučil. Zlí jsou vždycky silní a vždycky taky vyhrávají."

"Viděl jsi jenom část toho kruhu, Lámfhado - protože takové to je. Dobro a zlo se honí pořád dokola. Pokud vstoupíš do toho kruhu v nevhodnou chvíli, zjistíš, že vítězí zlo. Ale pokračuj ve své cestě, a budeš svědkem toho, jak prohrává, znovu vítězí a znovu prohrává, po celou věčnost."

"Takže ničeho nelze dosáhnout?"

Stařec se zachichotal. "To záleží na tom, co myslíš tím dosáhnout. Výhra není důležitá — podstatný je ten zá-
« pas.

"A jaký má smysl bojovat proti nemožnému?"

"Drž se téhle myšlenky - a prozkoumej ji, protože právě v tom najdeš nejsilnější zbraň zla. Co mohu dělat, když jsem tak malý a slabý? Proč bych si neměl trochu nakrást, když to dělají všichni? Proč bych se měl snažit zůstat čistý, když na mě nezáleží a ostatní na mne zhlíží s posměchem? Jak bych já mohl změnit svět? A přece všechny plány, ať už zlé či dobré, mají počátek v srdci jediného muže či jediné ženy. Od nich se potom šíří, od jednoho k druhému, od druhému ke třetímu, od první stovky k dalším."

"Tak tohle je na mne příliš složité, Gwydione," řekl Lámfhada, protáhl se a vstal, "Ani zdaleka nerozumím všemu, co říkáš."

Gwydion vstal také. "Ruad byl k tobě hodný a ukázal ti cestu, kterou bys měl jít. Ukázat ji ostatním. Čím více bude těch, kteří se po ní díley tobě vydají, tím větší měl Ruad úspěch. Jeho smrtí to nekončí. Ale pokud propadneš zoufalství a vybereš si cestu jinou, pak bude to, co v životě dokázal, o tohle menší. A tohle je tvůj dluh, příteli."

"A jak mám kráčet po jeho cestě, když už tu není, aby mne vedl?"

"Začneš tím, že vyloučíš ze svého srdce veškerou nenávist. Protože ta je další zbraní velkého nepřítele. Nikdy ho neporazíme, pokud budeme používat jeho taktiku. Mohli bychom porazit jeho vyslance, ale nakonec, pokud přitom budeme cítit nenávist, dojde k tomu, že pomalu, ale nevyhnutelně, nahradíme ty, které jsme pobili."

"Já nejsem žádný učenec, Gwydione, jsem jen uprchlý otrok. Většinu z toho, co jsi mi řekl, nerozumím. Být starší a silnější, chopil bych se meče a následoval bych Llawa Gyffese. A zabil bych každého, kdo slouží králi."

Gwydion sklopil zrak a řekl potichu. "Snad tě pravda změní. Možná že ne. Snaž se nalézt klid, Lámfhado." S těmi slovy se stařec vydal dolů z kopce k místu, kde uprchlíci shromažďovali své věci.

Lámfhada ho sledoval, jak pomalu kráčí k jeskyním. Jak by mohl necítit nenávist k lidem, kteří zabili Ruada? Nezasloužili si snad jeho nenávist? Přenesl svůj pohled na první jarní kvítí. Jak je to pro ně snadné, pomyslel si, protože když zemřou, vrátí se prostě do země, k teplu svých cibulek, připraveny k novému růstu. Lidé jsou jiní. Vzpomněl si na den, kdy objevil zlatou, a spatřil znovu starého, umírajícího jelena, a opět vnímal radost, již pocítil, když zjistil, že právě on, Lámfhada, nalezl moc, která jelenovi dala nový život. Ale tentokrát mu tu radost kalila bolest. Nikdy od té doby se mu nepodařilo nalézt zlatou - kdyby byl úspěš, byl by mohl vrátit Ruadovi život.

Lámfhada zavřel oči a vyhledal laskavé útočiště žluté. Nějakou dobu se jen tak vznášel, nevšímaje si světa kolem, ale v mysli mu zvučela Gwydionova slova.

"Začneš tím, že vyloučíš ze svého srdce veškerou nenávist. Protože ta je další zbraní velkého nepřítele. Nikdy ho neporazíme, pokud budeme používat jeho taktiku. Mohli bychom porazit jeho vyslance, ale nakonec, pokud přitom budeme cítit nenávist, dojde k tomu, že pomalu, ale nevyhnutelně, nahradíme ty, které jsme pobili."

Nikdy, po celou dobu, co spolu byli, nemluvil kouzelník o nenávisti. Dokonce i ke svým padlým rytířům cítil jen lítost.

"Necítím k nim nenávist," řekl Lámfhada. "Necítím nenávist k nikomu." Ztracen ve žluté, začal prolévat první slzy, které pro svého přítele vyplakal. Jeho mysl plavala, převalovala se a prolínala barvami. Ze začátku tomu nevěnoval pozornost, ale pak náhle dostal skoro strach, že by se mohl ztratit. Rozpřáhl své duchovní ruce a soustředil se na žlutou, ale barvy kolem něj proudily rychlostí, z níž se mu dělalo zle.

"Uklidni se," řekl si. "Strach je tady k ničemu." Proudící zmrzlé obrazy zpomalila, až se zastavil a vznášel se na okraji červené. Stáhl se zpět, překročil černou a zelenou hledaje žlutou a cestu domů. V té chvíli pocítil cosi prazvláštního, a uvědomit si, že není sám. A přece tu nebyla žádná slova ani dotek, jen ta zvláštní jistota. "Promluv ke mně," řekl, ale nestalo se nic - cítil jen příjemnou společnost, uvědomoval si blízkost přítele. Jsi to ty, Ruade?" zeptal se. "Ozvi se. Ukaž se mi." Barvy se stáhly zpět před žhnoucí zlatou, která před ním vyvstala a obklopila ho. Na vyčarovaném zlatém kotouči prolétl duhou a vznášel se vysoko nad Přímořským lesem.

Pak zahlédl na nebi nad táborem uprchlíků mihotavou postavu. Vyrázil k ní a poznal bojovného rytíře Cairbreho. Rudý rytíř se otočil k němu.

"Váš čaroděj je mrtev, a tohle ubohé vojsko nás ani trochu nezajímá," řekl rytíř. "To tedy byla ztráta času a energie."

"Myslím, že bys měl z lesa zmizet," řekl mu Lámfhada. "Nejsi tu vítán."

Cairbre mu po bledé tváři přelétl stín úsměvu. "Nemůžeš mi ublížit., dítě. Nemůžeš mne zastavit. Budu si chodit, kam budu chtít."

"Už ne," řekl Lámfhada a pozvedl ruku. Kolem Cairbreho se zhmotnila zlatá koule. Ten tasil meč a tál do ní, ale byl v pasti.

"Bez Ollathaira nemáte nic," řekl Cairbre výhružně. "Nikdo se nemůže postavit Samildánachovi."

"Já ano," řekl Lámfhada. "A teď zmiz!" Koule vyrazila závratnou rychlostí a mladičký kouzelník ji sledoval až na okraj lesa. Tam byl soulad barev narušen a červená vše zatlačovala. Lámfhada rozpřáhl ruce a objevila se zlatá zeď, která se rozpínala na západ a na východ a severním směrem se tyčila vysoko nad ním. Otevřel ruku a přál si, aby byly jeho prsty červené, když se tak stalo, dotkl se jimi

stěny. Projela jím spalující bolest. Poodstoupil, uzdravil si ruku a pak se vrátil do svého těla.

Ted' už rudí rytíři nebudou schopni Llawa Gyffese nepozorovaně sledovat. Lámfhada na úbočí kopce unaveně vstal.

Ted' už věděl, co bude muset udělat - a co bylo horší, věděl i to, co s nimi se všemi bude. Ale strach necítil, - protože nebyl sám.

• • •

Manannan přesvědčil Llawu, že je zapotřebí přemístit se do bezpečnějšího tábora výš v kopcích, kde by si mohli vybudovat nový domov a dnem i nocí strážit všechny přístupy. Sto dvanáct uprchlíků pochodovalo výš a výš do hor po dva dny a prošlo přitom přes několik menších osad, kde jim pokaždé dali najíst a nechali je přespat.

Třetího dne se k nim připojil Elodan se svým zadním vojem. Podařilo se jim zaskočit vojáky, pochoduující na sever, pět jich pobít a beze ztrát uniknout. Nakonec uprchlíci dosáhli náhorní plošiny a začali kácet stromy a čistit zemi pro nové domy. Počasí bylo klidné a mírné, ale všichni věděli, že zima ještě neskončila, a tak byla neumělá obydlí stavěna velice rychle, aby je ochránila před jejím posledním divokým náporům.

Llaw Gyffes i Svízel byli k neutahání, když káceli stromy, tahali po zmrzlé zemi klády, organizovali pracovní skupiny a lovecké výpravy. Elodan se vrátil s dvaceti muži zpět do lesa, hledaje známky pohybu vojáků, a posílal do hlavního tábora další uprchlíky. Nuada se fyzické práce neúčastnil, ale zasloužil si své živobytí v noci u táborových ohňů svými pohádkami, žerty, příběhy a písněmi.

Manannan a Morrigan, ted' už beze zbrojí, pracovali bok po boku s uprchlíky. Bývalý rytíř neovládal tesařum nebo stavění domů, ale tvrdě pracoval, když pomáhal těm, kteří to uměli lépe.

Sedmé noci po Ruadově smrti už meh' postavenou novou vesnici o nějakých třiceti hrubých domcích. Tehdy se vrátil Elodan a hlásil, že vojáci vydrancovali dvě další osady a pobili spoustu lidí. Jen v té první napočítali více než sto těl, v druhé roztahali spoustu mrtvých vlci, takže spočítat je nebylo možné.

Nuada si vyžádal schůzku vůdců a vybral za místo jejího pořádání jeskyni vysoko nad loukou. Tam rozdělával velký oheň a čekal, dokud se neshromáždili i ostatní. Léčitel Gwydion seděl vedle Lámfhady a pozoroval ostatní, jak přicházeli a usazovali se. První dorazil Svízel, malý, rozložitý a bradatý. Usedl zády ke stěně, tak aby viděl na ústí jeskyně. Gwydion si povšiml, že se jeho ruka nikdy příliš nevzdaluje od jílice meče. Další pak dorazili Llaw Gyffes a Elodan s tváří dravého ptáka. Léčitel se rytíři maličko uklonil, a ten odpověděl stísněným úsměvem. Jako další dorazil bývalý rytíř z Gabaly Manannan, znovu ve zbroji. On a Elodan mohli být pokládáni za bratry, neboť oba měli orlí rysy a byli urozené krve. Manannan byl rozložitější a tvář měl hranatější, ale ten hlavní rozdíl spočíval ve výrazu očí, Elodan okusil hořkost porážky, bolest přemoženého, a bylo to znát.

Byl to Svízel, kdo promluvil jako první, "No, pěvce, máš nás tady. Tak nás pobav, protože bohové vědí, že to potřebujeme."

Nuada povstal. "Dnes večer vám nebudu zpívat, můj pane Svízeli," řekl a fialkovými očima přeletěl po shromáždění.

"Dnes rozhodneme o velice důležité věci. Máme mezi sebou rytíře z Gabaly. Smím ho požádat, aby promluvil jako první?"

"Co vlastně chceš, abych řekl?" zeptal se Manannan. "Jsem tady jako člověk, ne jako rytíř. Rytíři z Gabaly už nejsou."

"Pak nám tedy povez o řádu a o tom, jaký byl jeho účel,"

"Odpověď na to tady všichni jistě znají," řekl Manannan. "Co zamýšlíš, mistře pěvce?"

"Měj se mnou trochu strpení a vyhov mojí žádosti." Nuada si sedl.

Manannan si odkašlal. "Ta historie je dlouhá, a já vás s ní nebudu nudit. Stačí říci, že rytíři byli ochránci spravedlnosti v Devíti věvodství, že do jejich činnosti nikdo nezasahoval a že nepodléhali moci krále, ani se na ně nevztahovaly jeho zákony. Mohli vjet do kteréhokoli hradu a měli moc rozhodnout v jakémkoliv při, ukončit roz-nůsky. Tohle jsi chtěl slyšet?"

"Částečně, Manannane," odvětil Nuada. "Ale nestávalo se, že jste museli za svoji věc bojovat, ba dokonce žabí-jet?"

"To ano, i když ne zas tak často, jak to tvrdí legendy. Hlavně jsme... oni zastupovali obyčejné lidi proti statkářům. A ti často vyžadovali, aby se soud rozhodl soubojem. Tak to určoval zákon."

"A k čemu vás tedy bylo potřeba?"

Manannan se nervózně zasmál. "K čemu? Protože i slabí museli mít někoho, kdo by se jich zastal. Není to snad nějaká hádanka?"

"Takže," pokračoval Nuada, "bez rytířů z Gabaly nemají slabí nikoho, kdo by se za ně postavil?"

"Tak tomu skutečně je," přiznal Manannan. "Snad bude jednoho dne řád znovu obnoven. Doufám, že k tomu skutečně dojde,"

"A proč ne ted'?" zeptal se Nuada potichu.

"Ted', mistře pěvce? Ale zbrojí je mrtev, rytíři propadli zkáze a král změnil zákony."

"Tito rytíři nikdy žádným zákonům nepodléhali, sám jsi to řekl."

Llaw Gyffes vstal. - "K čemu se nás to snažíš dovést, Nuado? Myslel jsem, že jsme tady, abychom si promluvili o rozumných věcech."

"To také děláme, Llawe Gyffesi," řekl Nuada. "Bavíme se o vzkříšení. Rytíři z Gabaly musejí znovu vyjet na cesty a lidé se o tom musejí dozvědět. Musejí se postavit králi a jeho rudým lytířům."

"A proč by ne?" zeptal se Svízel, "Koneckonců, brnění máme. To náramně povzbudí morálku, když s námi pojedou rytíři. Ten nápad se mi líbí,"

"Opovaž se o tom uvažovat tímhle způsobem," vyštěkl Nuada. "To není účelem. Rytíři musejí vyjet, to ano. Ale skuteční rytíři, oddaní všemu, co je Gabale drahé."

"To je nemožné!" ozval se Manannan. "Věř mi, básníku, ty ani nevíš, co tady navrhuješ. Tady není ani jeden takový, který by se mohl postavit Samildánachovi, Pateovi, Edrinovi či komukoliv z ostatních. V nejlepším případě by z toho bylo představení jako v aréně nebo karneval. Já jsem rytířem z Gabaly byl. Roky jsem se na tu čest připravoval, a další roky jsem své schopnosti vybrušoval, V celém tomto lese není jediný muž, kterého bych neporazil, ať už se zbraní v

ruce, nebo holýma rukama - a ani já bych se nedokázal postavit Samildánachovi. Chápete to? Nestačí mít pouze chlapy v brnění a vysoké koně. Gabalští rytíři byli něco zvláštního."

"Dovolte mi něco říci," zasáhl Gwydion, "protože tahle rozmluva se začíná ubírat poněkud nevhodným směrem. Manannan má pravdu, rytíři byli čímsi zvláštním. Dokud tu byli, chápal to jenom málokdo. Nebyli jen silou, která pomáhala zbídačelým a slabým, ale ovlivňovali samotné barvy. To, co dělali, bylo, že přinášeli naději těm, kteří ji neměli, a strach těm, kteří jeho prostřednictvím vládli. Vytvářeli rovnováhu. Protože za každý svár, který sami vyřešili, se jich deset... dvacet... sto dalších vyřešilo proto, že rytíři byli. A teď - ve světě tam venku - vládne zoufalství, nenávist a děs. My rytíře potřebujeme. V tom jsem s Nuadou zajedno. Musíme najít zvláštní muže, silné a dobré." Znovu usedl vedle Lámfhady.

Svízel se potichu rozesmál; pak zavrtěl hlavou a vstal. "Silné muže? Dobré? Tady? Jsem zloděj a vrah. Nechci se tím vytahovat, ale ani se nestydím za to, co jsem. Svět je drsný místo. Jen se podívejte na vlka, když loví jelena, nebo na jestřába, když zabíjí králíka. Chcete světce ve stříbrné zbroji? Tak ty v Přímořském lese neseženete. Řeknu vám, jediný, oč mi jde, je přežít. Sbírá se vojsko, aby nás zničilo, a cestu k moři odřízli. Takže volba je jednoduchá: vítězství, nebo smrt. A já umřít nehodlám. Pokud nám to, že si navlíknem to hezký brnění, dá šanci, tak to udělej-

«
mé.

"A co ty, Ltawe Gyffesi?" zeptal se Gwydion.

Bývalý kovář přiložil na oheň a mlčky se díval do plamenů. Nevstal, ani nepohlédl do tváří ostatním.

"Vcelku souhlasím se Svízelem," řekl. "Návrat rytířů by byl pro krále těžkou ranou, a z nás by učinil ohnisko povstání.

Ale pak by začaly problémy. Lidé by čekali, že se rytíři rozjedou neohroženě proti nepříteli. Dokázali bychom to - a dokázali bychom to přežít? Manannan si myslí, že ne. Já o tom rozhodovat nemohu - a ani nechci. Myslím, že bychom o tom měli hlasovat, a teprve pokud to bude jednomyslné, meň" bychom pokračovat dál."

Elodan vstal, pozvedl pravici, a pahýl, zabalený do kůže, se v záři ohně zaleskl. "Po celý život jsem snil o tom, že mne požádají, abych se stal rytířem z Gabaly. Vybrali mého přítele Edrina a mne nechali být. Ale předtím, než se rozhodnete, se podívejte na moji ruku. Byl jsem dobrý rytíř a skvělý Šermíř, a přece jsem se neubráníl ani Cairbre-mu, natož Samildánachovi. Ty - Svízeli - vypadáš jako chlap, který má sílu. Ale porazil bych tě dokonce i tou levačkou, která je mi skoro k ničemu. Jak by ses mohl odvážit postavit rudému rytíři? S tělem, uzavřeným ve zbroji, na kterou nejsi zvyklý, a pohledem, omezeným ocelovou mříží hledí? A co ty, Llawe Gyffesi, umíš jezdit na koni? Dokážeš ovládat válečného koně koleny, zatímco v jedné

ruce budeš držet štít a ve druhé jezdecké kopí? A ty, Ma-nannane, jak dlouho ti trvalo, než jsi zvládl palcát, sekeru a meč?"

"Dvacet let," řekl potichu Manannan. "A i tak jsem se sekerou horší než leckdo jiný."

"Máme možná jeden měsíc, než se budeme muset postavit moci Ahakova vojska," řekl Elodan. "Za tu dobu se žádný venkovan nenaučí ani základům."

"Koval jsem meče," řekl Llaw, "a zkoušel jsem jejich váhu a vyváženost. Mám pevnou paži. Umím bojovat, ale беру to, co říká Elodan, a..."

"Ty možná jo," zahřměl Svízel, "ale já ne. Nepotřebuju, aby mi nějaký poraženecký mrzák říkal, co můžu - nebo nemůžu - dělat. Jen si ho poslechněte. Jako všichni urozenci chce, abychom si mysleli, že být rytířem je něco výjimečného. Blbost. Meč je prostě kus železa, kterým mlátíte do toho druhého tak dlouho, dokud nemá dost. Síla, odvaha a vůle jsou všechno, co potřebujete. Hlasuju pro to, aby se rytíři vrátili,"

Llaw přikývl, "Souhlasím. Co ty, Manannane?"

Bývalý rytíř přejel ostatní pohledem. "Souhlasím - ale s jednou rxdmínkou. Pokud se máme stát rytíři z Gabaly, pak musí zavládnout železná disciplína a musíme zvolit prvního rytíře a zbrojffe. Žádné rozvášnění. Naprostá poslušnost. Pokud to ostatní vezmou, pak souhlasím."

"A jestli to správně chápu, prvním rytířem bys měl být ty, co?" vysmál se mu Svízel,

"Ne, tu roli bych nikdy nezvládl. Měl by to být Elodan."

"Proč?" zeptal se Llaw. "Jeho přece nikdy nevybrali - a tebe ano."

"Byl vybrán," řekl Manannan potichu, "toho dne, kdy přestal sloužit králi a bojoval s Cairbrem. V tom mi můžete věřit."

"Netahej do toho náboženství," řekl Svízel. "O to nestojím. Vybral si jen to, že mu usekli ruku, tak to je."

"Svízel má pravdu," vložil se vtom do rozmluvy Elodan. "Kromě toho je nepředstavitelné, že by jedním z rytířů byl mrzák."

Manannan zavrtěl hlavou. "Pokud tě nezvolí, tak do toho nejdu."

Nuada pozvedl ruce. "Je osm zbrojí, a proto musíme najít osm mužů. Svízel, Llaw, Elodan a Manannan, to jsou celkem čtyři. Kde najdeme ostatní?"

"A proč hledat vždycky jen muže?" ozval se hlas od ústí jeskyně, a když se otočili, uviděli Morrigan, která právě vstoupila do světla ohně. "Umím bojovat mečem, jezdeckým kopím i lukem. Jezdím jako kentaur. Zeptejte se Ma-nannana. Každý, kdo si bude chtít vzít moji zbroj, může se mnou o ni bojovat - a zemřít."

"Skvělý," řekl Svízel, "Vede nás mrzák a bude s náma jezdit ženská."

"Dávej si pozor, mužičku," řekla nebezpečně tichým hlasem Morrigan. "Není moudré mne urážet."

"Jen klid, srdíčko," ušklíbl se Svízel, ale to už se mezi ně vsunul Nuada.

"Nezačneme přece takovýhle podnik tím, že se budeme prát mezi sebou. Hlodané, přijímáš úlohu prvního rytíře?"

"Pokud to je vůle všech," odvětil Elodan a pohlédl na Svízele.

Náčelník banditů pokrčil rameny. "Proč ne?" řekl.

"Potom tedy přijímám. Ale kdo bude zbrojířem? Ty, Nuado?" Ale dříve než stačil Nuada odpovédět, povstal Lámfhada.

"Ne," řekl. "Zbrojřem budu já." Llaw Gyffes na něj ostře pohlédl, ale neřekl nic. Zato Svízel se rozchechtal, až se za boky popadal. "No, kdo jinej by to moh bejt, než uprechlej otrok?" Lámfhada pozvedl ruku a podíval se Svízelovi do očí. "Buď prosím zticha, pane, dokud neskončím," řekl potichu. "Studoval jsem u Ruada Ro-fhessy a nalezl jsem svoji barvu. Nejsem kouzelník, ale nadání mám. A hodlám jít po cestách, po nichž kráčel i on, a toužím spatřit, jak tohle zlo skončí, A vím také, jak byste si mohli vybrat své rytíře, abyste si byli jisti, že jsou to ti praví." „Jak?“ zeptal se Llaw Gyffes. "Pojďte se mnou." Chlapec se otočil, a oni ho následovali k dřevěným stojanům na zbroje. "Tak, Svízeli, vyber si tu svou."

Vůdce lupičů přešel kolem řady stojanů. "Není tady žádná, která by mně byla, musela by se upravovat."

"Vyber si tu zbroj, která tě zavolá," poradil mu Lámfhada.

"Co tím chceš říct?" vyštěkl Svízel, "Žádný hlasy nesly-

Vf «

ším.

"Jen si vyber, Svízeli."

"Nerozkazuj mně, chlapecku!" Rozhlédl se. "Tahleta, ta bude dobrá."

"Teď si ji oblékni."

"Nebude mi sedět, je příliš dlouhá a úzká. Tak dobrá..." Svízel natáhl ruce a sundal kyrys. Manannan k němu přistoupil, pomohl mu do drátěné košile, a potom mu kyrys připnul. Oblékal rozložitému zbojníkovi na tělo jeden stříbrný kus zbroje za druhým, dokud tu Svízel nestál oděn v plné slávě gabalského rytíře. Nakonec pohlédl na přílbu a pozvedl ji.

"No, tak tohle mně nebude sedět určitě," řekl. Zvedl si ji nad hlavu a pomalu spouštěl. Každou chvíli přitom čekal, že se kov dotkne jeho hlavy. Helma si sedla. Znovu šiji sundal. "Tak jsem se mejlil. Jenom vypadala, že je příliš malá."

"Ba ne," řekl Lámfhada. "Vezmi jednu rukavici - jen jednu - a té druhé se nedotýkej." Svízel to udělal. Byla černá, na kloubech chráněná stříbrnými kroužky. Nasunul šiji na ruku, a zjištění, jak dokonale se hodí na jeho tlusté, krátké prsty, ho překvapilo. "A teď ji polož vedle té druhé a porovnej je," poradil mu hoch. Svízel poslechl, a když se Elodan s Llawem naklonili, aby i oni viděli, zjistili, že rukavice, kterou si zkoušel, je výrazně kratší než ta druhá, a že jsou její prsty širší. "A teď tu druhou," řekl Lámfhada, a Svízele nepřekvapilo, že mu druhá rukavice sedí stejně dobře, jako ta první. "Zbroje čekají," řekl Lámfhada. "Vyberou si další rytí-

v «

re.

"A co já?" zeptala si Morigan.

"Ty už sis vybrala, paní, stejně jako ostatní zde. Ale přijdou další. Zítra sem dorazí dva - a jeden čeká na záchranu,"

"Co se to s tebou stalo, chlapče?" zeptal se Llaw a položil mu ruku na rameno.

Lámfhada se pousmál. "Vzlétl jsem vysoko a spatřil toho až příliš mnoho," Jemně sundal z ramene Llawovu ruku. "Zítra vás začne Elodan všechny učit, co znamená být rytířem z Gabaly. Ale ještě předtím si musíme vyjasnit jednu věc. Než skončí závěrečný boj, budou někteří z vás mrtvi. Musíte to pochopit a přijmout, nebo nemá smysl pokračovat."

Válečníci pohlédli ostře na Lámfhadu, ale nikdo nic neřekl, až vystoupil Manannan,

"Řekl bych, že máš pro mne jistý úkol?"

"To mám," odtušil Lámfhada. "Mrzí mne to."

"Nemusí tě to mrzet, zbrojřfiri. Je to už dávno, co jsem cítil pohyb barev tak silně. Ještě než jsi promluvil, už jsem věděl, že jsi byl vybrán, stejně tak, jako jsem věděl, že nás povede Elodan." Otočil se tváří k ostatním. "Gabalští rytíři se znovu zrodili, a já přísahám, že jejich věci zasvěcují svůj život. Každý, kdo naši věc zneuctí, se mi bude zodpovídat. Nemusíte skládat žádnou přísahu, ani se dotýkat svaté relikvie. Ale složíte slib sami sobě. Ode dneška se vás nesmí dotknout zlo a nesmíte udělat nic ze sobeckých důvodů. Od této chvíle, až do konce, budou rytíři představovat spravedlnost. Ať už vyhrájeme, nebo prohrajeme, je

to jedno. Je-li tu někdo, kdo cítí, že podle těchto ideálů nedokáže žít," podíval se ostře na Svízela, "ať hned odejde.

Neotáčej se. Ať tě ani nenapadne se pohnout."

"Udělám, co budu moci," slíbil Svízel, "Nikdo mi o tom nemusí kázat. A zbroj si mě vybrala — nebo snad ne, chlapče?"

"Byl jsi první, kdo byl vybrán," řekl Lámfhada. "Není to snad pravda, Nuado?"

"To ano," přiznal básník. "A teď, protože už tu nejsem k ničemu zapotřebí..."

"Ale jsi," řekl mu Lámfhada.

Nuada ztěžka polkl. "Nejsem rytíř. Nemohu používat meč. Já..."

"Slyším zbroj, jak tě volá. Vezmi šiji."

"Nemohu! Nechci! Já... já tu nechci umřít. Rozumíš?"

"My všichni ti rozumíme," řekl Llaw Gyffes. "Nic si z toho nedělej, barde. Vrať se do vesnice." Nuada přikývl a odešel pár kroků stranou... pak se zastavil a otočil se zpět. Tvář měl přízračně bledou a upřeně hleděl na zbroj. Zavřel oči, jako by mu to působilo bolest, pak je znovu otevřel, a ztěžka, roztráven se nadechl. Za bedlivé pozornosti ostatních učinil několik kroků vpřed a dotkl se zbroje. Ta se zamihotala a změnila. Pomalu vytáhl meč z pochvy a podržel ho před sebou. Po čepeli se vyplazily vzhůru černé vlnovky a ocel se rozpadla na kusy, které spadly na zem.

"Co to má, k čertu, znamenat?" zašeptal Svízel,

"To čas ukáže," odvětil Lámfhada se širokým úsměvem.

• • •

Když úsvit zlatil nebesa, kráčel Elodan vedle Lámfhady dozadu do jeskyně. Před brněním tam seděli tři zlatí Ruadovi psi.

"Jak se sem dostali?" zeptal se Elodan.

"Přivola jsem je sem," odvětil čaroděj. "Mohli by se ještě hodit, i když doufám, že je nebudu muset použít. Víš, která zbroj musí být tvoje?"

"Ano," odpověděl rytíř a zastavil se před stojanem, před nímž ležela bílá a stříbrná přilba Samildánachova. Její hledí zdobil orel a celá helma byla pokryta výjimečně krásným filigránem. I kyrys pokrývaly mihotavé listky, stejně tak i chrániče holení a stehy.

"Tahle zbroj má větší cenu než celé moje panství," zašeptal Elodan, vztáhl ruku a přejel po kovu. "Je skvělá."

"Nos ji s hrdostí, Hlodaně."

"Nosit ji? Nejsem hoden ani toho, abych se jí dotkl." Pozvedl svůj pahýl, "A jak bych ji na sebe vůbec dostal?"

"Pomohu ti."

Elodan se rozesmál, "To je ale smutný vtip, Lámfhado. Stíny bývalých rytířů z Gabaly by se musely propadnout hanbou."

"To si nemyslím, urozený první rytíři. Stát se gabalským rytířem vyžadovalo vždy více než jen mít pevnou ruku, ve které se drží meč. Nebyla to snad také věc srdce a duše? Řekl jsi mi o té ženě a o manželovi, jehož jsi zabil. Ten skutek nemůže smýt nic, Hlodaně. Ale je to minulost, a nechme ji spát. Necht' je pohrbena. Buď prvním rytířem, jak nejlépe dokážeš. Už ostatní a ty, kteří je budou následovat."

"Nejsem hoden," opakoval rytíř.

"To není nikdo z nás. A máme jen málo času, abychom se takovými stali. No tak, dovol, ať ti pomohu do zbroje,"

Do hodiny byli Elodan, Llaw Gyffes, Svízel, Morrigan a Nuada oděni do všech kroužků a plátů Gabaly. Lámfha-da si k sobě zavola básníka a nechal Hlodaná, ať se věnuje ostatním.

"K čemu budu téhle věci dobrý?" zeptal se Nuada. "Cítím se směšně, je to podvod."

"Ne, podvod to není," odvětil Lámfhada. "Ten meč se zlomil proto, že nebyl zapotřebí. Ty nebudeš rytířem-válečníkem, Nuado. Ve tvé povaze - díky Prameni - není schopnost zabíjet. Ty budeš naším heroldem. Vydáš se do lesa, navštíviš každou osadu a řekneš jim, že se rytíři vrátili. Shromáždíš pro naši věc muže. Ale víc než jen to, napo-můžeš souladu barev. Musíš je povzbudit a pozvednout jejich ducha, tak jako ještě nikdy. Naplnit jejich srdce nadějí. Vezmi s sebou Kartiu a Briona. Běžte po dva dny na sever. Tam najdete skryté údolí a v něm člověka, který chová koně. Získejte koně pro sebe a požádej ho, ať sem v průběhu příštího týdne dodá sedm bílých hřebců."

"Sedm hřebců? A může si jich dovolit tolik postrádat?"

"Ale ano - a rozloučí se s nimi. Je to Kočovník jménem Chrysdyne. Je to slušný člověk, a ty mu zaplatíš tolik, kolik si řekne."

Nuada odtrhl fialové oči od Lámfhadova upřeného pohledu. "Ty jsi nahlédl do budoucnosti, že?"

"Ano," přiznal mladý zbrojář. "Viděl jsem všechny možné budoucnosti. Neptej se mne na ně, Nuado."

"Ani nebudu." Básník se donutil k úsměvu. "Ušel jsi dlouhou cestu od té doby, co jsem tě našel v lese se šípem v zádech. Myslím, že jsi našel pravdu, která mně celý život unikala. Přál bych si, abych ji s tebou mohl sdílet."

"To nemohu udělat, Nuado - ne proto, že to je tajemství, ale proto, že na tom nic tajemného není. A ty to zjistíš, budeš vědět to, co vím já. Dávej si na cestě pozor, při-

, 1- «
teli.

Potřásli si rukama a Lámfhada doprovodil pěvce k ústí jeskyně.

"Kde je Manannan?" zeptal se náhle Nuada. "Dnes ráno jsem ho neviděl,"

"V noci odešel, A to mi něco připomíná. Chrysdynovi se jeden hřebec ztratil a po většinu dnešního dne ho bude hledat. Řekni mu, že za toho ztraceného koně zaplatíš a že je v bezpečí."

"Takže ho má Manannan?"

"Ano. Přivola jsem mu ho."

"Rozumím tomu správně, že Manannanovi hrozí nebezpečí?"

"Nám všem hrozí nebezpečí, Nuado. Ale máš pravdu, Manannan je na cestě do doupěte démonů. Mysli na něho na své cestě."

17

PO PĚTI DNECH TOULÁNÍ SE PO LESE BYL UŽ

Errin unavený a bolely ho nohy. Podvakerát se museli skrýt před průzkumníky královských kopiníků, kteří jeli jako předvoj, a tři dny předtím narazili na zpustošenou vesnici, plnou hnijících těl, Errin nedokázal zapomenout na ty děsivé výjevy. Naplnily ho hrůzou a dělalo se mu z nich zle.

Ubadaj se po vesnici procházel, jako by se nechumelilo, a zkoumal stopy. "Oni přijeli od západu a od jihu. Za úsvitu.

Ohně na vaření snídaně právě zapálili. Vesničani neměli kam utéct. Možná tucet utekl na západ - ale koně vyjeli za nimi - určitě je chytili."

"Taková jatka nemají smysl," řekl Errin. "Čeho tím dosáhnou?"

Ubadaj pokrčil rameny. "Hrůza. Dobrá zbraň. Lidi se tě pak bojí."

"Ty dokážeš prominout takovouhle řezničinu?" zeptala se Sheera. "Co jsi to za člověka?"

"Co tím myslíš?" chtěl vědět Ubadaj. "Co to je prominout?"

"To znamená," vysvětlil mu Errin, "že souhlasíš s tímhle činem."

"Já nesouhlasím. Odpovídám na otázku. Čeho tím dosáhnou? Za časů mého děda, když chán vyjel do války, vyplenil nepříteli města. Když přijel k prvnímu městu, dal jim vybrat. Buď se vzdají, ztratí jenom poklady. Nebo budou bojovat a zemřou. Poprvé vždycky bojovali. Pak ale chán nechal zabít všechny zajatce, muže, ženy i děti - až na jednoho. Toho poslal do dalšího města. Ti se potom pěkně rychle vzdali."

"I tak je to špatnost," řekla Sheera.

Ubadaj rozhodil rukama. "Tak to ve světě chodí. Z lesa teď utíká hodně lidí. Aby chránili rodiny. Vojsko povstalců je pak menší, víš? A menší vojsko je menší problém než velké. Měli bychom být v Cithaeronu."

Odpoledne pátého dne si Errin sedl vedle cesty a zkoumal podrážky svých jezdeckých bot. Jedna byla prošoupaná a na druhé se odchlípl svršek.

"No jenom se na ně podívej," řekl Sheere. "Víš, kolik stály?"

Potichu se zasmála. "Chudáčku Errine. Život v lese ti zjevně nesvědčí."

"Buďte ticho!" sykl Ubadaj a tasil z pochvy svůj krátký meč.

"Co se děje?" zeptal se Errin.

Z podrostu náhle vyskočili tři muži. Errin se vrhl stranou a převálil se. Když vstával a hmátl po opasku, skočili mu na záda dva další útočníci a strhli ho k zemi. Otočil hlavu a uviděl, že Ubadaj stojí v obranném postoji s připraveným mečem.

"Nebojuj!" vykřikl Errin. "Vydej jim svůj meč." Ubadaj zamumlal něco, co nebylo slyšet, odplivl si a zasunul meč do pochvy. Cizinci ho uchopili pevně za ruce. Když z křoví vyšla jakási mladá žena, postavili Errina trhnutím na nohy. Ta žena byla vysoká, oblečená do halenky a kamaší z jelenice a její světlé vlasy měly barvu medu.

"Co tady děláte?" zeptala se.

"Hledáme Llawu Gyffese," řekl Errin. Usmála se.

"Proč?"

"To se tě netýká," odvětil. Vytáhla nebezpečně nabroušený lovecký nůž a přiložila mu ho ke krku. "Na druhou stranu," pokračoval, "proč z toho dělat tajemství? Chceme se připojit ke vzbouřencům."

"Myslím, že jste vyzvědač," prohlásila. "Ty nejsi žádný zálesák, jsi králův člověk." Errinovi se podařilo usmát. Muž po jeho pravici ho sice držel pevně za paži, ale předloktí měl volné, a tak zvolna sklouzl rukou ke sponě svého opasku.

"Ollathair," řekl.

"Co to?" řekla žena, ale to už se její hlas zpomalil a prohloubil. Errin se vytrhl mužům, kteří ho drželi, a odsunul nůž stranou. Chlapík po jeho levici se ho pokusil nešikovně udeřit do hlavy, ale Errin přidržel a pravačkou mu uštědřil rychlou ránu do brady. Muž se zvolna zhroutil k zemi. Errin vyskočil a kopl druhého z útočníků do obličeje, ten se otočil a pomalu se zhroutil k zemi. To už se žena zapojila do rvačky a zamířila mu nožem na břicho, ale Errin ji popadl za zápěstí, zhroutil je, a chytil zbraň ve chvíli, kdy ji upustila. Pak nůž zvedl, přiložil čepel k její dlouhé šiji a dotkl se spony na opasku.

"Jak už jsem říkal," řekl jí, "jsem tu, abych se připojil k Llawu Gyffesovi. Zavedete mne k němu?"

"Jsi velice rychlý," řekla, pozvedla ruku a jemně odsunula nůž od svého krku.

"To ano," přiznal. "Ale nejsem vyzvědač. Jmenuji se Errin."

"Mohla bych dostat zpět svůj nůž... Errine?"

"Jistě," řekl a podal jí nůž rukojetí napřed. Přistoupila k ležícím mužům. Jeden z nich se začínal hýbat. Errin se vydal k místu, kde stále ještě drželi Ubadaje se Sheerou. "Byli byste tak laskaví a pustili mé přátele?" požádal je. Ubadaj se vytrhl a odešel kousek stranou, mumlaje potichu jakési kletby. Sheera přistoupila k Errinovi a vzala ho zaručce.

"Stále více mne překvapuješ," zašeptala. "Moc se mi ulevilo, že tě nezasáhla. To by tedy bylo poněkud nepříjemné." Zašklebil se. "Překvapovat tě se mi náramně líbí,"

"Já toho parchanta zabiju!" Errin se rychle otočil, právě když jeden z původních útočníků vyskočil na nohy a vytáhl od opasku nůž.

"Ne!" vykřikla ta žena. "Odvedeme je k Llawovi." Muž zaváhal, ale nevypadal přesvědčeně. - Errin ztěžka polkl a spočinul rukou na opasku.

Muž se vydal k němu. Byl vysoký, černobradý a v očích mu planul hněv. "Na tohle nezapomenu," zasykl. "To si ještě vyřídíme - rozumíš mi?"

"Věřím, že ano," odvětil Errin. Muž přikývl, zastrčil si nůž za opasek a prošel kolem nich.

Došla k nim ona žena. "Jmenuji se Arian, jsem Llawova přítelkyně. Pokud půjdete se mnou, dovedu vás k němu."

Když vyrazila kupředu, Errinovi padly oči na její ladně se pohupující boky. "Řekl bych, že za ní bych šel kamkoliv," prohlásil. Ale Sheera se neusmála. Errin vrhl na svoji společnici zkoumavý pohled, ale neřekl nic.

Překonali vrchol jakéhosi kopce a zjistili, že se pod nimi rozkládá osada, překypující činností. Stále ještě se v ní budovaly domy a trochu stranou vypouštěli lučištníci své střely na primitivní terče. Na úbočí kopce bylo sehnáno do stáda pár kusů zdivočelého dobytka a několik tlustoro-hých ovcí. Když Errin spatřil záblesk světla na protějším úbočí, zastavil se. Zdálo se, že tam spolu bojují čtyři postavy ve stříbrných zbrojích. Když je ale chvíli pozoroval, uvědomil si, že se jedná pouze o cvičný boj.

"Kdo je to?" zeptal se.

"Nemám potuchy. Najdeme Llawu."

Errinovi se zdálo, že je ta mladá žena více než jen překvapená, když je poslali právě k tomu úbočí, a ona našla slavného Llawu Gyffese oděného do stříbrné zbroje.

"Co to, k čertu?" začala, ale Llaw ji pokynem ruky umlčel a vydal se k nim.

"Myslím, že jsme vás očekávali," řekl a napřáhl ruku.

Errin mu s ní potřásl, "Očekávali?"

"Náš zbrojník nám oznámil, že dva dorazí dnes. Doporučuji vám, abyste za ním zašli do jeskyně a promluvili si s ním,"

"Hned teď?" zeptal se Errin.

"Máte snad na práci něco jiného, důležitějšího?"

"Ale vůbec ne. Promluvíme si později." Errin, Ubadaj a Sheera se vydali na dlouhou cestu k jeskyni, zatímco Arian

zůstala s Llawem.

Když se trojice přiblížila k ústí jeskyně, vyšel z ní jakýsi mladík, aby je přivítal. Errin se zastavil v půli kroku a srdce mu pokleslo.

"Co se děje?" zeptala se Sheera.

"To je ten chlapec, kterého jsem střelil."

Lámfhada k nim došel, "Vítej, lorde Errine. Vítej v Přimořském lese."

"Rád se s tebou znovu setkávám. Mohl bys nás zavést ke zbrojím? Velice rád bych se zastavil a promluvil si o starých časech, ale..."

"Já jsem zbrojník. A .starých časů' se nemusíš obávat. Minulost je mrtvá. Nikdo tady neví, že jsi to byl ty, kdo mne lovil."

"Chápu. A co vlastně po mně... po nás... chceš?"

"Chvilí postůjte a zaposlouchejte se." Errin, kterého to nijak nepotěšilo, nechal ticho narůstat. Pak se k němu odněkud z velké dálky donesla hudba. Chtěl se do ní zaposlouchat, ale byla to spíš ozvěna ozvěny.

"Co je to?" zeptal se, ale Lámfhada neřekl nic. "Ty to slyšíš?" obrátil se na Sheeru, ale tajen potřásla hlavou.

"Já ano," řekl Ubadaj. "Je to něco v jeskyni."

Errin se vydal k jejímu ústí. Zvuk - pokud to vůbec zvuk byl - zesílil. Zdálo se mu, že šeptá v nejskrytějších místech jeho duše, že ho volá, láká ho k sobě. Obrátil se k Ubadajovi, který teď stál vedle něj.

"Ty to slyšíš?"

"Ano," odpověděl Kočovník. "Pojďme odsud pryč."

"Nemám pocit, že by v tom byla hrozba."

"Věru," řekl Ubadaj.

"Měl bys ho poslechnout, Errine," doporučil mu Lámfhada. "Pokud vstoupíš do jeskyně, tvůj život se navždy změní. Ba, co hůř, může ti způsobit bolest a předčasnou

^ << smrt.

"Má pravdu, pojďme," řekl Ubadaj a uchopil Errina za paži.

"Ne," zašeptal Errin. "Já musím jít dovnitř."

"Proč se pořád chováš jako blázen?" zařval Ubadaj, ale Errin se mu vytrhl a vešel do jeskyně. Ozařovaly ji pochodně a ve tmách tančily stíny, podobné přízrakům. Errin šel dál, až se zastavil před zbývajícími třemi soupravami zbrojí. Vedle sebe kohosi zaslechl.

"To ta zbroj tě volá," řekl Lámfhada.

"Je to gabalská zbroj, nemohu ji obléknout."

Lámfhada přikývl, "Víš to jen málokdo, lorde Errine, ale mezi nejdůležitější ctnosti rytířů z Gabaly patřilo, že nikdo z nich nikdy neočekával, že dosáhne té pocty a bude přijat. Očekávat to znamenalo prohrát. A to, cos právě řekl, bylo vyřčeno už předtím stokrát, každým mužem, který kdy nosil to stříbro."

Errin se k němu otočil. "Jsem pořadatel oslav, žádný válečník. Válečník tedy rozhodně ne!" Rozesmál se a ukázal na svůj opasek. "Nosím s sebou čarodějovo kouzlo, které mi poskytuje rychlost. Ale nepochází to zevnitř - není to ze mne."

"To všechno vím, Errine. Ale byl jsi vybrán."

"Kým? Tebou?"

"Mnou ne. Ale volba je na tobě. Můžeš odejít - a nikdo tě za to neodsoudí."

"A co muži, jinž ty zbroje patří? Co skuteční rytíři? Co když se vrátí? Budu ji pak moci vrátit?"

"Oni se už vrátili, Errine. To oni jsou nepřitelem Rudí rytíři."

"A jím se budu muset postavit? Cairbreu? Jednou už jsem s ním bojoval. Je neporazitelný, a to mi dokonce dal svůj vlastní meč."

"Vyber si tedy svoji česní."

Errin se odvrátil a upřeně se zahleděl na zbroj. Olízl si rty a pokusil se vycouvat, ale jeho mysl byla přeplněná syrovými vzpomínkami. Dianu stojící u kůlu, vysmívající se dav volající po krvi, Okessa... Vztáhl ruku a jeho prsty se dotkly kovu. Zaplavil ho pocit tepla a z očí mu vytryskly slzy.

Jí čertu s tebou!" vykřikl Ubadaj. "Vždycky blázen!" Kočovník vyrazil vpřed, protlačil se kolem Errina. Došel k jedné ze zbylých zbrojí a plácl ji dlaní. "Tohle je moje!" zasykl,

"Proč?" zašeptal Errin. "Tohle jsi přece dělat nemu-

i« sel,

"Nic nevíš," odpověděl Kočovník. "Zavřít tě do spíže, tak umřeš hladem."

• • •

Bílý hřebec vstoupil do údolí s hlavou zdviženou a ušima vztyčenýma. - Spatřil čekajícího muže a odvážně se k němu přiblížil, jsa si jist svou silou. Ten muž vstal, natáhl ruku, pohladil hřebce po nose a pak ho poplácal po šíji. V tom doteku byla jistota.

Manannan se usmál. "Nejsi Kuan, příteli můj," řekl potichu, "ale myslím, že budeš stačit." Vyhoupł se hřebci na záda. Kůň se náhle vzepjal, ale bývalý rytíř byl na to připraven a koleno pevně stiskl koňské boky. "No tak, klid," chlácholil ho. "Klid."

Protože neměl sedlo, zamířil s koněm dolů z kopců ke zpusťosené vesnici. Tam leželo na místě, kde padli, několik mrtvých koní. Manannan seskočil z hřebce na návětrné straně od nich a vybral si sedlo a uzdu.

Do hodiny už mířil z lesa ke vzdálené pevnosti Mactha.

Jak tak jel, dělal si starosti - a to nejen o svůj život, i když si byl vědom hrozícího nebezpečí. Jeho myšlenky patřily Lámfhadovi a jeho novým rytířům. - Pro tuto úlohu měl předpoklady a výcvik pouze Elodan - a ten byl zmrzačený. Ten

psanec, Svízel, byl muž plný stěží skrývané zahořklosti, zatímco Nuada byl pěvec, který se nikdy neměl chopit zbraně. A Llaw Gyffes? Toho měl Manannan rád. Byla v něm ocel. Ale stačilo to na rytíře z Gabaly? Člověk se může živit špačky a namlouvat si, že jsou to krocani - ale chuť zůstávala. - A Morrigan... ubohá Morrigan.

Manannan musel po několika dní snášet bodavou bolest, způsobenou tím, že přestal přijímat ambrii. Pro Morrigan musela být tahle noční můra nekonečně horší. A přece si ani jednou nepostěžovala. Pak se ale bývalý rytíř doslechl o tom, že ze Svízelova tábora zmizel jakýsi muž, a on se začal obávat nejhoršího.

Dorazil na okraj lesa a ohlédl se zpátky. Tam někde uvnitř rozsáhlého lesa se pohybovaly obrovské voje nepřátel, Manannan si přál, aby mohl proti nim vyrazit, s Elo-danem a ostatními.

Místo toho musel vstoupit do doupěte nepřítelů a vybojovat souboj s mužem, který kdysi býval jeho bratrem. Bude. to Pateus, který teď znovu začal používat své staré jméno Cairbre. Cairbre myslitel, nejstarší z rytířů. Laskavý Cairbre, který býval vždy prvním, kdo začal bavit venkovské děti pohádkami. A teď se z něj stal piják duší. Bylo to skoro nepředstavitelné.

Manannan pobídl hřebce do kroku.

A rozjel se k hradu...

• • •

Vévodu z Mactha přivedli ven na pláň a dav syčel i jásal. Vévoda měl na sobě prostou černou vlněnou tuniku, lemovanou stříbrnou výšivkou, tmavošedé jezdecké kalhoty a boty a krátkou koženou kápi, podšitou kožešinou. Hlavu nesl vysoko, a když ho vedli k popravčí káře, přistavené před králův baldachýn, nedíval se ani vlevo, ani vpravo.

Vyšplhal se na káru a postavil se čelem ke svému vladaři. Všude kolem pláně stáli vojáci králova vojska, které právě dorazilo, a vzrušeně čekali, až uvidí popravu. Vévoda se podíval vlevo na popravčí lešení a obrovský kotel vařící vody, který stál vedle něj. Naskočila mu husí kůže a on odvrátil oči. Jakmile tohle předem rozhodnuté soudní líčení skončí, odvedou ho na lešení a pověsí. Ale dříve než zemře, odříznou ho a shodí do vařící vody. Pak mu useknou ruce a nohy. Bude pověšen, utopen a rozčtvrcen... býval to tradiční konec zrádců.

Vévoda znovu pohlédl na krále. Po jeho pravici sedělo osm rudých rytířů, po levici mistr jasnovidce Okessa.

Okessa povstal a upřel na vévodu bledé oči. - "Byl jsi přiveden před sobě rovné a před svého lenního pána, aby ses zodpovídal z obvinění ze zrady, a také z napomáhání a poskytování rad zrádcům. Máš co říci k těmto obvině-

' o"

ním;

Vévoda se slabě usmál. "Říkám, že je to nesmysl. Mohli bychom teď přejít k popravě? Začínáš mne nudit, Okes-

tc

so.

"Ještě uvidíme, jak velice se budeš nudit," štěkl Okessa. "Vyslyšme nyní svědky."

Po další hodinu vévoda naslouchal nejrůznějším historkám v podání vlastního služebnictva a vojáků. Že zašel za Errinem a nabídl mu, že mu pomůže uprchnout, že veřejně odsuzoval krále za jeho chování, jak navrhl svému veliteli posádky, že, kdyby byl král v Mactha zavražděn,

měl by velkou nadějí, že bude sám prohlášen příštím vládcem.

Když každý ze svědků vydal své svědectví, byl vévoda dotázán, zda má nějaké otázky. Neměl, Rituál se konečně přiblížil svému závěru a Okessa znovu povstal a prohlásil, že má zrádce dojit neprodleně svého zaslouženého konce. Král po celé přelíčení jen mlčky seděl. Nyní povstal - bílé vlasy mu ve slunečním světle zářily, tvář měl zbrocenou potem.

"Což nemá vězeň slov, která by řekl na vlastní obhajobu?" zeptal se. "Nepřeje si žádat o shovívavost?"

Vévoda se hlasitě rozesmál. "Stál jsem zde a promarnil krásné ráno, můj lenní pane, naslouchaje lžím a vymyšleným obviněním. Nebudu si ho kazit ještě více tím, že bych k tomu dodal nějakou pravdu. Ale abych byl aspoň na chvíli upřímný, myslím, že tohle je hezký den na smrt. Takže..."

Ztichl, když zaslechl dusot kopyt. Otočil se a spatřil, jak přes pláň pomalu přijíždí rytíř ve stříbrné zbroji. Když se rytíř přiblížil, dav ztichl.

"Kdo jsi, pane rytíři?" otázal se ho král.

"Jsem Manannan, rytíř z Gabaly."

"To je lež. Gabalských rytířů již není. Jsi podvodník."

"Vidím vedle tebe sedět Samildánacha, můj pane. Ten se za mne zaručí."

Král se otočil k rudému rytíři, který povstal a sňal přilbu. Jeho krátce přistřižené vlasy byly bílé, oči měl zářivě modré.

"Co tu děláš, zbabělý rytíři?" zeptal se Samildánach. "Přišel jsi snad složit lenní přísahu těm, kteří jsou lepší než ty?"

Manannan mu však nevěnoval pozornost a upřel zrak na krále. "Jsem tady, můj pane, abych obhájil věc vévody z Mactha a žádal právo rozhodnout při bojem na život a na smrt."

"Zrádce nemá žádná práva," zaječel Okessa, ale král mu posunkem přikázal, aby zmlkl.

"Přeješ si postavit se urozenému rytíři Cairbremu, který je královým rytířem v tomto vévodství? Je to moudré, urozený rytíři?"

"Kdo ví, pane? Zcela jistě to dodá vedení tohoto procesu nové chuti," odvětil Manannan.

"To je pravda - a nikdo nesmí říci, že král odsuzuje zvyky, které učinily z našich předků vládce světa. Dobře tedy. Necht' je boj zahájen."

"Je starým zvykem, můj králi, že je obviněnému přiveden kůň, neboť, ukáže-li se, že je nevinný, mohl by si přát z místa popravy odjet, a ne být odveden strážemi jako ve-

v U

zen.

"Nechť se tak stane," řekl král Ahak. "Jsi připraven obhajovat moji věc, Cairbre?" zeptal se. Rudý rytíř povstal a uklonil se.

"Jako vždy, můj lenní pane."

Manannan seskočil z koně, přivázal ho za otěže k popravčí káře a čekal, dokud nepřivedli druhého koně pro vévodu.

"Proč pro mne tohle děláš?" zeptal se vězeň. Já tě ne-

x Či

7nam

"Ale znáš, můj pane. Je to už dlouho, ale střetli jsme se v turnaji a tys mne vyhodil ze sedla. Ale to je minulost. Dělán to, protože je nezbytné to udělat. Až souboj skončí, nasedni na koně a ujížděj, jako by tě všichni čerti honili, směrem k lesu."

"A co ty?"

"Při troše štěstí pojedu vedle tebe."

"Dokážeš porazit Cairbreho?"

"Člověk dělá vždycky něco poprvé," odvětil Manannan, sklopil hledí a vydal se do středu kolbiště, kde tasil dlouhý meč a zarazil ho před sebe do země. Cairbre sestoupil pomalu po stupních od tribuny a šel dál, až se zastavil před ním. Hledí měl otevřené, a Manannana velice překvapilo, když spatřil, že jeho starý přítel znovu omládl.

"Překvapen, Manannane? Nemělo by tě to překvapovat. Paulus, kterého jsi tak ukrutně zabil, to mohl poskytnout i tobě. Nesmrtelnost, Manannane - to je to, co jsi odvrhl."

"Nezabil jsem ho, Patee, to udělala Morrigan. A po takové nesmrtelnosti, jakou jsi obdařen ty, netoužím. No tak, zkřížíme meče a skončíme s tím."

"Netoužím po tvé smrti, Manannane, ale nemám na vybranou. Skončuji s tebou rychle, to ti slibuji,"

"Mládí tě změnilo, Patee, jsi teď nadutější," Cairbre se usmál, pozvedl meč a Manannan o něj ťukl svou čepelí. Oba pohlédli ke králi,

"Započňte!" vykřikl vládce. Cairbre ťal horním sekem, ale Manannan ho odrazil a záludnou fintou udeřil rytíře do boku. Šarlatové pláty se pod úderem roztříštily a rozpadly - ale kroužková zbroj pod nimi meč zadržela.

Dav začal řvát a povzbuzovat oba bojovníky, zatímco rytíři kroužili kolem sebe, meče řinčely a srážely se v ne-ladné melodii boje. Cairbre byl štíhlejší a rychlejší, zatímco Manannan měl větší sílu a lepší obranu. Znovu a znovu byly meče do ochranných plátů, které na sobě oba měli, ale ani jeden z bojovníků nebyl schopen zasadit smrtící ránu. Souboj se protahoval. Pak Manannan odrazil výpad, mířící mu na slabiny, a bleskově vyrazil, aby ťal Cairbreho do boku. Znovu rozsekl pláty, a tentokrát začala v místech, kde rána zatlačila kroužky do masa, prosakovat krev. Cairbre se vyhnul doleva a snažil se chránit ránu, ale to už Manannan zahájil další útok - předstíral úder na hlavu, ale pak meč sjel dolů a rozsekl Cairbremu zraněný bok. Tentokrát z rány začala tryskat krev.

Manannan se vrhl vpřed - a setkal se s protiútokem, který mu bezmála serval přilbu z hlavy. Cairbre, byť zraněný, nebyl protivníkem, kterého bylo možno brát na leh-

kou váhu. Manannan zostržitěl, Cairbre si začínal zoufat a bývalý rytíř věděl, že nadešla vrcholila chvíle souboje. Teď měl jeho protivník jedinou šanci - rychlý útok a vražedný sek na pláty okruží, Manannan mu poskytl otevření a Cairbreho meč se zaleskl ve slunečním světle. Bývalý rytíř uhnul před drtivým sekem a zabodl meč Cairbremu do boku pod takovým úhlem, že rozervál svému protivníkovi plíce. Když rudý rytíř klesl na kolena, Manannan ho převálil na bok a vyrvál z něj svoji čepel, Cairbre zasténal a pokusil se cosi říci, ale z úst mu vyrazil proud krve.

V naprostém tichu, které následovalo, Manannan vstal, došel ke svému hřebci a vyhoupl se do sedla.

Věnoval králi jedinou úklonu a pobodl koně. Vévoda skočil z popravčí káry do sedla vlastního koně, a oba jezdci vyrazili přes pláň k vysokému hrazení.

"Zastavte je!" vykřikl Okessa, a dav se rozběhl za nimi, ale to už meh' jezdci, blížící se k plotu, slušný náskok. Vévoda se naklonil ke krku koně, a ten se vznesl a hrazení doslova přelétl. Manannan, který ho následoval, jen tak tak udržel rovnováhu.

A pak už byli za plotem a na svobodě.

Manannan se ohlédl zpět. - Královi jezdci zareagovali rychle a hon započal.

• • •

Bavis Lan měl lesa dost. Po šestnáct dní lovil se svými muži zrádce, ničil vesnice a pobíjel jejich obyvatelstvo. A ani jednou nenarazili na nějakou známku přítomnosti vzbouřeneckého vojska. Jen nerad myslel na dlouhou cestu zpět do Mactha a nic neříkající zprávu, kterou bude muset podat králi. Před dvěma dny polapili starostu malé osady a umučili ho k smrti. Během mučení mu Bavis kladl otázky, týkající se Llawa Gyffese a jeho vojska. Ten muž ale nevěděl nic.

Bavis se vztyčil ve tmenech a ohlédl se na čtyři sta osmdesát tři muže, kteří jeli za ním. V průběhu jejich krátkého tažení jich bylo zabito jen sedmáct, a to včetně mladého Lugase, který dostal sněť do pokousané ruky. Před třemi dny s křikem zemřel. Ty lehké ztráty samy by měly zaručit, že bude král jeho historce věřit; k žádnému povstání tu nedošlo.

Kolona se pomalu vinuta lesními cestami dolů a na otevřené prostranství před pásmem nízkých kopců. Tam pozvedl Bavis Lan paži a nařídil přestávku na oběd. Jen to udělal, vyrazili z lesa po jeho pravé ruce tryskem tři jezdci. Zastínil si oči proti slunci a pokusil se muže, které považoval za svoje průzkumníky, identifikovat. Když se přiblížili, povšiml si, že jsou oblečení do zálesáckých jelenic - a že každý z nich má v rukou luk.

Ti jezdci přitáhli svým horským koníkům otěže nějakých třicet kroků před kolonu a vypustili střely. Bavis přilehl ke krku svého koně a jeden z šípů trefil muže za ním do hrdla. Tři útočníci obrátili koně a vyrazili zpátky ke stromům.

"První turma za nimi!" zařval Bavis, a šestnáct jezdců se okamžitě oddělilo od kolony a pohodlo své koně do trysku.

Vysocí koně vojáků byli silnější a rychlejší než koně, a Bavis předvídal, že nepřítel dostihnou ještě dříve, než dosáhne bezpečí stromů. Zálesáci otočili své koníky a vypustili druhou salvu šípů. Dva z vojáků to smetlo, třetí se s

šípem v rameni zapotácel v sedle.

Náhle vyjelo zpoza stromů šest rytířů ve stříbrné zbroji a Bavis překvapeně zamrkal. Noví útočníci udeřili na jeho kopiníky a ve slunci se zaleskly jejich meče. Koně se vzpínali, muži umíratí a útočná řada se rozpadla.

"Kupředu!" zařval Bavis Lan - a celá kolona vyrazila k místu bitky. Těch šest rytířů si prosekalo cestu první turmou a vjelo do lesa, jejich bělouši přitom nejeli ani klusem. Bavis to rozzuřilo. Vytrhl z pochvy meč, vyrazil bitvěvní pokřik a vrhl se za nimi. Stezka mezi stromy byla široká a rytíři byli těsně před ním,

Vpravo od něho se ozvalo děsivé sténání, a on se otočil v sedle právě včas, aby spatřil, jak se za ním kácí veliký strom. Padající obr smetal muže ze sedel a drtil pod sebou koně. Potom padl druhý strom - a třetí. Kolonu zachvátila panika, jezdci se snažili přitáhnout svým koním otěže a uhnout ze stezky. V té chvíli vylétly z podrostu šípy. Bavis byl ztracen. Hromové praštění padajících stromů, žalostný křik polapených a umírajících, chaos té léčky způsobily, že nebyl schopen myslet jasně.

"Zpět!" zařval. "Ústup!" Ale nebylo kam se stáhnout. Od kyrysu se mu odrazil šíp a roztrhl mu tvář.

Musí odsud! Škubl za otěže a zjistil, že stojí tvář v tvář oněm šesti rytířům, kteří obrátili koně a znovu vyrazili do útoku. Bavis pobodl koně k běhu a zahrnul ze stezky. Před ním se vztyčil jakýsi lučištník, ale on ho ťal mečem přes tvář. Teď už byl z toho zmatku pryč a hnál se k bezpečí otevřeného prostranství. Když se ohlédl, zjistil, že ho jeden z rytířů pronásleduje. Bavisův kůň klopýtl, narovnal a hnál se dál. Zvíře se potilo a a krk mělo zpěněný, útok do kopce mu vysál veškerou sílu. Bavis se znovu ohlédl... rytíř ho doháněl.

"Dobří bohové nebes, zachraňte mne!" zaprosil, když jeho kůň přeskočil padlý strom a vyrazil na otevřené prostranství. Bavis, který byl už daleko od křiku pobíjených, zahrnul s koněm k potoku, tekoucímu údolím. Pokud se přes něj dostane, mohl by svému pronásledovateli zmizet v hustém porostu za ním.

Další ohlédnutí mu ukázalo, že rytíř vzdálenost mezi nimi nijak nezkrátil - ale stále tam byl, strašný a smrtelně nebezpečný.

Bavisův kůň skočil se šplouchnutím do potoka a namáhavě se vyškrábal na druhý břeh. Rytíř byl teď blíže. Když se kůň vřítel do lesa, Bavis se sehnul nízko k sedlu. Stezka se zúžila a větvila. Bavis přitáhl otěže, zastavil koně, seskočil ze sedla a plácl koně po zadku. Ten se znovu rozběhl, a generál se vrhl do křoví. - Slyšel, jak rytíř cválá kolem. Po chvílce vstal a vydal se hlouběji do lesa. Ta léčka byla děsivá, a on si začínal uvědomovat její dopad na svoji vlastní kariéru. Jeho třicet turm bylo zničeno do posledního muže, o tom nebylo žádných pochyb. Krále určitě nepotěší, že výkvět jeho kopiníků pobila do posledního muže banda vzbouřených sedláků. Bavis usedl na velký kámen. Možná že se mu podařilo šťastně uniknout vzbouřencům, ale až se vrátí do Mactha, bude jeho život viset na vlásku.

Bylo to k vzteku. Úspěch jeho nájezdu do lesa ho uklébal do pocitu klamného bezpečí. Byl přesvědčen, že tam žádné vojsko vzbouřenců není. Proč jen, k čertu, musel útočit do toho kopce?

Jeho myšlenky přerušila mladá žena, která vyšla na mýtinku. - Byla výjimečně krásná a dlouhé zlaté vlasy měla zvláště protkány stříbrnými prameny.

"Ztratil ses?" zeptala se, když k němu kráčela. Živočišný půvab jejích pohybů na něj zapůsobil, jako by do něj udeřil blesk.

"Ano. Odkud jsi?"

Přistoupila k němu, vztáhla ruku a dotkla se jeho obnažené paže. Když ho její prsty pohladily, naskočila mu z čirého potěšení husí kůže. V ústech mu vyschlo - rytíř byl zapomenut.

Nešikovně ji začal svlékat.

Jak je to zvláštní, pomyslel si, že mne může právě v takové chvíli něco vzrušit.

Morrigan ho objala kolem krku a stáhla ho dolů k sobě.

• • •

Když Svízel podřizl krk zraněnému vojákovi, Elodan se odvrátil.

"Citlivka, co, první rytíři?" zeptal se náčelník lupičů. "Jsem," odvětil Elodan. "Řezničině jsem se nikdy neúčil."

Svízel se rozesmál. "To mě teda nenapadlo! Ta tvoje lest byla skvělá - unikl jen jeden."

Všude kolem obírali vzbouřenci mrtvé a shromažďovali zbroje a meče. Masakr přežilo třicet koní a na ně teď nakládali zbraně a zbroje a odváděli je do tábora na náhorní plošinu. Elodan se obrátil zády k mrtvým a vydal se tam, kde v zastíněném údolíčku, jímž protékal potůček, seděl Llaw s Errinem a Ubadajem.

Errin vzhlédl. "Je to neuvěřitelné," řekl. "Naplánoval jsi to dobře, Hlodané."

"Nejsem na sebe nijak hrdý," přiznal první rytíř. "Tolik padlých."

"Všechno nepřátelé," prohlásil Ubadaj. "Já neplakal,"

"Ne," zašeptal Elodan, "ani Svízel neprolévá slzy. Příště bude prohledávat mrtvé, jestli náhodou nemají zlaté

l "

zuby.

Errin se zazubil. "Není snadné mít rád našeho Svízele. Ale bojoval, jak se patří."

"Na rytířství je víc než jen tohle," vyštěkl Elodan. "Ty bys to měl vědět, lorde Errine. Já se stydím, že tuhle zbroj nosím."

"To neříkej!" zahřměl Llaw Gyffes. "Nikdy! Já vím, jak se dus - ale představ si na svém místě mě. Jsem kovář a psanec.

A taky je o mně známo, že jsem vrah žen. Já nevím, co to znamená být rytířem - ale udělám, co budu moci, abych tu zbroj nezneuctil. To je vše, co může člověk udělat. Spokoj se s tímhle vítězstvím, chlapům to dodá sebevědomí."

"Doufám, že je Morrigan v pořádku," poznamenal Errin. "Jeden z nás měl jít s ní."

"Myslím, že zjistíš, že je schopná se o sebe postarat," řekl Elodan. "Pozoroval jsem ji v průběhu toho prvního střetnutí. Ohání se mečem jako zkušený bojovník a má větší sílu, než bys při její postavě čekal."

"Ale i tak, je to žena," nedal se Errin.

Llaw se pousmál. "Neplet' si ženy, jako je Morrigan, s těmi kurtizánami s vosími pasy, které jsi zatím poznal, Errine. To ne - a ani Arian nebo Sheeru. Tohle jsou ženy, s nimiž se dá chodit po horách. Silné ženy."

"Na ženy z hor nejsem odborník, Llawe. Skláním se před tvými zkušenostmi."

Došel k nim Svízel, sňal přílbu a prohrábl si propocené vlasy. "Kdy budeme jíst?" zeptal se.

, Jak můžeš myslet na jídlo s tímhle pachem smrti ve vzduchu?" opáčil Errin.

"Myslím na jídlo, protože mám hlad. Co s tím má co dělat nějaký smrad?"

"Támhle je ta žena," ozval se Ubadaj a ukázal na úbočí kopce. Morrigan sjela do údolíčka, seskočila z koně a Elodan vstal a vydal se k ní, aby ji přivítal. Podala mu ruku, tvář jí zakrývalo spuštěné hledí.

"Dostala jsi ho?"

"Ano, je mrtev."

"Jsi v pořádku, Morrigan?" zeptal se první rytíř.

"Ale ano. Jen to slunce mne pálí do očí. Kdy odsud

' x o<<

znuzíme?

"Většina mužů se vrací do tábora, ale já bych rád, aby ses vydala se Svízelem na západ. Doslechl jsem se, že je tam na úbočí hory velká osada. Dá se do ní dostat jen po řetězovém mostě. Někteří z chlapů tam byli, a tvrdí, že tamní náčelník, jakýsi Puklér, má víc než dvě stě bojovníků. Kdyby mohl takovou stovku postrádat, náramně by se nám to hodilo."

"Na západ?" zeptala se. "To musí být poblíž přístavu Pertia. Myslela jsem, že tam operují nepřátelské síly."

"Tak jsem to pochopil i já. Vezmi si s sebou veškeré zásoby, které budeš potřebovat."

"Musí to být Svízel? Proč ne Errin nebo Llaw - nebo dokonce i ten Kočovník?"

Elodan se zašklebil. - "První rytíř má určitá privilegia, Morrigan. Nechci ho mít kolem sebe, takže potěšení z jeho společnosti budeš mít ty."

"Nemusel by tu cestu přežít," řekla.

• • •

Vévoda sesedl u jeskyně z koně a dlouho a pronikavě pozoroval světlovlasého mladíka, který na ně čekal. "Co ode mne chcete?" zeptal se.

Mladík se usmál, "Já po tobě nechci nic, můj pane. Vše, oč tě žádám, je, abys vstoupil do jeskyně a provedl svoji volbu."

"Ne." Vévoda z Mactha se obrátil k Manannanovi. "Co je tam uvnitř?"

, Jedna zbroj," řekl bývalý rytíř.

"A já ji mám nosit? Očekáváte snad ode mne, že budu bojovat po boku sedláků a psanců?"

"Více než jen to," řekl mu Lámfhada. "Očekáváme, že za ně zemřeš, pokud to bude nutné."

"To je šílenství! Jsem vám vděčný, že jste mi zachránili život - ale o pomoc jsem vás nežádal, a necítím tudíž ani žádný závazek, který by z toho vyplýval. Proč bych měl bojovat za vaši věc?"

Lámfhada se k němu o pár kroků přiblížil. "Není důvodu, proč bys měl," řekl, "Pokud toužíš odjet, můžeš. Dokonce ti poskytneme na cestu zásoby,"

"A co mi nabídnete, pokud za vás budu bojovat?"

"Vůbec nic," zněla odpověď.

"Překvapuješ mne, chlapče. Řekni nu, Manannane, je ta zbroj rovněž stříbrná jako ta tvoje?"

. ct

"Ano.

"Žádáte mne tedy, abych se stal rytířem z Gabaly? To je neuvěřitelné. Zeptejte se kohokoliv, kdo mi kdy sloužil, a on vám řekne, že jsem tvrdý člověk, snad dokonce i krutý. Lhal jsem a podváděl a zabíjel. Všechny ty věci jsem dělal, abych si udržel svoje postavení - a nebýt toho, že se proti mně postavil Okessa, sloužil bych stále ještě králi. Přejete si snad, aby takový člověk nosil stříbrnou přílbu? Já si myslím, že ne."

"To bylo včera, urozený pane vévodo," řekl Lámfhada. "A teď dovol zbroji, aby si zvolila."

"Co na to řekneš ty, Manannane? Mám vstoupit do té jeskyně?"

"Proč by na tom měl můj názor cokoliv změnit?"

"Protože ty jsi rytíř z Gabaly. Ty bys mne chtěl za spolubojovníka?"

"Ne, můj pane. Ale jsem jen člověk. Ta zbroj je nadána magickou silou a zvolí si. Vstup do jeskyně."

Vévoda si pohládl tenkou bradku a pohlédl na ústí jeskyně. Pak pokrčil rameny. "Tak dobře. Podíváme se na to. Ale nestavějte si žádné vzdušné zámky, přátelé."

Rychle vešel do tmy a vydal se k osiřelé zbroji. Uvnitř jeskyně bylo chladno a jemu naskočila husí kůže. Stěny osvětlovaly prskající pochodně a na kyrsu tančily odrazy plamenů. Jako malého ho pohádky o gabalských rytířích okouzlovaly, ale jeho otec si jich nijak nevážil.

"Jsou to blázni," tvrdil, "Život je příliš krátký, než aby ho člověk strávil tím, že se projíždí zemí a plete se do rozepří jiných lidí. Co na tom záleží, když nějaký sedlák přijde o statek, nebo ho naopak získá? Koho to bude zajímat za sto let?"

Ta slova znovu zazněla ve vévodově mysli. Vzpomněl si na otcův pohřeb; nikdo na něm neprolil ani jedinou slzu.

"A kdo bude plakat kvůli tobě, Roeme?" zeptal se sám sebe, a pak zavrtěl hlavou. Co na tom záleží? Slzy, prolité nad mrtvými, byly ztrátou času. Otázka, kterou si musel položit teď, byla jednoduchá: Má zůstat a bojovat, nebo se má vydat do Cithaeronu? Za mořem teď získá, když nemá žádný majetek, jenom málo přátel. Bude muset hledat službu u ostatních vzbouřenců, třeba jako velitel gardy nebo jako námezdní voják u nějakého ubohého náčelníka klanu. A tady?

Tady bude bojovat po boku vesničanů a psanců, s muži zcela neurozenými, s muži, kteří nejsou hodni toho, aby mu políbili ruku.

Ale tady měl přece jen jistou možnost získat zpět své postavení, dobýt znovu vévodství svého otce.

Usedl na chladnou kamennou podlahu a upřeně se zahleděl na zbroj. Jakou mají tihle vzbuřenci naději na to, že zvítězí - dokonce i v případě, že by se rytíři znovu zrodili? Realisticky? Proti Ahakovým legiím, proti jeho kopi-nílcům a lehké jízdě? Malou, nebo vůbec žádnou. Takže co měl vlastně na vybranou? Žít v Cithaeronu, nebo zemřít v Gabale!

Žít? Bez peněz a beze cti - to by nebyl život.

Co ti tedy vlastně zbývá, Roeme? Můžeš se buď dožít vysokého věku, opovrhovaný svými blízkými, nebo bojovat bok po boku s těmi, jimiž opovrhuješ ty.

Vstal, přistoupil k brnění a spatřil svoji hubenou hranatou tvář, odrážející se v naleštěném předním plátu. "Přenes se přes své opovržení, Roeme," zašeptal "Postav se vedle těch chlapů a získej zpět, co ti právem rodu patří. A pak, až bude bitva vyhraná, vykážeš ty kmány na místo, které jim patří."

Vztáhl ruku a dotkl se zbroje.

18

ZATÍM SE DO VESNICE POD JESKYNÍ VRÁTI-lo do bezpečí domova vítězné vojsko. Ženy a děti vybíhaly ven, aby je přivítaly. Když Elodan, Llaw, Errin a Ubadaj vyjeli nahoru k jeskyni, seděl Manannan na kameni a pozoroval je.

"Je dobré vědět, že jsi v bezpečí," přivítal ho Elodan, seskakující ze sedla. "Podařilo se ti splnit tvoje poslání?"

, Je v jeskyni," řekl Manannan.

"Co Cairbre?"

"Zabil jsem ho. Nemluvme o tom."

"Kdo je v jeskyni?" zeptal se Llaw. "Co to bylo za poslání?"

Před Llawu předstoupil Lámfhada. "Vévoda z Mactha," řekl potichu.

Llawovi se vytratila z tváře veškerá barva. "To má být vtip? Ten parchant mě odsoudil k smrti za zločin, o kterém věděl, že jsem ho nespáchal. Je to králův člověk!"

"To ne," řekl Manannan. "Stál před hrdelním soudem, král ho chtěl nechat popravit."

"To ukazuje, že ani špatný král nemůže páchat jenom zlo. Byla to chyba, ale já to spravím. Neplet' se mi do toho," řekl Llaw a tasil meč.

"Polož ho!" přikázal mu Elodan. "Okamžitě!"

Llaw se k němu otočil. "Takže takhle? Vy urozcenci budete držet spolu, co? No dobře. Co jiného jsem taky mohl čekat?"

"To se mylíš, Llawe," řekl Elodan potichu. "Jsem člověk, kterého jsi požádal, aby vedl tvé vojsko. Tvoje vojsko. Ale jsem také první rytíř Nové Gabaly. Pokud si ho zbroj vybere, pak mezi nás patří. A když ne?" pokrčil rameny. "Pak je tvůj. Vyhovuje ti to takhle?"

Llaw se trochu zklidnil. "Když si ho zbroj vybere? Vědět, že bude mezi námi on, nikdy bych nesouhlasil s tím, že ji budu nosit sám." Zarazil meč do pochvy, odešel ke svému koni, nasedl a vyrazil k vesnici.

"Děkuji ti. Hlodané," řekl vévoda, který vyšel na otevřené prostranství se zbrojí zářící ve slunečním světle.

"Pane vévodo," řekl Elodan, "vítej v řádu."

"Já už nejsem vévoda. Jmenuji se Roem," řekl a napřáhl ruku. Elodan ji potřásl. Errin si sejmula přilbu a vydal se k nim.

"Vidím, že tady máme skvělého kuchaře," poznamenal Roem. "To musíme být silou, s níž je nutno počítat."

• • •

Arian našla Llawu Gyffese v bukovém hájku na louce, obrácené k jihu, odkud bylo vidět na les. Seděl u malého ohničku, zíral do plamenů a neslyšel ji přicházet. Usedla vedle něj a napřáhla ruku, aby se ho dotkla, ale zarazila se.

Ted', když byl celý obalený plechy, to nemělo žádný smysl,

"Llawe?" zašeptala, ale on ani neotočil hlavu. "No tak, Llawe, mluv se mnou."

"Není co říci, Arian. Jsem ztracen... ztracen," přitulila se k němu.

"Nejsi! Jsi Llaw Gyffes, ten nejsilnější muž, jakého jsem kdy poznala. Jak můžeš propadat takovému poraženectví? Zvítězil jsi nad svými nepřáteli a tvé vojsko každým dnem sílí,"

Zavrtěl hlavou. "Na ničem z toho nezáleží. Můj život se ocitl v troskách, když Lydia zemřela. A teď musím zemřít i já - tak, jak to Dagda řekl. A víš, co se stane pak? Když zvítězí král, bude svět i nadále takový, jako je teď. Pokud ho porazíme, bude vládnout vévoda z Mactha - nebo někdo jemu podobný - a zase to bude tak jako předtím. Ať už uděláme cokoliv, nezměníme nic."

"A co jsi čekal? Ve vesnici by teď byli všichni po smrti, nebýt tebe, Hlodaná a ostatních. Ve Svízelově osadě jsou Kočovníci, kteří by umrzli, nebýt tebe, Svízela a Nuady. Zeptej se jich, jestli je v tom nějaký rozdíl. Přestaň chodit s hlavou v oblacích, Llawe. Postav se na zem."

Poklekla vedle něj a začala mu rozvazovat kožené řemínky, držící kyrys. "Co to děláš?" zeptal se.

"Koukej ze sebe dostat všechno to železo," nařídila mu. "Sundej to. Pak se budeme chvíli procházet po horách a tebe trochu ofoukne vítr." Pomohl jí, pak položil zbroj vedle ohně a vstal. Přistoupila k němu a přejela mu rukama po pažích.

"Už mě unavilo na tebe čekat," řekla. "A opovaž se říkat, že nejsi připraven, dělá se mi z toho zle. Jsi chlap — tak přestaň utíkat před minulostí a bát se budoucnosti. Všechno, co máme, je TĚD'. Všechno, co kdy budeme mít, je NYNÍ,"

"A ty se nebojíš, že brzo zemřu?"

"Ale ano, děsí mě to," odsekla. "Ale bylo by pro mě mnohem horší, kdybys umřel a nikdy mne nemiloval."

Objal ji. "Miluji tě," řekl prostě. "Jen zřídka kdy na tebe nemyslím."

Stáhla ho dolů k sobě, vedle ohně, a políbila ho, ale on zasténal a pokusil se trochu odtáhnout.

"Zapomeň na hvězdy, Llawe," zašeptala. "Zapomeň na hvězdy."

O něco později, když leželi vedle sebe, připadalo Llawovi, že z něj někdo sňal těžké břímě. Nedokázal se upa-matovat

na chvíli, kdy k tomu došlo, ba dokonce ani na to, co to bylo. Cítil vůni mladé rostoucí trávy a dotek větru na tváři. Slyšel ptáky v korunách stromů nad hlavou a vnímal radost lesa z růstu. Ten svět králů, rytířů a sedláků mu připadal křehký a skoro neskutečný, když se k němu Arian přitulila a přehodila mu nohu přes stehno. Zvedl se na lokti a shlédl na ni. Spala. Dotkl se její pleti, políbil ji do vlasů a ona otevřela oči.

"Měla jsem sen," řekla.

"Jsi stále ještě šťastná?"

"Jsi blázninek," odpověděla. Rychle vstala, rozběhla se k potoku a on ji následoval a díval se na ni, jak se koupe. "Pojď ke mně," vyzvala ho.

"Vypadá studeně,"

"Cožpak se Velký Llaw Gyffes bojí trošky vody?"

Přebrodil se k ní a sedl si. "Bohové nebeští!" vykřikl. Rozesmála se a začala mu cákat do obličeje a na prsa. Popadl ji a oba se svalili do vody.

"Vzdávám se," vykřikla, když se vynořili nad hladinu. "Vážně."

Neřekl nic a přitáhl si ji do náruče. "Měla jsi za mnou přijít už dávno," zašeptal.

"Udělala jsem to, ale ty jsi nebyl připraven, Llawe. Budeš dneška litovat?"

"Nikdy."

"Dobře. A teď se oblékni a vrať se zpátky k těm svým rytířům — ke všem."

Tvář mu potemněla. "Nemohu se s ním setkat tváří v tvář. Myslím, že kdyby k tomu došlo, zabiju ho."

"Jsi příliš silný, než abys to udělal. Věř mi, Llawe. Myslím, že tě v tomhle znám lépe."

Vstal a zachvěl se. Arian ho chytila za ruku a napřímila se. Protože vycítila, že se jeho nálada změnila, neřekla už nic a následovala ho k ohni. Rychle se oblékl a vykročil ke svému koni, přivázanému k nedalekému buku. Ale náhle se zastavil a ohlédl se zpět. Pak se srdečně usmál. "Pojedeš se mnou, má paní?"

Natáhla na sebe tuniku a kalhoty, sebrala nůž a rozběhla se k němu.

Nechal ji ve vesnici a vyjel zpátky k jeskyni. Tam seděli ostatní rytíři s Hlodanem a Lárnfhadou. Llaw sesedl z koně a přivázal ho za otěže. Když se připojil ke kruhu a pohlédl na vévodu z Mactha, který seděl proti němu, nikdo nepromluvil.

"Jsem Llaw Gyffes," řekl a napřáhl ruku.

"Já jsem Roem. Rád se s tebou setkávám," odvětil druhý muž, podal mu svoji a pevně stiskl.

"Teď je nový řád úplný," řekl Lárnfhada, "a je čas připravit se na den krve. Nuada roznáší naši vlajku po všech osadách v lese. Morrigan a Svízel hledají spojence v blízkosti přístavu Pertia. Králova armáda je skoro připravena vyrazit. Do deseti dnů budou na našich jižních hranicích, musíme být připraveni se jim postavit."

"Kolik mužů máme?" zeptal se Roem. "Právě teď ke dvěma stům, ale denně jich přibývá. Nuadovo nadání bylo zřídka kdy využito lépe."

"Král má deset tisíc mužů," řekl Roem. "Dva tisíce kopiníků, šest tisíc pěších, patnáct set lučištníků a pět set lehké jízdy, zvyklých pohybovat se v lese. Dvěma stovkami mužů, ba ani tisícovkou, je nezadržíte."

Elodan zvedl ruku. "Nezáleží na tom, jestli máme velké vojsko, ale na tom, že si král myslí, že ho máme. Tady Lárnfhada tvrdí, že seslal na les kouzlo, kterým královi jasnovidci nemohou proniknout. Vzhledem k tomu jediné, čím si král může být jistý, je to, že pět set jeho kopiníků bylo vybito do posledního muže. Nemyslím si, že by okamžitě vtrhl do lesa s plnou silou. Bude postupovat pomalu a vysílat zvědy. Těch se musíme zbavit."

"To zní docela dobře," řekl Erin, "ale budeme bojovat tenhle zdržovací boj až do chvíle, kdy král zemře sešlostí věkem? Někdy musí dojít k rozhodujícímu střetu."

"To jistě, a my musíme rozpoznat svoji příležitost, až se objeví," odvětil Elodan. "Ale do té doby, protože jsme slabší, musíme používat taktiku udeř a uteč - udeřit, kdekoliv to bude možné - a donutit je, aby si mysleli, že stojí tváří v tvář síle, která je desetkrát... dvacetkrát větší, než nás skutečně je. A po celou tu dobu budou naše síly narůstat."

Ozval se Llaw. "Měli bychom uvážit ještě něco: zásoby. My máme les, a vysoké i ovci je dost. Král má deset tisíc mužů, a bude nucený dovážet zásoby z jihu. Budeme muset mít za frontou oddíly záškodníků. S prázdnými břichy vzroste nespokojenost."

"Tu jednotku povedu já," řekl Roem. "Je to moje vévodství a znám všechny cesty. Dejte mi padesát chlapů, budeme žít z toho, co seženeme, a donutíme je, aby proti nám odesílali další oddíly."

"Budeš sám," upozornil ho Lárnfhada. "Nemůžeme ti nijak pomoci."

"Neboj se o mne, zbrojffí. Ještě nejsem připravený zemřít."

"Výborně," řekl Elodan. "Vyber si svých padesát mužů a začni je cvičit, máš na to deset dní."

"A co my ostatní?" zeptal se Manannan.

"Váš den se blíží," řekl Lárnfhada a odvrátil pohled.

• • •

Morrigan seděla pod nebem plným hvězd a její vzpomínky byly bolestně živé. Připadalo jí, že do Samildá-nacha byla zamilovaná v nějaké jiné době, kdy byl svět ještě mladý, plný nevinnosti a radosti. Těch šest let ve městě Vampů utopilo nevinnost v krvi, chtíči a zkaženosti.

Nedokázala si už vzpomenout, kolik mužů a žen s ní sdílelo lože, ani si vybavit jejich tváře. Vše, co si dokázala vybavit jasně, byla chuť ambrie a přival síly, která se jí po jejím požití vlévala do údů. Manannanovi řekla, že Sa-mildánacha omrzela, ale nebyla to tak úplně pravda. Tváří v tvář nesčíslnému počtu radovánek Vampů se sobě prostě vzdálili - hledající nové vzrušení, více potěšení a bolesti.

A teď Manannan tvrdil, že ji miluje. Ale nevěděl nic... miloval ženu, kterou kdysi bývala. Když se ze zasněžených štítů snesl závan nočního větru, naskočila jí husí kůže.

Ten generál zemřel rychle, a jak se jeho život vléval do ní, jeho tělo se smršťovalo. Dokonce ani nevěděl, že umírá. Ten prázdný kožený vak, plný kostí, nechala ležet tam, kde upadl. Jak dlouho bude trvat, než se bude muset nakrmit znovu? Den? Dva dny?

Slyšela Svízela chrápat u ohně. Ohavný mrňous! Ty budeš příští, slíbila si. Ale co pak? Manannan? Llaw Gyff es? Nebo prostě nějaký nic netušící cizinec, jako byl ten muž s poraněným kolenem?

Byl snad život tak okouzlující, že by se ho nedokázala vzdát?

Odpověď znala. Samozřejmě že ano. Vidět, slyšet, dýchat a cítit - jak by mohl někdo chtít zemřít?

"Ty nemůžeš spát?" zeptal se Svízel, sedl si a prohrábl prsty vlasy. "Ztracený vši," řekl. "Nic proti nim nepomáhá."

«.

"Zkus se občas vykoupat."

"Co děláš?" zeptal se.

"Přemýšlím."

"Ty nikdy nespíš? Jak se ti daří udržet sílu?"

"Získávám ji ze společnosti mužů, Svízeli. Je to zvláštní, ale právě teď se cítím poněkud zesláblá."

Zašklebil se na ni. "To je poprvé, co u tebe vidím něco jako záblesk humoru, Morrigan. Třeba se ti začínám líbit."

Proč nezačít s čistým štítem? Pojď sem ke mně, já ti tu trochu síly poskytnu."

"Dávej si dobrý pozor, Svízeli. Právě to bych mohla udělat."

Zívla a vstal. Když močil ke stromu, odvrátila se. "S kým se máme setkat?" zeptal se.

"Náčelníkem je jakýsi chlapík, kterému říkají Puklěř. Měl by se ti líbit, Svízeli - vybudoval své království stejně jako ty - na krvi a vraždění. Myslím, že to je důvod, proč si Elodan myslel, že jsi ten správný člověk, který by mne měl doprovázet. Myslíš, že Puklěř pošle své muže na pomoc Llawovu vojsku?"

"To závisí na spoustě věcí. Pokud se cítí být králem ohrožen, pak to udělá. Jestli si myslí, že je v bezpečí, bude čekat - a až ostatní vůdcové v lese odešlou své muže, zaútočí na jejich území a rozšíří svoji moc."

"Je tedy dvojnásob důležité, aby nám pomohl. Protože když to neudělá, budou se i ostatní pohlaváři držet zpát-

ky-

ky-

"Máš pravdu, dámo." Začal se soukat do nohavic.

"Myslím, že jsi po mně toužil," řekla Morrigan a vykročila k němu.

"To jo," zašklebil se Svízel, "Ale neřeklas prosím. Už začíná svítat, měli bychom vyrazit na cestu."

• • •

Samildánach přistoupil k rakvi a pohlédl do tváře svému nejstaršímu příteli. Jeho hněv už pominul a on si byl vědom děsivé prázdnoty, která v něm zbyla. Věděl, že miloval Cairbreho jako bratra, ale to bylo už dávno - před jejich očištným tažením, před Vampy, před úsvitem nového věku. Teď tu lásku hledal a nenacházel nic. Vše, co viděl, bylo bleďé mrtvé tělo, ruce zkřížené na šarlatovém předním plátu.

Přiblížili se i ostatní rytíři a obešli rakev, prohlížeje si tělo, a Samildánach jim všem pohlédl do tváře. Všichni na ní měli týž výraz. Prvním rytířem to otřásl.

"Všichni víme," prohlásil Samildánach, "proč náš bratr zemřel. Přestal požívat výživu, po níž jeho tělo prahlo, byl tělesně zesláblý. Nevím, proč tak Cairbre činil, ale mělo by to být lekcí pro nás všechny. Naše očištné tažení je svatou věcí. Musíme obnovit civilizaci a moc Gabaly a seznámit ji se zázraky Vampů." Jeho slova mu připadala prázdná a odrážela se pod vysokým klenutím hrobky. Znovu viděl Manannana jedoucího přes kolbiště, jeho planoucí stříbrnou zbroj.

Bývali přáteli...

Přáteli? Pojetí přátelství, lásky, bratrství mu vířily hlavou jako chomáčky kouře, blízké, ale neuchopitelné.

"Je ti dobře, Samildánachu?" zeptal se Fidirin.

"Ano. Cítím, že by měla být nad naším... přítelem pronesena jistá slova. Ale žádná mne nenapadají,"

"Tedy ho přikryjme a odejdeme," řekl Bersis. "Tohle místo je studené a nehostinné."

"Ano," zašeptal Samildánach. "Přikryjte ho," Vstal a vykročil ke schodům. Byl nejvyšší z rytířů, se širokými rameny a útlým pasem, a jeho pohyby, dokonce i ve zbroji, byly plynulé a jisté. Zavedl rytíře do horní komnaty, kde se ro-zesadili kolem oválného dubového stolu.

"Je čas," řekl Samildánach, "abychom změřili sílu nepřítele. Ten mladý kouzelník uzavřel les bariérou, a dnes je čas, abychom ji prorazili. Poskytněte mi vaši sílu, přátelé."

Rytíři sklonili hlavy a Samildánach cítil, jak do něj vtéká síla. Vstal, poodstoupil od stolu, potom pozvedl ruce a přivolač červenou. - Pravou rukou prořal vzduch, který se rozestoupil jako hedvábný závěs. V komnatě zašvelel chladný vánek. Samildánach rozhrnul závěs ještě trochu více a pohlédl na Přímořský les, zahalený tmou. Tehdy zavěsem prošel a zavřel za sebou průchod. Byl ve stinném údolíčku u horské bystřiny. Potichu se vydal k vrcholku nejbližšího kopce a rozhlédl se po krajině, zalité měsíčním světlem, která se rozkládala široko daleko kolem. Míli na sever ležela vesnice Llaw Gyffese. Samildánach usedl do trávy, zkřížil nohy, a když zavřel oči, vzlétl jeho duch vysoko do noční oblohy. Představil si stříbrné brnění rytířů z Gabaly a ucítil, jak ho jeho kouzlo přitahuje. Zjistil, že se vznáší v jeskyni. Uvnitř už oheň pohasínal, a on spatřil sedm spících postav. Poznal vévodu z Mactha a Manan-nana; ostatní neznal. Opustil to místo a znovu vzletěl. Tentokrát ho to táhlo k západu, a on dorazil do jakési dlouhé síně, v níž stála stříbrná postava, obklopená desítkami válečníků. Rytíř vyprávěl mužům o minulé slávě a velkých recích, a Samildánach si povšiml, že v celé siní barvy přímo kvetou.

Ten člověk byl nebezpečný.

Když znovu vzlétl, vydal se na sever a na východ. Tam nalezl v úžlabině Morrigan a jakéhosi rozložitého ošklivého vesničana. Od toho chlapíka se s ošklivostí odtáhl. Tohle že je nepřítel, pomyslel si. Tohle že je člověk, který teď nosí stříbro? Vzplanul v něm hněv. Obrátil duchovní zrak k Morrigan, jejíž krása byla v měsíčním světle neuvěřitelná. Usmál se, když udělala na adresu toho kmána několik štiplavých poznámek. Jak může být tady, mezi těmi psanci nízkého rodu? Po nějaký čas se Samildánach vznášel nad lesem a snažil se najít vzbouřenecké vojsko. Nikde nedokázal najít jakoukoliv známku větší koncentrace oddílů. Ale neměl čas prohledávat celý les, a tak se vrátil do jeskyně. U jejího vchodu se zastavil a soustředil svoji pozornost na pla-vovlasého mladíka, který spal vedle tří soch zlatých psů.

"Pojď ke mně," řekl potichu. "Vstaň a přijď ke mně."

Lámfhada se zavrtěl a převalil. Kolem něho se rozzářilo mihotavé světlo a jeho duch vystoupil z těla. Zamrkal a spatřil Samildánacha. Rytíř vyšel ven do měsíčního světla. Lámfhada ho následoval a oba se vznesli vysoko nad stromy.

"Jak ses sem dostal?" zeptal se mladík.

"Jak sis myslel, že mě zastavíš?" odvětil Samildánach. "Bláhový chlapče. Je čas zemřít."

Samildánachova postava se náhle zvětšila tak, že vedle ní vypadal zděšený Lámfhada jako trpaslík. Z rytířových prstů vyjely drápy a sekly mladíka po prsou. Ten uskočil a sáhl v děsu po zlatě, ale jeho mysl byla příliš zavalená strachem a zmatkem a zradila ho. Pokoušel se uprchnout, ale obří Samildánachova ruka se kolem něj sevřela a táhla ho ještě blíže ke gigantické tváři.

"Očekával jsem alespoň boj, dítě," řekl rytíř.

"A budeš ho mít," ozval se zpoza něj jakýsi hlas. Samildánach se otočil a spatřil povědomou postavu, která se vznášela nedaleko od něj.

"Ollathair! To je ale příjemné překvapení!"

"Ne pro mne. Pusť toho chlapce!"

"Proč bych měl? Mrtvý muž mi nemůže ublížit."

"To skutečně nemůže. Ale vedle tvého těla stojí živý muž a drží mu nůž u krku."

Postava se vytratila a Samildánach se usmál. "No... chlapče, zdá se, že budeš žít - pro teď." Pustil Lámfhadu a vyrazil zpět.

Otevřel oči, převalil se doprava a jeho dýka vyjela se zasyčením z pochvy. Nikdo poblíž nebyl, ale vedle jeho těla byly vidět nedávné otisky čichsi nohou.

"Měl jsi mne zabít, Ollathaire - tak jako jsem zabil já tebe." Nato otevřel závěs noci a vstoupil zpět do horní komnaty.

Posadil se ke stolu a vzbudil ostatní rytíře.

Rychle jim nastínil to, co spatřil. Pak se obrátil k Edri-novi a Bersisovi. "Žádné skutečné nebezpečí pro královo vojsko jsem nespatriřil," řekl Samildánach, "ale jsou tam

dva muži, s nimiž se musíme urychleně vypořádat. Edrine, ty s Bersisem se vydáte do přístavu Pertia. Tam ukážete veliteli posádky královu pečeť. Bersis převezme velení nad pěti sty muži a povede útok na pevnost nad řetězovým mostem. Bude tam Morrigan, nechci, aby došla úhony. Ale je s ní jeden muž, který mne uráží. Zabij ho. Ty, Edrine, si vezmi padesát mužů a vydej se lesem na západ. Najdi vesnici, ležící mezi dvěma horskými vrcholy. Tam se doslecheš o jednom z těch nových rytířů. Je to vypravěč a má velikou moc. Bude-li mít dostatek času, mohl by proti nám postavit zmatnou sílu. Skoncuji s ním. Jakýmiko-liv prostředky. Rozuměl jsi?" "Nezklam tu, Samildánachu. Buď si jist, že zemře."

• • •

Lámfhada se díval, jak rudý rytíř mizí v dálce. "Ruade," zašeptal pak. "Jsi tu ještě?"

"Nikdy tu nebyl," ozval se hlas v jeho mysli. "Vrať se do svého těla. Zakrátko přijdu za tebou."

Lámfhada učinil, k čemu byl vyzván. Pak vstal, přehodil si přes ramena příkrývku a potichu prošel kolem spících rytířů. Před jeskyní usedl na kámen a pozoroval okolí. Po několika minutách zahlédl vysokou postavu, krácející vzhůru po kamenité stezce. Ten muž, oblečený do dlouhých šatů barvy vybledlé modři a v prastarých kožených sandálech, byl starý a zcela holohlavý; rozečkaná bílá brada mu spadala na hrud' a při chůzi si pomáhal holí. Cizinec se před Lámfhadou zastavil.

"Jmenuji se Dagda," řekl, "a ty ses narodil pod šťastným znamením."

"Děkuji za pomoc. Proč ses vydával za Ruada?"

Dagda pokrčil rameny. "Byl to nezbytný klam, který zasel do Samildánachovy mysli šeme strachu. A také," pokračoval, sedaje si vedle mladíka, "jsem Ruada Ro-fhessu

znal - a myslím, že ten klam by ho potěšil. Jak se ti vede, Lámfhado?"

Zbrojír pokrčil rameny. "Dělám, co můžu. Víc dělat nemohu. Ale přál bych si, aby tu Ruad byl a vedl mne."

"To je pochopitelné, ale člověk je nejsilnější, když je sám. Pamatuji na to. Máš rytíře, a myslím, že Pramen je s tebou. Ale i tak, vytrpíš si dost."

"To všechno vím. Když jsem nalezl zlatou, videi jsem vše, co by se stát mohlo, co by se stát mělo, a co by bylo vhodné, aby se stalo. Co ale nedokážu rozeznat, je, co se stane skutečně. Že dobří lidé umřou, to vím."

"Všichni lidé umírají, dobří i ti ostatní," řekl Dagda. "A já vím, co jsi viděl. Byl jsem s tebou, když ses vznášel,"

"Tys byl tou přítomností, kterou jsem cítil? Doufal jsem, že je to Ruad."

"Nebud' zklamaný. Čekal jsem na tebe velice dlouho," Dagda se pousmál. "Přesně sto dvaadvacet let! Případá ti to jako dlouhá doba, dítě? Vidím, že ano. No, teď jsme tady, a ty se máš hodně co učit,"

"Co tím chceš říci, žeš na mne čekal?"

"Na tebe - nebo na někoho, jako jsi ty. Ruad by ti to řekl, kdyby žil. Kráčíš zlatou, Lámfhado, a to je vzácné. Výjimečné. Všechny barvy podléhají zlatě, a součástí velkého souladu je skutečnost, že když jsou barvy ohroženy, zlatá září. V království nabývá síly červená, ale ti, kteří ji používají, souladu nerozumějí. Snaží se, aby červená převládla nad

ostatními, ale žádná z barev neexistuje sama o sobě. Pokud by převládla červená, ostatní barvy by zeslábly a zemřely. Ale ani červená nemůže existovat sama. A tak ti, kteří se snaží posílit červenou, ničí ve skutečnosti veškerou magii. A bez té by měl svět jedinou barvu: Byla by jí šedá - šedá náhrobního kamene, šedá popela. Cha-pes?"

"Ne," řekl Lámfhada. "Magii používá jen velice málo lidí. Jak by mohlo světu uškodit, kdyby se vytratila? I dále porostou stromy a pokvetou květiny. Dál se budou rodit děti."

"Ne, tak to není. Veškerý život je magie, a všichni lidé to cítí. Vidí zázrak východu slunce a jsou naplněni pocitem úžasu. To je magie. Podívej se do očí matky, když pozdvihuje své první dítě a přestřihává mu pupeční šňůru. Ona magii rozumí, V té chvíli, po tu drahocennou vteřinu, chápe. Ale pokud je soulad narušen - jako teď v říši -a magie je ohrožena, vládne jen cynismus a zoufalství a na povrch se vynořují nejhorší lidské vlastnosti. Ne, příteli, tenhle svět potřebuje magii, stejně jako potřebuje vzduch nebo vodu."

"Kdo jsi, Dagdo? Co jsi?" zeptal se Lámfhada. "Nejsi snad nějaký bůh?"

Stařec potřásl hlavou. „Jsem člověk. Nic víc, nic míň. Před dlouhou dobou jsem byl - v očích světa - velkým mužem. Ale opustil jsem život, jaký jsem žil, i své bohatství, protože jsem toužil poznat veškerá tajemství světa. Přišel jsem do tohoto lesa a setkal se s jistým mužem -s mužem, který na mne čekal osmdesát sedm let. Byl to Dagda. A i když byl jeho životní příběh jiný než můj -stejně, jako ten tvůj bude jiný - byli jsme stejní. Byli jsme články v řetězu, který povstal, když se Člověk poprvé postavil na nohy, a který skončí, až hvězdy popadají a slunce zemře, a možná ani tehdy ne." Lámfhadovi vyschlo v ústech a přál si, aby toho podivného starce nebyl potkal. Dagda, jako kdyby vycítil jeho strach, mu položil na rameno kostnatou ruku.

"My - ty a já, já a ty - jsme mágové. Sledujeme barvy a staráme se o ně. Procházíme zemí a udržujeme rovnováhu. Zuří-li válka, mor či smrt, snažíme se napomoci bílé a zelené nebo modré. - V době míru a klidu posilujeme červenou a černou. Ale hlavně strážíme žlutou, protože, jak už Lámfhado víš, žlutá je jen zamaskovaná zlatá. A je to zlatá, co udržuje ostatní barvy."

"Jak to, že to nikdo neví?" zeptal se ho Lámfhada.

"Kdysi se to vědělo, chlapče. A díky znalosti této věci se lidé sami stali bohy a přivolali na sebe zkázu. Teď tato informace přežívá v pohádkách a legendách. Ve víře uctívá-vačů Slunce to zaznívá, protože oni uctívají zlatou kouli, která vyživuje zemi. Přemýšlej o tom. Všechno, co roste nebo dýchá, je závislé na slunci. A s barvami je to stejné. Žlutá se rodí z nevinnosti a smíchu dětí, sílí pocitem úžasu mladých. A naopak vyživuje ostatní. Teď se ale pravda stala tajemstvím, neboť tak je to bezpečnější. Já to tajemství strážím. Teď ho budeš strážít ty,"

"Co po mně budeš chtít?"

"Já? Já nepožaduji nic. Splnil jsem svůj úkol, tak jako ho splnil strážce přede mnou. On byl Dagdou... a teď jsi Dagdou ty."

"Já jím být nechci."

"Ani já jsem jím nechtěl být. Znamená to samotu, Lámfhado. A přece je to naplnění - sám na to přijdeš."

"Co když zemřu? Chceš snad říci, že svět skončí? Tomu nevěřím."

"Pokud zemřeš; bude vybrán někdo jiný. A ty jsi jen jedním z mnoha. Teď ale ještě nezemřeš. V žádné z těch budoucností jsi neviděl smrt sebe sama, jen smrti svých rytířů. Já to vím, neboť i já jsem viděl ty možné budoucnosti. A teď tě opustím - budeš potřebovat čas, abys nad tím přemýšlel."

"Kdy se vrátíš pro moji odpověď?"

Stařec se usmál. "Nevrátím se. Učinil jsem vše, co se ode mne žádalo. A teď si najdu vhodné místo. Budu se dívat na hvězdy, v klidu zemřu a připojím se k barvám." -Dagda vstal a pohlédl Lámfhadovi do očí. "Změnil ses, mladý muži, od chvíle, kdy jsem tě spatřil poprvé na onom úbočí před šesti lety, když jsi pozoroval Gabalské rytíře vyjíždět vstříc zlému údělu, který si nezasloužili. A změníš se ještě více za ta dlouhá, osamělá léta, která tě čekají.

Počítej dny, měsíce a roky. Jednoho dne se pak podíváš do tváře nově přichozího a uvidíš to, co vidím teď já. Sbo-

i

hem.

"Já to nechci. Tohle mi nemůžeš udělat," vykřikl Lámfhada a vyskočil.

Ale stařec si ho nevsímal. Tahle slova už kdysi slyšel. Před sto dvaatřiceti lety, třemi měsíci a osmi dny. Tehdy to však byl on, kdo je vykřl.

19

SVÍZEL PŘITÁHL NA VRCHOLU SRÁZU HŘEB-ci otěže a s úžasem pohlédl dolů na řetězový most. Most byl sestaven z obrovských železných prstenců, z nichž visely tyče, které se spojovaly s dalšími články. K těm byly připevněny dřevěné desky. Tahle pohupující se stavba začínala na severním svahu zalesněného kopce a táhla se čtvrt míle k místu, kde byla připojena ke skalnímu výběžku pod branou, uzavřenou padací mříží, "Jak to dokázali?" zeptal se Svízel, když ho Morrigan dojala.

"Jsou tací, kdo věří, že s pomocí kouzel," odpověděla, "ale můj otec mi vysvětlil, že nejprve sestrojili jednoduchý most z provazů a postupně ho zesilovali. Podle něj trvala stavba přes sedm let."

Svízel přesunul svoji pozornost na citadelu samotnou. Byla vysekána do úbočí hory a tyčila se nad propastí jako obrovský zub. Pokud byl schopen to odhadnout, byla od jihu a západu zcela nepřístupná, s lesem ji spojoval jenom neširoký most. Směrem k severu se tyčily hradby a nad branou se vypínaly dvě hranaté věže. Na hradbách nebyly vidět žádné známky pohybu a ani stráže Svízel nezahlédl.

"Představa, že pojeďu na koni přes ten most, se mi nelíbí," řekl. "Výšky jsem neměl nikdy rád."

"Zjistíš, že tě udrží docela dobře," odvětila Morrigan a pobídla svého koně vpřed. Bok po boku sjeli dolů z kopce a zastavili před mostem, kde si Morrigan sundala přílbu a nasadila ji na hrušku sedla.

"Jsi připraven, vládce lesa?" zeptala se s úšklebkem.

Svízel byl ve tváři bledý, rty měl pevně stisknuté. Neodpověděl, a místo toho pobodl hřebce vpřed. Když kůň vstoupil na most, sklopil Svízel hledí a zavřel oči. Morrigan, která jela za ním, se držela pravé strany stavby a dívala se přes železné prstence dolů. Propast byla hluboká a ona tak tak zahlédla jasnou stužku potoka, ženoucího se dole přes skály. Přenesla svoji pozornost na Svízela, který seděl jako socha a neřádkoval se ani doleva, ani doprava. Klapot kopyt na dřevěných deskách zněl jako pomalé dunění bubnů.

"Líbí se ti výhled?" zavolala na něj, ale odpovědi se jí nedostalo. Usmála se a pobídla koně do klusu. Předjela Svízela a hnala se k bráně. Most se znepokojivě rozhoupal. Dojela pod padací mříž, seskočila ze sedla a počkala na svého pomalu se přibližujícího společníka. Když Svízel dorazil na pevnou půdu, sklouzl ze sedla a sedl si vedle brány. Pak si sundal přílbu a utřel pot z tváře.

"Nevypadáš dobře, můj pane," řekla.

Jeho odpověď byla krátká a velice hrubá. Morrigan se rozesmála.

"Můj drahý Svízeli, jak jen můžeš používat před urozenou dámou taková slova? Rytíř z Gabaly by měl být vždy dvorný. Půjdeme dovnitř?"

Svízel vstal a provedl koně průchodem v bráně. Když procházeli pod padací mříží, zastavil se a vzhledl. „Je to tak zarezlý, že s tím nikdo nehne," řekl, "Co je to za troubu, že nechá takhle zchátrat své opevnění?"

"To nevím," řekla sladce. "Možná že je to sedlák. Pravděpodobně těmhle věcem nerozumí tak jako lidé znali rytířství. Měl bys ho poučit, Svízeli."

Když se k ní přiblížil, byly jeho oči mrazivé. "Zdá se, že mě chceš naštvat, ty čubko. To není moudrý."

"Urazila jsem tě snad? To mne ale převelice mrzí, drahý Svízeli. Snad bychom se měli políbit a stát se znovu přáteli?"

"To bych radši políbil zadek svého koně."

JNu, tvoje zkušenosti v těchto věcech jsou zjevně rozsáhlejší než moje - ale toho koně lituji." Pobídla koně a klusem vjela do citadely. Nikde se nic nehýbalo a pevnost vypadala naprosto opuštěně. Dojela ke tvrze a zastavila u schodů vedoucích k dvoukřídlovým dveřím. Svízel jel po jejím boku.

"Nikdo tu nerů," řekl. "Co se zde, u všech čertů, stalo?"

"Jsou uvnitř," řekla mu.

"Jak to víš?"

Morrigan zavrtěla hlavou a seskočila z koně. Přitom ji napadlo, jak by asi zareagoval, kdyby mu řekla, že cítí jejich krev, teplou a slibnou. Vyšla po schodech a zabušila obrněnou pěstí na dveře.

"Hej, Pukléři!" zavolala. "Máš návštěvu."

Levé křídlo dveří zaskřípalo v závěsech a otevřelo se. "Nechod' dovnitř!" houkl na ní Svízel a tasil dlouhý meč. "Tohle se mi vůbec nelíbí."

"Tak zůstaň venku," doporučila mu. Vešla do chladného vnitřku a usmála se na ženu, která tam stála s napnutým lukem a mířila jí šípem do obličeje. "Nemusíš se mne bát," řekla. "Nesu zprávu od Llawu Gyffese," Za ženou se krčilo několik dětí, z nichž jedno drželo zakřivenou dýku. Ve stínech po její levici se cosi pohnulo a Morrigan tam pohlédla. V síni bylo asi dvacet žen, oči měly vyděšené, chování napjaté a vyčkávavé. V té chvíli vešel Svízel, zašklebil se a zasunul meč do pochvy.

"Náhdera!" prohlásil, "Jeli jsme celé dny, abychom našli pevnost plnou ženskéjch a děcek. Kolik myslíš, že by se jich chtělo připojit k Llawově vojsku?"

"Kdo jste?" zeptala se žena s lukem, povolila tětivu a spustila zbraň. Morrigan si ale všimla, že je šíp stále nasazen a může ho okamžitě vypustit.

"Já jsem Morrigan. Ten opičák v brnění je Svízel. Hledáme Pukléře. Královo vojsko se na nás chystá na jihu zaútočit, a my jsme doufali, že by nám mohl Puklér poslat pár mužů na pomoc."

"Ne," řekla ta žena, "to neudělá. Nemůže. Na nás už útočí. Z přístavu Pertia vytáhlo do lesa vojsko a vyhubilo dvě osady. Můj manžel - a skoro všichni z jeho mužů - se vydali za nimi."

"To je teda génus," řekl Svízel. "Nechá svoji hlavní základnu bez ochrany. Pojď, Morrigan, vydáme se na cestu."

"Jestli chceš odejít, můžeš," pravila Morrigan, "ale já mám dost toho spaní na zemi, kde mi lezou do zbroje mravenci."

Chci tady zůstat přes noc - a taky se hodlám vykoupat."

Svízel přistoupil k ní. "Možná že nejsem urozeného rodu, Morrigan, ale taky jsem se nenarodil jako blázen. Odsud vede jediná cesta - přes ten most. Jestli se sem dostane nepřítel dřív, než se Puklér vrátí, povraždí všechny, co tady jsou."

Stojí tvý vykoupaní za to riziko?"

"Máš přehnané obavy," odvětila.

Je snazší snášet ty tvý urážky než tvoji hloupost," odsekl, otočil se na patě a vyšel ze síně ven, kde nasedl na svého hřebce. Vzal přílbu, visící na hrušce sedla, a nasadil si ji na hlavu. Tahle výprava byla úplně k ničemu, pomyslel si, když projížděl pod padací mříží. Čtyři dny ve společnosti té potvory a nic z toho.

Ztěžka polkl, když jeho kůň vkročil na lehce se pohupující most, a obrnil se, zíraje přímo vpřed. Desky pod kopyty koně sténaly a praskaly, řetězy vlevo i vpravo vrzaly. Když byl bezpečně na druhé straně, zahnul se svým běloušem vzhůru do kopce a ke stromům na jeho vrcholku, kde

se zastavil a upřeně pohlédl zpátky k citadele. Morrigan měla pravdu, to velmi dobře věděl. Byl kmán - a co ještě víc, zloděj a vrah. Ji i ostatním urozencům musel připadat náramně zábavný. Pohyb na protějším kopci přilákal jeho pozornost, a když tam pohlédl, uviděl, jak z křoví vylézá jakýsi chlapec a za ním malý šedý psík. Tohle je příjemný věk, pomyslel si Svízel, když si vzpomněl na dny vlastního dětství, kdy si hrával s loveckými psy svého pána, a všechna léta byla nekonečně dlouhá a zlatá a zimy jasné a mrazivě kouzelné. Pousmál se, když pomyslel na zlatovlasou dívku, kterou zachránil ze sněhu. Bylo by hezké, kdyby se mohl dívat, jak vyrůstá v Cithaeronu, vidět, jak si hraje a tančí a zpívá si. Proč ztrácet čas v téhle předem prohrané válce? Znovu ho bodla Morriganova slova.

"Ten opičák v brnění je Svízel..."

Ještě před měsícem by ji za ta slova bez přemýšlení zabil.

Chlapec se náhle rozběhl dolů po svahu a utíkal, seč mohl, k mostu, pes vedle něj. Svízel se otočil v sedle. O něco dál zahlédl na cestě třicet vojáků, pochodujících ve dvojstupu k citadele.

Svízel se potichu rozchechtal. "Přeju pěknou koupel, drahoušku Morrigan," zašeptal. Na hradbách pevnosti zahlédl pohyb, na věžích nad bránou se objevilo několik žen, ozbrojených luky, toulce plné šípů. Vojáci připochodovati k mostu a zastavili. Potom si povolili řemeny, jimiž měli na zádech připoutané vaky, shodili je na zem a odvázáli z nich malé štíty. Nakonec si je velitel svolal k sobě, aby jim dal poslední rozkazy.

"To by mě teda zajímalo, jak hodláš tohle zvládnout, Morrigan," zamumlal Svízel.

Vojáci vtrhli na most a hnali se vpřed, držíce před sebou štíty. Svízelovi bylo jasné, že je těch pár lučištníků na hradbách nezastaví. Pak zahlédl záblesk slunečních pa-prsků na Morriganině stříbrné zbroji, když vojákům vyšla vstříc.

"Vervu teda máš, když už nic jinýho," přiznal jí Svízel.

Když ji vojáci před sebou zahlédli, zpomalili. Do jejich štítů zabubnovaly šípy, odrážely se od předních plátů a přileb. Jeden z mužů se zhroutil se stélou ve stehně, ale zbytek se znovu rozběhl vpřed.

Morrigan se jim vrhla v ústretě a její meč vražedným sekem proťal dřevěný štít a napůl usekl paži, která ho držela.

Bojovník zaječel, uskočil před stříbrnou postavou, ale klopýtl a svalil se pod nohy svých kamarádů. Upadlo přes něj několik mužů a útok ztratil tempo. Ve zmatku, který nastal, se Morriganin meč zvedal a dopadal, prosekávaje zbroje, kůži i kosti. Od jejího vlastního brnění odskočilo několik čepelí, ale ani jedna jím neprošla. Dříve než mezi vojáky zavládl opět pořádek, bylo jich o pět méně, ale Morrigan byla zatlačována krok za krokem zpátky, k širšímu prostranství u padací mříže, kde se jí budou moci dostat do zad a srazit ji k zemi.

Svízel se rozhodl, že počká, dokud ji nepřemůžou. Pak zaslechl blížící se dusot kopyt. Po cestě přijížděl jezdec... jezdec v šarlatové zbroji. Zúžily se mu oči.

"Ubohá Morrigan," pomyslel si, a už byl rozhodnut, že otočí koně a zmizí, když mu hlavou prolétl sled obrazů: chlapec na úbočí; Morrigan ve své stříbrné zbroji, její bílý kůň, stojící v bráně za ní; a nakonec ten rudý rytíř. Jako rozžhavené nože jím projela Dagdova slova.

"/ on zemře na jaře. Vidím koně, bílého koně. A jezdce v zářícím stříbře. A dítě na úbočí kopce. Démoni se stahují a velká bouře se snese na les. Avšak Svízel ji nespátrí."

Takže dnes je ten den. A ten jezdec ho zabije.

Nebud' blázen, řekl si, jsi z toho venku. Dagda se spletl. Tmí? a podved' svůj osud.

Ale pak si vzpomněl na výraz v Manannanových očích a na slib, který si ode všech rytířů vyžádal.

"K čertu s várna se všema!" zařval Svízel. Plácl koně po zadku a vyrazil dolů z kopce. - Hřebec se vřítel na most a hnál se k překvapeným vojákům. Svízel sekl po prvním, který se mu dostal na dosah, a pak už byl mezi nimi a rozdával rány napravo nalevo. Morrigan, krvácející z rány na spánku, jak přišla o přílbu, se opět vrhla do houfu nepřátel a rozháněla se mečem, držíc ho obouruč. Ve stísněném prostoru vojáci zjistili, že je obtížné se rozpráhnout, aniž by poranili své spolubojovníky. - Svízel a Morrigan takhle omezování nebyli. Svízelův meč roztrhl důstojníkovi přílbu a tomu mozek vystříkl na dřevěné desky.

"Zpátky!" křikl jeden z vojáků - a ti se rozběhli do bezpečí. Svízel sesedl a rozhlédl se kolem sebe. Dvanáct vojáků bylo mrtvých. Tři stále ještě žili, ale těžce krváceli; ty pozabíjel,

"Jsme mrtví," řekla náhle Morrigan bezvýrazným, lhostejným hlasem. Svízel se ohlédl a zjistil, že se k nim po mostě blíží rudý rytíř, v obrněné pěsti temný meč.

"Mluv za sebe," odsekl bývalý psanec. "Ještě jsem se nesetkal s člověkem, kterého bych nedokázal zabít." Morrigan neřekla nic, ale ustoupila a meč jí vypadl z ruky. Rudý rytíř se blížil děsivě pomalu, jeho nemrtvý kůň šel co noha nohu mine. Svízel mu vyjel vstříc a zastavil koně tak, že zablokoval rytíři cestu.

Zpod šarlatové přílby se ozvalo suché, kovové znějící uchechtnutí. "Chce to víc než jen brnění, aby se z člověka stal válečník, rytíři," řekl hlas. "Za tvou nestoudnost tě zabiji pomalu... rozčtvrtím tě."

"Vy si vždycky musíte nejprv popovídat, co?" sykl Svízel, "No, už jsem slyšel to tvé vytahování, ty všiváku - a teď se ukaž, jak umíš bojovat." Pobodl svého hřebce a t'al ošklivým sekem po šarlatové přílbě, jenomže rudý rytíř se zaklonil v sedle a Svízelův meč neškodně prosvístěl vzduchem. Následovala hromová rána do Svízelova okru-ží. Tomu se před očima zjaskřilo a on se pokusil tít vlast-

ní zbrání po šarlatové postavě, ale do gabalského brnění znovu a znovu bil temný meč. Svízel přišel o nárameník, pak dostal takovou ránu do přílby, až mu odlétlo hledí. Jeho kůň se vzepjal a zachránil ho tak před výpadem, který by mu vyrazil oko. Hřebec o pár kroků ustoupil a Svízel do sebe trhaně nasál vzduch. - Rudý rytíř se blížil, a v té chvíli Svízel pochopil, že přichází konec. Na toho chlapíka s mečem nemá.

Rudý rytíř se rozchechtal. "Dnešek je smutným dnem pro Gabalu! Skutečně jsi tím nejhorším rytířem v celé její historii. Doufám, že ti ostatní jsou lepší než ty. A teď nastal čas poslat tě k čertu, knáne."

Svízel neřekl nic - ale když se rudý rytíř rozjel, vyhákl nohy ze třmenů a skočil po něm. To byla jedna z mála věcí, kterou Bersis nečekal. Díky bleskovým reflexům stačil rudý rytíř seknout Svízele do ramene tak, že mu rozsekl klíční kost a čepel meče se zanořila hluboko do plic. Ale Svízel si bolesti nevšímal. Objal svými silnými rukama rytíře a strhl ho ze sedla. Zříteli se na mohutné prstence, které most držely, a chvíli se tam převalovali. Svízel měl obličež těsně u přílby rudého rytíře a bývalý psanec zahlédl v očích nepřítel strach.

"Teď už ti není do řeči, co, ty prase?" odplivl krvavou slinu, která mu stekla po bradě. "Pošleš mě do pekel, co? No, tak tě beru s sebou."

"Ne!" zaječel Bersis. Ale to už Svízel z posledních sil škulbl svým protivníkem a obě postavy přepadly z mostu.

Morrigan se rozběhla k okraji srázu a pohlédla dolů. Rudá a stříbrná postava byly stále ještě zaklesnuty ve smrtícím objetí, ale nyní už vypadaly jako dětské hračky, jiskřící ve slunečním světle. Byly stále menší a menší, až se nakonec roztržily o zubatá skaliska dole.

Ve chvíli nárazu odvrátila Morrigan oči. Nemrtvý hřebec se zhroutil na desky mostnice a začal se rozkládat; vítr k ní donesl odporný zápach hnijícího masa.

Na vzdáleném konci mostu se houfovali vojáci k dalšímu útoku. Najednou se ozval zvuk rohu a úbočí hory ožilo zálesáky, kteří na překvapeně vojáky okamžitě zaútočili. Morrigan se na ten masakr nedívala, přistoupila k okraji propasti a podívala se dolů na titěrné postavičky.

"Ty jsi byl chlap, Svízeli," řekla.

• • •

Sheera pozorovala vévodu z Mactha, jak vyvádí svých padesát jezdců z vesnice. Po deset dní pozorovala jejich výcvik, nebo se připojila k jiným skupinám, cvičícím šerm nebo lukostřelbu. Errina vídala jenom zřídka, a ztrácela už zvlášť trpělivost. - Pohrdla bezpečím Cithaeronu, aby pomstila smrt své sestry, a teď se cítila zbytečně - ba co hůř, měla dojem, že se jí všichni vyhýbají. Viděla Llawu Gyffese, jak se s Arian prochází po kopcích, a Errin ji vyhledal jenom dvakrát - jednou, aby si ověřil, že je pohodlně ubytována v primitivním srubu, podruhé, když utrhla při přehnaně nadšeném cvičení s mečem drobnou ranku na paži.

"Proč se musíš vystavovat nebezpečí?" zeptal se jí, zatímco jí zkoumal mělkou sečnou ránu.

"Co je to za otázku?" odtušila. "Cožpak nejsem rovněž členkou Llawova vojska?"

"Jsi žena," prohlásil, jako by tím byla otázka zodpovězena.

"A Morrigan žena není? Nebo Arian?"

"To je něco jiného. Morrigan je... zvláštní. Arian vychovali v lese. A v každém případě do toho jiným nemám co mluvit."

"Mně do toho také nemáš co mluvit," vyhrkla rozčileně. "Jediné, co nás spojuje, je to, že jsi zabil moji sestru!"

A teď se jí vyhýbal úplně - což jí vadilo. Několik zálesáků jí začalo dělat návrhy - ale ona je zahnala ostrými slovy. Požádala vévodu z Mactha, jestli by nemohla jet s ním a účastnit se nájezdů na zásobovací konvoje, ale on její žádost zdvořile odmítl. Sesedl ze svého bílého hřebce a položil jí ruce na ramena.

"Tohle ti říkám důvěrně," řekl potichu. "My se nevrátíme. Nemáme šanci, že by se nám delší dobu dařilo unikat pronásledování. Většina z mužů, kteří jdou se mnou, to chápe. Nechci tě vidět... v nebezpečí, Sheero. Bylo dost zlé sehrát svoji roli v té... záležitosti s tvojí sestrou. Chápeš?"

"Odcházíte zemřít."

"Myslím si to - i když se pokusím ten hrozný den oddálit, jak jen budu moci."

A teď byl pryč - stejně jako Llaw, Elodan a Manannan. Králova armáda už dosáhla východní hranice a většina rytířů se vydala na jih budovat obranná postavení a připravit muže. Dokonce přišla zpráva, že Elodan zaskočil část králových průzkumníků a v krátké bitvě všechny zničil. O Manannanovi a Llawovi se nevědělo nic.

Sheera se připojila u oběda, který se skládal ze srnčího masa a sušeného ovoce, ke skupině žen, potom se chopila svého luku a toulce a vydala se do kopců. - A byla to právě ona, kdo zahlédl Morrigan, jedoucí pozvolna po stezce a následovanou desítkami válečníků.

"Kde je Svízeli?" zavolala na stříbrnou jezdkyňu.

"Po smrti," odpověděla Morrigan, dotkla se boků koně ostruhami a jela dál,

Sheera se ke koloně, která pozvolila sestupovala dolů k osadě, připojila. Bylo v ní více jak dvě stě padesát bojovníků, a ona brzy pochytila, že přicházejí z citadely na severu, že už vybojovali jednu bitvu, v níž zničili do posledního muže oddíl z přístavu Pertia, a že se zavázali Llawu Gyf-fesovi. Zdálo se, že Svízeli a Morrigan zachránili mnohé z jejich žen a dětí a že jejich vůdce Puklér přislíbil povstání pomoc.

Seděla také s muži z pevnosti, zatímco Puklér, Errin a Lámfhada probírali v jeskyni bojové plány. Nedlouho před soumrakem odvedl Puklér - vysoký, rozložitý válečník s šedivějícími vlasy a špičatou bradkou a kníry - své muže na jih. Sheera sebrala svůj luk a připojila se k rum.

• • •

Nuadu probudil ptačí zpěv. Když otevřel oči, zjistil, že nad horami svítá. Obloha planula všemi barvami - na blankytně modrém pozadí vlály růžové korouhve, bílí be-ránci prchali před sluncem jako před zlatým vlkem.

Na rameni mu spočívala Kartiina hlava a přes prsa měl přehozenou její ruku. Zahrabal se znovu pod přikrývku a cítil teplo jejího těla, jak se k němu přitiskla.

Tohle bylo skutečné potěšení. Radost.

Daleko od předních linií bitvy, celou věčnost vzdálen od zabíjení a vraždění, našel Nuada mír. Kartia ve spánku cosi yammmlala a on jí přejel rukou po zadečku. Rázem otevřela oči.

"To už svítá?" zašeptala.

"Je to krásný den," odvětil. "Jeden z nejkrásnějších." Pak ji přitáhl k sobě a něžně políbil.

Dobrou hodinu se pak zvolna milovali a nakonec jen vedle sebe leželi a mlčeli. Potom se Nuada protáhl a sedl si. Oheň vyhasl a Briona nebylo nikde vidět. Touhle dobou už obvykle pekl králíka k snídani, nebo holuba či jeh-ně. Nuada vstal, došel k vodopádu a přebrodil se vodou až pod rozstříkující se vodní stěnu; voda byla chladná a zázračně osvěžovala.

Tuň pod vodopádem se koupala ve sluneční záři a na vodním závoji tančila duha. Ani v ráji nemůže být krásně-jí, pomyslel si Nuada, když se utíral do košile, kterou použil místo ručníku. Kartia vylezla na vysoký balvan a skočila do vody. Nuada jí záviděl, že umí plavat. Bylo to něco, co by se rád naučil. Když tak seděl a pozoroval ji, jak splývá

vodou, zatoulaly se mu myšlenky zpátky k jeho úkolu. Zatím prošel snad tuctem osad, a v každé mu jeho slova získala přívržence. Více než tři sta mužů přísahalo, že jejich věc podpoří, ale mělo bych jich být více, mnohem více. Musel už mluvit přinejmenším ke dvěma tisícovkám válečníků, uvědomil si, když pohlédl na brnění, ležící na pokrývce pod pokroucenou borovicí.

Rytíř bez meče. Pocítil bodnutí viny. Ne proto, že nebojuje, ale proto, že je tak rád, že bojovat nemusí. Cítil se kvůli tomu jako pokrytec.

Běžte a připojte se k Llawovi, ó mladí mužové - jen já tak neučiním. Víte, já jsem básník. Jen vám plním hlavu slávou a vyhýbám se zmínkám o krvi, bolesti a červech.

Pokusil se představit si válku jako boj za svatou věc: dobro proti zlu, světlo proti temnotě. Ale tady v lese vládly stíny.

"Nuado! Nuado!" zaslechl volat Briona. - Básník vstal a spatřil světlovlasého zálesáka, jak utíká k tůni.

"Co se děje?" zeptal se a slezl mu ze skály v ústřety.

"Královi muži obklíčili vesnici, všechny lidi nahnali do síně."

"Pomaleji, Řekni mi všechno."

"Chvilku před úsvitem jsem se vydal zpátky. Nepodařilo se mi ulovit nic k snídani, a tak mě napadlo, že nám třeba poskytnou něco k jídlu. Když jsem se přiblížil, zahlédl jsem koně, a tak jsem se schoval. Nahnali tam Ramatha i všechny jeho Udí. Nevím, co mají za lubem, ale my odsud musíme zmizet. Jsme příliš blízko."

"Co tě tak vyděsilo? Máme koně a určitě jim dokážeme ujet."

, Je s nimi rudý rytíř, a ti vládnou černou magií. Ty sám jsi mnohokrát řekl, že oni jsou ztělesněné zlo. Musíme pryč."

"Rudý rytíř? Tady? Proč?"

"To nevím," řekl Brion. "Osedlám koně."

Kartia doplávala ke břehu a vylezla z vody. "Co je ke snídani, urozený rytíři?" zeptala se.

"Obávám se, že nic. Musíme odjet. Na Ramathovu vesnici ráno zaútočili, není tu bezpečno."

"Ubohý Ramath," řekla. "Vážně se mi líbil."

"Mně také. A teď si sbal věci."

Posbírali svá zavazadla a přivázali je k sedlům. Nuada se přioděl do zbroje a Brion mu pomáhal utahovat řemení.

V té chvíli vstoupil na palouk jakýsi muž a Brion bleskově vytasil dýku.

"Ramathe!" uvítal ho Nuada. "Tobě se podařilo uprchnout! Dobrá práce."

Ramath byl vysoký, hubený muž, oděný do šatů z tmavé vyleštěné kůže. Došel k Nuadovi a uklonil se.

"Neuprchl jsem, pane, nechali mne jít." Ztěžka polkl a sklopil oči. "Jsi to ty, koho chtějí dostat. Do hodiny se s tebou musím vrátit, nebo všichni mí lidé zemřou. Ten rudý rytíř, sir Edrin, slíbil, že budeme svobodni ve chvíli, kdy se jim vzdáš,"

"To nesmíš!" vykřikla zoufale Kartia. "Zabijí tě!" Potom se otočila k Ramathovi. "Jak si můžeš dovolit přijít sem a chtít po něm něco takového? Jak si to jen můžeš dovolit?"

Nuada ji od něj odtáhl., Jak... jak si můžete být jisti, že dodrží své slovo, Ramathe?"

"Nemohu, urozený pane. Ale co jiného jsem mohl udělat?"

Nuadovi vyschlo v ústech. - Sňal ze svého sedla lahvičku a zhluboka se napil. "Víš, mám posláni," řekl nakonec. "Musím postavit vojsko, které by s těmhle zlymi... muži bojovalo. Rozumíš tomu? Nemohu..." Hlas ho zradil a on spatřil v Ramathových očích výraz zoufalství.

"Mám tři syny, urozený pane. Nejstaršímu není ještě ani pět let. Sedí tam se svou matkou a čekají, až jim nůž podřízne hrdlo."

Nuada se odvrátil. "Neposlouchej ho," zapřísahala ho Kartia. "Nuado, prosím tě. Mysli na nás. Mysli..."

Nuada se napřímil, zvedl přílbu a podal ji Brionovi. "Nech si ji. Nebudu ji potřebovat. Odved' Kartiu zpátky k Llawovi a ostatním. Řekni mu, že je mi to líto, nemám sílu odmítnout."

Kartia ho chytila za ruku. "Oni tě zabijí," vydechla a po tvářích jí řinuly slzy. "Dobré nebe, oni tě zabijí!"

Odvedl ji od ostatních, a když ji políbil, slzy mu zalily oči. "Miluji tě," řekl, "a myslím, že tohle překrásné ráno byl dar. Poslední dar. Takové svítání už nespátřím," Přitáhl ji k sobě. "Nevím, co říci. Neznám ta slova."

"Dovol mi jít s tebou. Prosím?"

"Ne. Běž s Brionem. Když budu sám, budu se cítit silnější,"

Došel ke svému koni a nasedl. Pak se zhluboka roztřeseně nadechl a pobodl koně ostruhami. Když Nuada vyjel z údolíčka, neodvažuje se ohlédnout, rozběhla se Kartia za ním, ale Brion ji zadržel, Ramath šel potichu za bar-dem, až dorazili na poslední kopec; tehdy se dotkl Nua-dovyniky.

"Nikdy ti nedokážu dost poděkovat," řekl vůdce osady.

Nuada se pousmál, ale v ústech měl příliš velké sucho, než aby mohl mluvit, a třásl se. Když zamířil s koněm dolů do vesnice, vyběhli z ní vojáci, a obklopili ho prstencem kopí.

Nařídili mu sesednout a on je poslechl; nohy se mu roztrásl strachem a on se zapotácel. Obyvatelé osady vybíhali ven a udělali kolem cesty, jíž šel, špalír. Když se porozhlédl po jejich tvářích, nabral z jejich účasti sílu. Ještě jedno vystoupení, Nuado, řekl si. Na to snad ještě sílu máš, ne?

Vedli ho kolem velké síně, kde ještě minulé noci okouzloval vesničany příběhy o hrdinství a odvaze. Co by teď dal za pohled na Llawu Gyffese a ostatní rytíře, jak se ženou z kopce, aby ho zachránili. To by byla píseň!

Přivedli ho k uschlému stromu na návsi a tam čekal onen rudý rytíř, Edrin.

"Tak," řekl, "náš vypravěč se vrací. Kde máš svůj meč, pane rytíři, a kde svoji přílbu?"

"Nemám meč," řekl Nuada.

"Jeden ti půjčím. Potom budeš alespoň moci bojovat o svůj život."

Nuada zavrtěl hlavou. "Ne. Kdybych tě zabil, tihle lidé by to odnesli. Navrhl jsi dohodu: mě za ně. Tak ji dodrž."

Zahlédl v očích rytíře vztek a poznal, že vyhrál. Kdyby ho totiž rytíř zabil v souboji, rozšířilo by se po lese, že noví rytíři z Gabaly jsou slabší než rudí rytíři královi. Usmál se. "Co teď, urozený pane rytin?"

"Jsi-li příliš zbabělý, než abys bojoval, zemřeš jako zlo-
v. čí

cinec.

Nuadu obklopili vojáci, uvolnili přezky zbroje a stáhli ji z něj. Pak ho odvedli ke stromu a přidrželi mu rozprážené ruce k drsné kůře. Dva z nich k němu přistoupili s kladivy v rukou, a když přiložili k zápěstím ostré hřebý, Nuada zaťal zuby. Kladiva udeřila. Jak hřebý projely masem, šlachami i kostmi a zaryly se do dřeva, vytryskla z rukou krev. Nuadovi se podlomily nohy... ale hřebý ho zadržely. Zasténal a pokusil se zvednout hlavu.

Rudý rytíř uchopil luk a toulec se šípy a podal je Ra-mathovi.

"Máš první ránu," řekl. "Dokaž, že jsi muž, věrný králi,"

Vůdce zamrkat. "Já... nemůžu..."

"Udělej to!" vykřikl Nuada. - "Udělej to, nebo je to všechno k ničemu. Stejně mě zabijí. Neuděláš to vlastně ty, ale oni. Udělej to. Odpouštím ti."

Ramath uchopil luk a nasadil šíp na tětívu. Rychle luk natáhl, vypustil šíp, a ten se zaryl Nuadovi do hrudi. Jeden po druhém byli voláni další muži z vesnice, a každý z nich poslal do neživého těla, přibitého ke stromu, střelu.

Nakonec šípy došly a rudý rytíř odešel ke svému koni. Vojáci se stáhli a odpochoďovat z místa, Ramath se rozběhl vpřed a s pláčem začal vytahovat šípy z Nuadova těla.

"Mrzí mě to, strašně mě to mrzí," šeptal přerývaně, pořád dokola.

A právě v té chvíli dorazil na místo Lámfhadův duch. Opustil jeskyni, aby prozkoumal sever, a do vsi ho přilákalo obrovské citové napětí. Vznášel se nad Nuadovým tělem a spatřil na něm strašlivé rány.

Tehdy si vzpomněl na jelena, vnořil své zlaté ruce do mrtvého těla a naplnil ho kouzlem. Rány se uzavřely, ale život se nevrátil.

Ramath a ostatní, kteří nemohli Lámfhadu vidět, spatřili, jak se rány zavřely, a klopýtavě ustoupili od stromu.

Lámfhada, i když věděl, že je to k ničemu, nedokázal přestat. Do těla se vlévalo více a více síly — a skrze něj do suché jabloně za ním. Větve se roztrásky, a na každé větvi i větvičce náhle vyrazily pupeny, otevřely se bílorůžové květy a začaly padat k zemi jako sníh.

Nakonec Lámfhada ustoupil před nevyhnutelným. Nua-da Stříbrná ruka byl mrtev. Zbrojář vzletí a uprchl téměř bez sebe zpátky do jeskyně.

Tehdy vystoupil Ramath, sklonil se a pozvedl ze země jabloňový kvítek. Pak se obrátil k ostatním.

"Řekl, že je to svatá válka. A vy všichni jste viděli znamení nebes. Pošleme posly do všech osad. - Nuada svoje vojsko mít bude. To přísahám, u všech bohů!"

20

KRÁLOVA LEHKÁ JÍZDA ZAÚTOČILA VZHŮRU do kopce proti zničujícím salvám šípů. Ale šli dál a dál a skrytí lučištníci se před nimi začali tahovat. Elodan čekal, dokud se útočníci nedostali až ke stromům, a potom zatroubil na roh.

Ze svých úkrytů za křovím a na stromech vyrazily desítky bojovníků a pustily se do lehkooděnců noži i meči. Elodan tasil meč a pobodl svého koně doprostřed bitky, rozháněje se napravo nalevo. Bývalí útočníci se stáhli zpět a pak se rozběhli po svahu dolů.

Z lesa na druhé straně vyrazil v té chvíli Llaw Gyffes s Manannanem a dvacítkou dalších jezdců. Průzkumníci se před nimi rozprchli, ale na útěku dolů do údolí jich mnoho padlo, nebo bylo sraženo.

Manannan pobodl svého hřebce do divokého trysku -a vjel mezi prchající. Před ním nesl praporečnické královu korouhev s krkavcem na modrém poli. Manannan ho srazil mečem, zmocnil se korouhve a vysoko ji pozvedl, aby ji obránci uviděli.

Vzduch zaplnil dusot kopyt a Manannan obrátil svého koně. Do údolí právě vjíždělo pět set králových kopiníků. Bývalý rytíř zahnul doleva a rozjel se k lesu. Několik kopiníků odbočilo za ním. Když Manannan dorazil mezi stromy, hodil korouhev čekajícím vzbouřencům a obrátil koně zpět, proti útočícím jezdcům. Pronásledovatelů bylo pět. Manannan pozvedl meč a pobídl hřebce kupředu. Vyklonil se ze sedla, takže ho kopí těsně minulo, a srazil jezdce z koně. - Druhé kopí se odrazilo od jeho předního plátu a on ztrestal útočníka bleskovým výpadem, který se mu zaryl pod žebra. To už byl mezi nimi. Útočníci, kterým nyní byla jejich dlouhá jízdní kopí k ničemu, je zahodili a tasili meče. Nebylo jim to nic platné. Manannan se na ně vrhl a jeho stříbrná čepel roztínala kroužkovou brň i pláty. Poslední zbývající kopiník se pokusil uprchnout, ale když otáčel koně, vylétl z podrostu šíp a zaryl se zvířeti do boku. Kůň se zapotácel a shodil svého jezdce na zem, ten vstal, ale další střela ho trefila do stehna. Pak vyběhli z křoví povstalci, aby s ním skoncovali.

Manannan se opřel o hrušku sedla a pozoroval kopiníky, řítící se do údolí. Law Gyffes a ostatní jezdci se před nimi stáhli do borového hájku na vrcholu kopce.

Elodan přijel k Manannanovi a přitáhl svého koně otěže. "Myslíš, že sem za námi přijdou?"

"Jestli mají kousek zdravého rozumu, tak ne. Nemohou vědět, kolik nás je, a kopiníci jsou tu platní asi jako mrtvému drevák. Ztratili jsme hodně mužů?"

"Zhruba tucet. Gwydion se právě zabývá zraněnými. Neviděl jsi Morrigan?"

"Ne, myslel jsem, že je s tebou."

"Vydala se pronásledovat pár jezdců západním směrem," řekl Elodan. "Asi by ses měl po ní podívat."

Manannan přikývl. Pár minut jel velice obezřetně a dával pozor, zda se v podrostu neskrývají nějakí opozdilci. Pak zaslechl děsivé zaječení a tasil. U vstupu do roklinky, odkud se zaječení ozvalo, se jeho hřebec začal vzpínat, ale on ho

poplácával po krku a tichými slovy uklidnil Kůň udělal pár kroků a pak se znovu zastavil. Manannan seskočil a přivázal koně za otěž. Pak rozhrnul křoví a spatřil Mor-rigan, krčící se nad bránícím se mužem. Zuby měla zaťaté v jeho krku, a jak je Manannan pozoroval, začalo se nešťastníkově tělo smršťovat.

Bývalý rytíř to pozoroval, ztuhlý děsem, dokud Morrigan nevstala a neotřela si z úst krev. Pak se pomalu obrátila. "Manannane!"

"Sundej tu zbroj," zasykl. "Okamžitě!"

"Počkej!" zaprosila. "Dovol mi, ať ti to vysvětlím,"

"To, co jsem viděl, vysvětluje všechno. Sundej tu brnění, Morrigan - nebo tě na místě zabiji,"

"Myslíš, že bys to dokázal?" odsekla. "Mám v sobě sílu Vampů."

"Já vím, že bych to dokázal — a ty rovněž. Sundej tu zbroj. Teď. Zneuctila jsi všechno, co symbolizuje."

Na chvíli mu připadalo, že na něj snad zaútočí, ale pak upustila meč a začala si odepínat stříbrný kyrys. Beze slova čekal, dokud před ním nestála jen v prosté modré tunice a šedých kamaších. "Co teď?" zeptala se.

"Teď odtud odejdeš. Opustiš les. Jestli tě ještě jednou někde uvidím, zemřeš. Ztrat' se mi z očí."

"Není to moje chyba!" vykřikla. "Nestala jsem se dobrovolně tím, čím jsem." Neodpověděl, a ona se k němu přiblížila.

"Neposílej mne pryč, Manannane."

"Jestli tady budeš ještě za minutu, useknu ti tu tvoji odpornou hlavu. ZMIZ!" zařval. Uskočila před výbuchem jeho vzteku a pak se rozběhla roklinou pryč, takže neviděla, jak Manannan klesl do trávy a ruce se mu roztrásky. Tak ho po chvíli našel Elodan.

Bývalý rytíř mu popsal, čeho byl svědkem, a Elodan si povzdechl. "V jedné věci měla pravdu, Manannane. Ona si nevybrala, že se stane vampýrem, donutili ji k tomu. Ale jít musela. Pomůžeš mi sundat přilbu?" - Manannan vzal přilbu do rukou, pootočil ji, až se uvolnila z okruží, a zvedl ji. "Děkuji ti, příteli. V tom brnění se cítím zbytečnější než kdy jindy. Víš, sám bych si ani nedokázal sundat ky-

rys.

"Začíná ti to jít," řekl mu Manannan. "To je znamení milosti."

Elodan zvedl levou ruku a pohlédl na ni. "Začíná mě poslouchat, ale nerad bych potkal někoho, kdo je skutečně šikovný." První rytíř pohlédl na Morriganino brnění. "Myslíš, že bychom měli vybrat jiného rytíře?" Manannan zavrtěl hlavou. Došel k místu, kde ležel přední plech, zvedl ho a přinesl zpět Elodanovi. Plát se zvnějšíku leskl jako vyleštěné stříbro, ale zevnitř byl rozežraný rzí. Manannan ho uchopil za okraje, napnul svaly a zabral. Kyrys zapraskal a rozpadl se mu v rukou.

Odhodil ho. "Zbroj odráží osobnost toho, kdo ji nosí," řekl.

"Proč tedy byla vůbec vybrána?" zeptal se Elodan.

Manannan pokrčil rameny. "To nevím. Ale přišli jsme o Svízela a teď i o Morrigan. Zajímalo by mě, kdo bude další?"

"Nuada je také po smrti," řekl Elodan. "Včera v noci mne navštívil ve snu Lámfhada. Našeho básníka přibili ke stromu - položil život, aby zachránil nějakou vesnici."

Manannan neřekl nic a unaveně vstal. "Pojď," řekl. "Tenhle den ještě neskončil." Právě zvedl Elodanovu přilbici a chystal se ji prvnímu rytíři nasadit, když Elodan promluvil. Oči měl velice smutné.

"Musí to být pro tebe zlé, Manannane, vidět všechny ty lidi, kteří se stali rytíři z Gabaly: mrzáka, který se nedokáže sám obléci, zloděje, kuchaře, podkováře a kočovnické-ho divocha, který by podstatu rytířství nepochopil, ani kdyby ho kousla."

"Nemáš ani představu, Hlodané, jak jsem na to hrdý. Nemáš představu."

• • •

Král hodil po generálovi, který byl dost rozumný, než aby uhýbal, drahokamy vykládaný pohár. Pohár ho zasáhl do čela, proťal kůži, ale on zůstal v pozoru, i když mu po tváři stékal pramének krve.

"Ty pitomče!" zahřměl král. "Ty neschopný blbe! Být to na tobě, tak mě oddíly zemřou hladem. Kolik zásobovacích konvojů se k nám za posledních šest dní dostalo? No kolik?"

"Jeden, sire," odvětil ten muž.

"Jeden. Dostal jsi pět set kopiníků, pročešal jsi celý kraj. A čeho jsi tím dosáhl? No?"

"Ničeho, pane. Chytili jsme jednoho z jejich zvěďů, který nám řekl, že ten oddíl vede vévoda z Mactha. Když jsme ho mučili, prozradil nám jejich skrýš. Ale když jsme tam dorazili, byl vévoda pryč,"

"Kdo?" zasykl král. "Kdo že byl pryč?"

"Ve... ten zrádce Roem, sire."

"Zmiz mi hned z očí - a hlas se Kar-schenovi. Nejsi už generál, převezmeš velení další turmy, která vyrazí do lesa."

"Ano, sire. Děkuji, sire," řekl muž, uklonil se a pozpátku vycouval ze stanu. Král se mezitím obrátil k Samildá-nachovi, který stál vedle trůnu.

"Jak vidíš naši situaci, první rytíři?"

"Bývalý vévoda je důstojným protivníkem. Jeho nájezdy jsou rychlé jako blesk a dobře rozvržené. Spálil víc než deset konvojů, a přišel přitom stěží o šest mužů. Zná tenhle kraj. Mnohem nebezpečnější jsou však zprávy o nepokojích ve Furbolgu."

"Nepokoje? Několik výtržností. Moje oddíly to vyřídily," řekl král.

"Ale i tak, sire, většina vojska je tady s námi, kdyby došlo ke vzpouře."

"Ke vzpouře? Proč by k ní mělo dojít? Vždyť mne lid miluje. Není tomu tak, Okesso?"

Nový vévoda z Mactha sklonil lysou hlavou. "Samozřejmě, sire. První rytíř se však obává oprávněně - vždy se najdou

tací, kteří podlehnou závisti nebo touze po penězích,"

"Co navrhuješ, Samildánachu?"

"Myslím, že by ses měl vrátit do Furbolgu, Výsosti -s tisícovkou kopiníků. To by mělo vyřešit všechny problémy."

my.

"Ale já chci vidět, jak budou Llaw Gyffes a ti vzbouřenci potrestáni."

"To také uvidíš. Přes jejich chabrou obranu je již zjevné, že nemají dost sil, aby se dokázali účinně postavit náhlému útoku. Do dvou dnů postoupí kopiníci na pravém i levém křídle v rozestupu dvou mil a zaútočí ke středu. Já současně povedu jádro vojska do lesa tudy. Nepřítel se bude muset stáhnout."

"Pak tady zůstanu, abych byl u toho."

"Sire," pokračoval Samildánach, "to je pouze první krok. Oni se nám nepostaví, abychom je mohli zničit jediným úderem. Povstání bude rozdrčeno, ale bude trvat celé týdny, než je všechny pochyťme - a já se obávám, že nekončící pronásledování po lese by tě nudilo až k pláči."

"Velmi dobře, Samildánachu, poslechnu tvoji radu. Ale Llaw Gyffes nesmí být zabit, musíte ho přivést, spolu s těmi ostatními falešnými rytíři, do Furbolgu, kde budou souzeni a popraveni,"

"Stane se, sire."

"A jaké máš plány s tím zrádcem Roemem?"

"Vysíláme jeden konvoj z Mactha - jenomže tentokrát nebude mít pouze doprovod, ale ve vzdálenosti jedné míle na všechny světové strany budou kopiníci. Neunikne. A já sám pojedou s třeném."

"Pošli mi jeho hlavu. Nechám ji narazit na kopí nad hlavní městskou bránu."

"Provedu, sire."

• • •

Kolem bývalého vévody se sešel kruh vojáků - ale on stále ještě svíral obouruč svůj meč a držel je v uctivé vzdálenosti. Jeden z válečníků proti němu vyrazil, ale vévoda srazil jeho výpad stranou a útočníkovi se začala do krku jeho čepel. Necelé půl míle odsud na západ se zdvihal k nebi jako obrovská kobra dým z hořících vozů konvoje. Roem se zazubil. Kolem něj ležely zbytky jeho oddílu; bojovali dobře, ale protivník měl převahu v počtech i ve výzbroji. Jediný Roem, ve své stříbrné zbroji, dokázal přežít tolik ran.

"Tak pojďte, hrdinové," vyzval je Roem. "Kdo další je připraven na cestu do nebe?"

"Obávám se, že ty," řekl Samildánach a vstoupil do kruhu. "Chceš se vzdát?"

"Ty snad ano?" zeptal se Roem.

"Myslím, že ne. Král mne požádal, abych mu poslal tvoji hlavu, a já slíbil, že tak učiním. Jsem muž, který rád plní své sliby."

"Vskutku? Nepřisahal jsi snad kdysi, že budeš pomáhat chudým a potřebným?"

"Dost těch řečí, Roeme. Braň se!"

Vévoda z Mactha sice byl výborný šermíř, ale nikdy nestál proti válečníkovi, který by se Samildánachovi vyrovnal. S narůstajícím zoufalstvím odrážel zuřivé útoky rudého rytíře, ale cítil, že čím je sám slabší, tím silnější je jeho protivník. Temná čepel svištěla a sekala rychleji a rychleji. Roem se pokoušel útočit, ale proti mistrovi, jemuž čelil, se jeho útoky zdály být nešikovné a bez jakéhokoli stylu. Po mohutném úderu, který z něj přímo serval náramník, přišel o ochranu klíční kosti. Další rána mířila na přílbu, meč se odrazil a rozsekl mu kůži na rameni. Příští výpad mu přílbu uvolnil a Roem ustoupil. Samildánach ho nenásledoval.

"Sundej si ji, pokud ti činí obtíže," vyzval ho Samildánach.

Roem zarazil meč do země a sňal poškozenou přílbu.

„Jako válečník stojíš za povšimnutí, Samildánachu," pravil, "Viděl jsem jediného, který byl lepší,"

Samildánach se pousmál. "Když jsi bojoval s lepším, než jsem já, Roeme, jak to, že jsi ještě tady?"

„Jen jsem s ním cvičil. On tě zabije, Samildánachu."

"A jméno toho toho skvělého šermíře?"

"Manannan,"

Samildánachovi zmizel úsměv ze rtů. "Ten den, kdy by mne mohl Manannan porazit, ještě nenastal - a já jsem teď silnější a rychlejší než kdy dříve. Řekl bych, že mě chceš vyvést z klidu, Roeme. Není tomu tak?"

"Tak snadno jsi mne prohlédl," odvětil Roem s úsměvem. "Ale přál bych si být u toho, až tě donutí políbit zem u svých nohou."

"K tomu nedojde!" zasykl Samildánach a vrhl se vpřed. Roem pozvedl meč - ale příliš pomalu... temná čepel mu protřela krk a hlava se skutila na zem.

Samildánach zasunul svůj meč do pochvy a obrátil se k mrtvole zády. "Postarejte se, aby byla ta hlava poslána králi," nařídil. "Dnes. Teď už by měla být na poloviční cestě do Mactha."

• • •

Po pět dní zuřila nad lesem bouře. Řeky i potoky se rozvodnily a po cestách ani stezkách se skoro nedalo chodit, úbočí kopců klouzala. Bojovalo se jenom výjimečně, a královo vojsko bylo donuceno svůj postup na křídlech zastavit. Jen pěchota ve středu formace, již velel Samildánach s Okessou, postupovala zvolna vpřed.

Šestáho dne se nebe vyčistilo a slunce žhnulo nad mořem bahna, které se mělo stát bojištěm.

Samildánach se rozhodl, že ještě jeden den počká, než se půda poněkud zpevní, a odjel do Mactha podat králi zprávu.

Vkopcích zatím Elodan s Manannanem převedli své oddíly na východ a západ, kde se útočníci doposud setkávali jen s malým odporem. V poledne dorazil do tábora

T-ámfhHa

"Na obou našich křídlech mají po dvou tisících mužích," řekl Manannanovi. "Pokud zůstaneme tady, jsme v pasti. Jejich křídla nám odříznou možnost ústupu a přinutí nás postavit se pěšákům. Musíme se stáhnout."

"Souhlasím," prohlásil Elodan. - "Nemůžeme připustit, aby nás donutili k rozhodující bitvě, jejich přesila by nás smetla."

"To chápu," řekl Manannan, "ale představa ústupu se mi nelíbí - a to nemluvím o hrdosti. Většina mužů je tady dobrovolně. Pokud si budou myslet, že prohráváme, rozběhnou se domů. Při každém kroku zpět se naše vojsko zmenší."

"Na tom něco je," souhlasil Errin, který se k nim s Uba-dajem připojil. "Už takhle jsme přišli o některé z Pukléřo-vých bojovníků. Včera v noci, jen co přestalo pršet, jich dvacet zamířilo domů."

Elodan zavrtěl hlavou. - "Ty mně říkáš, že se nemáme stáhnout, a Lámfhada nám zase sdělil, že nás brzo obklíčí a přemohou. To nám moc možností na výběr nenechává. Zaútočit nemůžeme. Nemáme disciplínu ani pořádné velení. Dokážeme bojovat jen tak, jak to děláme. Přivítal bych jakýkoliv návrh, Manannane."

Manannan přikývl. "Myslím, že by nám teď asi pomohlo malé vítězství. Smím navrhnout, abychom se přesunuli a udeřili na jejich levé křídlo? V tomhle hlubokém bahně se koně nedají použít, a to by mohlo poskytnout naší pěchotě docela slušnou výhodu. Ale jev tom jistě nebezpečí. Pokud se jejich pěšáci nesetkají s odporem, mohou vpo- chodovat do lesa a zpusťovat všechny osady odsud až k horám."

"To je pravda," řekl Elodan. "A naši muži budou dezertovat po stovkách - budou muset, aby zachránili svoje rodiny."

"Nepřítel má nedostatek potravin," vložil se do rozhovoru Errin. "Nedojdou nijak daleko, protože budou potřebovat zásoby. Nemohou žít v lese, tak jako my. Rozdělili jsme stáda a zahnali je na sever, a na polích se ještě nic neurodilo."

"Jídlo už pro ně velkým problémem nebude," pronesl Lámfhada potichu. "Samildánach zabil vévodu z Mactha a všichni muži, kteří s ním byli, jsou pro nás ztraceni."

Errin zaklel. Ostatní neřekli nic. Nakonec promluvil Manannan. "Nemyslím, že by dnes provedli hromadný útok. Budou čekat, až to bahno vyschne, takže na ně musíme zaútočit. Na jejich tábor. Ale je to choulostivý podnik, a budeme mít vysoké ztráty."

"Já nemám vojenskou výchovu, Manannane," řekl Errin, "ale mám nápad - i když je to možná šílenství."

"Mluv, Errine," vyzval ho bývalý rytíř.

Mlčky naslouchali, zatímco jim Errin přednesl svůj nápad. Ubadaj, který byl po celou dobu zticha, pak vstal a odešel. Chvilí před setměním vyšel Okessa ze stanu a drže si své dlouhé purpurové roucho vykasané, aby si je nezašpi-nil od bláta, vydal se ke kopci uprostřed tábora. Odtamtud byly vidět úhledné řady stanů a pravidelně rozmístěné ohně na vaření, dlouhé stoly na kozách, kde byly mužům přidělovány jejich hubené porce, provazové ohrady pro koně v pravém úhlu ke stanům a latríny, vykopané na závětrné straně od tábora. - Zítřek bude svědkem konce

372

vzbouřenců a počátku Okessova snu. Už teď byl vévodou z Mactha a král byl nakloněn jeho radám. Brzy gabalské vojsko vtrhne do sousedních zemí, požene se až za more k pokladům Cithaeronu. Okessa toužil po dni, kdy z něj král učiní místodržícího nějakého cizího království - skoro samostatného krále. Na vrcholku kopce se k němu připojili jeho dva akolyté, kteří vedli bílou kozu. Pozvedli ji na hrubý oltář a Okessa jí prořzl krk. Potom kozu vyvrhl a vytrhl z vnitřností játra. Mršinu odhodil a játra odnesl k místu, kde stál akolyta s planoucí pochodní. Ale orgán vypadal nemocně a pokrývaly ho černé skvrny. Okessa ztěžka polkl a otočil se k akolytovi. "Obstarej další kozu," nařídil mu. "Teď hned."

Muž přikývl, předal pochodeň svému mistrovi a klouzáje v bahně se rozběhl z kopce.

"Jaký osud čeká krále, můj pane?" zeptal se druhý akolyta a přistoupil ke svému pánovi. Okessa do něj zabodl své bledé oči.

"Tu kozu jsem neobětoval kvůli králi," zalhal Okessa, "ale kvůli nepříteli." Ukázal krvavá játra akolytovi, a ten se vesele zašklebil.

"Zítřka budeme mít skvělý den, pane."

"To tedy ano," souhlasil Okessa. Odhodil játra na zem a odešel na okraj plochého vrcholku kopce. Dole pod ním se houfovali vojáci kolem táborových ohňů. - Ze západu příjížděl pomalu, skoro unaveně, oddíl kopiníků. "Běž za tím důstojníkem," zavolal Okessa. "Ať se okamžitě hlásí přímo mně." Akolyta se poklonil a vydal se po úbočí kopce k blížícím se jezdcům.

Oddíl vjel do tábora. Někteří z mužů sesedli" a posbírali pochodně, ostatní se vydali k ohradám, kde bylo drženo více než pět set koní. Okessa se jenom nevěřicně díval na tři z jezdců, kteří tasili meče a pobili strážce. Na západě vzplálo několik stanů a vítr plameny rozfoukal. Náhle v táboře zavládl obrovský zmatek, jak se muži hnali od ohňů

a vbíhali do stanů, aby zachránili svůj majetek. Západní vítr se zmocnil plamenů a hnal je od stanu ke stanu. Od východu se ozval křik, a když se Okessa otočil, spatřil, jak se koně fíí k lesu, pronásledovaní asi tuctem jezdců -ne, ne pronásledovaní, pohánění! Uprostřed tábora zavládl chaos. Okessa uviděl, jak se v záři ohňů zableskly meče a muži začali padat.

Pak si všiml oddílu, který vyrazil z tábora. Jeho vlastní stan chytil a on se rozběhl dolů z kopce, ale v blátě mu ujela noha a on upadl hlavou napřed a klouzal a převalovat se až na úpatí svahu. Šaty měl zničené. S hlasitým klením vstal a vydal se do tábora, kde uviděl hořet svůj stan a s ním i své knihy a svítky.

Kolem utíkal jakýsi důstojník a Okessa ho chytil za ruku, ale muž se mu vytrhl a hnal se dál. Kolem Okessy se svíjel hustý dým a on začal slzet, kašlat a prskat, až byl nucen od planoucí výhně poodstoupit. Na východní straně tábora se muži snažili strhnout vlastní stany, aby tak zabránili ohni v postupu. Už už se zdálo, že se jim to podaří, když se ozvalo hromové zahřmění a zemi začal bičovat déšť, který zhášel ohně i pochodně. Planoucí stany syčely a prskaly, ale s průtrží mračen souperit nemohly. Během několika minut se celý tábor ponořil do tmy.

Okessy se zmocnil vztek, ale nebylo na kom si ho vylít. Bouře zuřila přes dvě hodiny. Když nakonec vyšel zpoza odplouvajících mračen měsíc, vyhledal promočený a špinavý Okessa generála Kar-schena. Nařídil mu popravit noční stráž a zbičovat jejich velitele.

Za úsvitu pozoroval popravy, ale náladu mu to ne-pozvedlo.

Jak také?

Spatřil královu budoucnost.

• • •

Král Ahak měl v Mactha lepší náladu. V horních pokojích bylo teplo, jídla bylo dost a večer sliboval opojné radovánky. Výživu nepotřeboval, ale co to měla potřeba společného s potěšením? Vzít si ženu, použít ji tak, jak to bůh zamýšlel, naplnit ji novým životem, a pak z ní její život vysát, naplnit se sám. Nikdy by nevěřil, že je takové potěšení možné. Vzpomněl si na ten den, kdy za ním přišel Samildánach a daroval mu ambrii. Bylo to neuvěřitelné. Ale když poprvé vysál život z živé bytosti... to se ani nedalo popsat. Teď to měl všechno. Nesmrtelnost. Moc. Králem na věky. Vychutnával pocit, který tato slova zanechávala na jazyku.

Přistoupil k oknu a pohlédl dolů na nádvoří. Kde je, u všech čertů, jeho osobní sluha? Na to, aby našel nějaké děvče, měl přece času dost.

Nalil si pohár silného vína a vypil jej. Byla doba, kdy se mu víno zdálo být božským nektarem. Ale to bylo ještě před ambrii, před radovánkami Vampů. Teď mu sloužilo jen k tomu, aby nabrousil chuť.

Dveře se otevřely, dovnitř vstoupil jeho sluha Mahan -a uklonil se. "Můj pane, je tu jistá vesničanka, která si přeje mít potěšení z tvé společnosti."

"Uveď ji dovnitř," řekl Ahak, přehodil si přes ramena purpurový plášť a napřímil se.

Mahan ustoupil stranou a vpustil ženu dovnitř. Byla vysoká a štíhlá, leč ňadra měla plná a křivka jejích stehů byla okouzlující. Když ji Ahak vyšel vstříc a vzal ji za ruku, odvrátila zrak a sklopila oči k zemi.

"Nestyď se, má drahá," řekl Ahak. "Je mi potěšením setkávat se s poddanými a naslouchat jejich starostem i obtížím. Napomáhá mi to při mé osamělé službě." Vzal ji za bradu a byl odměněn něžným úsměvem. Propustil Mahana a odvedl ženu k oknu. "Napiješ se se mnou?"

"Pokud to mého pána potěší," Její hlas, něžný a lahodný, v něm roznítit chtěl, ale on ho potlačil, aby si to celé vychutnal. Vzal její ruku do svých a pozvedl ji ke rtům. Pak šiji přitáhl k sobě a pravou rukou ji objal kolem pasu.

"Udělal bys pro svého krále cokoliv?" zašeptal.

"Jistě, můj pane,"

Pustil ji ruku a přejel prsty po jejím těle, polaskal ňadra, pohladil břicho. "Viš, po čem toužím?"

"Ano, pane," řekla a rozepnula si šaty. Když ji je shrnul z ramen, svezly se na zem a ona z nich vystoupila. Zavedl ji k loži, sňal ze sebe plášť, svlékl se.

Chvilí na ni upřeně hleděl,

"Nemáš vůbec představu, jaká potěšení tě čekají," řekl a vklouzl vedle ní.

"Myslím, že mám," odvětila Morrigan.

• • •

Samildánach seskočil z koně a odvedl ho do stájí. Pak vyšel po schodech a otevřel dveře do velké síně. Mahan mu vyšel vstříc, aby ho přivítal.

"Kde je král?" zeptal se rudý rytíř.

"Ve vévodově horní ložnici, pane. Má tam jakousi že-

(C
nu.

"Počkám tedy," řekl Samildánach. "Přines mi víno."

"Ano, pane. Ale není vyloučeno, že to bude trvat déle než obvykle, ta žena je výjimečně krásná," zašklebil se Mahan.

"Výjimečné? Tady v Mactha? To je tedy překvapení."

"To ano, pane. Myslím, že král měl zřídka takové štěstí. Nalezl jsem ji, jak čeká před hradem. Prostě seděla u cesty."

"Popiš mi ji."

"Je vysoká a má ty nejkrásnější zlaté vlasy, co jsem kdy viděl. Ale i když je mladá, má v nich stříbrné prameny..."

"Dobří bohové!" vykřikl Samildánach, tasil meč a vyrazil vzhůru po schodech, které bral po dvou. Vběhl do horní chodby a utíkal ke dveřím do ložnice. Ty ale byly zamčené. Zaklonil se, kopl do bronzového zámku, a dveře se s prasknutím otevřely. Samildánach skočil dovnitř.

Královo ohavně sraštělé tělo leželo na posteli. Nahá Morrigan seděla na podlaze a krev, vytékající z hlubokých řezných ran na zápěstích, jí vytvářela pod nohama louži.

Samildánach upustil meč a přistoupil k ní. "Proč?" zašeptal.

Pokusila se na něj zaostřit zrak. "Proč? Nechápeš snad, co se to z nás stalo? Ach, Samildánachu! Vždyť my zničíme vše, čeho se... dotkneme." Zhroutila se a on ji zachytil a přivinul k sobě. Její hlava mu klesla na rameno. "Milovala jsem tě," řekla, "víc než vlastní život. A teď... dokonce ani nevím, co to znamená."

J^emluv. Dovol, ať ti ovážu zápěstí, zachráníme ti život."

"Není co zachraňovat. Zemřela jsem tam, ve městě Vampů, když jsem se stala jednou z nemrtvých - stejně jako ty, má lásko."

"Ty tomu nerozumíš. My vybudujeme novou Gabalu. Novou..."

"Pamatuješ si, jak jsme se milovali?"

"Pamatuji," řekl,

"Nemyslím ve městě Vampů - ale předtím. V zahradě, té noci, než jsi odjel. Pamatuješ si?"

"Ano. To byla jiná doba."

"Co se stalo s tím skvělým mladým rytířem?"

"Je tady stále, Morrigan. On... Morrigan? Morrigan!" Něžné ji položil na zem a zatlačil jí oči.

21

TRVALO CELÉ DVA DNY, NEŽ BYLO KRÁLO-vo vojsko opět připravené k pochodu. Pěchota začala postupovat úzkým údolím vzhůru ve čtyřech čtvercích, v sevřené formaci falangy s těsně sraženými štíty.

Manannan, Elodan a ostatní rytíři seděli na svých koních severně od postupující falangy a měli ponurou náladu. Llaw vyslal průzkumníky na sever i na východ a první zprávu obdržel velice rychle. Ze západu postupovaly dva tisíce jezdců. Z východu žádné zprávy nedorazily.

"Musíme se stáhnout," řekl Manannan. "Nemáme dost lidí, abychom ty čtverce rozbili."

Llaw neochotně přikývl.

Z lesa vyběhl jakýsi zálesák, tvář rudou námahou, oči zářící vzrušením.

"Llawe! Llawe!" křičel, "Rozdrtili ty kopiníky!"

"Cože? Co to říkáš?"

"Pět tisíc vzbouřenců, vedených jakýmsi Ramathem. Rozdrtili kopiníky a jsou teď na cestě sem."

"Ramath? To jméno jsem nikdy neslyšel."

"Celý les na sever od nás je plný zvěstí o zázraku - má to něco společného s Nuadou a stromem života. Všem z toho nerozumím - ale jsou tady!"

"Kde?" zeptal se Manannan, a muž se otočil a ukázal ke kopcům na východě, kde vyrazili z lesa ozbrojení muži a hnali se dolů po úbočích na nepřítele.

"Sakra!" vykřikl Elodan. "Vždyť je rozsekají na kusy!"

"Zatrubte k útoku!" přikázal Llaw. "Udeřme na ně ze všech stran."

"Pokud udrží tvar, pak po nich stečeme jako voda po stěně," řekl Manannan.

"Tak se modli, aby to neudělali," odsekl Llaw. "Kupředu!" Pobodl svého hřebce do cvalu a za ním se rozjeli ostatní rytíři a dalších osmdesát mužů v ukradených zbrojích.

Okessa ve středu prvního čtverce zahlédl útočníky a pobledl hrůzou. Byly jich tisíce. "Zpátky! Zpátky!" zaječel, a postupující čtverec zakolísal. - Zaslechli ve vévodově hlase paniku, a to, spolu s divokým řevem útočící hordy, způsobilo, že se čtverec rozpadl a vojáci se rozběhli údolím zpátky. Další dva čtverce se rovněž rozpadly, ale zbývající, kterému velel generál Kar-schen, vydržel,

Okessa pobodl koně vpřed směrem k bezpečí roviny a předebral prchající vojáky. Byl už skoro v bezpečí, když z kopce seběhla nějaká štíhlá postava a napula luk. Šíp se zaryl koni do prsou, zvíře se zapotácelo a jeho jezdec mu přelétl přes hlavu. - Dopadl tvrdě na zem, překulil se, a když poklekl, aby vstal, zjistil, že útočníkem je jakási žena. Začal se hrabat ve váčku u opasku. "Mám peníze," řekl. "Všechny jsou tvoje."

"Zabil jsi moji sestru," řekla Sheera a nasadila na tětivu další šíp. Okessa vyskočil na nohy a rozběhl se zpátky ve směru, odkud přišel... Šíp ho zasáhl vlevo od páteře a projel srdcem.

Sheera se otočila a rozběhla se zpátky ke kopci, avšak žádný z vojáků ji nepronásledoval, všichni byli příliš zaujati útekem. Toho dne zachránil královo vojsko Kar-schen, který si, ustupuje krok za krokem, probíjoval cestu ven z údolí. Když se stovky zpanikařených vojáků ohlédly zpět a spatřily generálův odvážný zadní voj, našly znovu odvahu a připojily se k němu. Vojsko utrpělo strašlivé ztráty, ale když soumrak ustoupil tmě, bylo stále ještě bojeschopné.

Kolem půlnoci tam dorazil Samildánach s rudými rytíři a Kar-schen mu podal zprávu.

"Nedalo se skoro nic dělat," prohlásil rozložitý postarší generál. "Vévoda zpanikařil a jeho muži uprchli za ním. Ale stále ještě máme vojsko - a připojily se k nám dva tisíce kopiníků. Pokud se do toho zítra pustíme, věřím, že s nimi skončíme."

"Myslím, že to nebude nutné," řekl mu Samildánach. "Vedl sis dobře, generále, velmi dobře. Postarám se o to, aby tě král odměnil."

"Vede se Jeho Veličenstvu dobře?"

"Ano, odpočívá v Mactha."

Za svítání vjel Samildánach do údolí, zastavil koně a do země zabodl kopí s bílou vlajkou. Pak chvíli čekal. Trvalo skoro hodinu, než k němu seshora přicválal rytíř ve stříbrné zbroji,

"Vítej, Manannane. Jak se ti daří?"

"Nehodlám tu s tebou jen tak tlachat, démone. Řekni, oč ti jde."

"Kdysi jsme byli přáteli," řekl Samildánach

"To byl někdo jiný. Mluv, nebo se vrátím."

JDobrá tedy. Mám pro vás nabídku. Zítra bychom si mohli znovu prorazit cestu do údolí a pustit se do vás. -Stálo by to životy stovek lidí - možná tisíce. Proč nevyřešit tuhle záležitost jako rytíři? Soubojem?"

"Oč bychom bojovali?" zeptal se Manannan. "Co nabízíte?"

"Když vyhraje, královo vojsko se vrátí do Furbolgu a Přímořský les bude v bezpečí. Když vyhraji já, rozpustíte své vojsko a vydáte Llawu Gyffese."

"Ne," řekl Manannan. "Pokud mluvíme o vydání, pak nám vy vydáte Ahaka."

"Velmi dobře. Nikdo nebude vydán - jen rozpustíte vaše síly."

"A jak mám vědět, že dodržíš svoji část dohody?"

"Dám ti svoje slovo rytíře," řekl Samildánach a snažil se ovládnout svůj hněv.

"Kdysi bych s takovým příslibem šel i do pekel. Ale ne teď, Samildánachu. Tvoje slovo má menší cenu než loňský sníh."

Ba ne, myslím, že raději vyzkoušíme naše štěstí v bit-

V «

ve.

"Jsi snad první rytíř, Manannane? Nebo snad zbrojář? To je zvláštní - slyšel jsem, že jimi jsou ten mrzák Elodan a kluk Lámfhada. Jeď k nim a sděl jim moji nabídku. Uvidíme, co na to řeknou."

Teď bylo na Manannanovi, aby pocítil v duši mrazivé bodnutí hněvu, a musel se zhluboka nadechnout. "Máš pravdu, pochopitelně. A pokud bude tvoje nabídka přijata, setkám se tu s tebou za svítání. Věř nu, Samildánachu, já tě porazím. To ti slibuji."

"Zanechej těch planých výhrůžek. Doruč moji nabídku svým pánům. Počkám si tu na odpověď."

Manannan se rozjel zpátky k místu, kde čekali, rozsaze-ni kolem ohně, ostatní rytíři a Lámfhada. Ramath, Puklér a ostatní vůdci stáli poblíž. Manannan je v krátkosti seznámil se Samildánachovou nabídkou a okamžitě zdůraznil, že on je proti.

Lámfhada vstal. "Nesmíme ji brát na tak lehkou váhu. Mohla by zachránit - tak, jak Samildánach říká - stovky lidských životů. Dokážeš ho porazit., Manannane?"

"Ano, věřím, že dokážu. Ale jistý si nejsem."

"Musíme zvážit ještě jedno hledisko," vložil se do rozhovoru Elodan. "Pokud prohraje a poruší svoje slovo, pak to naši věc jen posílí. Když vyhraje, můžeme se rozpustit - a třeba se dát dohromady později."

"Myslím, že jsme tu přehlédli něco velice důležitého," řekl potichu Errin. "Jsme rytíři z Gabaly. Nemůžeme odmítnout takovou výzvu a přitom si podržet jakýkoliv nárok na to označení. Samildánach to ví. Pokud odmítneme, budeme zatraceni jako podvodníci, a pak bude smrt Nuady i ostatních zbytečná. Ať už je nebezpečí jakékoliv, musíme to přijmout a důvěřovat Manannanovým schopnostem."

Elodan souhlasně přikývl, "Děkuji, Errine. Máš pochopitelně pravdu. - Nezáleží na tom, zda to myslí Samildánach upřímně. Osobně se domnívám, že ne, ale ten souboj je třeba vybojovat. Souhlasíš, Lámfhado?"

"Ano. Vrať se k němu, Manannane. Vyříd' mu, že k souboji dojde zítra."

Manannan si povzdechl a zavrtěl hlavou. "Jak pravíš," řekl. Pak nasedl na koně a vrátil se do údolí a k Samildánachovi.

"Zítra, dvě hodiny po východu slunce," oznámil mu bývalý rytíř.

"Výzva je tedy přijata?"

"Ano. Budu tady."

"Ty, Manannane?" zeptal se Samildánach a na tváři se mu objevil široký úsměv. "Ale tak tomu nebude. Zachovám se podle pravidel Gabaly. Jsem prvním rytířem šarlatových, a tak budu přirozeně bojovat s prvním rytířem Gabaly."

"Co je to za lest?" vykřikl Manannan. "Elodan je zmračený - a ty to dobře víš!"

"Není na mně, abych zpochybňoval, jakého jste si vybrali vůdce. Ale ty znáš právo meče: Mé výzvě musí odpovědět někdo, kdo je mi roven. Pochopitelně, pokud mne teď požádáš, abych svoji výzvu stáhl, pak tvůj požadavek uvážím."

"A odmítneš ho?"

"Pochopitelně. Vyzval jsem, a moje výzva byla přijata. Bylo by ode mne nízké, kdybych ji teď stáhl."

"Jak může někdo takový, jako ty, použít slovo nízké! Jsi stvoření temnot, sluha démonů. Obrátil ses zády ke všemu, co je svaté a slušné."

"Nekaž mi tu, Manannane. Vrať se do... svého domova v bahně a řekni Elodanovi, že se tu s ním setkám dvě hodiny po východu slunce,"

• • •

Lámfhada seděl stranou od rytířů, pozoroval hvězdy a cítil závany nočního vánku. Pod ním, v chráněné roklině, se Elodan připravoval na ranní boj. I on byl sám a v kleče se modlil. Lámfhadovi bylo těžko u srdce a hlavu měl plnou zlých předtuch. Byli podvedeni, a teď musejí nést následky. Elodan vzal tu zprávu dobře. Vstal a zastavil Manannanův výbuch vzteku gestem ruky.

"To stačí, příteli Manannane. Nehodí se, aby rytíř dával veřejně najevo takový hněv. Samildánach má naprostou pravdu. Budu to já, kdo se s ním střetne."

Lámfhada zaslechl šelestem netopýřích křídel a pohlédl na ně, jak krouží noční oblohou a loví hmyz. Otrásl se chladem a zavinul se těsněji do pláště. Loňský podzim byl otrokem a zoufale se snažil donutit kovového ptáka, aby létal. Teď byl zbrojířem a Dagdou, strážcem barev. To vše bylo na něj příliš a dnes v noci si jasně uvědomil své mládí.

Před ním se objevila mihotavá záře a v ní zářící postava, která před ním zůstala stát. Lámfhada vstal a přihlížel, jak jeho vidina nabývá hmotné podstaty, nevěda, jestli má promluvit, či uprchnout. Když se zhmotnila i tvář, Lámfhada uskočil. Pokusil se utéci, ale silná ruka ho chytila za paži.

"Neutíkej přede mnou, dítě," řekl Samildánach. "Chci si s tebou jen promluvit."

"Co chceš?"

"Když jsem tě bezmála lapil do pasti a mé ruce se kolem tebe sevřely, spatřil jsem mnoho věcí. Viděl jsem umírajícího jelena, kterého jsi uzdravil a omladil. To byl projev té nejmocnější síly. - Zvážil jsi všechna její možná využití?"

"Nepoužiji ji k tvým záměrům, ty služebníku temnoty."

"Pro mě ne, ty blázne! Použij ji na něho!" řekl Samildánach a ukázal k místu, kde v roklině pod nimi klečel Elodan.

"Zamysli se nad tím,"

Pak ustoupil zpět - a zmizel.

Po dlouhou dobu Lámfhada mlčky seděl a uvažoval nad tím, co rudý rytíř řekl. Proč by se měl snažit pomoci Elo-danovi? Čeho tím chtěl dosáhnout? Lámfhada zavřel oči a vyhledal barvy, pak rychle vzlétl k zlaté a vznesl se nad les. Nakonec se snesl ke klečícímu rytíři a zastavil se nad ním. Pozvedl ruce a přál si, aby obě vzplanuly mod zlaté. Pak

je přiložil Elodanovi na záda. Rytíř ztuhl a zasténal. Lámfhada cítil, jak se do přítelova těla šíří z jeho vlastních rukou teplo. Elodan se náhle zaklonil a pozvedl pravou ruku. Pak začal strhávat kožený obvaz, který zakrýval jeho pahýl, až se mu ho podařilo zbavit. Kůže, pokrývající pahýl, růžová a zjizvená, teď sebou začala škubat a vlnit se. Elodan zaječel, omdlel a zhroutil se na bok. Ale Lámfhada do něj dále vhněl svoji sílu, a pahýl napuchl v kouli, která se zploštila v dlaň. Z ní vyrašily nové klouby, které se prodloužily v prsty. Nakonec se Lámfhada stáhl a Elodan se zavrtěl, probral a poklekl. Zíral nevěřícně na svoji novou pravici a zkusmo ji ohmatl prsty levé ruky.

"Je to sen," zašeptal. "Dobří bohové nebeští, já snad jen sním!"

Lámfhada se vrátil do svého těla, a když svítání ozářilo hory, unaveně vstal. Sešel dolů k Elodanovi a našel rytíře na kolenou, jak žalostně pláče.

• • •

Lámfhada vyhledal v lazaretu za postaveními svých mužů Gwydiona. Když starce našel, jak odpočívá pod širým nebem na úbočí kopce, přisedl k němu a řekl mu o všem, k čemu došlo od chvíle, kdy se nepřátelský rytíř - Samildánach - objevil. Gwydion položil mladíkovi ruku na rameno a zeptal se. "A tebe jeho čin překvapuje?"

"Samozřejmě. Je to zlý člověk."

"To ano," přisvědčil Gwydion, "je zlý. Jak chápeš to, co udělal?"

"Nevyznám se v tom, Gwydione. Proto jsem za tebou přišel. Skrývá se snad za tím, co udělal, nějaký promyšlený, dobře skrytý plán? Neudělal jsem něco špatně, když jsem vyslechl jeho návrh a vrátil Elodanovi ruku?"

Starce byl chvíli zticha a upřeně hleděl na vzdálenou hvězdu. Pak si pohladil bílý plnovous a náhle ukázal prstem na vlka, jehož siluetu v měsíčním světlic bylo vidět na vzdáleném vrchu. Je zlý?" zeptal se.

"Ten vlk? Ne. Je to zvíře. Zabíjí, aby mohl žít."

"A co dělá zlým člověka?"

"Lze ho soudit podle jeho skutků," odpověděl Lámfhada. "Krutost, chtíč, touha po bohatství - všechny ty věci ukazují na to, co je v jeho srdci. Samildánach je zabiják a piják duší. Podle toho, čeho se dopouští, je ohavný."

"To všechno je pravda," přisvědčil Gwydion. "A jsi ty zlý?"

"Myslím, že ne. Snažím se jim pouze bránit."

"Ale jsi schopný zlých skutků? Neřekl jsi snad jednou - tehdy, když zabili Ruada - že si přeješ, abys dokázal vládnout mečem, a že bys pak pozabíjel každého, kdo slouží králi?"

"Všichni lidé jsou schopni činit zlo, Gwydione. - My všichni máme touhy, kterým se musíme bránit."

"A právě to je ono, chlapče," vysvětlil Gwydion. "Mluvil jsem s Manannanem o jeho cestě k Vampům. Podali mu tam nápoj, kterému říkali ambrie. Byl mezi nimi jen

pár dní, a přece už ten nápoj začal působit. On totiž pozměňuje a ničí vnímání toho, co je správné a co ne. Nakolik jsem tomu porozuměl, zesiluje vnímání vlastního já. To, co ti vyhovuje, stává se správným, to, po čem toužíš, potřebným. Rozumíš tomu? Manannanovi se to skoro stalo

- a nechápal to, dokud ho Morrigan nezachránila. A ne myl se, Lámfhado, nebýt toho, že ho Morrigan varovala, jezdil by teď se Samildánachem."

"Co se mi to snažíš říci? Že Samildánach není zlý?" "To samozřejmě ne. Podle toho, jak ho vnímáme my - a všichni slušní lidé - je to démon. Ale podle toho, jak vidí sám sebe on, je stále ještě Samildánachem, prvním rytířem Gabaly, a koná tak, aby vyhovět nejdůležitějším zájmům království. Je stále ještě rytíř, něco z jeho minulosti v něm zůstalo."

"Takže si myslíš, že je v něm stále ještě něco dobrého?" "Vzpomeň si jen na Svízela, vraha, násilníka a zloděje. A přece v něm byla trocha dobra a Nuada ji našel. Žádný člověk není úplně dobrý - ani úplně zlý. Nakonec všichni lidé jednají podle vlastních zájmů - a to je živná půda pro veškerou zlotřilost. Ale většina z nás má naštěstí schopnost sebe a své skutky soudit. Máme smysl pro morálku, která stojí mezi námi a tím, co je špatné, jako zeď. Páchat zlé skutky znamená tu zeď vědomě přelézt. Ale u Samildánacha a ostatních zničila tu zeď ambrie, a zahladila i veškerou povědomost o tom, že tam kdy byla. Oni jsou stejnými oběťmi zla jako my."

Lámfhada zmlkl. Po úbočí vanul chladivý vánek a jemu naskočila husí kůže. Nakonec se ozval. "Jestliže ale Samildánach věří, že vše, po čem touží, je dobré pro království, proč by pak pomáhal Elodanovi, v němž musí vidět zrádce?"

"Na to ti neodpovím, Lámfhado, s výjimkou toho, že chovám jistou naději, Samildánach byl nejlepším z mužů

- byl čestný a spravedlivý, vznešeného ducha i chování.

V kterékoliv době by byl počítán mezi největší z rytířů. Nevěřím, že by dokonce i temná moc ambrie dokázala takového člověka zničit úplně. To, že pomohl Elodanovi, byl ušlechtilý skutek. Já doufám, že to znamená, že někde hluboko ve svém nitru Samildánach tu zeď hledá - a snaží se ji znovu vybudovat." "Takže by nemusel proti Elodanovi bojovat?"

"Bojovat bude," řekl Gwydion smutně. "A použije přitom veškerou sílu a dovednost, již bude schopen." "A Elodan zemře," řekl Lámfhada. "Neřekl jsi snad, že jsi viděl do budoucnosti, Lámfha-do? Přece už znáš výsledek, nebo ne?"

"Kéž by to bylo tak snadné, Gwydione. Když se vznáším ve zlaté, vidím tolik možných budoucností, jako vlnek v proudu řeky. Která z nich to ale bude?" "A viděl jsi, že by v některé z nich Elodan zvítězil?" "To ne, ale neviděl jsem také žádnou, v níž bych mu vrátil ruku."

"A nepřiješ si teď vzlétnout do zlaté?" "Ne. Nemohu... nechci. Zítra budu přihlížet." "Dnes," řekl Gwydion a ukázal k ranním červánkům, rýsujícím se nad horskými vrcholky.

• • •

Samildánach čekal, až do stanu vejdou ostatní rytíři šarlatu. Edrin, Cantaray, Joanin, Keristae a Bodarch se rozesadili v kruhu kolem něj.

"Obstarali jsme ti děvče, Samildánachu," řekl Keristae. "Je mladá a plná života."

"A taková i zůstane," prohlásil první rytíř. "Necítím potřebu výživy."

"Ve vši úctě," ozval se Edrin, "myslím, že se mýlíš."

"Myslíš, že snad potřebuji pomoc, abych dokázal zabít mrzáka?"

"V tom to není, Samildánachu. Prostě... chováš se... zvláštně. Dokonce bych řekl, že tu je jistá podobnost mezi tím, co děláš ty, a jak se choval náš bratr Cairbre. Bojíme se o tebe."

"Vezmu vás všechny s sebou," řekl Samildánach. "Ponesu sílu vašich duší,"

Joanin se předklonil. "Jsi zcela v pořádku? Od chvíle, co ses vrátil od krále, se chováš trochu... nevyrovnaně."

"Vyrovnaný? Ne. Máš pravdu, Joanine. Myslím, že se všichni potřebujeme vrátit k Vampům. Jen co bude Elodan mrtev a skončíme se vzbouřenci, vrátíme se domů. A teď potřebuji vaši sílu pro souboj, který mne očekává."

Rytíři sklonili hlavy a Samildánach cítil, jak se jejich duše vlévají do jeho těla. Kdysi dávno by ho tento přenos naplnil mnoha pocity - teď však cítil jen syrovou sílu. Vstal a vykročil k východu ze stanu. Naposledy se ohlédl na tiché, nehybné postavy, jejichž životy teď závisely na jeho obratnosti.

Na protější straně údolí seděl Elodan s Llawem, Erri-nem, Ubadajem a Manannanem. Připojil se k nim Lámfhada.

"Děkuji ti za ten zázrak," řekl Elodan. "Dokonce i když dnes zemřu, zemřu jako úplný člověk, a ne mrzák."

"Jsem rád i za tebe," řekl Lámfhada stísněně. "Doufám, že jsem se zachoval správně."

"A proč ne?" zeptal se Manannan. "Poskytuje nám to v boji s tím démonem jistou naději," Lámfhada otevřel ústa, aby něco řekl, ale nic ho nenapadlo.

"Manannane, řekni nám," ozval se Llaw, "co teď dělá Samildánach?"

"Připravuje se, stejně jako my - a vstoupí na bitevní pole jako jediný." Rozhlédl se po tvářích kolem sebe a uvědomil si, že mu neporozuměli. "Je to mystický obřad. Všichni rytíři mu poskytnou své duše, sílu a víru, podstatu svého bytí."

Pokud zemře on, zemřou všichni."

"A to ho posílí?" zeptal se Llaw.

"Samozřejmě."

"Neměli bychom pak udělat totéž?" navrhl Errin.

"Vy nevíte jak, a já nemám několik let na to, abych vás to naučil," odvětil Manannan.

Lámfhada vstal. "S tím vám mohu pomod," řekl potichu. "Mohu vás propojit. Ale nebezpečí je velké."

"Udělej to," vyzval ho Manannan.

"Ne!" vykřikl Elodan. "Takové břímě bych neunesl. Vy-dám-li se nebezpečí smrti já sám, je to jedna věc, ale vědět, že byste mohli zemřít vy všichni? Ne, nesouhlasím."

"Já nejsem nijak odvážný," řekl Errin, "ale tahle záležitost je důležitější než životy pěti mužů. A pokud ti můžeme naši sílu poskytnout, tak to uděláme."

Elodan po nich přejel očima. "Jen tehdy, budou-li souhlasit všichni," řekl a pohlédl upřeně na Ubadaje. "Promluv, příteli. Na našich schůzkách vždy mlčíš. A přece, když Errin vedl svůj oddíl do nepřátelského tábora, trval jsi na tom, že půjdeš s ním. Před nebezpečím jsi nikdy ne-couval. Budu si tvého názoru vážit."

Ubadaj se pousmál. "Já řeknu ne, a to platí?"

"Přesně tak," řekl Elodan.

Kočovník se obrátil k Errinovi. "Ty tohle chceš?"

"Ano, chci to."

"Ty taky?" zeptal se Ubadaj Llawu.

Bojovník pokrčil rameny. "Nevím, jakou další sílu mu mohu poskytnout - ale ano, přeji si to."

"Celé je to šílenství," řekl Kočovník. "Ale já jsem taky šílený. Šílený vzteky. Tak toho čubčího syna zabijme společně."

Lámfhada vstoupil doprostřed kruhu a sedl si. "Vezměte se za ruce," řekl, "teď zavřete oči a představte si v duchu Hlodanů." Lámfhadin duch vystoupil z jeho těla. Pak překryl křítily planoucí zlatou koulí a vydal se k Mananna-novi, nato k Llawovi a Errinovi a nakonec k Ubadajovi.

Elodan poznal, že se do něj vlévá síla bývalého rytíře podle návalu sebedůvěry, hraničící s arogancí. Vlila se do něj síla muže, jehož nikdy nikdo neporazil. Ale on se nad to povzněl - protože sám prohrál, a v tom, že poznal zoufalství, spočívala jeho síla. Další duše byla Llawova, a s ní výjimečná odolnost obyčejného člověka - člověka, který se narodil bez bohatství či výhod, a přece dokázal přestát mnohá a rozdílná nebezpečí těchto krvavých časů. Llaw se podobal dubu - tak jako on měl hluboké kořeny a velikou výdrž. Následoval Errin. Vznešenost jeho ducha a odvaha překonat vlastní strach vstoupily do Hlodanů spolu s ním. A nakonec Kočovník Ubadaj, naprosto oddaný svému pánovi, kterého miloval, a připravený kdykoliv zemřít, aby ho ochránil.

Elodan otevřel oči a pohlédl na Lámfhadu. "Vedl sis dobře, zbrjiffi," pravil. "Děkuji ti." Ostatní rytíři leželi v trávě na zádech a stěží dýchali.

První rytíř vstal. "Myslím, že je čas."

"Pramen veškerého života budiž s tebou, Hlodané," zašeptal Lámfhada.

Elodan došel ke svému koni a vyhoupl se do sedla. Spatřil čekajícího Samildánacha a za ním královské vojsko, které se rozestoupilo napříč údolím.

První rytíř Gabaly pobodl svého oře a rozjel se po dlouhém svahu dolů.

• • •

Samildánach pozoroval velitele rytířů z Gabaly, jak se k němu na svém koni klusem přibližuje. Byl na souboj připraven, ale nečekal, jaký šok to pro něj bude, když zahlédne na někom jiném svoji vlastní zbraň. Ba co hůř, měl pocit, že vidí sebe samotného, jak jede do boje. Vzpomněl si na pocit pýchy, který kdysi zažil, když si poprvé nasadil stříbrnou přilbu.

Hlavou se mu mihly obrazy: Morrigan v oné zahradě a Morrigan umírající na podlaze v králově ložnici. Cairbre, který mu vysvětluje zásady cti a povinnosti, Cairbre ve světlé rakvi. Manannan, rozebírající rytířské zásady, a též Manannan,

nazývající ho démonem.

Někde hluboko uvnitř něj praskl řetěz a on zavrtěl hlavou a pokusil se zahnat vzpomínky.

Ollathair, přelaskavý Ollathair, usmívající se nad úspěchem, když jím udělaný zlatý pták vzlétl vysoko k slunci;

Ollathair, hroutící se k zemi se Samildánachovou dýkou v břiše.

Dost! Nechte mě být!

Elodan seskočil z koně, pooděšel několik kroků doleva, pak tasil meč a zarazil ho do země. Všude kolem vycházeli z lesa vzbourěnečtí bojovníci. Mlčky došli dolů a usedali na zem tvář v tvář královskému vojsku. Samildánach přehodil nohu přes hrušku sedla a sklouzl na zem.

Zab ho, pomyslel si. Vrať se k Vampům. Tam už se o tvého neklidného ducha postarají.

Zaslechl hlas děvčátka, které mu přivedli do komnat, když poprvé potřeboval výživu. "Neubližuj mi, prosím. Neubližuj mi, prosím."

"Jsi připraven?" zeptal se Elodan.

"Jistě," pravil Samildánach. "Jsem připraven." Teď mu v hlavě zněl Morriganin hlas:

"Nechápeš snad co... čím jsme se stali? Ach, Samildánachu. Zkazíme vše, čeho se dotkneme... Milovala jsem tě víc než svůj život. A teď... dokonce ani nevím, co znamená milovat."

"Nemluv. Dovol, ať ti obvážu ta zápěstí, můžeme a zachránit život."

"Není co zachraňovat. Zemřela jsem tam, v městě Vampů, když jsem se stala jednou z nemrtvých - právě tak jako ty, má láska."

"Co je to s tebou? Tas meč," řekl Elodan.

Tmavá čepel se kmitla vzduchem jako útočící had a Elodan ji odrazil na poslední chvíli. Souboj započal. Elodan teď bojoval o život s největším šermířem, jakého kdy poznal. Cairbre byl více než nadaný, avšak Samildánachova obratnost byla úžasná. - Jeho rychlost, rovnováha a bleskové reflexy překazily veškeré Elodanovy pokusy o útok. Temný meč udeřil do jeho kyrsu, rozdrtil pant a uťal kožené řemínky s bronzovými přezkami. Zbroj mu teď seděla nakřivo. Elodan přidřepł pod sekem a vedl drtivý úder na Samildánachovo rameno, kterým mu urval jeden šarlatový plát. Samildánach se zapotácel a ustoupil.

"Co se to stalo s tím skvělým mladým rytířem?" zašeptala Morrigan v hlubinách jeho duše.

Temná čepel bleskově vyrazila dopředu, ale Elodan ji snadno odrazil a provedl protiútok, kterým prosekl zakřivený plát šůsku a odhodil ho do trávy. Samildánach znovu zaútočil prudkou odvetou a jeho meč se zasekl do Elodanovy přílby. Před očima prvního rytíře vybuchly hvězdy a on na chvíli viděl rozmazaně. Uskočil a - spíše dílcý štěstí než dílcý obratnosti - se mu podařilo odrazit sek, který by mu byl srazil hlavu z ramenou. Samildánach se vrhl vpřed, aby ho dorazil - a zastavil se.

"Neubližuj mi, prosím!" ozval se v jeho vzpomínkách dětský hlásek.

"Nechte mě být!" zaječel Samildánach.

Elodan se zapotácel a zhluboka, roztřeseně se nadechl. Viděl už zase normálně a spatřil svého protivníka, jak hledí k obloze. "Nechte mě být!"

"Samildánachu!"

Rudý rytíř se bleskově otočil. "Zabiju tě!" vykřikl a souboj pokračoval. Elodan odrazil zuřivý útok a v protiútku zasazoval do šarlatového brnění jednu ránu za druhou. - Střed Samildánachova předního plátu začal praskat a uletělo mu také hledí přílby. A přece stále útočil. Další úder uvolnil Elodanovi přílbu, která se pootočila, což Elodanovi částečně znemožnilo výhled. Samildánach se rozběhl proti němu, drže svůj velký meč obouř. Elodan se rychle sehnul a meč mu zasvištěl nad hlavou. Samildánach, který vůbec poprvé ztratil rovnováhu, klopýtl a spadl na zem. Elodan rychle upustil meč a sejmul poškozenou přílbici. S obnaženou hlavou se pak chopil své zbraně. Samildánach zatím vstal.

"Ty nejsi já!" zaječel Samildánach. "Nikdy mnou být nemůžeš!"

"Ani bych si to nepřál," odvětil Elodan a upřeně se zahleděl do uštvaných očí rudého rytíře.

"Nikdo z nás není tím, čím by si přál být," řekl Samildánach. "A teď nadešla chvíle, kdy zemřeš." Jeho meč zasvištěl dolů a Elodan poklesl na kolena a zvedl svoji čepel nad hlavu, aby se před vražedným sekem chránil. Meče při srážce zařinčely... a Elodanova stříbrná čepel se asi stopu nad záštitou zlomila.

Samildánach zvedl meč a v jeho očích zaplála radost z vítězství.

"Co se to stalo s tím skvělým mladým rytířem?" Samildánach ztuhl... a Elodan mu rychle vrazil svůj zlomený meč do praskliny v hrudním plátu, a ten zajel rudému rytíři hluboko do prsou. Z rány se vyřinula krev a ztropila Elodanovu ruku. Samildánach se lehce zapotácel, přesto ale se tmavé ostří znovu vzneslo nad Elodanovu nechráněnou hlavu. A slétlo dolů - aby se zastavilo na palec od jeho nechráněného krku. Čepel mu jemně poklepala na pravé rameno, pak na levé. Samildánach klesl na kolena. Cítil ve svém nitru nesmírný zmatek a vnímal, jak se duše ostatních rytířů namáhají, aby se osvobodily z jeho umírajícího těla. Ale on je nepustil.

Elodan k němu přistoupil. "Proč jsi mne nechal žít?" zeptal se, "Proč?"

"Co se to stalo s tím skvělým mladým rytířem?"

"Já... jsem zemřel... už velice... dávno," zašeptal Samildánach a zhroutil se Elodanovi do náručí. První rytíř položil mrtvé tělo do trávy a za ohlušujícího řevu povstalců vstal.

Z řad králova vojska vystoupil rozložitý muž středních let. Zastavil se před Elodanem a uklonil se.

"Jmenuji se Kar-schen. Válka skončila, urozený pane rytíři. Já - i moje oddíly - jsme k službám vaší věci."

"Žádné vlastní záměry nemám," odvětil Elodan. "Jsem velitel rytířů z Gabaly."

"Vítej zpátky," pozdravil ho Kar-schen.

Epilog

Llaw Gyffes odmítl příležitost pochodovat do Furbolgu a zmocnit se koruny. - Kar-schen se tedy vrátil do města a na ebenový trůn. Errin a Ubadaj se vzdali zbroje a odjeli na Errinovo panství. Kar-schen daroval Errinovi vévodství Mactha a nový vévoda požádal Sheeru, aby se stala jeho vévodkyní. Ta si nabídku čtyři měsíce rozmýšlela, a pak byli poslední podzimní den sezdáni v chrámu ve Furbolgu-

Arian a Llaw se vzali a prostého obřadu se zúčastnili Puklér, Ramath a ostatní vůdcové povstalců. Manželé se potom odebrali hluboko do hor, a tam si zbudovali domov, v místech, kde byl čistý vzduch i řeky a hvězdy na dosah ruky. Lámfhada odmítl svou hodnotu zbrojře a stal se Dag-dou, strážcem barev. Toulal se Přímořským lesem jako léčitel a věštec. Čekal devadesát čtyři roky, jedenáct měsíců a tři dny, aby mohl předat svůj plášť skromnému mládenci, který ho nechtěl,

Elodan s Manannanem projeli Černou branou, aby pomohli Kočovníkům, které si k jídlu přivlekli Vampové. Už se nevrátili.